

வீ. அரசு

பேராசிரியர் - மேனாள் துறைத்தலைவர்

தமிழ் இலக்கியத்துறை

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

சென்னை - 5

நெறியாளர் சான்றிதழ்

சங்க இலக்கியம்: தொல்லியல் பதிவுகள் எனும் தலைப்பிலான இந்த ஆய்வேடு முனைவர் பட்டத்திற்காக என் மேற்பார்வையில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் இலக்கியத்துறையில் **மு.காமாட்சி** அவர்கள் பிப்ரவரி 2010 முதல் பிப்ரவரி 2017 வரை உள்ள காலகட்டத்தில் உருவாக்கியதாகும். இந்த ஆய்வேடு இதற்கு முன் வேறு எந்தப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் இது அவருடைய சுயதேடலின் பயன் என்றும் சான்றிதழ் வழங்குகின்றேன்.

இடம்: சென்னை

நாள்:

(வீ.அரசு)

நெறியாளர்

பண்டையத் தமிழரின் வரலாற்றைக் கட்டமைக்க உதவும் சான்றாதாரங்களில் ஒன்றாகச் சங்க இலக்கியம் உள்ளது. ஐரோப்பியர் வருகை, அச்சுப் பரவலாக்கம் என்ற பின்புலத்தில் சங்க இலக்கியப் பிரதிகள் 19, 20 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் மீள் கவனம் பெற்றன. பல திறனாய்வு முறைமைகளை உட்கொண்டு உருவான 20 ஆம் நூற்றாண்டு தமிழ் ஆய்வுச் சூழல் சங்க இலக்கியங்களை முதன்மைப் படுத்தி மேலான ஆய்வு வரலாற்றைக் கட்டமைத்தது. இப்பணியில் தொல்லியல், வரலாறு, சமூகவியல், மானிடவியல், மொழியியல் உள்ளிட்ட அறிவுப் புலங்கள் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் பங்களிப்புகளைச் செய்துள்ளன. குறிப்பாக, கடந்த சில ஆண்டுகளாகச் சங்க இலக்கியத்தைத் 'தொல்லியல்' அடிப்படையில் சில ஆய்வாளர்கள் அணுகியுள்ளனர். அதில் கா.இராஜன் எழுதிய 'தொல்லியல் நோக்கில் சங்க காலம்' எனும் நூல் குறிப்பிடத்தக்கது. செண்பகலெட்சுமி, ராஜன் குருக்கள், கா.சிவத்தம்பி, தி.சுப்பிரமணியன், செ.இராசு, கி.ரா.சங்கரன், சுதர்சன் செனாவிரத்தே போன்ற ஆய்வாளர்களும் இத்துறையில் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர். அந்தவகையில், தொல்லியல் பார்வையில் சங்க இலக்கியத்தை எந்த அளவிற்கு ஆய்வு செய்ய முடியும் எனும் நோக்கத்தை இந்த ஆய்வேடு முன்னெடுத்துச் செல்கிறது.

இயற்கை சார்ந்து தன்னுடைய வாழ்வியலைக் கட்டமைத்துக்கொண்ட சங்கச் சமூகத்தின் திணைசார் செயல்பாடுகளை இன்றையச் சமூகத்தினருக்குத் தெளிவுபடுத்துகின்ற வகையில் சங்க இலக்கியங்கள் முக்கிய இடம்பெறுகின்றன. சமூக நிறுவனங்கள், பண்பாட்டுக் கூறுகள் ஆகியவற்றின் மரபுத் தொடர்ச்சியை நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ கட்டமைக்கும் இவ்விலக்கியங்களில் தொல்லியல் கூறுகள் பதிவாகியுள்ளன. இதில் நிலபரப்புச் சார்ந்த தொல்லியல் எச்சங்கள் பலவாகும். இதனை அகழாய்வுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. இத்தகையப் பின்புலத்தில், சங்க இலக்கியப் பிரதிகளைத் தொல்லியல் போன்ற கருத்தாக்கங்களைப் பயன்படுத்தி அணுகும் நெறிமுறை இன்றியமையாதது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

இலக்கியம் என்னும் பதிவு மரபு என்பது ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வலுவாக வேரூன்றி இருந்தது என்பதனைச் சங்க நூல்கள் உணர்த்துகின்றன. இந்நூல்கள் அன்றைய சமுதாயத்தை ஆவணப்படுத்தியுள்ளதால் இவ்விலக்கியங்களிலிருந்து பெறப்பட்ட தரவுகளின் அடிப்படையில் சங்ககாலத்தை மீள் உருவாக்கம் செய்யலாம். மீள் உருவாக்க முயற்சியில் தொல்லியல் முதலான அறிவுப் புலங்கள் உதவுகின்றன. இவ்வறிவுப் புலம், சமூக நிறுவனங்களில் ஏதேனும் ஒரு கோணத்தை மட்டும் ஆராயாமல் குறிப்பிட்ட காலத்தில்

வாழ்ந்த மக்களின் ஒட்டுமொத்த வாழ்க்கை முறைகளையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. பண்டைக்காலச் சூழலில் நிலவிய எழுத்து ஆவணங்கள் உட்பட்ட பல்வேறு தரவுகளை அகழாய்வின் மூலம் மீட்டெடுத்து, அம்மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளைக் கட்டமைக்கவும் இத்தொல்லியல் ஆய்வு வழிவகுக்கின்றது.

தமிழகத்தின் சங்ககால வரலாறு என்பது சங்க இலக்கியத்தின் அடிப்படையில் கட்டமைக்கப்படுகின்றது. இலக்கியங்களை மூலமாகக் கொண்டு செய்யப்படும் ஆய்வுகள் மிகுதி. இலக்கியங்களுடன் தொல்பொருட்கள், கல்வெட்டுகள், நாணயங்கள் ஆகிய தரவுகளை மூலங்களாகக் கொண்டு செய்யப்பெற்ற ஆய்வுகள் குறைவு. இத்தகையப் பின்புலத்தில், சங்க இலக்கியத்திற்கும் தமிழகத்தில் செய்யப்படும் தொல்லியல் ஆய்வுகளுக்குமான உறவு குறித்த உரையாடல் என்பது அண்மைக் காலத்தில் முனைப்புற்றிருப்பதைக் காணலாம். எனவே, சங்ககாலம், அக்காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் திணைசார் வாழ்வியல், பண்பாட்டுச் சூழல், பெருங்கற்காலச் சமூகம், புழங்கு பொருள் மரபு, எழுத்து மரபு, வணிகம் உள்ளிட்ட பிற இன/நாட்டுடனானத் தொடர்புகள் முதலிய புள்ளிகளை அகச்சான்றுகளாகவும் புறச்சான்றுகளாக அகழாய்வுச் சான்றுகள், கல்வெட்டுகள், நாணயங்கள் ஆகியவைகளைக் கொண்டு ஆய்வு செய்ய வேண்டிய தேவை உள்ளது. மேற்குறித்த சான்றுகளை ஒருமுகப்படுத்தி ஆய்வு செய்வதன் மூலம் ஓரளவு சங்கச் சமூக வரலாற்றை மீள் உருவாக்கம் செய்ய இயலும் எனும் அடிப்படையில் இந்த ஆய்வு தொழிற்பட உள்ளது.

சங்க இலக்கியங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள தொல்லியல் தரவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்த ஆய்வு அமைகிறது. மேலும், சேகரிக்கப்பட்டத் தரவுகளின் வழி இந்த ஆய்வேடானது பின்வரும் முறைமைகளை அடியொற்றி உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வுப்பொருள்

சங்க இலக்கியம்: தொல்லியல் பதிவுகள் என்பது ஆய்வுத் தலைப்பாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. சங்ககாலம் தொடர்பாகச் செய்யப்படும் இவ்வாய்வானது செவ்விலக்கியங்களான சங்க இலக்கியம் (கலித்தொகை, பரிபாடல், திருமுருகாற்றுப்படை நீங்கலாக), தொல்லியல் தரவுகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வு முன்முயற்சிகள்

பண்டைக்கால சமுதாயத்தைக் கட்டமைக்கும் சங்க இலக்கியங்களை முதன்மைப்படுத்தி பல ஆய்வு நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. சங்கச் செய்யுட்களையும் தொல்லியல் தரவுகளையும் ஒப்பிட்டு பகுதிநிலையில் ஆய்வுகள் செய்யப்பட்டுள்ளதே தவிர,

முழுமையான ஆய்வுகள் இதுவரை நிகழ்த்தப்பெறவில்லை எனினும் கா. இராஜன் எழுதிய ‘தொல்லியல் நோக்கில் சங்க காலம்’ எனும் நூல் இக்களம் சார்ந்து வெளிவந்துள்ள முக்கியமான ஆய்வு நூல் ஆகும். மேற்குறிப்பிட்ட ஆய்வுகளின் தொடர்ச்சியாகச் சங்க இலக்கியம் - தொல்லியல் தரவுகளின் வழி சங்க காலத்தை எவ்வாறு மீட்டுருவாக்கம் செய்யமுடியும் என்பதை விரிவாக நோக்கும் வகையில் இவ்வாய்வேடு அமைகிறது.

ஆய்வு நோக்கம்

சங்க இலக்கியங்களில் தொல்லியல் தரவுகள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இத்தரவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பெருங்கற்காலச் சமூகத்திற்கும் சங்கச் சமூகத்திற்குமான உறவினை எடுத்துரைத்தல், சங்க காலப் பண்பாட்டில் புழங்கு பொருட்கள் இடம் பெற்றிருந்த தன்மைகளை விளக்குதல், சங்ககால மக்களின் எழுத்தறிவின் திறத்தை நிறுவுதல், நாணயங்கள், சங்ககால ஊர்கள், பழந்தமிழர் மேற்கொண்ட வணிக மரபுகள் முதலிய கருத்தாக்கங்களைக் குறித்து ஆய்வு செய்தல் இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வு மூலங்களும் ஆய்வு எல்லையும்

தமிழில் செவ்விலக்கியங்களாக அறியப்படும் சங்க இலக்கியங்கள் (கலித்தொகை, பரிபாடல், திருமுருகாற்றுப்படை நீங்கலாக), தொல்லியல் தரவுகள், கல்வெட்டுகள், நாணயங்கள் முதலிய தரவுகள் ஆய்வுக்குரிய மூலங்களாக இடம்பெறுகின்றன. ஆய்வு நூல்கள், கட்டுரைகள், முனைவர் பட்ட ஆய்வேடுகள், அகராதிகள் போன்றனவும் ஆய்வுக்கான துணைமை ஆதாரங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

ஆய்வு அணுகுமுறை

சங்க இலக்கியம்: தொல்லியல் பதிவுகள் எனும் பொருண்மையிலான இந்த ஆய்வு, தொகுப்புமுறை, விளக்கமுறை, சமூக மற்றும் வரலாற்றுமுறை ஆகிய ஆய்வு அணுகுமுறைகளில் அணுகப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வேட்டின் அமைப்பு

சங்க இலக்கியம்: தொல்லியல் பதிவுகள் எனும் தலைப்பிலான இந்த ஆய்வேடு ஆய்வின் நோக்கமும் அமைப்பும் மற்றும் ஆய்வு மதிப்பீடு நீங்கலாக ஆறு இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவை

1. பெருங்கற்காலம்
2. புழங்குபொருள் மரபு
3. தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகள்

4. நாணயங்கள்
5. சங்ககால ஊர்கள்
6. வணிகம்

சங்க இலக்கியங்களில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ள தொல்லியல்தரவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு சங்ககாலத்தை எவ்வாறு மீட்டுருவாக்கம் செய்வது, ஆய்வுப் பொருள் தெரிவு, ஆய்வு முன் முயற்சிகள், ஆய்வின் நோக்கம், ஆய்வு அணுகுமுறை, ஆய்வேட்டின் அமைப்பு, இயல்பாகுபாடு, இயல்களின் சுருக்கங்கள் ஆகியவை முன்னுரையில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் - 1 பெருங்கற்காலம்

சங்க இலக்கியங்கள் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டின் இறுதிக்கட்ட நிகழ்வுகளைக் குறிப்பிடுகின்றன. குறிப்பாகத் தாழி, கல்பதுக்கை, நடுகல் முதலான வடிவங்கள் ஈமச் சின்னங்களாக இவ்விலக்கியத்தின் மூலம் அறியப்படுகின்றன. பெருங்கற்காலத்தின் நீட்சியாகச் சங்ககாலத்தைச் சுட்டுவதற்கு இப்பெருங்கற்படைச் சின்னங்கள் அடிப்படைகளாகவும் அமைகின்றன. இதனை இன்றுவரை நிகழ்த்தப்பட்டுள்ள அகழாய்வுகளைக் கொண்டு நிறுவமுடியும். இத்தகையப் பின்புலத்தில், சங்க இலக்கியங்களை அணுகும்போது இச்சின்னங்களின் தோற்றத்தில் ஏற்பட்ட படிநிலை வளர்ச்சியையும் மறைமுகமாகச் சங்கப் பாடல்களின் தொன்மையையும் அறிந்துகொள்ள முடியும் என்பதால், இப்பண்பாட்டுக் கூறுகள் ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இப்பண்பாட்டுக் கூறுகள் பண்டைத் தமிழர்களின் வாழ்க்கை நிகழ்வுகளில் எவ்வாறு காணப்பெற்றது? பெருங்கற் சின்னங்களோடு தொடர்புடைய பழந்தமிழர் மரபுகளை எவ்வகையில் இனங்காண்பது? பெருங்கற்காலம் முதல் மக்கள் இறப்பு குறித்த சடங்குசார் நம்பிக்கைகளுக்குக் கொடுத்த முக்கியத்துவம் யாது? இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்வதில் பல மரபுகள் இருந்துள்ளன. அதனைப் பழந்தமிழர்கள் எவ்வாறு பின்பற்றியுள்ளனர்? என்பது குறித்து ஆராய்வதாக இவ்வியல் அமைந்துள்ளது.

இயல் - 2 புழங்குபொருள் மரபு

சங்ககாலப் பண்பாட்டுச் சூழலில் புழங்குபொருட்கள் இடம்பெற்றிருந்த தன்மைகளைச் சங்க இலக்கியம், தொல்லியல் வழி அறியமுடிகின்றது. சமூகத்தில் மனித இனம் பயன்படுத்தும் பொருட்கள் அனைத்தும் அந்தந்த காலகட்டத்தின் பண்பாடு, சமுதாயநிலை போன்றவற்றை வெளிப்படுத்துவதால் அவை பண்பாட்டு வடிவமாகவும் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன. இப்பண்பாட்டுக் கூறுகளை ஆய்வு

செய்வதன் மூலம் அவற்றைப் பயன்படுத்திய சமுதாயம் பற்றிய புரிதலைத் தரும். அந்த வகையில், சங்ககால மக்களின் பொருள்சார் பண்பாடுகளை இலக்கியம் - தொல் பொருட்களின் வழி மீட்டுருவாக்கம் செய்து இனம்காண்பது இவ்வியலின் நோக்கமாகும். குறிப்பாக, சங்க இலக்கியத்தில் பல்வேறு புழங்குபொருட்கள் பற்றிய பதிவுகள் உள்ளன. அவற்றுள் மட்பாண்டங்கள், சுடுமண் பொருட்கள், ஆடை, அணிகலன்கள், சங்கு பொருட்கள், இரும்புப் பொருட்கள் உள்ளிட்டவைகளை மட்டும் ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ளப் பட்டுள்ளன. இப்பொருட்களை அகழாய்வுச் சான்றுகள் எவ்வாறு உறுதிப் படுத்துகின்றன என்பது குறித்தும் உற்பத்தியாளர்கள் மற்றும் தொழில்நுட்பங்கள் குறித்தும் இவ்வியலுள் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

இயல் - 3 தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகள்

செவ்விலக்கியங்களும் தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகளும் சங்ககால வரலாற்றைக் கட்டமைக்கும் தரவுகளாகும். சங்க இலக்கியத்தில் எழுத்து பற்றிய சான்றுகள் பதிவாகியுள்ளன. குறிப்பாக, போர்முறையுடன் தொடர்புடைய நடுகற்களில் எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தமையை இவ்விலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. அவற்றில் சில தற்போது கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ளன. இதன்மூலம், பழந்தமிழகத்தில் எழுத்தறிவு பரவலாக இருந்தமையை உணரமுடிகின்றது. இத்தகையப் பின்புலத்தில், சங்ககாலத்தில் நிலவிய எழுத்து மரபைச் சங்க இலக்கியங்கள், தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுச் சான்றுகளை ஒப்பிட்டு ஆராய்வதாக இவ்வியல் அமைந்துள்ளது. அதன்பிறகு, சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடும் சமயம், அரசியல், சமூகப் பொருளாதார நிலை, குடிகள், சமூகக் கட்டமைப்புகள் முதலிய புள்ளிகள் குறித்தும் இவ்வியல் முன்னெடுத்துச் செல்கிறது.

இயல் - 4 நாணயங்கள்

சங்ககால வரலாற்றைமுதியலுக்கு நாணயங்கள் முக்கியத் தரவுகளாக உள்ளன. காசு என்பது பல பொருள் குறித்த ஒரு சொல். சங்க நூல்களில் இச்சொல் எவ்வாறு பயின்று வந்துள்ளது என்பது குறித்து முதலில் ஆராயப்பட்டுள்ளது. அதன்பிறகு, பண்டமாற்று முறையை மேற்கொண்ட சங்ககாலத்தில் நிலவிய நாணயங்களின் தொழிற்பாடுகள் குறித்தும் அகழாய்வுகளில் கண்டெடுக்கப்பட்ட நாணயங்கள் குறித்தும் சங்க இலக்கியத் தரவுகளின் வழி விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இயல் - 5 சங்ககால ஊர்கள்

ஒரு நாட்டின் வரலாற்றைக் கட்டமைக்க ஊர்களும் துணை புரிகின்றன. அந்தவகையில், சங்க இலக்கியங்களில் பல ஊர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. இக்குறிப்புகளின் ஊடாகப் பல ஊர்களில் அகழாய்வுகள் நிகழ்த்தப் பெற்றுள்ளன. இதன்மூலம், அவ்வூர்களின்

பழமை / பெருமைகளை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. எனவே, சங்ககாலத்தில் இவ்வுர்கள் எவ்வாறு நகரங்களாகவும் துறைமுகங்களாகவும் தொழிற்பட்டுள்ளன என்பது குறித்து இவ்வியலுள் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

இயல் - 6 வணிகம்

தொடக்ககால மனித சமூகம் உழவினை முக்கியத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தது. உற்பத்தியும், உபரியும் மனித இயக்கத்தில் கொண்டுவந்த வளர்ச்சியுள் குறிப்பிடத்தக்கது வணிகம். இந்த வணிக வளர்ச்சி நிலையான மற்றும் ஆதரவான அரசின் மூலமே ஏற்படுகின்றது. அந்தவகையில், பண்டமாற்று முறையை மேற்கொண்ட சங்ககால மக்கள் உள்நாட்டு மற்றும் பிற நாட்டு வாணிகத்தில் எவ்வாறு தொழிற்பட்டுள்ளனர் என்பதைக் குறித்து இவ்வியலுள் கூறப்பட்டுள்ளது.

மதிப்பீடு

ஆய்வேட்டின் இறுதியாக அமையும் இந்தப்பகுதியில், முன்னைய இயல்களில் ஆராய்ந்து கண்ட செய்திகள் இனம் கண்டு எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாய்வுப் பொருண்மையோடு தொடர்புடைய மேலாய்வுக் களங்கள் சிலவும் அடையாளம் காட்டப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வேட்டின் இறுதியில் துணைநூற்பட்டியலும் உரிய பின்னிணைப்புகளும் அளிக்கப்பெற்றுள்ளன.

தொல் தமிழ்ச் சமூகத்தின் வரலாற்றைக் கட்டமைப்பதற்குச் சங்க இலக்கியத்தரவுகள் மிகமுக்கிய ஆவணங்களாகும். வரலாற்றுக் காலகட்டத்திற்குள் வந்துவிட்ட சங்ககாலத்திற்குச் சுமார் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால், தமிழகத்தில் நிலவியதாகக் கூறப்படும் பெருங்கற்கால மக்களின் நாகரிக வாழ்வின் தொடர்ச்சி/எச்சங்கள் சில சங்கப்பாடல்களில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. அதனால், இதன் இறுதிக்காலம் சங்ககாலத்தோடு தொடர்புடையதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. இதனை அகழாய்வுச் சான்றுகளும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. இதன்மூலம், பெருங்கற்காலம் - சங்ககால மக்களிடையே நிலவிய பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் சங்க இலக்கியத்தின் தொன்மை அடையாளத்தையும் புரிந்துகொள்ளலாம்.

பெருங்கற்கால மக்களின் வாழ்வியலைப் புரிந்துகொள்வதற்கு நினைவுச்சின்னங்கள் பயன்படுகின்றன. புதிய கற்கால வாழ்நிலையிலிருந்து இரும்பு பயன்பாட்டின் மூலம், கால்நடை மேய்ப்பு வேளாண்மைக்கு மாறிய காலத்தின் சமூக அமைப்பை அறிய இதன்மீதான ஆய்வு அவசியமாகும். இந்த வடிவங்கள் சங்ககாலப் பகுதியில் குறிஞ்சி, முல்லை நிலப்பகுதிகளுக்கு உரியனவாகக் காணப்படுகின்றன. தொல்பழங்கால மக்களின் வாழ்க்கைமுறை, நம்பிக்கைகள், சடங்குகள் குறித்து மானிடவியல் ஆய்விற்கும் இத்தொகுப்பியல் தரவுகள் பயன்படுகின்றன.

தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றில், வரலாற்றுக்கு முந்தைய காலத்திலிருந்து வரலாற்றுக் காலத்திற்கு மாறிச் சென்ற காலம் மிகவும் முக்கியமானதாகும். இந்த முக்கியமான கட்டத்தின் விவரங்களைத் தெளிவுபடுத்தும் போதுதான் தமிழ்ச்சமூகத்தின் பல புதிர்களை விடுவிக்க முடியும். அந்த வகையில் தென்னிந்தியப் பண்பாட்டில் பெருங்கற்கால நாகரிகம் எவ்வாறு தொழிற்பட்டுள்ளது அப்பண்பாட்டுக் கூறுகளைச் சங்க இலக்கியங்கள் எந்த வகையில் கட்டமைத்துள்ளன எனும் உரையாடல் மிகமுக்கியமானதாகும். தமிழகத்தில் பழைய கற்கால மக்கள் வாழ்ந்ததற்கான தடயங்கள் கிடைத்துள்ளன. இதனைத் தொடர்ந்து நுண்கற்காலக் கருவிகள் வளர்ச்சிப் பெற்றுள்ளன என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட உண்மை. இக்காலகட்டத்தின் வளர்ச்சி நிலையாகப் புதிய கற்காலம் உருவானது. நாடோடிகளாகத் திரிந்த இம்மக்கள் ஓரிடத்தில் தங்கி வாழ்ந்துள்ளனர். கால்நடைகளை வளர்க்கும் கலையையும் மேட்டுநில விவசாயத்தையும் இவர்கள் தெரிந்திருந்தனர். புதிய கற்கால மக்களின் வளர்ச்சியடைந்த நிலையே பெருங்கற்காலமாகும். இவர்கள் குழுக்களாகவும் சிறுசிறு கூட்டங்களாகவும் தங்கித் தொழில் செய்யும் வாழ்க்கைமுறையில்

தொழிற்பட்டுள்ளனர். இரும்பின் பயனையும் காடுகளை எரித்துப் பயிர்செய்யும் முறையினையும் தெரிந்திருந்தனர். மட்பாண்டங்கள், மணிகளைச் செய்யும் தொழில்நுட்பத்தையும் கற்றிருந்தனர். தொழில் திறமையிலும் விவசாய உத்திகளிலும் பெரிய மாறுதல்கள் இக்காலத்தில் ஏற்பட்டுள்ளன. இதன்மூலம், பெருங்கற்கால மக்கள் ஓரளவு நாகரிகமாக வாழ்ந்துள்ளனர் என அறிந்துகொள்ளலாம். எனினும், இவர்களுடைய சமூக வரலாற்றைக் கல்லறைகளில் இருந்தே மீட்டுருவாக்கம் செய்யவேண்டியுள்ளது. பெருங்கற்காலம், கற்காலத்தின் முடிவுநிலையாகவும் வரலாற்றுக் காலத்தின் தொடக்க நிலையாகவும் உள்ளது. இதன்படி, பெருங்கற்காலத்தின் நீட்சியாகச் சங்ககாலம் அமைகின்றது.

பெருங்கற்காலம் - வரையறை

இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்யும் முறையை முதன்முதலில் புதியகற்கால மக்கள் கொண்டிருந்தனர். இத்தகைய மரபு பெருங்கற்காலத்தில் நினைவுச்சின்னங்களை அமைக்கும் வழக்கமாக வளர்ச்சிபெற்றுள்ளது. இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்யும் முறையில் பெருங்கற்கால மக்கள் தனித்தன்மையை உருவாக்கியுள்ளனர். பெரிய பெரிய கற்களைக் கொண்டு நினைவுச்சின்னங்களை அமைத்துள்ளனர். இத்தகைய அமைப்பு முறையே உலகிலுள்ள பல நாடுகளிலும் காணப்படுகின்றது. இதற்கு கிரேக்க மொழியில் **மெகாலித்திக்** என்று பெயரிட்டுள்ளனர். **மெகா** என்றால் பெரிய என்றும் **லித்திக்** என்றால் கல் என்றும் பொருள் உள்ளது.

தென்னிந்தியா: பெருங்கற்காலப் பண்பாடு

தென்னிந்தியப் பண்பாட்டில் பெரும்தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய காலம் பெருங்கற்காலம் / இரும்புக்காலமாகும். தமிழகத்தில் ஏறக்குறைய கி.மு. 1000 முதல் கி. மு. 300 வரை நிலவியப் பண்பாட்டை பெருங்கற்காலப் பண்பாடு எனத் தொல்லியலாளர்கள் வரையறை செய்துள்ளனர். ஆனால், தமிழக நிலப்பரப்பில் தற்பொழுது கிடைத்துள்ள தரவுகளை முன்வைத்து பெருங்கற்காலப் பண்பாடு கி.மு. 1000 முதல் கி.பி. 100 - 200 வரை நிலைபெற்றிருந்தது என்று கா.இராஜன் குறிப்பிடுகின்றார். இக்கால மக்கள் இறந்தவர்களைப் புதைப்பதற்குப் பெருங்கற்களைப் பயன்படுத்தி கல்லறைகளை ஏற்படுத்தியதால் இக்காலம் **பெருங்கற்காலம்** என அழைக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறு உண்டாக்கப்பட்ட ஈமச்சின்னங்களுக்கு **பெருங்கற் சின்னங்கள்** என்று பெயர். இவர்கள்

இரும்பை அதிகமாகப் பயன்படுத்தியிருப்பதால் இக்காலத்தை **இரும்புக்காலம்** என்றும் கூறுவர். பொதுவாகத் தமிழகத்தின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் இவ்வடிவங்கள் காணப்படுகின்றன. இரும்பின் பயன்பாடு, கருப்பு - சிவப்புப் பானை ஓடுகள் கிடைத்துள்ளமை, பெருங்கற்படைச் சின்னங்களின் தோற்றம் ஆகியவை அனைத்தும் சிறியகால இடைவெளிக்குள் நடைபெற்றுவிட்ட ஒரு நிகழ்வாக இருக்கின்ற காரணத்தால் இப்பண்பாட்டின் தாக்கம் என்பது தென்னிந்திய வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனை எனலாம். பெருங்கற்படைச் சின்னங்களை, **கற்பதுக்கை, கற்குவை, கற்கிடை, நெடுநிலைக்கல், குடைக்கல், தொப்பிக்கல், நடுகல், ஈமத் தாழிகள்** என வரிசைப்படுத்தலாம். இந்த வடிவங்களை, சவக்காடு, தாழிக்காடு, குரங்குப்பட்டடை, குரங்குப்படை, மதமதக்கத்தாழி, பாண்டவர் தாழி, பாண்டவர் குழி, பாண்டக்குழி, பாண்டுக்குழி, பாண்டவர் வீடு, வலையர் குடி, வலையர் வீடு என்றும் அழைப்பர் (இராச பவுன்துரை:2013:341). இந்த வடிவங்கள் ஒவ்வொரு இடத்திலும் சிலசில வேறுபாடுகளுடன் காணப்படுகின்றன. இதற்கான காரணத்தைக் கா. இராஜன் குறிப்பிடுகையில்,

‘சுமார் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இப்பண்பாட்டுக் காலம் தென்னகத்தில் வழக்கில் இருந்ததால் இது பல்வேறு பண்பாட்டு வளர்ச்சிநிலைகளைப் பெற்றது. அதனால் இதன் தொடக்கக் காலத்திற்கும் இறுதிக்காலத்திற்கும் இடையேயான பண்பாட்டுக் கூறுகள் பல வேறுபாடுகளைக் கொண்டு காணப்படுகின்றன’ (2010: 8-9)

என்று கூறுவதன் மூலம், இச்சின்னங்களிடையே காணப்படும் வேறுபாடுகள் மற்றும் வளர்ச்சி நிலைகளை நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

பெருங்கற்சின்னங்களின் வகை மாதிரியைக் கொண்டு ஒவ்வொரு வகையும் ஓர் இனத்திற்குரியது என்பர். குறிப்பாக, இச்சின்னங்களிடையே கிடைக்கும் ஓடுகளைக் கொண்டு இனங்களைப் பகுக்கின்றனர். இந்தவகையான இனப்பகுப்பு முறையை ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்கள் கூட பொதுவாக, பெருங்கற் சின்னங்களுக்குரிய கருப்பு சிவப்புப் பானை ஓடு, வேளிர் மரபிற்குரியது என்று கருதுகின்றனர். எது எப்படி இருந்தபோதிலும் பெருங்கற்சின்னப் பண்பாடு தென்னிந்தியாவில் ஏற்பட்ட சமூக மாற்றத்தைச் சுட்டி நிற்கின்றது. இந்த வடிவங்கள் மேற்கு ஐரோப்பா, ஈரான், பாகிஸ்தான் போன்ற பகுதிகளில் காணப்படுகின்றன. ஒரு சாரார் மேலைநாடுகளிலிருந்து இந்தப் பண்பாடு

கடற்கரை ஓரமாகத் தென்னிந்தியாவிற்குள் பரவியிருக்க வேண்டும் என்று கூறுவதாக ர.பூங்குன்றன் குறிப்பிடுகின்றார் (தமிழக வரலாற்றுக் கண்ணோட்டங்கள்:2008:30).

நீத்தோர் நினைவாக உருவாக்கப்பட்ட இச்சின்னங்கள் விந்திய மலைக்குத் தெற்கே இந்தியாவின் தீபகற்பப் பகுதியில் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. இதில், தொப்பிக்கல், குடைக்கல் போன்ற வடிவங்கள் கேரளமாநிலத்தில் மட்டும் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய அமைப்புடைய ஈமச்சின்னங்கள் மற்ற பகுதிகளில் காணப்படவில்லை. தென்னிந்தியாவில் இச்சின்னங்கள் கனிம வளமும் பெருவழி வளமும் நிறைந்த பகுதிகளில் பரவலாக உள்ளன. குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் குறிஞ்சி, முல்லை நிலப்பகுதிகளில் அதிகமாகவும் மருதவளம் நிறைந்த பகுதிகளில் குறைவாகவும் உள்ளன. இதற்கான காரணத்தை ர.பூங்குன்றன் குறிப்பிடுகையில்,

‘சங்க இலக்கியத்தில் பாலைத்திணைப் பாடல்களில் மட்டும் பெருங்கற்சின்னங்கள் (கல்லரண், கற்பதுக்கை, கற்குவை), நடுகல் ஆகியவை பற்றிக் குறிக்கப்பெறுகின்றது. பாலை என்பது குறிஞ்சி, முல்லை ஆகிய திணைகளின் திரிபு என்று கொண்டால் பெருங்கற் சின்னங்கள் உண்மையில் குறிஞ்சி, முல்லைத் திணைகளில் வைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அல்லது சங்ககாலத்தில் பிற (மருத) திணைச் சமூக வளர்ச்சியால் பெருங்கற் சின்னங்கள் வைக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் போயிருக்க வேண்டும். குறிஞ்சி முல்லை திணைகளில் சமூக வளர்ச்சியில்லா நிலை என்ற அமைப்பிலேயே மக்கள் வாழ்ந்தனர். அல்லது குறுவளர்ச்சி என்ற நிலையும் இருந்துள்ளது. அதனால் பெருங்கற் சின்னங்கள் முல்லை, குறிஞ்சி திணைகளில் மட்டும் இருப்பதாகப் பேசப்படுகின்றதுபோலும்’ (தமிழக வரலாற்றுக் கண்ணோட்டங்கள்:2008:33-34)

என்று கூறுவதன் மூலம், இதற்கான பின்புலத்தை அறிந்துகொள்ளலாம்.

பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டுச் சமூகம்

மனித வாழ்க்கையில் பிறப்பும் இறப்பும் முக்கியமான நிகழ்வுகளாகும். பெருங்கற்காலத்தில் அவர்களுடைய குழுக்களைச் சேர்ந்தவர்கள் இறந்துவிட்டால் அவர்களை அடக்கம் செய்து வழிபடுகின்ற வழக்கம் நடைமுறைக்கு வந்தது. இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்ய

உருவாக்கப்பட்ட ஈமச் சின்னங்கள் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் ஒவ்வொரு முறையைப் பின்பற்றி அடக்கம் செய்துள்ளனர். இந்த வழக்கம் பிற்காலத்தில் சடங்குகளாகவும் சமுதாயப் பிணைப்புகளாகவும் வளர்ச்சிப்பெற்றுள்ளன. தமிழகத்தில் கிடைக்கின்ற பெருங்கற்படைச் சின்னங்கள் பெருங்கற்கால வாழ்விடங்களைவிடக் குறைவாகக் காணப்படுகின்றன. சுமார் 10 முதல் 15 டன் எடைகொண்ட கற்களைக் கொண்டு இந்த வடிவங்களை உருவாக்கியுள்ளனர். இதனைப் பார்க்கும்பொழுது இவை ஒரு தனிமனிதனால் உருவாக்கப்படவில்லை என்பதும் ஒரு சமூகமே முழுமையாகத் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதும் புலனாகின்றது. எனவே, நிலையான ஊர் வாழ்க்கை இல்லாமல் இதனைச் செய்திருக்க முடியாது. அத்தகைய ஊர் வாழ்க்கை எத்தகையது? அந்தச் சமூகத்தின் வாழ்க்கைமுறை என்ன? என்பது குறித்த ஆய்வு பெரிதும் நடத்தப்பட வேண்டியுள்ளது. மேலும், விவசாயம் செய்யத் தேவையான இரும்புப் பொருட்களான கத்தி, அரிவாள், ஈட்டிமுனை போன்ற கருவிகள் ஈமச்சின்னங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை ஆதிச்சநல்லூர், பையம்பள்ளி, மோதூர், மயிலாடும்பாறை, கொடுமணல், போன்ற இடங்களில் செய்யப்பட்ட அகழாய்வுகளில் இருந்து தெரியவருகின்றன. மேலும் விவசாயம் செய்யத் தேவையான நீர்நிலைகளின் அருகில் இவர்களுடைய ஊர் இருக்கைகள் காணப்படுகின்றன. பெருங்கற்காலக் கல்லறைகளில் நடத்தப்பட்ட அகழாய்வுகளில் நெல் உமி (ஆதிச்சநல்லூர்), சோளம், கொள்ளு, ராகி (பையம்பள்ளி) போன்ற உணவு தானியங்களும் கிடைத்துள்ளன. எனவே, புதிய கற்காலம் போலல்லாது ஓரளவு நிலைத்த வேளாண்மையை தொடங்கிவிட்ட நிலையை இது உறுதிப்படுத்துகின்றது. அந்தவகையில், அகழாய்வுகளில் கிடைக்கப்பெற்ற பொருட்களைக் கொண்டு அம்மக்களுடைய வாழ்வியலைப் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இக்காலகட்ட மக்களைப் பின்வருமாறு வேறுபடுத்திப் பார்க்கலாம்.

- மண் பாண்டங்களைச் செய்யும் குயவர்கள்
- உலோகப் பொருட்களைச் செய்யும் கொல்லர்கள்
- தச்சர்கள்
- உழவர்கள்
- மணிகள் போன்றவைகளைச் செய்யும் கைவினைஞர்கள்
- நெசவாளர்கள்

எனப் பல்வேறு தொழில்களைச் செய்யும் மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர். இத்தகைய சமூக வேலைப்பிரிவினை ஏற்பட்டு, நிலைத்த ஆதிவேளாண் சமூகமாகப் பெருங்கற்கால சமூகம் இருந்துள்ளது. மேலும், தமிழகத்தில் காணப்படும் சில கல்லறைகளில் (கொடுமணல் போன்றவை) வர்த்தகம் தொடர்பான பொருட்கள் அதிகமாகக் கிடைக்கின்றன. இவைகள் அனைத்தும் இப்பண்பாட்டின் வளர்ச்சியடைந்த நிலையைக் குறிக்கின்றன. ஆனால் அதற்கு முந்தைய பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டுக் கல்லறைகளின் வழியே கீழ்க்கண்ட முடிவிற்கு வரமுடியும்.

- இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்யும்போது தனி நபருக்கு எனத் தனியாக கல்லறைகளை அமைத்து அடக்கம் செய்யும் முறை காணப்பட்டாலும் கூட்டான கல்லறைகளே பெரும்பாலும் கிடைக்கின்றன. இவை ஒரே குலத்தை அல்லது குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களுடையதாக இருக்கலாம். இனக்குழு வாழ்க்கை முறையின் முன்னோர் வழிபாட்டின் வெளிப்பாடாக இதனைக் கொள்ள முடியும்.
- இனக்குழு வாழ்க்கை முறையில், இவர்கள் கிராம சமூக வாழ்க்கைமுறையை மேற்கொண்டிருந்தனர்.
- இரும்பின் பயன்பாட்டை அறிந்திருந்தனர்.
- மண்பாண்டங்கள், இரும்புக் கருவிகள் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தும் ஆதிவேளாண்மைச் சமூகமாக, அதற்குரிய சமூக வேலைப் பிரிவினர்களில் இப்பண்பாடு தொழிற்பட்டுள்ளது.
- நிலம், நீர் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அவர்களுடைய வாழ்விடங்கள் அமைந்திருந்தன. கல்லறை எழுப்பியதன் மூலம் அவற்றின் மீதான நிரந்தர உரிமை அந்தச் சமூகத்திற்கு நிலைநாட்டப்பட்டது எனலாம்.

எனவே, மேற்குறித்த பதிவுகளின் ஊடாக, பெருங்கற்கால மக்கள் ஓரளவு நாகரிக வாழ்க்கையில் தொழிற்பட்டுள்ளனர் எனத்தெரிகிறது. மேலும், நிலையாக ஓரிடத்தில் தங்கி வேளாண்மை செய்த இம்மக்கள் தங்களுக்கென குழுத்தலைமையைக் கொண்டு இருந்திருக்க வேண்டும். இக்காலத்தில் வாழ்ந்த சிறு குழுக்களே பிற்காலத்தில் தென்னகத்தை ஆட்சி செய்யும் நிலைக்கு உயர்ந்தனர் என்று ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். இதனை, சி.க சிற்றம்பலம் குறிப்பிடுகையில்,

‘விவசாயச் செழிப்புடன் காணப்பட்ட பெருங்கற்காலச் சமுதாயம் பல்வேறு குழுக்களைக் கொண்டிருந்தது. இவ்வாறு காணப்பட்ட குழு ஆட்சிதான் பின்னர் மூவேந்தர் ஆட்சிக்கு வழிவகுத்தது. இக்குழுக்கள் பலவற்றைச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இவர்களில் பரதவர், கோசர், ஆவியர், ஓவியர், வேளிரர், ஆயர், ஆண்டார், கள்வர், மறவர், புலையர், கடம்பர், மலையர், குடவர், புலியர், வில்லோர், கொங்கர், குறவர் போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர். இவ்வினக்குழுக்கலமைந்த இடங்களே பின்னர் குடிகளாக வளர்ச்சிபெற்றன’ (1999:200).

என்று கூறுவதன் மூலம், இனக்குழு முறையிலிருந்து அரசு உருவாக்கத்திற்கும் விவசாயப் புரட்சிக்கும் வித்திட்டவர்கள் இம்மக்களேயாவர் எனத்தெரிகிறது. எனினும், இம்மக்களின் முழுமையான சமூக அமைப்புகள், வாழ்க்கை முறைகள் போன்றவற்றைத் தெரிந்துகொள்வதில் பல குழப்பங்கள் உள்ளன. ஆனால் வரலாற்றுக் காலத்தில், பலவகையான வடிவங்களில் விவரங்கள் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளதால், அக்கால வாழ்க்கைமுறைகள் / காலம் போன்றவற்றை எளிதில் வரையறுக்க முடிகின்றது. அந்தவகையில், பெருங்கற்கால மக்களின் பண்பாட்டு மரபுகளை அறிந்துகொள்வதற்கு அகழாய்வுச் சான்றுகள் மட்டுமே துணைபுரிகின்றன. இத்தரவுகள் பெரும்பான்மையும் இறப்பு தொடர்பான சடங்குமுறைகளை மட்டும் உணர்த்துவதாக அமைகின்றன. ஈமச்சின்னங்களில் கிடைக்கும் பொருட்களைக் கொண்டு அச்சமூகத்தை ஆய்வு செய்ய வேண்டியுள்ளது. வாழ்வியல் சார்ந்த பிற பண்பாட்டுக் கூறுகளை முழுமையாக அறிய இயலவில்லை. இப்பண்பாட்டின் கால வரிசையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்வதற்கும் ஏதுவான இலக்கியச்சான்றுகளும் நம்மிடையே இல்லை. எனினும், சங்க இலக்கியங்கள் இப்பண்பாட்டு நிகழ்வுகள் சிலவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றன. இதன்மூலம், பெருங்கற்கால மக்களின் சடங்குசார் வாழ்வியலை ஓரளவு புரிந்துகொள்ள முடியும்.

பெருங்கற்காலத்தின் நீட்சியே சங்ககாலம்

தமிழர்கள் வாழ்வில் இறப்புச் சடங்குகள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. வாழ்நாளின் இறுதிச்சடங்கு என்பதால் தமிழ்ச் சமூகத்தால் இறப்புச்சடங்கு முன்னிலைப்படுத்தப்படுகின்றது. இறப்பிற்குப் பின் இறந்தவர்கள் கடவுளாக வந்து, உயிரோடு இருப்பவர்களை வழிநடத்திச்

செல்வர் என்ற நம்பிக்கையும் நிலவிவருகின்றது. உயிர் நீத்தவர்களுக்காக சங்ககாலத்திலிருந்தும் அதற்கு முன்பும் ஈமச்சின்னங்களை ஏற்படுத்தி வழிபட்டு வந்துள்ளனர். வாழ்விடங்களைவிட ஈமச்சின்னங்களுக்கே அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அந்தவகையில், இப்பண்பாட்டின் சில கூறுகளை மட்டும் சங்க இலக்கியங்கள் பதிவுசெய்துள்ளன. குறிப்பாக,

- முதுமக்கள் தாழிகள்
- கற்பதுக்கை
- கற்பதுக்கையுடன் கூடிய நெடுங்கற்கள்
- நெடுநிலை நடுகல்
- நடுகல்

முதலான வடிவங்கள் ஈமச்சின்னங்களாக இவ்விலக்கியத்தின் மூலம் அறியப்படுகின்றன. இதில் தாழிகள் மற்றும் பெருங்கற்படைச் சின்னங்கள் ஆகியவை எடுக்கப்பட்டதற்குக் காரணம் ஒன்றாதலால் தாழிகளும் பெருங்கற்சின்னங்களுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. பாண்டிய நாட்டில் பரவலாகக் காணப்படும் இத்தாழிகள் காலத்தால் முந்தியது என்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். எனவே, பெருங்கற்காலத்தின் நீட்சியாகச் சங்ககாலத்தைச் சுட்டுவதற்கு இந்த ஈமச்சின்னங்களே அடிப்படைகளாகவும் அமைகின்றன. இதனை இன்றுவரை நிகழ்த்தப்பட்டுள்ள அகழாய்வுகளைக் கொண்டு நிறுவமுடியும். இத்தகையப் பின்புலத்தில், சங்க இலக்கியங்களை அணுகும்போது இச்சின்னங்களின் தோற்றத்தில் ஏற்பட்ட படிநிலை வளர்ச்சியையும் மறைமுகமாகச் சங்கப் பாடல்களின் தொன்மையையும் அறிந்துகொள்ள முடியும் என்பதால், இப்பண்பாட்டுக் கூறுகள் ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. இதன்மூலம்,

- பெருங்கற்காலச் சமூகத்திற்கும் சங்கச் சமூகத்திற்குமான உறவினைப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.
- இரு சமூகத்திற்கும் இடையிலான காலம், நம்பிக்கைகள், விழுமியங்கள் முதலானவை குறித்தும் விளங்கிக்கொள்ள முடியும்.
- ஈமப்பொருட்களும் அவற்றின் தன்மைகளும் இங்கு முதன்மைப்படுத்தப்படுவதால் இரு சமூகத்தின் பொருள்சார் பண்பாடு குறித்து விரிவாக ஆய்வு செய்ய வாய்ப்புகள் உள்ளன.

எனினும் இந்த இடத்தில் ஒன்றை நினைவில்கொள்ள வேண்டும் என்று கா.இராஜன் பின்வரும் கருத்தை குறிப்பிடுகின்றார். அதாவது,

‘சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்ற சில பாடல்கள் பெருங்கற்படைப் பண்பாட்டைக் குறிப்பது மூலம் மொத்த தமிழகமே இந்நிலைப்பாட்டினைத்தான் கொண்டிருந்தது என்று கொள்ளமுடியாது. சங்கப் புலவர்கள் தாம் வாழ்ந்த கூழலில் குறிப்பாக வாழ்ந்த பகுதிகளில் கண்ணுற்ற செய்திகளைப் பதிவுசெய்து சென்றுள்ளனர். இன்னும் சிலர் செவிவழிச் செய்தியாகப் பெற்றவற்றையும் பதிவு செய்திருக்க வேண்டும். இதை மனதில் நிறுத்தியே சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் பெருங்கற்படைத் தொடர்பான செய்திகளை ஆய்விற்கு உள்வாங்கிக்கொள்ள வேண்டியுள்ளது’ (2010:19)

என்று கூறியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

சங்க இலக்கியங்கள்: பெருங்கற்படைச் சின்னங்கள்

சங்க இலக்கியங்களில் இறந்தவர்களை அடக்கம்செய்த முறைகள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. அவையும் முழுமையில்லை. இதன் அமைப்பு பற்றிய விரிவான செய்திகளும் இவ்விலக்கியங்களில் காணப்படவில்லை. ஆனால், இடுகாடு பகுதிகளைக் குறிப்பிடும்போது காடு, முதுகாடு, மூதூர் போன்ற பெயர்களும் பெருங்காடு என்ற பொதுவான பெயரும் வழக்கத்தில் இருந்துள்ளன. இதனை,

பெருங் காட்டுப் பண்ணிய கருங் கோட்டு ஈமம்
நுமக்கு அரிதாகுதில்ல; எமக்கு எம்
பெருந் தோட கணவன் மாய்ந்தென (புறம்.246:11-13)

பேர் அஞர்க் கண்ணள், பெருங் காடு நோக்கி,
தெருமரும் அம்ம தானே - தன் கொழுநன்
முடிவு கண் துயிலாக் கடியுடை வியல் நகர் (புறம்.247:6-8)

முனித்தலைப் புதல்வர் தந்தை
தனித் தலைப் பெருங் காடு முன்னிய பின்னே (புறம்.250:7-9)

ஈம விளக்கின், பேளய் மகளிரொடு
அஞ்சுவந் தன்று, இம் மஞ்சபடு முதுகாடு (புறம்.356:3-4)

என்று புறநானூறு பதிவுசெய்துள்ளது, இந்த பாடல் அடிகள் மூலம், இடுகாடுகளின் அமைவிடத்தையும் அதன் சூழலையும் அறிந்துகொள்ளலாம். மேலும், இத்தகைய இடுகாடுகள் சென்னை, செங்கற்பட்டு, தென்னாற்காடு, வடாற்காடு, தஞ்சாவூர், திருச்சி, மதுரை, திருநெல்வேலி, கோவை, சேலம், தருமபுரி, கிருஷ்ணகிரி, நீலகிரி ஆகிய மாவட்டங்களில் கண்டறியப்பட்டுள்ளன.

தொடக்ககால மனிதன் இறந்த உடல்களை பறவைகளுக்கும் விலங்குகளுக்கும் விட்டுச்சென்றான். இதனை, சில பழங்குடிச் சமூகங்களிடையே இன்றும் காணலாம். பாரசீக நாட்டில் **செராஸ்டர்** இனமக்கள் இன்னும் இறந்த உடல்களை மலைப்பாங்கான இடத்தில் குவித்து அழகி நாற்றமெடுக்கச் செய்து பறவைகளுக்கும் விலங்குகளுக்கும் இரையாகக் கொடுக்கின்றனர் (க.பாலாஜி:2013:5). தொல்பழங்கால மக்கள் சற்று நாகரிகமடைந்த பிறகு, கற்களை வரிசையாக அடுக்கியும் தாழிகளைக் கவிழ்த்தும் பிணங்களைப் பாதுகாத்து வழிபட்டு வந்துள்ளனர். இதனைத் தொடர்ந்து சங்ககாலத்திலும் இறந்த உடல்களை அடக்கம் செய்துள்ளனர் என்பதை,

இடுக ஒன்றோ! சுடுக ஒன்றோ!

படு வழிப் படுக, இப்புகழ் வைய்யோன் தலையே!

(புறம்.239:20-21)

எனும் பாடல் அடிகள் மூலம் அறியலாம்.

- இடுக என்பது இறந்தவர்களை ஓர் இடத்தில் இடுவது
- சுடுக என்பது எரியூட்டுதலைக் குறிப்பது
- படுவழிப்படுக என்பது இறந்தோரை நேரடியாக ஈமக்குழியில் வைப்பது

என்று கூறுவதன் மூலம், அக்காலத்தில் இம்மூன்று ஈமமுறைகளையும் பின்பற்றுபவர்கள் இருந்துள்ளனர் எனத்தெரிகிறது. அந்தவகையில், சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும் தொல்பழங்கால மக்களின் ஈம வடிவங்களையும் அவர்கள் இறந்தவர்களை எவ்வாறு அடக்கம் செய்துள்ளனர் என்பதையும் இனி காணலாம்.

தாழி மரபு

தாழி கவித்தல் எனும் சொல்லாட்சி சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. கவித்தல் என்பதற்கு **வனைதல், சுற்றிவளைத்தல், குடைபோல் மூடுதல், குவித்தல்** ஆகிய பொருள்களைத் தமிழ்ப் பேரகராதி குறிப்பிடுவதாக ஞா.ஸ்டீபன் பதிவுசெய்துள்ளார் (2010:55). தாழியைச் சவக்குழியில் புதைக்கும்போது அது குடைவடிவ மூடியால் மூடப்படும் முறையே கவித்தல் எனலாம். இவ்வாறு மூடப்பட்ட தாழிகள் ஆதிச்சநல்லூர் போன்ற இடங்களில் கிடைக்கின்றன.

தாழி என்பது இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்வதற்குப் பயன்படுத்தப்பெற்ற கூம்பு வடிவிலான சுடுமண் பானையாகும். இந்த வடிவம் மருதம், நெய்தல் ஆகிய பகுதிகளிலும் தென்பெண்ணை, காவிரி, வைகை, தாமிரபரணி உள்ளிட்ட ஆறுகளின் படுக்கைகளிலும் காணப்படுகின்றன. இத்தாழிகளுடன் எந்தவித பெருங்கற்படைச் சின்னங்களும் இணைந்திருக்கவில்லை. எனினும், தாழிகளைப் பெருங்கற்படைச் சின்னமாகக் கருதுவதற்குக் காரணம் இச்சின்னங்களில் காணப்படும் கறுப்பு - சிவப்பு மட்பாண்டங்கள், இரும்பு ஆயுதங்கள் போன்றவைகள் கிடைப்பதேயாகும். இதனைப் பெருங்கற்படைச் சின்னத்தின் மாறுபட்டத் தன்மை என்று ஆய்வாளர்கள் கருதுவதாக கா.இராஜன் குறிப்பிடுகின்றார் (2010:11-12).

சொங்கல், கல், உலோகம் ஆகிய தொழில்நுட்பங்களுக்கு இணையாக வளர்ந்த தொழில்நுட்பம் மட்கலம் தயாரித்தலாகும். வண்ணங்களாலும் வரைவுகளாலும் இக்காலத்தில் மட்கலங்கள் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் வளர்ச்சியே ஈமப்பேழைகளும் தாழிகளும் என்று இராசு பவுன்துரை குறிப்பிடுகின்றார் (2013:118). இத்தாழிகள் குறித்தப் பதிவுகள் முறையே, **நற்றிணை, அகநானூறு, புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து** ஆகிய பிரதிகளில் உள்ளன. இவ்விலக்கியப் பதிவுகள் பண்டைத்தமிழர்களின் இறப்புகள் குறித்த சடங்குசார் நம்பிக்கைகளை ஓரளவு கட்டமைக்கின்றன எனக் கொள்ளலாம். தமிழ்நாட்டில் பின்வரும் வடிவங்கள் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. அவை, **கூர்முனைத் தாழிகள், கால்கள் உடைய தாழிகள், விலங்குருவத் தாழிகள், சவப்பெட்டிகள் (பேழை)**. இவற்றுள், கூர்முனைத் தாழிகளையே பெரும்பாலும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். சங்க இலக்கியங்கள் தாழிகளை, **தாழி, கவிசெந்தாழி, ஈமத்தாழி, மன்னர், மறைத்த தாழி** என்று குறிப்பிடுகின்றன (அகம்.129, புறம்.238, 256, பதிற்.44). தாழிகள் மிகவும் பெரியதாக இருந்துள்ளதை,

மா இருந் தாழி (நற்.271)
 ஓங்கு நிலைத்தாழி (அகம்.275)
 கண்ணகன் தாழி (புறம்.228)

எனும் பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. இத்தாழிகள் யாவும் பெரிய சக்கரங்களாலும் கைகளாலும் வனையப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

தாம் பெற்ற மகள் உடன்போனதை எண்ணி வருந்தும்போது தாய் இவ்வாறு புலம்புகிறாள்.

மாலை விரி நிலவில் பெயர்பு புறங்காண்டற்கு,
 மா இருந் தாழி கவிப்ப
 தா இன்று கழிக, எற் கொள்ளாக் கூற்றே (நற்.271: 11-12)

அதாவது, என் மகள் பிரியும் முன் என் உடலைப் பெரிய தாழியிலிருத்திக் கவிக்கும்படிக் கூற்றுவன் என் உயிரை எடுக்காமல் போய்விட்டானே என்று புலம்பிக் கூறுகிறாள். இறந்தவர்களின் உடலைத் தாழியில் வைத்துப் புதைத்து அதன்மீது குடைபோல் கற்குவியல் அமைக்கும் வழக்கத்தை இப்பாடல் சுட்டுகின்றது. தாழிகளில் சாதாரண மக்களைப் போன்று மன்னர்களையும் அடக்கம் செய்துள்ளனர் என்பதை,

துளங்கு நீர் வியலகம் ஆண்டு, இனிது கழிந்த
 மன்னர் மறைந்த தாழி
 வன்னி மன்றத்து விளங்கிய காடே (பதிற்.44: 21-23)

எனும் பாடல் அடிகள் மூலம் அறியலாம். சேரனை, நீ நெடுங்காலம் வாழ்கவென வாழ்த்தும் பரணர் கடலால் சூழப்பெற்ற உலகத்தை ஆண்டு இறந்த மன்னர்களையும் கவிழ்த்த தாழிகளையும் வன்னி மரங்களைக் கொண்ட இடுகாட்டையும் குறிப்பிடுகின்றார். அதாவது, சேரனுக்குச் சாவு வரக்கூடாது என்றும் அவன் உடல் ஏனைய மன்னர்களை மறைத்த தாழிக்கு வரக்கூடாது என்றும் வாழ்த்துகின்றார். எனவே, இறந்தவர்களின் உடல்களைத் தாழிகளில் வைத்துப் புதைக்கின்ற வழக்கத்தைத் தொல்பழங்கால மக்கள் கொண்டிருந்தனர் என்பதை இவ்விரு பாடல்களும் உணர்த்துகின்றன.

புறநானூற்றில் தாழி குறித்து நான்கு பாடல்கள் உள்ளன. தாழியைச் செய்ய குயவனை வேண்டுவதாக புறம். 228, 256 ஆகிய பாடல்களில் பதிவுகள் உள்ளன. சோழமன்னன் நெடுமாவளவன் இறந்துபோது அவனை அடக்கம் செய்யத் தேவைப்படும் தாழி எவ்வாறு இருக்கவேண்டும் என்பதை ஐயூர் முடவனார் குயவனிடம் கேட்பதாகப் பின்வரும் பாடல் அமைகின்றது.

கலம்செய் கோவே! கலம்செய் கோவே!

.....

கொடி நுடங்கு யானை நெடுமாவளவன்

தேவர் உலகம் எய்தினன் ஆதலின்,

அன்னோற் கவிக்கும் கண் அகன் தாழி

வளைதல் வேட்டனை ஆயின், எனையதூஉம்

இருநிலம் திகிரியா, பெரு மலை

மன்னா, வளைதல் ஒல்லுமோ, நினக்கே? (புறம்.228:1-15)

அதாவது, இறந்துபோன நெடுமாவளவன் பெரிய சேனையையும் புகழையும் உடையவன். செம்பியர் மரபினன். சூரியனைப் போன்ற தலைமையையும் கொடிகள் அசையும் யானைகளையும் உடையவன். இத்தகையவனுடைய உடலைக் குயவன் வழக்கமாகச் செய்யும் தாழியில் அடக்க இயலாது. அவ்வாறு குயவன் பெரிய தாழியைச் செய்ய விரும்பினால் நிலாவட்டத்தைச் சக்கரமாகவும் மேரு மலையை மண்ணாகவும் கொண்டு செய்ய முடியுமோ? என்று புலவர் கேட்கின்றார். உடல் அளவைப் பொறுத்து தாழியின் அளவு அமையும் என்பதையும் இறந்த பின்னர் தாழி செய்யக் குயவனை வேண்டுவர் என்பதையும் இப்பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

போரில் விழுப்புண்பட்டு இறந்த தலைவனோடு தன்னையும் தாழியில் வைக்க அகன்ற தாழியைச் செய்ய குயவனைத் தலைவி வேண்டுவதாகப் பின்வரும் பாடல் அமைந்துள்ளது.

கலம்செய் கோவே! கலம்செய் கோவே!

அச்சுடைச் சாக்காட்டு ஆரம் பொருந்திய

சிறு வெண் பல்லி போல, தன்னோடு

சுரம் பல வந்த எனக்கும் அருளி,

வியல் மலர் அகன் பொழில் ஈமத் தாழி

அகலிதாக வனைமோ

நனந் தலை மூதூர்க் கலம்செய் கோவே! (புறம்.256:1-7)

அதாவது, தலைவனோடு தன்னையும் அடக்கம் செய்ய குயவனை வேண்டுவதன் மூலம் ஒரே தாழியில் ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட உடல்களை அடக்கம் செய்துள்ளனர் எனக் கருத இப்பாடல் வாய்ப்பளிக்கின்றது. மேலும், உடலுக்கேற்ப அகண்ட தாழி, இறப்பு நிகழ்ந்த பின்னர் குயவனிடம் தாழி செய்ய வேண்டுதல் ஆகிய செய்திகளை இவ்விரு பாடல்களும் பதிவுசெய்துள்ளன.

புறநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ள தாழி குறித்த ஏனைய இரண்டு பாடல்களும் (புறம்.238, 364) தாழிகள் புதைக்கப்பெற்றுள்ள இடுகாட்டின் அமைவிடத்தையும் அதன் சூழலையும் விளக்குகின்றன. இடுகாடு மேட்டுப்பகுதி, பருந்து, கோட்டான், அண்டங்காக்கா, பொகுவல், பேய்கள் நிறைந்த காட்டுப்பகுதி என்பதை,

கவிசெந் தாழிக் குவிபுறத்து இருந்த

செவிசெஞ் சேவனும் பொகுவனும் வெருவா,

வாய் வன் காக்கையும் கூகையும் கூடி,

பேளய் ஆயமொடு பெட்டாங்கு வழங்கும்

காடு முன்னினனே, கட்காமுறுநன்; (புறம்.238: 1-5)

எனும் பாடல் அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. அஞ்சும்படியான பேராந்தைகள் வாழும் முதுமரங்கள் நிறைந்த காடு என்பதை,

முதுமரப் பொந்தின் கதுமென இயம்பும்

கூகைக் கோழி ஆனாத்

தாழிய பெருங்காடு எய்திய ஞான்றே (புறம்.364: 11-13)

எனும் பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதன்மூலம், தாழிகள் வாழிடத்தில் புதைக்கப்படவில்லை என்றும் அவை மனித நடமாட்டமில்லாத மேட்டுப்பகுதியில் அல்லது காட்டில் புதைக்கப்பட்டன என்றும் அறிந்துகொள்ளலாம். இடுகாடு வாழிடத்திலிருந்து வெகுதொலைவில் அமைந்திருக்கும் என்பதை இப்பாடல்களின் வழி அறியலாம்.

சங்க இலக்கியங்களில் ஈமத்தாழி பற்றிய பதிவுகள் உள்ளன. ஆனால், ஈமப்பேழை பற்றிய குறிப்புகள் இல்லை. தாழி, தமிழகத்தில் பரவலாகக் காணப்படுவது போல ஈமப்பேழை காணப்படவில்லை. இது தகடூர், செங்கல்பட்டு, புதுக்கோட்டை, கோயம்புத்தூர், கேரளா ஆகிய பகுதிகளில் காணப்படுகின்றன. இந்த வடிவம் எங்கிருந்து வந்தது என்பதில் கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன. பேழைகள் மெசபடோமியா, ஏமன் போன்ற நாடுகளிலும் உள்ளன என்பர். இந்த வகைப் பேழைகள் பாலித்தீவில் இருந்து கடல் வழியாகத் தமிழகத்திற்கு வந்தது என்றும் இது இந்தியாவில் உருவாகவில்லை என்றும் கூறுகின்றனர் (தி.சுப்பிரமணியன் : 2009 : 11-12). ஆனால், இது ஆய்விற்குரியதாகும்.

தாழி குறித்த பதிவுகளை முன்னிறுத்தும் பாடல்கள் அனைத்தும் அரசர் முதல் சாதாரண மக்கள்வரை இறந்தவர்களுக்காக எழுப்பப்பட்டவை என்பதை இங்கு மனதில் கொள்ளவேண்டும்.

இறந்தவர்களின் உடலைத் தாழியில் வைத்து அடக்கம் செய்ய இயலாது என்று தொல்லியல் அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். இவற்றின் அளவு ஒரு மனிதனின் உடலை உள்ளே வைக்கும் அளவிற்கு இல்லை என்பர். அவ்வாறு எனில் இந்த வடிவத்தை எவ்வாறு பயன்படுத்தினர் என்பது ஆய்விற்குரியது. இதனை, சா. குருமூர்த்தி குறிப்பிடுகையில்,

‘இறந்த ஒருவரின் உடல் உடனேயே குழியில் புதைக்கப்படவில்லை. இறந்து சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு அவரது மண்டை ஓடு, எலும்புக் கூட்டினைத் திரட்டி இக்குழியில் அடக்கம் செய்திருக்கிறார்கள். ஒரே குழியில் பலரது மண்டை ஓடுகளும் எலும்புக் கூடுகளும் இத்தகைய முறையில்தான் அடக்கம் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும். எனவே, இச்சவக்குழிகள் இறந்தவர்களுக்குச் செய்யப்பட்ட இரண்டாவது சவ அடக்க நிலையை உணர்த்துகின்றன. தாழிகளுள் காணப்படும் எலும்புகளுக்கும் இவ்விளக்கத்தினைத் தான் கொடுக்க முடியும். ஏனெனில் சிறிய தாழியினுள் ஓர் உடலை அப்படியே நுழைப்பது என்பது இயலாத செயலாகும். ஆனால், குழந்தைகளின் சடலங்களைத் தாழியினுள் நுழைப்பது இயலும். எனினும், இம்முறையில் புரியாத சில சிக்கலான கருத்துகள் மறைந்து கிடக்கின்றன’ (1974:29)

என்று கூறுகின்றார். அதேபோல, உடலை எரிக்கும் வழக்கம் சங்க காலத்தில் இருந்தது என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன. எரித்தபின்னர் எலும்புகளைச் சேகரித்துத் தாழியில் அடக்கம் செய்திருக்கலாமோ என்று கருதவும் இடமில்லை. அகழாய்வுகளின் மூலம் கிடைத்த எலும்புகளை ஆய்வு செய்ததில் அவை எரிக்கப்பட்டதற்கான எந்தத் தடயமும் இல்லை என்று தொல்லியல் அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர் என்று சா.குருமூர்த்தி குறிப்பிடுகின்றார் (1974:30).

எனவே, தாழி அல்லது ஈமப்பேழையில் எவ்வாறு உடலை வைத்தனர் என்பது புதிராகவே உள்ளது. நாம் முன்னர் குறிப்பிட்ட பாடல்களின் கருத்துகளை இங்கு நினைவில் கொள்ளவேண்டும். இறப்பு நிகழ்ந்த பின்னர் சுடுமண் தாழியைச் செய்து நன்கு உலரவைத்த பின்னரே அதனைச் சுடமுடியும். இதற்குச் சிலநாட்களாவது ஆகும். தாழியை ஒரே நாளில் செய்துமுடிக்க முடியாது. அவ்வாறெனில் தாழியைத் தயாரிக்கும்வரை பிணத்தை என்ன செய்தனர்? புதைத்தனர்? அல்லது தசைகள் நைப்பதற்கு வேறு ஏதேனும் முறைகளைப் பின்பற்றியுள்ளனர் என்பன போன்ற குறிப்புகள் இல்லை எனலாம். மேலும், மிகவும் வயோதிகர்களை இறுதிநாட்களில் உயிருடனே தாழியில் இருக்கச் செய்து உணவும் தண்ணீரும் வைப்பர் என்ற தவறான மரபுவழிச் செய்திகளும் நிலவுகின்றன. பெருங்கற்படைக்காலக் கல்லறைகளின் உள்ளும் தனி இடங்களிலும் ஒன்றிரண்டாகவும் பல சேர்ந்தும் தாழிகள் புதைக்கப் பட்டுள்ளன. ஆதிச்சநல்லூர், மலைக்கோவிலூர், பெருமாள் பாளையம், பாடாலூர், திருப்பூர் போன்ற இடங்களில் நூற்றுக்கணக்கில் ஒரே இடத்தில் தாழிப்புதையல்கள் உள்ளன. இத்தகைய தாழிகளின் உள்ளும் புறமும் சிறுசிறு மட்கலங்களும் ஆயுதங்களும் பலவண்ணக்கல் மணிகளும் படையல்களாக வைக்கப்பட்டுள்ளன.

இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்வதில் பல மரபுகள் இருந்துள்ளன. இப்பண்பாட்டின் எச்சங்கள் சங்ககாலத்தைத் தொடர்ந்து சங்கம் மருவிய காலம்வரை தொடர்ந்துள்ளது. இதனை மணிமேகலை வகைசெய்துள்ளது. சீத்தலைச் சாத்தனார்,

சுடுவோர் இடுவோர் தொடுகுழிப் படுவோர்

தாழ்வயின் அடைப்போர் தாழியிற் கவிப்போர்

(மணி: 6:66-67)

என்று கூறுகின்றார். அதாவது,

- சுடுவோர் என்பது இறந்தவர்களைச் சுடுகின்ற வழக்கத்தை உடையவர்கள் என்பது பொருள். இது திராவிடர் மரபு இல்லை என்பதில் தொல்லியல் அறிஞர்கள் உறுதியாக உள்ளனர் (ஞா.ஸ்ஃபன்.2010:58). ஆரிய மரபின் தாக்கம் அல்லது பல்வேறு பண்பாட்டு மரபினரின் போக்குவரத்தின் காரணமாகத் தோன்றியது என்பர்.
- இடுவோர் என்பது இறந்தவர்களை ஓரிடத்தில் விட்டுவிடுபவர்கள் என்பதாகும். இம்மரபைப் பழங்குடியினரிடம் காணலாம்.
- தொடுகுழிப் படுவோர் என்பது தோண்டிய குழியில் இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்பவர்கள் என்று பொருள்.
- தாழ்வயின் அடைப்போர் என்பது நிலத்தில் குழி தோண்டிக் கல்லறை அமைத்து அதனுள் பிணங்களை அடக்கம் செய்பவர்கள் என்பதாகும்.
- தாழியிற் கவிப்போர் என்பது தாழியில் வைத்துக் கவிப்பவர்கள் எனும் பொருளாகும்.

தாழியிற் கவிப்போர் என்ற சங்ககால மரபினை மணிமேகலையும் குறிப்பிடுகின்றது. தாழியில் வைத்து அடைப்போர் என்பது இருதாழி முறையில்லை. அடைப்பதற்குரிய மூடி மட்டுமே இருக்கும். இருதாழி முறையில் இரண்டும் பெரியதாகச் செய்யப்பெற்ற தாழிகளாக அமையும். தமிழகத்தின் பௌத்த இலக்கியத்தில் இச்செய்திகள் உரிய பதிவுகளாக உள்ளன என்பதால் இவ்வகை மரபுகளை அக்காலப் பௌத்தர்களுக்கு உரியதாகக் கருதலாமா? எனும் கேள்வியை இராசபவுன்துரை எழுப்புகின்றார் (2013:120).

இதனைத் தொடர்ந்து சில பிற்கால இலக்கியங்களிலும் தாழி குறித்த பதிவுகளைக் காணலாம். ஒட்டக்கூத்தர் தக்கயாகப்பரணியில், சமணர்கள் வாழ்ந்து வரும் இயற்கை சூழ்ந்த கற்குகைகளையும் தாழிகளையும் சமணர்களுக்கு உரியதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

தாழியிற் பிணங்களும்

தலைப்பட வெறும்

தவப் பள்ளியில்

பிணங்களும் புலப்படுத்தியே

(376)

எனும் வரிகள் மூலம் அறியலாம். மேலும், இறந்தவர்களைத் தாழியில் வைத்துப் புதைத்த நிகழ்வுகளை விக்ரமச்சோழன் உலா,

மாறழிந்து - ஒழிந்து மறவி ஒளிப்ப முதுமக்கட

சாடி வகுத்த தராபதி

(11:14-16)

என்றும், குலோத்துங்கன் சோழன் உலா,

நாளும் - பதுமக் கடவுள் படைப்படையக் காத்த

முதுமக்கட சாடி முதலோன்

(11:23-24)

என்றும் குறிப்பிடுகின்றன. எனவே, இறந்தோரைத் தாழியில் வைத்து அடக்கம் செய்யும் முறை, தொல்பழங்காலம் முதல் முன்னிடைக்காலம் வரை தமிழர் பண்பாட்டில் தொடர்ச்சியாக இருந்துள்ளதைத் தொல்லியல், இலக்கியச் சான்றுகள் உறுதிசெய்கின்றன.

தாழி: நம்பிக்கை

இறந்தவர்களைத் தாழிக்குள் வைத்துப் புதைக்கும் மரபு தாய்த்தெய்வ வழிபாட்டின் நம்பிக்கையால் ஏற்பட்டது என்று ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். தாழியைத் தாயின் கருப்பையாகக் கருதி, அதில் வைத்துப் புதைக்கும் பழக்கம் ஏற்பட்டது என்ற ஆய்வுக்குச் சான்றாக ஆதிச்சநல்லூரில் கண்டெடுக்கப்பட்ட சில தாழிகள் உள்ளன. பிறந்தவர் இறந்தபின் மீண்டும் கருப்பைக்குத் திரும்புவது என்ற நம்பிக்கையின் வெளிப்பாடாக, தாழி கலாச்சாரம் செல்வாக்குப் பெற்றிருக்க வேண்டும். இதனை உறுதிப்படுத்தும் விதமாக ஆதிச்சநல்லூரில் கிடைக்கப்பட்ட ஒரு தாழியின் மேற்பகுதியில் பெண்ணின் மார்பகம் காட்டப்பட்டுள்ளதை இங்கு கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். தாழியைப் பெண்ணின் வயிறாக அன்றைய மக்கள் பார்த்துள்ளனர். விவசாய உற்பத்தியில் ஈடுபட்ட அன்றைய மனிதனுக்கு மனித உழைப்பு வளம் மிகுதியாகத் தேவைப்பட்டது. அந்தவகையில், இறப்பில் இழந்த மனிதனின் தேவையை ஈடுசெய்ய, புதிய குழந்தைப்

பிறப்பு முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளது. இதன் தொடர்ச்சியாகத் தாய்த்தெய்வ வழிபாட்டுமுறை தோன்றி செல்வாக்கு பெற்றுள்ளது. இவ்வழக்கம் மக்களிடம் வேறு வகையில் அதாவது, **தாழி - வயிறு** நம்பிக்கையாகச் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்ததை அறிய (சி.இளங்கோ.2015:29) முடிகின்றது.

பதுக்கை மரபு

சங்க இலக்கியங்களில் பதுக்கைகள் குறித்த பதிவுகள் உள்ளன. கல்திட்டைகள், பலகைக் கல் மூலம் அமைக்கும் பதுக்கைகள், கல்வட்டங்கள் முதலான வகைகளில் அன்றைய மக்கள், இறந்தவர்களைப் புதைக்கும் முறைகளைக் கொண்டிருந்தனர்.

பதுக்கை என்பது தரையின் கீழே குழியைத் தோண்டி, அதில் கற்பலகைகளைக் கொண்டு கல்லறை அமைத்து இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்யும் முறைகளில் ஒன்றாகும். இறந்த உடலை, மண்ணில் பதுக்குதல் எனும் பொருளைத் தரும் சொல்லாகப் பதுக்கை என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இப்பதுக்கை மரபினை நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய நூல்கள் பதிவு செய்துள்ளன. இப்பாடல்களின் மூலம்,

- கற்பதுக்கை காணப்படும் காட்டின் அமைவிடம்/அதன் சூழலையும் அறியலாம்
- தொறுப்பூசலில் ஈடுபட்ட வீரர்களுக்கு கற்பதுக்கைகள் உருவாக்கி அதனுடன் நெடுங்கற்கள் எவ்வாறு நடப்பட்டன என்பதை அறிந்துகொள்ளலாம்.

தலைவன் செலவு மறுத்துத் தன்நெஞ்சத்திற்குச் சொல்லும் பாடல்களிலும், தலைவி தோழியிடம் தலைவன் செல்லும் பாதை பற்றிக் கூறும் இடத்திலும், தோழி தலைவனிடம் செலவு மறுத்துரைக்கும் பொழுதும் பதுக்கைகள் பற்றிய செய்திகள் விரிவாகவே இடம்பெறுகின்றன.

பதுக்கை நீழல் ஒதுக்கு இடம் பெறாஅ

அருஞ் சுரக் கவலை பெருதலின், வருந்திய

நமக்கும் அறிய ஆயின

(நற். 352:8-10)

என்ற பாடல் அடிகள் மூலம், ஆறலைக் கள்வர்கள் பாலை வழிப்போக்கர்கள் கொண்டு செல்லும் பொருட்களைக் களவாட அவர்களைக் கொண்டு கற்குவியல் கொண்டு பதுக்கைகள் அமைக்கப்பட்டதை அறியலாம். அதேபோல, ஆறலைக் கள்வர்களால் கொல்லப்பட்டவர்கள் தழைகளையும் கற்களையும் கொண்டு மூடிவைக்கப்பட்டதை,

உலந்த வம்பலர் உவல்இடு பதுக்கை

நெடுநல் யானைக்கு இடுநிழல் ஆகும்

அரிய கானம் சென்றோர்க்கு

எளிய ஆகிய தடமென் தோளே (குறுந். 77:3-6)

என்று குறுந்தொகை பதிவு செய்துள்ளது.

பாலை வழிப்போக்கர் கொண்டு செல்லும் பொருட்களைக் களவாட அவர்களைக் கொண்டு தழையைப் போட்டு மூடி பதுக்கைகள் அமைத்ததாக அகநானூறு,

வெண் நுனை அம்பின் விசை இட வீழ்ந்தோர்

எண்ணு வரம்பு அறியா உவல் இடு பதுக்கை

சுரம் கெழு கவலை கோட்பால் பட்டென,

வழங்குநர் மடிந்த அத்தம் இறந்தோர் (அகம். 109:7-10)

என்று குறிப்பிடுகின்றது. இப்பாடலைப் போன்று அகநானூறு 231 ஆம் பாடலும்,

கொடுவிற் கானவர் கணைஇடத் தொலைந்தோர்,

படுகளத்து உயர்த்த மயிர்த்தலைப் பதுக்கைக்

களளிஅம் பறந்தலைக் களர்தொறும் குழீஇ, (அகம். 231:5-7)

என்று பதிவு செய்துள்ளது . இதன்மூலம், ஆறலைக் கள்வர்களால் கொல்லப்பட்டவர்கள் தழைகளையும், மணல், கற்களையும் கொண்டு மூடிவைக்கப்பட்டதை அறிந்துகொள்ளலாம். மேலும், அப்பகுதியில் இதுபோன்ற பல கற்பதுக்கைகள் உள்ளன என்ற குறிப்பையும் இப்பாடல் தருகின்றது.

ஏவல் தொழிலைச் செய்யும் மறவர்கள் காட்டு வழியாகப் போவோரைக் கொன்று அவர்களைப் புதைத்துப் பதுக்கையாகக் கற்குவியல்களால் மூடிவைப்பர். அவர்கள், சரியாக அப்பிணங்களை மூடிவைக்காமையால் அக்கற்குவியல்களைப் பருந்துகள் தள்ளி, பதுக்கையில் உள்ள பிணத்தின் தலையைப் பெயர்த்தெடுத்து, அதில் உள்ள கண் மணிகளைத் தம் கால் விரல்களால் தோண்டி எடுத்துச் சென்று தம் இணையான பெண் பருந்துகட்கு உணவாகக் கொடுத்தன என்ற செய்தியை,

வடிநவில் அம்பின் ஏவல் ஆடவர்

ஆள்அழித்து உயர்த்த அஞ்சுவரு பதுக்கை

கூர்நுதிச் செவ்வாய் எருவைச் சேவல்

படுபிணப் பைந்தலை தொடுவன குழீஇ (அகம்.215:10-13)

என அகநானூற்று பாடல் அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

பாலை வழியில் அமைந்த பதுக்கைகளில் வளர்ந்த முட்கள் பொருந்திய கள்ளிச் செடிகளின் நிழலில் வழிப்போக்கர் தங்கிச் செல்வர் என்பதை அகம்.151 ஆவது பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும், பகை வீரர்களும் கொல்லப்பட்டு, கற்பதுக்கைகளில் புதைக்கப்பட்டுள்ளதை,

அரியற் பெண்டிர் அல்கிற் கொண்ட

.....

வில்இட வீழ்ந்தோர் பதுக்கை, கோங்கின்

எல்லி மலர்ந்த பைங்கொடி அதிரல் (அகம்.157:1-6)

எனும் பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. வீரக்கழல் அணிந்த காலும் அம்புகளை தவறாது விடும் வன்கண்மையையும் உடைய மறவர்களின் அம்புக்கு வீழ்ந்தோர் (இறந்தோர்) மீது புதிதாக அமைக்கப்பட்ட கற்பதுக்கை காணப்படுவதை,

செந்தொடை பிழையா வன்கண் ஆடவர்

அம்புவிட வீழ்ந்தோர் வம்பப் பதுக்கைத்

திருந்து சிறை வளை வாய்ப் பருந்துஇருந்து

உன்ன மரத்து துன் அருங் கவலை (புறம்.3:20-23)

என்று புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

பதுக்கைகள் காணப்படும் இடங்கள்

பதுக்கைகள் பாலை வழியில் நிலவிய அச்சத்தைக் கூட்டுவதில் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றிருக்கின்றன. வழிப்போக்கர்களைக் கொன்று சரூகுகளை இட்டு மூடிய கற்பதுக்கைகள் குன்றுகள் உயர்ந்த அகன்ற இடத்தில் காணப்படுகின்றன என்பதை,

உவல்இடு பதுக்கை ஊரின் தோன்றும்

கல்உயர் நனந்தலை, நல்ல கூறி,

புணர்ந்துடன் போல பொருள் என,

உணர்ந்தேன் மன்றாவர் உணரா ஊங்கே (குறுந்.297:4-7)

என்று குறுந்தொகை பதிவுசெய்துள்ளது.

அதேபோல, பரல் உயர் பதுக்கை என்ற தொடர் மூலம் பதுக்கைகள் மேடாக அமைக்கப்பட்டிருந்ததையும் அங்கு களவுத்தொழில் செய்யும் மழநாட்டார் பதுங்கியிருப்பர் என்பதையும் பின்வரும் அகநானூற்று பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

..... இருங் கேழ்

இரலை சேக்கும், பரல் உயர் பதுக்கைக்

கடுங்கண் மழவர் களவு உழவு எழுந்த

நெடுங்கால் ஆசினி ஒடுங்காட்டு உம்பர் (அகம்.91:9-12)

மேலும், பதுக்கைகள் அமைந்துள்ள இப்பகுதிகளைக் கடப்பதற்கு மக்கள் அஞ்சினர் என்பதையும் இப்பாடல் வரிகள் பதிவுசெய்துள்ளன. எனவே, மேற்குறிப்பிட்ட பாடல்களின் ஊடாக,

- கள்வர்களால் அமைக்கப்பட்ட பதுக்கைகள் சரியான முறையில் அமைக்கப்படுவதில்லை.
- பதுக்கைகளுக்கு வழிபாடுகள் நடத்தப்படவில்லை.
- பதுக்கைகள் அமைந்துள்ள காட்டின் அமைவிடம் மற்றும் அதன் சூழலையும் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.
- கள்வர்கள் வழிப்போக்கர்களை பொருளுக்காகக் கொன்று பதுக்கைகளை அமைத்துள்ளனர்.

- பிணங்களைப் புதைக்கும்பொழுது மக்கும் பொருளான தழைகளையும் போட்டுப் புதைத்துள்ளனர்.
- பதுக்கைகளை மேடான பகுதிகளிலும் குன்றுகள் போன்ற அகன்ற இடங்களிலும் அமைத்துள்ளனர்.

என்பதை அறிந்துகொள்ளலாம்.

பெருங்கற்பண்பாட்டின் ஓர் அங்கமான கற்பதுக்கைகளையே மேற்குறிப்பிட்ட பதிவுகள் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வடிவங்கள் அனைத்தும் சாதாரண மக்களுக்காக எடுக்கப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய அமைப்பு முறைகளை அகழாய்வுச் சான்றுகளும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. இப்பாடல்களில் பாடியவர் பெயர் காணப்படுகின்றது. ஆனால், பாடப்பட்டோர் பெயர் காணப்படவில்லை. இந்த வடிவம் பெருங்கற்காலத்தின் முதல்நிலைச் சின்னமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. ஆனால், புறம். 3,157 ஆம் பாடல்கள் இறந்துபோன வீரர்களுக்காக பதுக்கை எடுக்கப்பட்டுள்ளதைப் பதிவுசெய்துள்ளன. இதைப் போரின் தொடக்கமாகக் கொள்ளலாம். காரணம், போரில் இறந்துபட்ட வீரர்களுக்காகப் பதுக்கைகளுடன் நடுகல் இருப்பதை பின்வரும் செய்திகள் உணர்த்துகின்றன.

பதுக்கையுடன் நெடுநிலை நடுகல்

பெருங்கற்கால மக்களின் கல்லறை மரபுகளின் மற்றொரு வடிவம் நெடுநிலை நடுகல் ஆகும். வட்டமாகப் பதுக்கை அமைத்து அதன் அருகே ஒன்று அல்லது இரண்டு நெடுநிலை நடுகல் அமைக்கும் முறையுள்ளது. இந்த வடிவங்களைச் சங்க இலக்கியங்களும் குறிப்பிடுகின்றன. இத்தகையப் பின்புலத்தில், பதுக்கைகளுடன் கூடிய வட்டக் கல்லமைப்புகள் என்னும் முதல்நிலை வடிவத்திலிருந்து எவ்வாறு பதுக்கைகளுடன் நெடுநிலை நடுகல் அமைப்புமுறை ஏற்பட்டது என்பதைப் பற்றிப் பின்வருமாறு காணலாம்.

இறந்தவர்களைப் புதைத்து அவ்விடத்தை மண்ணால் மேடாக்கி அங்கு கற்களைக் குவியலாக அமைத்து பதுக்கைகளாக்கி, அவ்விடத்தில் நெடுநிலை கல் நடப்பட்டது என்பதை அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

நடுகல் பீலி சூட்டி, துடிப்படுத்து

தொப்பிக் கள்ளொடு துளுஉ பலி கொடுக்கும்

.....

முனை ஆத் தந்து, முரம்பின் வீழ்த்த

வில் ஏர் வாழ்க்கை விழுத் தொடை மறவர்

வல் ஆண் பதுக்கைக் கடவுட பேண்மார் (அகம்.35:5-12)

இங்கு, இறந்த அந்த மனிதன் பதுக்கைக் கடவுள் என அழைக்கப் படுகின்றான். மேலும், அவனுக்கு அமைக்கப்பட்ட நடுகல்லிற்கு மயிற்பீலி சூட்டி, துடி என்ற இசைக்கருவி முழங்கி, நெல்லால் செய்யப்பட்ட கள்ளைப் படைத்து, செம்மறி ஆட்டுக் குட்டி பலிகொடுக்கப்படுகின்றது. இப்பலிச் சடங்கினால் அப்பகுதி முழுவதும் புலால் நாற்றம் வீசுவதாக இப்பாடல் விவரிக்கின்றது. இப்பாடலில் நிரை கவர்தல் காரணமாக நடைபெற்ற வெட்சி, கரந்தை சண்டை நுட்பமாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு நிரை கவர்தல் சண்டையில் வெட்சி வீரர்களைக் கரந்தை வீரர்கள் வெற்றிகொண்டு அப்பகுதியில் வைக்கப்பட்டுள்ள நடுகற்களுக்கு வழிபாடு செலுத்தியதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. அதேபோல, அகம்.67 வது பாடல்,

பெயரும் பீடும் எழுதி, அதர்தொறும்

பீலி சூட்டிய பிறங்கு நிலை நடுகல்

.....

கழிப் பிணிக் கறைத்தோல் நிரை கண்டன்ன

உவல் இடு பதுக்கை ஆள் உகு பறந்தலை

(அகம்.67:9-14)

என்று பதிவுசெய்துள்ளது. அதாவது, வெட்சி வீரர்களுடன் போரிட்டு இறந்த கரந்தை வீரர்களுக்கு வைக்கப்பட்ட நடுகல் குறித்து இப்பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. அந்நடுகல்லில் அவர்கள் பெயர், சிறப்பு போன்றவைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. நடுகல்லிற்கு மயிற்பீலி சூட்டி அதன் முன் வேல், கேடயம் வைத்து வழிபாடு செய்யும் மரபு குறித்த செய்திகளும் இப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

தொறுப்பூசலில் இறந்த கரந்தை மறவர்களுக்குக் கற்பதுக்கைகள் உருவாக்கி அதனுடன் நெடுங்கற் நடப்பட்டன என்பதை,

பரலுடை மருங்கின் பதுக்கை சேர்த்தி,
மரல் வகுந்து தொடுத்த செம் பூங் கண்ணியொடு
அணி மயிற் பீலி சூட்டி, பெயர் பொறித்து,
இனி நட்பனரே கல்லும் (புறம்.264:1-4)

என்று புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

அதேபோல, ஆறலைக் கள்வர்கள், வழிப்போக்கர்களைக் கொன்று அவர்களை அக்காட்டுப் பகுதியிலேயே தழைகளும் மணலும் போட்டுப் புதைத்து பதுக்கைகளாக்கி மூடிவிடுவர். பின்னர் நாளடைவில் அப்பதுக்கையில் காட்டு மல்லிகைக்கொடி படர்ந்திருக்கும். சில நாட்களுக்குப் பின் இறந்தவருக்காக அங்கு நடப்பட்ட நடுகல்லிற்கு மலர்கள் தூவி வழிபாடு செய்யப்படுவதுடன், விடியற் காலையிலேயே அந்நடுகல்லிற்குப் பலி கொடுக்கப்படும். இப்படிப்பட்ட அச்சம் நிறைந்த வழியாக அப்பாலைநில வழி அமைந்திருந்ததை,

சிலரை நட்ப கணைவீழ் வம்பலர்
உயர்பதுக்கு இவர்ந்த ததர்கொடி அதிரல்
நெடுநிலை நடுகல் நாட்பலிக் கூட்டும்
சுரனாடை விலங்கிய மரன்ஓங்கு இயவின் (அகம்.289:1-4)

எனும் பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

மேற்குறிப்பிட்ட பாடல்களில் பெயரும் பீடும் எழுதி, பெயர் பொறித்து எனும் சொற்றொடர்கள் பயின்று வருகின்றன. இந்த பாடல் வரிகள், வீரனின் உருவத்தை வண்ணமாகத் தீட்டப்பட்டதையும் பொறிக்கப்பட்டதையும் குறிக்கின்றனவே தவிர, எழுத்து வரிவடிவத்தைக் குறிப்பிடவில்லை என்று கருத்தில்கொள்ள வேண்டும் என்று கா.இராஜன் (2010:31) குறிப்பிடுகின்றார்.

பாலைநில வழியில் செல்லும் பலரும் கொல்லப்பட்டிருக்க வாய்ப்புண்டு. பதுக்கைகள் நிரம்பிக்காணப்படும் இடங்களில் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றை வேறுபடுத்தி அறியவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன், பதுக்கைகளின்மீது கல் எழுப்பும் மரபு தோன்றியிருக்க வேண்டும். ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றை வேறுபடுத்தும் பொருட்டாக, இறந்தவனின் உருவத்தையும் பிற செய்திகளையும் குறித்து வைக்கும் மரபு உருவாகியிருக்க வேண்டும் என்பர் . இவ்வாறு பதுக்கைகளில்

இக்கற்கள் ஒன்றோ, இரண்டோ நடப்பட்டிருப்பதை கொடுமணல், குடுமியாம்பாளையம், நல்லாம்பட்டி போன்ற இடங்களில் காணலாம்.

பெருங்கற்படைச் சின்னங்கள் உள்ள இடங்களில் நீண்ட உயர்ந்த கற்கள் நடப்பட்டுள்ளன. இவை பெரும்பாலும் தொறுப்பூசலில் ஈடுபட்ட வீரர்களுக்காக எழுப்பப்பட்டவை என்பதை மேற்குறித்த பாடல் சான்றுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இந்த வடிவம் பெருங்கற்காலத்தின் இரண்டாம் நிலை சின்னமாகக் கருதப்படுகின்றது.

நெடுநிலை நடுகல்

பெருங்கற்கால ஈமச்சின்ன வகைமைகளில் நெடுநிலை நடுகல் மரபு ஒன்று. தொடக்கத்தில் இவ்வடிவம் கற்பதுக்கைகளுடன் இணைந்து காணப்பட்டது. அதன்பிறகு, செங்குத்தான வடிவமைப்புடன் தமிழகத்தின் பல்வேறு இடங்களில் தனித்துக் காணப்படுகின்றன. இதனைத் தொல்லியலாளர்கள் **menhir** என்பர். தமிழில் குத்துக்கல் அல்லது நெடுநிலை நடுகல் என்று அழைப்பர். இறந்தவர்களின் நினைவாக நிறுத்தப்படும் வழிபாட்டுச் சின்னமாக குத்துக்கல் இருந்திருத்தல் வேண்டும். இந்த வடிவம், அடியில் பருத்தும் மேலே செல்லச் செல்லக் குவிந்துக் கூம்பாகவும் இருக்கும். இவ்வகை அமைப்பின் நோக்கம் புலப்படவில்லை. இருப்பினும், இதனை முன்னோர்களை வழிபடுகின்ற மரபுச்சின்னமாகக் கருதலாம்.

பெருங்கற்படைச் சின்னங்களின் முக்கியக் கூறாக விளங்கிய கற்பதுக்கைகளைத் தவிர்த்து அப்பண்பாட்டின் இறுதிக் கூறாக விளங்கிய இந்நெடுநிலைக் கல்லை அகநானூறு பதிவுசெய்துள்ளது. இதனை,

ஏறுடை இனநிறை பெயர, பெயராது,

செறிசுரை வெள்வேல் மழுவர்த் தாங்கிய

தறுக ணாளர் நல்இசை நிறுமார்,

பிடிமடிந் தன்ன குறும்பொறை நெடுங்கல்

அகல்இடம் குயின்ற பல்பெயர் மண்ணி (அகம்.269:3-8)

எனும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம். தொறுப்பூசலில் ஈடுபட்ட மறவர்களுக்காக இந்நெடுநிலைக் கல்லை எழுப்பியுள்ளனர். இந்தவகை வடிவங்கள் கொடுமணல், பாசூர், கொங்கம்பாளையம் போன்ற ஊர்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

நெடுநிலை நடுகல் (குத்துக்கல்) நடும் வழக்கம் ஏற்பட்டபின் பெருங்கற்சின்னங்களை அமைக்கும் வழக்கம் குறைந்து, நடுகல் நடும் வழக்கம் மிகுந்தது என்று கருதப்படுகின்றது. இந்த வடிவம் பெருங்கற்காலத்தின் மூன்றாம்நிலை சின்னமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

நடுகல் மரபு

பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகப் போர்மரபில் விழுப்புண் பட்டு உயிர்நீத்த வீரர்களைத் தெய்வமாகப் போற்றியுள்ளனர். இத்தகைய வீரர்களின் நினைவாக நடப்பட்ட கல் நடுகல் எனப் பெயர்பெற்றுள்ளது. இந்நடுகற்களில் இறந்துபட்ட வீரனின் உருவம், பெயர் பொறிக்கப்படுவதும் உண்டு. இந்நிலையில், சங்க இலக்கியங்கள் நடுகல் எடுக்கும் முறைகள் குறித்தும் விரிவாகப் பதிவுசெய்துள்ளன. வீரனைத் தெய்வமாக வழிபடுகின்ற வழக்கம் இனக்குழு நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் வளர்ச்சியடைந்ததாக ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். இதனைக் க.கைலாசபதி குறிப்பிடுகையில்,

‘புராதன மனிதன் இறப்பையும், பிறப்பையும் தொடர்புடையனவாகவே நோக்கினான். ஒன்று மற்றொன்றாகவும் கருதப்பட்டது. இத்தகைய நம்பிக்கைக்கும் உயிர், கன்மம், மறுபிறவி ஆகியன குறிக்கும் எமது பிற்காலத் தத்துவத்திற்கும் ஒரு பெரும் வேறுபாடுண்டு. உடலுக்கும் உயிருக்கும் வேறுபாடு கூறினர் பிற்காலத்திலே சிலர்; உடல் அநித்தியமானது என்றும் ஆன்மா, அல்லது உயிர் நிரந்தரமானது என்றும் கூறினர். எனவே அழியும் உடலைப்பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை. இதுவே கருத்து முதல்வாதத்தின் அடிப்படையாகும். ஆனால் புராதன மனிதனோ, அந்தளவிற்குப் பொருள்முதல்வாதி. பிரக்ஞை பூர்வமாக அல்ல. நடைமுறை அனுபவத்தின் அடிப்படையில், அவன் உடம்பு வேறு உயிர் வேறு என்று பிரித்தறியும் நிலையிலில்லை. எனவே உடலையே உயிராகவும் மதித்தான். அதன் காரணமாகவே, தாழி, கல்லறை முதலியவற்றுள் ஆயுதங்கள், உணவுப்பொருட்கள், கலங்கள் ஆகியனவற்றை வைத்தான். இவ்வாறு பார்க்கும்பொழுது புராதன அடக்குமுறைக்கும் மூதாதையர் வழிபாட்டிற்கும் நிரம்பிய தொடர்பிருப்பது புலனாகும். இவற்றுடன் சம்மந்தப்பட்டதே வீரவணக்கம் எனலாம். பொதுவாக இறந்த

மூதாதையரைப் போற்றி அவருக்கு ஆவன செய்யும் முறையிலிருந்தே சிறிது பிற்பட்டக்காலத்தில் போரிலே பட்ட வீரரை வழிபடும் முறை தோன்றியது' (பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும் 2010:37)

என்று கூறுகின்றார். இதன்மூலம், வீரர்களைத் தெய்வமாக வழிபடுகின்ற வழக்கம் எவ்வாறு தோன்றியது என்பதை அறிந்துகொள்ளலாம்.

நிறை கவர்தல் நிறை மீட்டல் வாழ்க்கை

சங்ககாலத்தை வீரயுகக் காலம் என்பர். இக்காலத்தில் போரிடுவது தொழிலாகக் கருதப்பட்டது என்று கூறலாம். வேட்டைத்தொழில், கால்நடை வளர்ப்பது ஆகியனவும் முக்கியத் தொழில்களாக இருந்துள்ளன. கால்நடைகளைச் சொத்தாகக் கருதப்பட்டதால், அவற்றைக் கவருவதிலும் அதை மீட்பதிலுமே அதிக கவனம் செலுத்தப்பட்டது. குறிப்பாக, குறிஞ்சி, முல்லை நில மக்களிடையே இத்தகைய தொழிற்பாடுகள் காணப் படுகின்றன. பகைவருடைய கால்நடைகளைக் கவர்ந்துகொண்டு வருவது பழந்தமிழகத்தில் அடிக்கடி நிகழ்ந்த ஒரு சாதாரண நிகழ்ச்சியாகும். இந்தக் களவு குற்றமாகப் பார்க்கப்படவில்லை. இந்த வெட்சிப்போரில் அரசர்கள், சிற்றரசர்கள், மறவர்கள் என அனைவரும் தொழிற்பட்டுள்ளனர். இத்தகையப் போர்முறைகளைத் தொல்காப்பியம், புறப்பொருள்வெண்பா மாலை போன்ற இலக்கண நூல்கள் திணைகளாக வகைப்படுத்திக் கூறியுள்ளன.

நடுகல் சமூகம்

சங்க இலக்கியங்களில் நடுகற்கள் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. இவை அனைத்தும் பாலைத் திணைப் பாடல்களாக உள்ளன. பாலைவழிக் கொடுமைகளைப் பற்றிப் பேசும் இடங்களில் நடுகற்கள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இந்நடுகற்களை,

- எழுத்துக் குறிப்புகளற்ற நடுகற்கள்
- எழுத்துகளையுடைய நடுகற்கள்

என வகைப்படுத்தலாம். கரந்தைப் போரில் வெற்றிபெற்று உயிர்நீத்த வீரர்களுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகற்கள் பற்றிய குறிப்புகள் அதிக அளவில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

வடமோதங்கிழார் எனும் புலவர், கரந்தைப் போரில் உயிர்நீத்த வீரனின் உடல் முழுவதும் பகைவர்களுடைய அம்புகள் தைத்திருந்ததை,

முன்னூர்ப் பூசலில் தோன்றித் தன்னூர்

நெடுநிறை தழீஇய மீளி யாளர்

.....

மடஞ்சால் மஞ்ஞை அணிமயிர் சூட்டி

இடம்பிறர் கொள்ளாச் சிறுவழிப்

படஞ்செய் பந்தர்க் கல்மிசை யதுவே (புறம்.260:12-28)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். கரந்தைப் புவைச்சூடி நிரையினை மீட்டு வந்த வெள்வேல் விடலை நடுகல் ஆனான் என்பதை,

நாகு முலை அன்ன நறும் பூங் கரந்தை

விரகறியாளர் மரபின் சூட்ட,

நிறை இவண் தந்து, நடுகல் ஆகிய

வெண் வேல் விடலை இன்மையின் புலம்பி

(புறம்.261:13-16)

எனும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம்.

உடன்வந்த மறவர்கள் நீங்கிய பின்னும் தனியே நின்று போரிட்டு, நிரைமீட்டு உயிர்நீத்த வீரனுக்கு நடுகல் அமைக்கப்பட்டதை,

பல் ஆத்திருள் நிறை பெயர்தரப் பெயர்தந்து

கல்லா இளையர் நீங்க நீங்கான்,

வில் உமிழ் கடுங் கணை மூழ்க,

கொல் புனல் சிறையின் விலங்கியோன் கல்லே

(புறம்.263:5-8)

என்று புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. மேலும், வல்லார் என்னும் ஊர்த்தலைவன் பகைவரிடமிருந்து ஆனிரையை மீட்டுத் தந்து இறந்துபோனான். அவனுக்கு நடுகல் எடுத்து சிறப்பு செய்தனர் என்பதை,

ஓங்கு நிலை வேங்கை ஓள் இணர் நறு வீப்
 போந்தை அம் தோட்டின் புனைந்தனர் தொடுத்து
 பல் ஆன் கோவலர் படலை சூட்ட,
 கல் ஆயினையே - கடுமான் தோன்றல்! புறம்.265:2-5)

என்று சிறுகருந்தும்பியார் பதுவுசெய்துள்ளார். காட்டுப்பகுதியில் இறந்த வீரர்களுக்கு வைக்கப்பட்டிருந்த நடுகற்களை வீரர்கள் என நினைத்து காட்டு யானைகள் அதனை, தம் கால்களால் உதைக்கின்றன. இதனால் அந்த யானைகளின் கால் நகம் உடைந்து, பனை நுங்கின் தோடுபோல முறிந்துவிடும் என்பதை,

அத்த நடுகல் ஆள்ளன உதைத்த
 கான யானைக் கதுவாய் உள்உகிர்,
 இரும்பனை இதக்கையின், ஒடியும் ஆங்கன்
 (அகம்.365:4-6)

என்று அகநானூறு பதிவுசெய்துள்ளது. போரில் வெற்றிபெற்றாலும் இறந்துபோன வீரர்களுக்கு வைக்கப்படும் நடுகற்கள், பாலை நிலவழியில் பல உள்ளன. இவ்வழியில் ஒரு மன்னன் யானை மீதேறி நடுகல்லைக் கடந்துசெல்ல முற்படுகின்ற சூழலில், நடுகல்லில் இருந்து ஒரு பல்லி சத்தமிட்டுத் தடைசெய்ய, அவன் அந்த சத்தத்தைக் கேட்டுத் தன் பயணத்தைத் தொடர அச்சப்படுகின்றான். மேலும் சென்றால் தனக்கு ஆபத்து வந்துவிடுமோ என அஞ்சி மன்னன் திரும்பிச் செல்வதை,

நல்இசை நிறுத்த நாணுடை மறவர்
 நிரைநிலை நடுகல் பொருந்தி, இமையாது,
 இரைநசைஇக் கிடந்த முதுவாய்ப் பல்லி (அகம்.387:14-16)

என்று அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. இதைத்தவிர அகம்.131, 179; புறம்.221,223,232 ஆகிய பாடல்களிலும் நடுகற்கள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. மேலும், பத்துப்பாட்டு நூல்களிலும் இந்த வடிவத்தைப் பற்றிய குறிப்புகள் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. மலைபடுகடாம் எனும் நூலில் இரு இடங்களில் நடுகல் பற்றிய செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளது. நடுகல்லில் உருவங்கள் அல்லது ஓவியங்கள் இருந்ததையும் வழிபடும் கடவுளாக நடுகல் இருந்ததையும்

ஒன்னார்த் தெவ்வர் உலைவு இடத்து ஆர்த்தென
நல்வழிக் கொடுத்த நாணுடை மறவர்
செல்லா இல்இசைப் பெயரொடு நட்ட
கல் ஏசு கவலை எண்ணு மிகப் பலவே;

(மலை.386-389)

செல்லும் தேஎத்து, பெயர் மருங்கு அறிமார்,
கல் எறிந்து, எழுதிய நல் அரை மராஅத்த
கடவுள் ஓங்கிய காடு ஏசு கவலை (மலை.394-396)

எனும் பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. நடுகல்லுக்கு அரண் இடப்பட்ட செய்தியை,

கிடுகு நிரைத்து எஃகு ஊன்றி
நடு கல்லின் அரண் போல

(பட்டி.78-79)

என்று பட்டினப்பாலை பதிவுசெய்துள்ளது. மேற்குறிப்பிட்ட சான்றுகளின் மூலம் சங்ககாலத்தில் இனக்குழு மக்களிடையே நிலவிய போர்மரபுகளை அறிந்துகொள்ளலாம். குறிப்பாக, எழுத்துகளற்ற நடுகல் சமூகத்தை இப்பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

எழுத்துடை நடுகல்

சங்க இலக்கியங்களில் எழுத்தற்ற, எழுத்துடை நடுகற்கள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இதில், எழுத்துடை நடுகற்கள் பற்றிய குறிப்புகள் மிகுதியும் அகநானூற்றில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. இவை பெரும்பாலும் அரசு சார்புடையனவாக உள்ளன. இதனை நோக்கும்போது, சங்ககால நடுகல் வழக்காறு நெடுமையான காலகட்டத்தை உள்ளடக்கியதாக இருப்பதை உணரமுடிகின்றது.

பாலைப்பகுதியில் உள்ள அச்சம்தரும் நடுகல்லில் மறவர்கள் அம்புகளைத் தீட்டுவர். இதனால் அந்நடுகற்களின் பக்கங்கள் தேய்ந்து, அதில் எழுதப்பட்டுள்ள எழுத்துக்கள் சிதைந்துபோகின்றன. இவ்வாறு சிதைந்த அந்நடுகல்லில் உள்ள எழுத்துகளைப் பொருள் கூட்டிப் படிக்கமுடியாமல் வழிப்போக்கர்கள் விலகிச்செல்வதை,

கடுங்கண், மறவர் பகழி மாய்த்தென,
 மருங்கில் நுணுகிய பேளம்முதிர் நடுகல்
 பெயர்பயம் படரத் தோன்றுகையில் எழுத்து
 இயைபுடன் நோக்கல் செல்லாது, அசைவுடன்

ஆறுசெல் வம்பலர் விட்டனர் கழியும் (அகம்.297:6-10)

என்று அகநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. மறவர்கள் அம்புகளைத் தீட்டி நடுகற்களைச் சிதைப்பது போன்றே காட்டுப்பகுதியில் செல்லும் உப்பு வண்டிச் சக்கரங்களில் உள்ள புண்கள், நடுகற்களில் உராய்ந்து அதில் எழுதப்பட்டுள்ள எழுத்துகளையும் நடுகல்லையும் சிதையச் செய்யும். இதில் உள்ள எழுத்துகளை வழிப்போக்கர் உண்மைக்கு மாறான பொருளில் படித்துணர்வர் என்று இப்பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. எனவே, எழுத்துகளின் சிதைவால் உண்டாகும் குழப்பத்தை மேற்கண்ட பாடல் குறிப்பிடுவதைப் போன்றே அகம்.343 ஆவது பாடலும் பதிவுசெய்துள்ளது. இதனை,

மரம்கோள் உமண்மகன் பேரும் பருதிப்

புன்தலை சிதைத்த வந்தலை நடுகல்

கண்ணி வாடிய மண்ணா மருங்குல்,

கூர்உளி குயின்ற கோடுமாய் எழுத்து, அவ்

ஆறுசெல் வம்பலர் வேறுபயம் படுக்கும் (அகம்.343:4-8)

எனும் பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. அதேபோல, இறந்த வீரர்களின் பெயர் மற்றும் அவர்களது சிறப்பு, நடுகற்களில் எழுதி வைக்கப்பட்டுள்ளதை அகம்.53 ஆவது பாடல் மூலம் அறிந்துகொள்ளலாம். ஓதலாந்தையார் எழுத்துடை நடுகல்லைப் பெரிய யானையின் துதிக்கைக்கு உவமைப்படுத்துவதை ஐங்.352 ஆவது பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

மேற்குறிப்பிட்ட பாடல்களின் மூலம் நடுகற்கள் பெரும்பாலும் ஆகோள் பூசலில் உயிர்நீத்தவர்களுக்காகவே எடுக்கப்பட்டுள்ளன. போர்களில் மாண்டவர்களுக்கு எடுக்கப்பட்ட இந்நடுகற்களில் எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளதையும் இவ்விலக்கியங்கள் பதிவுசெய்துள்ளன. இக்குறிப்புகளை உறுதிசெய்யும் வகையில் சங்ககால நடுகற்களும் கிடைக்காமல் இருந்தது. அதனால், எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்டதாகக் கூறி வட்டெழுத்துப் பொறிப்புப் பெற்ற நடுகற்களைச் சுட்டிக்காட்டி, சங்கப்பாடல்களை கி.பி.5 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு எடுத்துச்செல்ல நேரிட்டது. அதனால் ஆய்வாளர்களிடையே பல்வேறு குழப்பங்களும் நிலவின.

இக்குழப்பங்களை போக்குகின்ற வகையில் தேனி மாவட்டத்தில் உள்ள புலிமான் கோம்பை, தாதப்பட்டி ஆகிய ஊர்களில் சங்ககாலத் தமிழ்ப்பிராமிக் கல்வெட்டுள்ள நடுகற்கள் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ளன. போரில் விழுப்புண்பட்டு இறந்தவர்களது பெயரும் எழுதி வழிபடும் வழக்கத்தை சங்ககால மக்கள் கொண்டிருந்தனர் என்பதை இந்நடுகற்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. தமிழ்நாட்டில் மட்டுமன்றி இந்தியாவிலேயே கிடைத்த நடுகற்களில் இவை மிகப்பழமையானதாகும்.

நடுகல் வழிபாடு

நடுகல்லை வழிபடுகின்ற முறைகளைப் பற்றியும் கடவுள் தன்மையைப் பற்றியும் மாங்குடி கிழார்,

கல்லே பரவின் அல்லது

நெல் உகுத்துப் பரவும் கடவுளும் இலவே (புறம்.335:11-12)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். சிறந்த பூக்களையும், நெல்லையும் கொண்டு வழிபடுவதற்கு நடுகல்லைத் தவிர வேறு சிறந்த தெய்வம் இல்லை என்றும் கூறுகின்றார். பெண்ணொருத்தி தன் கணவன் வெற்றிபெற வேண்டும் என்று நடுகல்லை வழிபட்டதை,

ஒலிமென் கூந்தல் ஒள்ளுதல் அரிவை

நடுகல் கைதொழுது பரவும் (புறம்.306:3-4)

என்று அள்ளூர் நன்முல்லையார் பாடியுள்ளார். மேலும், நடுகல்லுக்கு நீராட்டி, நெய்விளக்கேற்றி, பலியிடப்பட்டதை,

இல்லாடு கள்ளின் சில்குடிச் சீறார்ப்

புடைநடு கல்லின் நாட்பலி ஊட்டி,

நல்நீராட்டி, நெய்ந்நறைக் கொளீஇய, (புறம்.329:1-3)

எனும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம். சங்ககாலத்தில் நடுகற்களை வழிபட்டது போன்று இன்றும் வழிபடுகின்ற வழக்கம் பரவலாகக் காணப்படுகின்றது. தகடூர், வடாஆர்க்காடு மாவட்டங்களில் நடுகற்களை வழிவழியாக வழிபடுகின்ற வழக்கம் உள்ளது. இதனைப் பொங்கல் மற்றும் ஆடிப்பெருக்கு நாட்களில் வழிபடுகின்றனர் என்று தி.சுப்பிரமணியன் (2009:162) குறிப்பிடுகின்றார்.

சங்க இலக்கியங்களில் நடுகற்களின் அமைப்பு முறைகள், வழிபாடுகள் போன்றவைகளைப் பற்றி விரிவாகப் பாடியுள்ளனர். ஆனால், நடுகற்களின் வளர்ச்சி நிலைகள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படவில்லை. எனவே, பெருங்கற்காலச் சின்னங்கள் வளர்ச்சியடைந்து நடுகற்களாக மாறின என்பது பெருங்கற்கால வடிவங்களின் வேறுபாடுகளிலிருந்து தெரியவருகின்றன. இதனை, அகழாய்வுச் சான்றுகளும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. இந்த நடுகல் வடிவம் பெருங்கற்காலத்தின் நான்காம் நிலைச் சின்னமாகக் கருதப்படுகின்றது.

மேற்கண்ட சான்றுகளின்படி அன்றைய நடுகல் சமூகத்தின் வாழ்வியலைப் பின்வருமாறு தொகுத்துக்கொள்ளலாம்.

- பாலை வழியில் நடுகல் வைக்கப்பட்ட இடங்கள் அச்சம் தரும் பகுதிகளாக அன்றைய மக்களால் நம்பப்பட்டது.
- நடுகற்கள் வெட்சி, கரந்தை மறவர்களுக்கு மட்டுமில்லாமல் ஆறலைக் கள்வர்களால் கொல்லப்பட்டு புதைக்கப்பட்ட மனிதர்களுக்கும் வைக்கப்பட்டுள்ளன.
- நடுகற்களுக்கு வேல், கேடயம் வைத்து வழிபடும் மரபு உள்ளது.
- நடுகற்களுக்கு ஆட்டுக்குட்டி பலி கொடுக்கப்படுவதும் அப்பலியை விடியற்காலையில் கொடுக்கும் முறையையும் அம்மக்கள் மேற்கொண்டிருந்தனர்.
- நடுகற்களுக்கு மயிற்பீலி சூட்டி, மலர்த்தாவி, துடி முழக்கி வழிபாடு செய்யும் சடங்குமுறைகளை அன்றைய மக்கள் கொண்டிருந்தனர்.
- இனக்குழுச் சமூகத்தில் நிகழ்த்தப்படும் ஆவி/ஆன்மா வழிபாட்டு மரபை நடுகற்கள் வழிபாடு உணர்த்துகின்றது.
- நடுகல் வீரர்கள் அன்றைய சமூகத்தினரால் மதிக்கப்பட்டனர்.
- மரணத்திலும் வீரமரணத்தை அன்றைய சமூகம் போற்றியுள்ளது.

நம்பிக்கைகள்

இறந்தோரை வழிபடும் பண்பாட்டை இக்கால மக்கள் கொண்டிருந்தனர். மேலும், உடல் அழிந்தாலும் ஆன்மா அழிவதில்லை என்ற கருத்தின் விளைவாகவே, இறந்தவர்களுடன் அவர்கள் பயன்படுத்திய பொருட்களை வைத்துப் புதைக்கும் வழக்கத்தையும் இம்மக்கள் பின்பற்றியுள்ளனர். சில பெருங்கற்காலக் கல்லறைகளில் உள்ள கற்பலகைகளில் துளைகள் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு துளையிடுவது அக்கால மக்களின் ஒருவகையான நம்பிக்கையின்

வெளிப்பாடாகும். இதுபற்றி ஆய்வாளர் தி.சுப்பிரமணியன் பின்வருமாறு பதிவுசெய்துள்ளார்.

‘கிழக்குப் பக்கமுள்ள கற்பலகைகளில் இடுதுளை பல

வடிவங்களில் காணப்படுகின்றன. வட்டம், ‘ப’ வடிவம், முக்கோணம், அம்புமுனை போன்ற வடிவங்களில் இடுதுளைகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. கற்களைக் குடைந்து, இடுதுளை அமைக்கும் முறையும் இக்காலத்தில்தான் முதன்முதலில் கிடைத்துள்ளன (சமூக விஞ்ஞானம், ஏப்ரல்-மே-ஜூன், 2010:110)

என்று கூறுவதன் மூலம் இடுதுளைகளின் வடிவங்களை அறிந்துகொள்ளலாம்.

தென்னிந்தியாவில், ஏறக்குறைய கி.மு.1000 முதல் பெருங்கற்காலப் பண்பாடு நிலவியுள்ளது. அதனால் இக்காலகட்டத்தில் தென்னகத்தின் வரலாற்றை தொல்லியல் சான்றுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே பேசவேண்டியுள்ளது. அந்தவகையில் கற்கால மனிதர்கள் வாழ்ந்த வாழ்விடங்களைக் கொண்டுள்ள தமிழக நிலப்பரப்பில் இங்கு வாழ்ந்த தொன்மையான மக்கள் பற்றிய வரலாறு ஆய்வாளர்களிடம் ஒரு விவாதமாகவே அமைகின்றது. மேலும், இப்பெருங்கற்கால மக்கள் எந்தக்குடிவழி மரபினர், எந்த அரசாட்சிக்கு உட்பட்டவர்கள் என்பன போன்ற தீர்க்கமுடியாத கேள்விகள் பல உள்ளன. இருப்பினும் வடபுலத்திற்கு இணையான வைதீகக் கலப்பற்ற ஒரு தொல் நாகரிகத்தைத் தென்னகம் கொண்டு விளங்கியது என்பதே உண்மையாக உள்ளது.

தொகுப்புரை

- தென்னிந்தியப் பண்பாட்டில் பெரும்தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய காலம் பெருங்கற்காலம் / இரும்புக்காலமாகும். தமிழகத்தில் ஏறக்குறைய கி.மு. 1000 முதல் கி. மு. 300 வரை நிலவியப் பண்பாட்டை பெருங்கற்காலப் பண்பாடு எனத் தொல்லியலாளர்கள் வரையறை செய்துள்ளனர்.
- இக்கால மக்கள் இறந்தவர்களைப் புதைப்பதற்குப் பெருங்கற்களைப் பயன் படுத்தி கல்லறைகளை ஏற்படுத்தியதால் இக்காலம் **பெருங்கற்காலம்** என அழைக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறு உண்டாக்கப்பட்ட ஈமச் சின்னங்களுக்கு **பெருங்கற் சின்னங்கள்** என்று பெயர்.

- பெருங்கற்படைச் சின்னங்களை, கற்பதுக்கை, கற்குவை, கற்கிடை, நெடுநிலைக்கல், குடைக்கல், தொப்பிக்கல், நடுகல், ஈமத்தாழிகள் என வரிசைப்படுத்தலாம்.
- மனித வாழ்க்கையில் பிறப்பும் இறப்பும் முக்கியமான நிகழ்வுகளாகும். பெருங்கற்காலத்தில் அவர்களுடைய குழுக்களைச் சேர்ந்தவர்கள் இறந்துவிட்டால் அவர்களை அடக்கம் செய்து வழிபடுகின்ற வழக்கம் நடைமுறைக்கு வந்தது. இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்ய உருவாக்கப்பட்ட ஈமச் சின்னங்கள் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் ஒவ்வொரு முறையைப் பின்பற்றி அடக்கம் செய்துள்ளனர். இந்த வழக்கம் பிற்காலத்தில் சடங்குகளாகவும் சமுதாயப் பிணைப்புகளாகவும் வளர்ச்சிப் பெற்றுள்ளன.
- இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்யும்போது தனி நபருக்கு எனத் தனியாக கல்லறைகளை அமைத்து அடக்கம் செய்யும் முறை காணப்பட்டாலும் கூட்டான கல்லறைகளே பெரும்பாலும் கிடைக்கின்றன. இவை ஒரே குலத்தை அல்லது குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களுடையதாக இருக்கலாம். இனக்குழு வாழ்க்கை முறையில் முன்னோர் வழிபாட்டின் வெளிப்பாடாக இதனைக் கொள்ள முடியும்.
- நிலம், நீர் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அவர்களுடைய வாழ்விடங்கள் அமைந்திருந்தது. கல்லறைகளை எழுப்பியதன் மூலம் அவற்றின் மீதான நிரந்தர உரிமை அந்தச் சமூகத்துக்கு நிலைநாட்டப்பட்டது எனலாம்.
- தமிழர்கள் வாழ்வில் இறப்புச் சடங்குகள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. வாழ்நாளின் இறுதிச்சடங்கு என்பதால் தமிழ்ச் சமூகத்தால் இறப்புச்சடங்கு முன்னிலைப்படுத்தப்படுகின்றது.
- உயிர் நீத்தவர்களுக்காக சங்ககாலத்திலிருந்தும் அதற்கு முன்பும் ஈமச்சின்னங்களை ஏற்படுத்தி வழிபட்டு வந்துள்ளனர். வாழ்விடங்களைவிட ஈமச்சின்னங்களுக்கே அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அந்தவகையில், இப்பண்பாட்டின் சில கூறுகளை மட்டும் சங்க இலக்கியங்கள் பதிவுசெய்துள்ளன. குறிப்பாக, முதுமக்கள் தாழிகள், கற்பதுக்கை, கற்பதுக்கையுடன் கூடிய நெடுங்கற்கள், நெடுநிலை நடுகல், நடுகல் முதலான வடிவங்கள் ஈமச்சின்னங்களாக இவ்விலக்கியத்தின் மூலம் அறியப்படுகின்றன.
- சங்க இலக்கியங்களில் இறந்தவர்களை அடக்கம்செய்த முறைகள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. அவையும் முழுமையில்லை. ஆனால் இதன் அமைப்பு பற்றிய விரிவான செய்திகள் இவ்விலக்கியங்களில் காணப்படவில்லை.

- தாழி என்பது இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்வதற்குப் பயன்படுத்தப்பெற்ற கூம்பு வடிவிலான சுடுமண் பானையாகும். இந்த வடிவம் மருதம், நெய்தல் ஆகிய பகுதிகளிலும் தென்பெண்ணை, காவிரி, வைகை, தாமிரபரணி உள்ளிட்ட ஆறுகளின் படுக்கைகளிலும் காணப்படுகின்றன.
- தாழி குறித்த பதிவுகளை முன்னிறுத்தும் பாடல்கள் அனைத்தும் அரசர் முதல் சாதாரண மக்கள்வரை இறந்தவர்களுக்காக எழுப்பப்பட்டவை என்பதை இங்கு மனதில் கொள்ளவேண்டும்.
- சங்க இலக்கியங்களில் பதுக்கைகள் குறித்த பதிவுகள் உள்ளன. கல்திட்டைகள், பலகைக் கல் மூலம் அமைக்கும் பதுக்கைகள், கல்வட்டங்கள் முதலான வகைகளில் அன்றைய மக்கள், இறந்தவர்களைப் புதைக்கும் முறைகளைக் கொண்டிருந்தனர்.
- தலைவன் செலவு மறுத்துத் தன்நெஞ்சத்திற்குச் சொல்லும் பாடல்களிலும், தலைவி தோழியிடம் தலைவன் செல்லும் பாதை பற்றிக் கூறும் இடத்திலும், தோழி தலைவனிடம் செலவு மறுத்துரைக்கும் பொழுதும் பதுக்கைகள் பற்றிய செய்திகள் விரிவாகவே இடம்பெறுகின்றன.
- பதுக்கைகள் பாலை வழியில் நிலவிய அச்சத்தைக் கூட்டுவதில் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றிருக்கின்றன. மேலும், வழிப்போக்கர்களைக் கொன்று சருகுகளை இட்டு மூடிய கற்பதுக்கைகள் குன்றுகள் உயர்ந்த அகன்ற இடத்தில் காணப்படுகின்றன.
- கள்வர்கள் வழிப்போக்கர்களை பொருளுக்காகக் கொன்று பதுக்கைகளை அமைத்துள்ளனர்.
- பெருங்கற்கால மக்களின் கல்லறை மரபுகளின் மற்றொரு வடிவம் நெடுநிலை நடுகல் ஆகும். வட்டமாகப் பதுக்கை அமைத்து அதன் அருகே ஒன்று அல்லது இரண்டு நெடுநிலை நடுகல் அமைக்கும் முறையுள்ளது. இந்த வடிவங்களைச் சங்க இலக்கியங்களும் குறிப்பிடுகின்றன.
- பாலைநில வழியில் செல்லும் பலரும் கொல்லப்பட்டிருக்க வாய்ப்புண்டு. பதுக்கைகள் நிரம்பிக்காணப்படும் இடங்களில் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றை வேறுபடுத்தி அறியவேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன், பதுக்கைகளின்மீது கல் எழுப்பும் மரபு தோன்றியிருக்க வேண்டும். ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றை வேறுபடுத்தும் பொருட்டாக, இறந்தவனின் உருவத்தையும் பிற செய்திகளையும் குறித்து வைக்கும் மரபு உருவாகியிருக்க வேண்டும் என்பர். இவ்வாறு பதுக்கைகளில் இக்கற்கள் ஒன்றோ, இரண்டோ நடப்பட்டிருப்பதை கொடுமணல், குடுமியாம்பாளையம், நல்லாம்பட்டி போன்ற இடங்களில் காணலாம்.

இந்த வடிவம் பெருங்கற்காலத்தின் இரண்டாம் நிலைச் சின்னமாகக் கருதப்படுகின்றது.

- பெருங்கற்கால ஈமச்சின்ன வகைமைகளில் நெடுநிலை நடுகல் மரபு ஒன்று. தொடக்கத்தில் இவ்வடிவம் கற்பதுக்கைகளுடன் இணைந்து காணப்பட்டது. அதன்பிறகு, செங்குத்தான வடிவமைப்புடன் தமிழகத்தின் பல்வேறு இடங்களில் தனித்துக் காணப்படுகின்றன. இதனைத் தொல்லியலாளர்கள் **menhir** என்பர். தமிழில் குத்துக்கல் அல்லது நெடுநிலை நடுகல் என்று அழைப்பர்.
- நெடுநிலை நடுகல் (குத்துக்கல்) நடும் வழக்கம் ஏற்பட்டபின் பெருங்கற்சின்னங்களை அமைக்கும் வழக்கம் குறைந்து, நடுகல் நடும் வழக்கம் மிகுந்தது என்று கருதப்படுகின்றது. இந்த வடிவம் பெருங்கற்காலத்தின் மூன்றாம்நிலைச் சின்னமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.
- பண்டைத் தமிழ்ச் சமுதாயப் போர்மரபில் விழுப்புண் பட்டு உயிர்நீத்த வீரர்களைத் தெய்வமாகப் போற்றியுள்ளனர். இத்தகைய வீரர்களின் நினைவாக நடப்பட்ட கல் **நடுகல்** எனப் பெயர்பெற்றுள்ளது. இந்நடுகற்களில் இறந்துபட்ட வீரனின் உருவம், பெயர் பொறிக்கப்படுவதும் உண்டு. இத்தகைய பின்புலத்தில், சங்க இலக்கியங்கள் நடுகல் எடுக்கும் முறைகள் குறித்து விரிவாகப் பதிவுசெய்துள்ளன.
- சங்க இலக்கியங்களில் நடுகற்கள் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. இவை அனைத்தும் பாலைத் திணைப் பாடல்களாக உள்ளன.
- சங்க இலக்கியங்களில் எழுத்தற்ற, எழுத்துடை நடுகற்கள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இதில், எழுத்துடை நடுகற்கள் பற்றிய குறிப்புகள் மிகுதியும் அகநானூற்றில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. இவை பெரும்பாலும் அரசு சார்புடையனவாக உள்ளன. இதனை நோக்கும்போது, சங்ககால நடுகல் வழக்காறு நெடுமையான காலகட்டத்தை உள்ளடக்கியதாக இருப்பதை உணரமுடிகின்றது.
- சங்க இலக்கியங்களில் நடுகற்களின் அமைப்பு முறைகள், வழிபாடுகள் ஆகியவைகளைப் பற்றி விரிவாகப் பாடியுள்ளனர். ஆனால், நடுகற்களின் வளர்ச்சி நிலைகள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படவில்லை. எனவே, பெருங்கற்காலச் சின்னங்கள் வளர்ச்சியடைந்து நடுகற்களாக மாறின என்பது பெருங்கற்கால வடிவங்களின் வேறுபாடுகளிலிருந்து தெரியவருகின்றன. இதனை, அகழாய்வுச் சான்றுகளும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. இந்த நடுகல் வடிவம் பெருங்கற்காலத்தின் நான்காம் நிலைச் சின்னமாகக் கருதப்படுகின்றது.

சங்ககாலப் பண்பாட்டுச் சூழலில் புழங்குபொருட்கள் இடம்பெற்றிருந்த தன்மைகளைச் சங்க இலக்கியம், தொல்லியல் தரவுகள் வழி அறியமுடிகின்றது. சமூகத்தில் மனித இனம் பயன்படுத்தும் பொருட்கள் அனைத்தும், அந்தந்த காலகட்டத்தின் பண்பாடு, சமுதாயநிலை போன்றவற்றை வெளிப்படுத்துவதால் அவை பண்பாட்டு வடிவமாகவும் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன. இப்பண்பாட்டுக் கூறுகளை ஆய்வு செய்வதன் மூலம் அவற்றைப் பயன்படுத்திய சமூகம் பற்றிய புரிதலைத்தரும். எனினும், சங்ககாலச் சமுதாயத்தைப் பற்றி முழுமையாக அறிந்துகொள்வதற்கு இதுமட்டும் போதாது. அவர்களுடைய அன்றாட வாழ்க்கையில், எந்தெந்த வகையான வசதிகளைப் பெற்றிருந்தனர்? அந்தப் பொருட்கள் எவ்வாறு, எங்கிருந்து உருவாயின அல்லது பெறப்பட்டன என்பது குறித்தும் ஆராய வேண்டியது அவசியமாகும்.

உலகில் உள்ள அனைத்து இனக்குழு மக்களும் தங்களுக்கென தனித்த அடையாளத்தினைக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவ்வாறான அடையாள மரபினை இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம். அவை,

- பொருள்சார் மரபு
- பொருள்சாரா மரபு

என்பனவாகும். இதில் பொருள்சார் மரபெனப்படுவது, இயற்கையைத் தன்வயப்படுத்தி அதனைத் தனக்கான அன்றாடப் பயன்பாட்டுப் பொருளாக மாற்றிக்கொள்ளும் மனிதனின் அறிவுத்தொடர்ச்சியாகும். இம்மரபு உருவை மையமிட்டதாகும். பொருள்சாரா மரபெனப்படுவது மனிதனின் வாழ்வியல் சார்ந்த மொழியையும் செயலையும் மையமிட்ட அறிவுத்தொடர்ச்சியாகும். இம்மரபு செயலை மையமிட்டது எனலாம். இருவேறுபட்ட தன்மையில் குறிப்பிடுகின்ற இவ்விரு மரபுகளும் சமூக இயங்குதளத்தில் ஒன்றையொன்று சார்ந்து இருப்பவையாகும். இவையே மனித இயங்கியலுக்கான அடிப்படையாகும். இதனைச் சமூகவியல் மற்றும் கலைச்சொல் விளக்க அகராதி,

‘மக்கள் அவர்களின் பயன்பாட்டிற்காக ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் அனைத்துப் பொருள்களும் பொருள்சார் பண்பாட்டுக் கூறுகள் ஆகும். ஆய்வு செய்யப்படும் சமுதாயத்தின் பொருள்சார் பண்பாட்டைப் பற்றிய தரவுகள் மிகவும் பயனுள்ளவை. வீடுகளின் அமைப்பு, செய்பொருட்கள், அன்றாடம் பயன்படுத்தப்படும் பொருள்கள், வீட்டுச் சாமான்கள், உடைகள், அணிகலன்கள், போக்குவரத்துச் சாதனங்கள், தொழிற்கருவிகள், தற்காப்புக் கருவிகள் போன்ற பொருள்களைப் பற்றிய தரவுகள் சமுதாயப் பண்பாட்டு

முறைகளை அறிய உதவும். மேலும், இவை மக்களின் சிந்தனைமுறை, உணர்வு, அறிவு, அழகுணர்வு போன்ற பல பொருள்சாராப் பண்பாட்டையும் வெளிப்படுத்துவனவாக உள்ளன'

என்று பதிவுசெய்துள்ளதை ஆய்வாளர் மூ.சத்தியா தனது ஆய்வேட்டில் குறிப்பிட்டுள்ளார் (2013:1-2).

புழங்குபொருள் பண்பாட்டை இருவகைகளாகப் பிரித்து, மேலைநாட்டு அறிஞர் ஹென்றி கிளாசி கூறியுள்ள விளக்கத்தைப் பக்தவத்சலபாரதி, தமிழர் மானிடவியல் எனும் நூலில், புழங்குபொருள் பண்பாட்டில் குறிப்பிட்ட சில வகையான பொருள்கள் அன்றாட வாழ்க்கை சார்ந்த, சமூக - பொருளாதாரச் செயல்பாடுகளுக்கு நேரடியாக உதவக் கூடியவையாக உள்ளவற்றை **craft** என்று வகைப்படுத்திக் கொண்டனர். மற்றொரு பிரிவானது அழகியல் சார்ந்த, மகிழ்ச்சி தருகிற, அலங்காரத் தன்மைகொண்டதாக இனங்கண்டு அதனை **art** என்று வகைப்படுத்திக் கொண்டனர் எனக் கூறியுள்ளதை ஆய்வாளர் மூ.சத்தியா குறிப்பிடுகின்றார் (2013:2).

இவ்வாறு பண்டைக்கால மக்கள் தங்கள் வாழ்வில் நடந்த அனைத்து நிகழ்வுகளுக்கும் பயன்படுத்திய பொருள்களைக் கொண்டு அவர்களின் பொருள்சார் பண்பாட்டை அறிந்துகொள்ளலாம். அந்தவகையில், சங்க இலக்கியத்தில் பலவகையான புழங்குபொருட்கள் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. அவற்றுள் மட்பாண்டங்கள், சுடுமண் பொருட்கள், ஆடைகள், அணிகலன்கள், சங்கு பொருட்கள், இரும்புப் பொருட்கள் உள்ளிட்ட புழங்குபொருட்களை மட்டும் இங்கு ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. மேலும், இப்பொருட்களின் உற்பத்தியாளர்கள் மற்றும் தொழில்நுட்பங்கள் குறித்தும் ஆராயப்படுகின்றன.

மட்பாண்டங்கள்: தொடக்ககாலம்

புதிய கற்கால மக்கள் நிலையாக ஓரிடத்தில் தங்கி உணவை உற்பத்தி செய்யத்தொடங்கியுள்ளனர். அந்த உணவையும் பிற பொருட்களையும் மற்ற இடங்களுக்கு எடுத்துச் செல்ல கலன்கள் தேவைப்பட்டுள்ளன. இதனால், இயற்கையில் கிடைத்த செடி, கொடி, மரப்பட்டைகளால் ஆன கலன்களை முதலில் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அதன்பிறகு, கையால் வனையப்பெற்ற சுடப்படாத மட்கலன்களை உருவாக்கி பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதன் வளர்ச்சி நிலையாக, கையாலும் பின்னர் கையால் சுழற்றும் சக்கரத்தின் துணையாலும் மட்கலன்களைச் செய்யக் கற்றுக்கொண்டுள்ளனர். இதனை, இன்றுவரை நிகழ்த்தப்பட்டுள்ள அகழாய்வுகளைக் கொண்டு நிறுவமுடியும்.

இத்தகையப் பின்புலத்தில், பண்டைக்கால மக்களின் வாழ்வியல் கூறுகளை ஆராய்வதற்கு மட்கலன்கள் சிறந்த சான்றுகளாகும். இதனை, வி.சி.சசிவல்லி குறிப்பிடுகையில்,

‘உடைந்துபோன மட்பாண்டங்களின் துண்டுகள் சிறப்பாகக் கிடைக்கும் இடங்கள் புதைந்துபோன நகரங்களுக்கு அடையாளங்களாக உள்ளன. பழைய நாகரிகங்களின் காலம், கூறுகள், ஒன்றுக்கொன்றுள்ள ஒற்றுமை, வேற்றுமை ஆகியவை எல்லாம் இவ்வோட்டுத் துண்டுகளால் நிறுவப்படும். புதுச்சேரிக்கருகில் உள்ள அரிக்கமேடு என்னுமிடத்தில் கிடைத்த சில அரிட்டைன் (Arretine) ஓடுகள் ரோமிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டவை என்றும் இவற்றோடு கிடைத்த மற்ற ஓடுகளும், மணிகளும் கி.பி.முதல் நூற்றாண்டில் ரோம் வணிகர்களும், தொழிலாளர்களும் தென் இந்தியாவில் வாணிகச் சாலைகளும், தொழிற்சாலைகளும் நிறுவி வாணிபம் செய்து வந்ததற்குச் சான்றுகள் என்றும் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர் நிறுவியிருக்கின்றனர்’ (1989:87)

என்று கூறுகின்றார். இதனைத் தொடர்ந்து சங்ககால மக்கள் வீட்டில் பயன்படுத்துவதற்கென்று பல்வேறு பயன்பாட்டுப் பொருட்களை உருவாக்கிப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இப்பொருட்கள் இலை, ஓலை, மூங்கில், மண், கல், பொன், வெள்ளி, இரும்பு முதலிய மூலப்பொருட்களிலிருந்து உருவாக்கப்பட்டவையாக உள்ளன. குறிப்பாக சோறு, இறைச்சி போன்ற உணவுப்பொருட்கள், தண்ணீர், பால், தயிர், மோர், கள் போன்ற நீர்த்த உணவுப் பொருட்கள், பூக்கள் முதலியவற்றின் பயன்பாட்டிற்காகப் பல்வேறு வகையான பாத்திரங்களைத் தயாரித்துப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதனைச் சங்க இலக்கியங்களும் பதிவுசெய்துள்ளன. இதன்மூலம், சங்ககால மக்களின் பண்பாட்டு நிலையினை அறிந்துகொள்ளலாம்.

மண்பாண்டத் தொழில்

சங்ககால மக்களின் மண்கலன்கள் மற்றும் அதன் உற்பத்தியாளர் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. இக்காலத்தில் உலோகப் பாத்திரங்கள் மிகக் குறைந்த அளவில் வழக்கத்தில் இருந்துள்ளன. பொதுமக்களின் நலன் கருதி எல்லாவகையான பாத்திரங்களும் மண்ணால் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும். அதனால், மண்பாண்டத்தொழில் அக்காலத்தில் சிறந்த இடத்தைப் பெற்றிருந்தது எனலாம். இத்தொழில் உற்பத்தியில் குயவர்கள் ஈடுபட்டுள்ளனர். இவர்களை கலம்செய் கோ, வேட்கோ

(புறம்.32:3,228:1) என விளிக்கப்பட்டனர். பிறப்புமுதல் இறப்பு வரையிலான பயன்பாட்டுப் பொருள்களுள் முக்கியமானதாக மண்பாண்டத்தினைக் கொள்ளலாம். அன்றாட பயன்பாட்டுப் பொருட்களான வட்டில், குழிசி, அடுகலம், பானை, குடம், தானியக் கலன்கள், இறந்தவர்களைப் புதைக்கும் ஈமத்தாழி என மனித வாழ்வியலின் நீட்சியாகக் குயவனின் உற்பத்தி நீள்கிறது. கலன் வனையும் குயவர்க்குத் தச்சனின் உதவியால் பெறப்பட்ட திகிரியே மூலக்கருவியாய் அமைகின்றது. பசிய மண்ணைத் திகிரியிலிட்டு பல பண்பாட்டுக் கலன்களை வனைவதிலும், அவ்வாறு வனைந்த கலன்களைச் சூளையிட்டுத் திடப்படுத்துவதிலும் தேர்ந்தவராய் இருந்திருக்கின்றனர். இவர்கள் பிணமிட்டுப் புதைக்கும் ஈமத்தாழிகளைச் செய்யும் பணியிலும் ஈடுபட்டுள்ளனர். அத்தாழிகளுக்கான அளவு, வடிவம், தேவையின் அறிவென்பது குயவரைச் சார்ந்ததாகவே இருந்திருக்கின்றது (புறம்.256). எனவே, தொல்பழங்காலம் முதல் சங்ககாலம்வரை சமூகத்தில் இவர்களுக்கு அதிக மதிப்பு இருந்துள்ளது. அதன்பிறகு, இவர்களுக்கு மதிப்பு குறைந்து ஊர்ப்பணியாளனாகவும் கோயில் பணியாளனாகவும் தொழிற்பட்டுள்ளனர். இவர்களின் பிள்ளைகள் வெட்கோச்சிறார் எனப்பட்டனர். இதனை,

வேட்கோச் சிறாஅர் தேர்க் கால் வைத்த

பசு மண் குளுஉத் திரள் போல, அவன்

கொண்ட குடுமித்து இத் தண் பணை நாடே

(புறம்.32:8-10)

எனும் பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. மண்பானைத் தொழிலில் பெரியவர்களுக்கு உதவியாக இச்சிறுவர்களும் ஈடுபட்டுள்ளனர் எனத் தெரிகிறது. மேலும், இத்தொழிலில் சக்கரங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதை,

வனைகலத் திகிரியின் குமிழி சுழலும்,

துனை செலல் தலைவாய், ஓ இறந்து வரிக்கும்

(மலைபடு.474-75)

எனும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம். மட்கலன்கள் செய்யும்பொழுது உற்பத்தியாளர்கள் முழுக்கவனத்துடன் தொழிற்பட்டுள்ளனர் என்பதைப் புறம்.32 ஆம் பாடல் புலப்படுத்துகின்றது. இக்கலன்களைச் சுட அமைக்கப்பட்ட பெரிய சூளைகளிலிருந்து மிகுந்த புகை எழுந்தவண்ணம் இருந்தது என்பதனை,

இருள் திணிந்தன்ன குருஉத் திரள் பருஉப் புகை
அகல் இரு விசும்பின் ஊன்றும் சூளை,
நனந் தலை மூதூர்க் கலம் செய் கோவே!
(புறம்.228:2-4)

என்று புறநானூறும்

வால்வெள் அருவிப் புனல்மலிந்து ஒழுகலின்,
இலங்குமலை புதைய வெண்மழை கவைஇ,
கலம்சூடு புகையின் தோன்றும் நாட! (அகம்.308:4-6)

என்று அகநானூறும் பதிவுசெய்துள்ளது. எனவே, வீடுகளில் பயன்படும் சிறிய கலன்களோடு இறந்தவர்களை வைத்துப் புதைக்கப்படும் பெரிய தாழிகள்வரை அனைத்தும் மண்ணால் செய்யப்பட்டுள்ளதால் இத்தொழில் சமூகத்தில் சிறந்த இடத்தினைப் பெற்றிருந்தது எனலாம்.

இயற்கையான கலன்கள்

பழந்தமிழர்கள் மட்கலப் பயன்பாட்டிற்கு முன்பு, மூங்கில் குழாய், பனை ஓலைப்பெட்டி போன்ற இயற்கையானப் பொருட்களைப் புழங்குபொருட்களாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதனைப் பின்வரும் சான்றுகள் வழியே அறியலாம்.

மூங்கில் குழாய்

மூங்கில் குழாய்களில் மதுவினை நிறைத்து முற்ற வைத்து உண்டனர் என்பதை,

..... பெருமலை

வாங்கு அமைப் பமுநிய நறவு உண்டு,
வேங்கை முன்றில் குரவையும் கண்டே (நற்.276:8-10)

கல் பொருஉ மெலியாப் பரட்டின் நோன் அடி
அகல்கூல் அம் கரைப் பெய்த வல்சியர் (அகம்.113:10-11)

எனும் பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும், கள், தயிர் போன்றவற்றைப் பாதுகாக்க மூங்கில் குழாய்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை,

கருங்கொடி மிளகின் காய்த்துணர்ப் பசங்கறி
திருந்து அமை விளைந்த தேக்கள் தேறல்
கான்நிலை எருமைக் கழைபெய் தீம்தயிர்
(மலைபடு.521-23)

எனும் பாடல் வரிகள் உறுதிசெய்கின்றன. இதன்மூலம் பழந்தமிழர்கள் மூங்கிலையும் கலனாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் எனத் தெரிகிறது.

வட்டி

தயிர் கொடு வந்த தசம்பும்

கான் உறை வாழ்க்கை, கத நாய், வேட்டுவன்

மான் தசை சொரிந்த வட்டியும், ஆய்மகள் (புறம்.33:1-2)

வட்டி என்பது இங்கு பனை ஓலைப்பெட்டியைக் குறிக்கின்றது. காட்டில் வாழும் வேட்டை நாயையுடைய வேட்டுவன், மான் இறைச்சியுடைய வட்டியையும் ஆய்மகள் தயிர் கொண்டு வந்து தந்த பானையையும் வைத்திருந்தான் என்பதை இவ்வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. சங்ககாலத்தில் இறைச்சியை வைத்திருக்க இந்த பனையோலைப் பெட்டியைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் எனத் தெரிகிறது. இதனைத் தவிர , இம்மக்கள் தேக்கு இலை (அகம்.315:15-18; பெரும்.95-105) குருந்தம் இலை (அகம்.194:13-14) ஆம்பாரிலை (அகம்.196:1-7;புறம்.209:3) போன்ற இலைகளையும் உண்கலனாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அதன்பிறகு, பண்பாட்டு வளர்ச்சியின் காரணமாக சங்ககால மக்கள் தமது வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பொருட்களை மண்ணால் செய்து பயன்படுத்தியுள்ளனர். இத்தகைய மண்சார்ந்த பொருட்களைச் சங்க இலக்கியங்கள் எவ்வாறு கட்டமைத்துள்ளன என்பதைப் பின்வருமாறு தொகுத்துக்கொள்ளலாம்.

கலன்கள்

கலன்கள் பற்றிய குறிப்புகள் நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு போன்ற இலக்கியங்களில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. இக்கலன்கள் மழைநீரைச் சேமிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதை,

வெறி கமழ் துறு முடி தயங்கி, நல்வினைப்

பொறி அழி பாவையின் கலங்கி, நெடிது நினைந்து

ஆகம் அடைந்தோளே: அது கண்டு,

ஈர் மண் செய்கை நீர் படு பசங் கலம் (நற்.308:6-9)

நல் உரை இகந்து, புல் உரை தாஅய்,

பெயல் நீர்க்கு ஏற்ற பசங்கலம் போல (குறுந்.29:1-2)

எனும் பாடல் வரிகள் பதிவுசெய்துள்ளன. மேலும், பால் கறக்கும் பாத்திரமாகவும் இதனைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை,

கன்றும் உண்ணாது, கலத்தினும் படாது,

நல்ஆன் தீம்பால் நிலத்து உக்கா அங்கு, (குறுந்.27:1-2)

எனும் பாடல் வரிகளும் உணவு சமைப்பதற்கும் இவைகளைப் பயன்படுத்தினர் என்பதை,

கூழும் சோறும் கடைஇ, ஊழின்

உள் இல் வறுங் கலம் திறந்து (புறம்.16:16-17)

புன்தலைச் சிறாஅர் வில்எடுத்து ஆர்ப்பின்,

பெருங்கட குறுமுயல் கருங்கலன் உடைய (புறம்.322:4-5)

எனும் பாடல் வரிகளும் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், கலன் எனும் பாத்திரத்தில் தேறல் மற்றும் கள்ளினை அருந்தியுள்ளனர். இது சிறுகலம் என்று அழைக்கப்பட்டதை,

நடுகல் பீலி சூட்டி, நார் அரி

சிறு கலத்து வகுப்பவும் கொள்வன் கொல்லோ

(புறம்.232:3-4)

எனும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம்.

குடம்

குடம் எனும் பாத்திரம் தண்ணீரை எடுத்துவரப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மகளிர் நீர்நிலைக்குச் சென்று குடத்தினுள் தண்ணீரை முகர்ந்துச் சென்றுள்ளனர். இந்தக் குடமானது அழகிய வேலைப்பாடுகளுடன் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை,

..... மகளிர்

நுண்செயல் அங்குடம் இரீஇ, பண்பின் (அகம்.336:6-7)

எனும் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், திருமணம் நடக்கும் இடத்தில் குடத்தினுள் நீரினை ஊற்றி வைத்துள்ளனர் (அகம்.86:8-9). கள்ளினைப் பதப்படுத்தி வைப்பதற்கான பாத்திரமாகவும் குடம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இப்பாத்திரத்தை உழவர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். மாம்பிஞ்சுகளைக் கொண்டு தயாரித்த மிதவை எனும் கள்ளினைக் குடத்தினுள் பதப்படுத்தி வைத்துள்ளனர் என்பதை புறம்.276 (3-5) ஆம் பாடல் பதிவுசெய்துள்ளது.

குழிசி

குழிசி எனும் பாத்திரம் சோறு, இறைச்சி முதலிய உணவுப் பொருட்களைச் சமைக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பாத்திரம் மண்ணால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இடையர்கள் கற்களினால்

அடுப்பினை உருவாக்கி மண்ணால் செய்த குழிசியை அதன்மீது ஏற்றிச் சமைத்துள்ளனர். இதனை,

ஆங்கண் இருஞ்சுனை நீரொடு முகவா,

கழிபடு குழிசிக் கல்அடுப்பு ஏற்றி (அகம்.393:13-14)

எனும் பாடல் வரிகளும் எயிற்றியர், மண்ணால் உருவாக்கப்பட்ட விளிம்பு உடைந்துபோன குழிசியினுள் சமைத்துள்ளனர் என்பதை பெரும்பாணாற்றுப்படைப் (பெரும்பாண்.99-100) பாடலும் பதிவுசெய்துள்ளது. மேலும், இரவலர்கள் உடைந்துபோன குழிசியினைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (புறம்.371:5-6). பொருநர், குழிசியினுள் சோறு சமைக்கமுடியாத நிலையில் இருந்துள்ளனர் என்பதை,

நச்சி இருந்த நசை பமுதாக,

அட்ட குழிசி அழற் பயந்தா அங்கு (புறம்.237:6-7)

எனும் பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. குறவர், குழிசியினுள் மானிறைச்சியையும் சமைத்துள்ளனர் (புறம்.168:8-10). இந்தக் குழிசியினை, பாலினை ஊற்றி வைத்து நெய்யைக் கடைவதற்கும் (புறம்.65:1-4;257:11-13), தயிரினைக் கடைந்து வெண்ணெய் எடுப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (பெரும்பாண்.156-159). அவ்வாறு தயிரினைக் கடைந்து வைத்திருந்த குழிசியில் நாற்றம் தீருவதன் பொருட்டு விளாம்பழம் இட்டு வைக்கப்பட்டுள்ளதை நற்றிணை,

விளம்பழம் கமழும் கமஞ்சூற் குழிசிப்

பாசம் தின்ற தேய் கால் மத்தம்

நெய் தெரி இயக்கம் வெளில்முதல் முழங்கும்

வைகு புலர் விடியல் மெய் கரந்து, தன் கால்(நற்.12:1-4)

என்று குறிப்பிடுகின்றது.

மண்டை

மண்டை எனும் பாத்திரம் உணவு உண்பதற்குப் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது. இந்தப் பாத்திரத்தைப் பாணர், விறலியர் (புறம்.103:25), புலவர் (புறம்.155:6-8), உழவர் (புறம்.384:8) ஆகியோர் பயன்படுத்தியுள்ளனர். மண்டை எனும் பாத்திரத்தை வெண்மண்டை (புறம்.386:5), நெடுங்குழி (அகம்.152:20) என்று அழைத்துள்ளனர். இது அகன்ற வாயையுடையதாகக் காணப்படும் என்பதை,

நரந்தம் நாறும் தன் கையால்,

புலவு நாறும் என் தலை தைவரும்; மன்னே!

**அருந் தலை இரும்பாணர் அகல் மண்டைத் துளைஉரீஇ
(புறம்.235:8-10)**

எனும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம். பொருள் இரந்து செல்லும் பாணர்களின் கையில் உள்ள மண்டையாகிய உண்கலத்தில் அரசர்கள், உணவுடன் மானிறைச்சியையும் உண்ணக் கொடுத்துள்ளனர் (புறம்.398:21-25). உழவர்கள், விழா நிகழாக் காலத்திலும் மண்டையினுள் கெடிற்று மீனின் உணவினை உண்டுள்ளனர் (புறம்.384:8). மேலும், இப்பாத்திரம் கள்ளினை ஊற்றி அருந்துவதற்கான பாத்திரமாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது பொன்னாலும் மண்ணாலும் செய்யப்பட்டுள்ளது. இப்பாத்திரத்தினுள் நறவு எனும் கள்ளினை ஊற்றி உழவர்களும் (அகம்.96:1-2), தேறல் எனும் கள்ளினை அரசனிடம் பொருள் இரந்து வரும் இரவலர்களும் (புறம்.115:15), ஊர்ப்பகுதியில் வசிப்பவர்களும் (புறம்.261:1-3) அருந்தியுள்ளனர். மேலும், மீன் வலைஞர் தாம் பிடித்த புதிய மீன்களை மண்டை எனும் பாத்திரத்தினுள் இட்டு வைத்துள்ளனர் என்பதை,

பாணர் பசுமண் சொரிந்த மண்டைபோல

எமக்கும் பெரும் புலவுஆகி

நும்மும் பெறேளம், இறீஇயர் எம்உயிரே (குறுந்.169:4-6)

எனும் பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

நீர்க்கலன்கள்

சாடி என்பது தண்ணீரை ஊற்றி வைப்பதற்கும் கள்ளினைப் பாதுகாத்து பதப்படுத்தி வைப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்தச் சாடியினை வலைஞர்களும் ஊர்ப்பகுதியில் வசிப்பவர்களும் பிறரும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். வாய் அகன்ற இந்தப் பாத்திரத்தைச் சிற்றூர்ப் பகுதியில் வசிப்பவர்கள் பயன்படுத்தினர் என்பதை,

பூவற் படுவில் கூவல் தோண்டிய

சொங்கண் சில்நீர் பெய்த சீறில்

முன்றில் இருந்த முதுவாய்ச் சாடி (புறம்.319:1-3)

எனும் புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், கள்ளினை விற்போர், கள்ளினைச் சாடியில் பாதுகாத்து வைத்துப் பின்பு விற்றுள்ளனர் (அகம்.166:14), நாரால் வடிக்கப்பட்டு பூக்களை இட்டு நன்றாக முதிரச் செய்த கள்ளைச் சாடியில் வைத்துள்ளனர் (புறம்.297:4-8). மேலும், நற்றிணை 295 ஆம் பாடலும் புறம்.258 ஆம் பாடலும் கள்ளையுடைய சாடியைக் குறித்துப் பதிவுசெய்துள்ளது. நெல் முளையை இடித்துத் தயாரித்த அரியல் எனும் கள்ளினைச் சாடியில் பதப்படுத்தி வைத்துள்ளனர். இதனை,

பாம்பு உறை புற்றின் குரும்பி ஏய்க்கும்

.....

வல்வாய்ச் சாடியின் வழைச்சுஅற விளைந்த

வெந்நீர் அரியல் விரல்அலை நறும்பிழி

(பெரும்பாண்.277-281)

எனும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

பிழா

பிழா எனும் பாத்திரம் கூழ் முதலிய உணவுப் பொருட்களை ஊற்றி வைக்கப் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது. இதனை வலைஞர்கள் பயன் படுத்தியுள்ளனர். இது மலர்ந்த வாயையுடையதாகக் காணப்பட்டுள்ளது. இதனை,

அவையா அரிசி அம்களித் துழவை

மலர்வாய்ப் பிழாவில் புரர ஆற்றி (பெரும்பாண்.275-276)

எனும் பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

தசம்பு

மூல்லைநில மக்கள் பால், தயிர் வைக்க மண்ணால் ஆன பாணைகளைப் பெரிதும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். தசம்பு எனப்பட்ட மட்கலம் பால், தயிர் வைப்பதற்கன்றி கள் நிறைத்து வைப்பதற்கும் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது. தயிரினைக் கடைவதற்கும் கடைந்த தயிரினை எடுத்துச் சென்று விற்று வருவதற்கும் இந்தக் கலம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதை,

சுடுமண் தசம்பின் மத்தம் தின்ற

பிறவா வெண்ணெய் உருப்பு இடந்தன்ன

உவர் எழு களரி ஓமை அம் காட்டு (நற்.84:6-8)

எனும் பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், ஆய்மகள் ஒருத்தி, வேட்டுவனுக்குத் தசம்பினுள் உள்ள தயிரினைத் தசம்பினோடு சேர்த்துக் கொடுத்தாள் என்பதை,

கான் உறை வாழ்க்கை, கத நாய், வேட்டுவன்

மான் தசை சொரிந்த வட்டியும், ஆய்மகள்

தயிர் கொடு வந்த தசம்பும் நிறைய (புறம்.33:1-3)

எனும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், இந்தப் பாத்திரமானது கள்ளினைத் தயாரிப்பதற்கும் அதனை ஊற்றி வைப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கள் விற்போர் தேறல் எனும் கள்ளினைத் தசம்பினுள் ஊற்றி வைத்துள்ளனர் (மலைபடு.459-463).

மேலும், அரசர்கள் கள் உள்ள தசம்பினை வீரர்களுக்கும் இரவலர்களுக்கும் அருந்துவதற்காகக் கொடுத்துள்ளதைப் பதிற்றுப்பத்து (43:32-36) பாடல் வரிகள் பதிவுசெய்துள்ளன.

குதிர்

குதிர் என்பது தானியங்களைச் சேமித்துப் பாதுகாத்து வைக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது பிடியின் திரள் நின்றாற் போன்று காணப்படுகின்றது. இதனை,

பிடிசுணத் தன்ன குதிருடை முன்றிற் (பெரும்பாண்.186)

எனும் பாடல் வரி குறிப்பிடுகின்றது.

மஞ்சிகை

நெல், அரிசி ஆகிய பொருள்களும், தாழிட்டுப் பூட்டப்பெறும் பிற தண்ணிய பண்டங்களும் வைக்கப்பட்டுள்ள கலனாக மஞ்சிகை பயன்பட்டுள்ளது. இதனை,

சூழடைக் கொழு மஞ்சிகை,

தாழடைத் தண் பணியத்து,

வால் அரிசிப் பலி சிதறி. (பட்டினப்.63-65)

எனும் பாடல் வரிகள் பதிவுசெய்துள்ளன.

தாழி

சங்ககால மக்கள் மண்ணால் ஆன தாழிகளில் பருத்திச் செடி (அகம்.129:6-7), குவளை மலர் (அகம்.165:10-11), இன்னும் பிற மலர்களையும் வளர்த்துள்ளனர் (அகம்.369:4-6). இப்பாடல் வரிகளில் தாழி எனும் சொல் பயின்று வருவதைப் பார்க்கலாம். இங்கு தாழி என்பது பூச்செடிகளை வளர்க்கும் மண்கலனாகும்.

மேலும், புளியங்காய், நெல்லிக்காய் முதலிய ஊறுகாய்கள் வைக்க மிடா, காடிவைத்த கலன்கள் (பெரும்பாண்.56) பயன்பட்டுள்ளன. உணவுப் பண்டமான அப்பம் சுடுவதற்கு மண்ணாலாகிய அகலைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். நீண்ட உருவமும், சிறுத்த வாயையும் உடையதாகச் செய்யப்பட்ட கலன் குப்பி எனப்பட்டது. குவிந்த வாயையுடைய நீருண்ணும் பாத்திரம் தொகுவாய்க் கன்னல் என்று நெடுநல்வாடை (66) குறிப்பிடுகின்றது. நீரைப் பெய்துவைக்கும் ஒருவகைப் பாத்திரம் குறுநீர்க் கன்னல் (முல்லை.57) எனப்படுகின்றது. கன்னல் - நாழிகை வட்டில். நீரிட்டு ஒரு சிறுதுளை வழியாக அந்நீரைச் சிறிது சிறிதாகக் கசியவிட்டு அந்நீரினை அளந்து காணும் கருவியே நாழிகை வட்டிலாகும். இதை குறுநீர்க் கன்னல் என்றும் அழைப்பர். கூதிர் காலத்தில் குளிரைப் போக்க விரிந்த வாயையுடைய

பெருந்தாழிகளில் நெருப்பை வளர்த்து அதன் வெம்மையை நுகர்வர். இதற்கு தடவு எனும் மட்கலன் பயன்பட்டது என்பதை,

பகுவாய்த் தடவிற் செந்நெருப்பயர (நெடுநல்.66)

எனும் பாடல் வரி குறிப்பிடுகின்றது.

மேற்குறிப்பிட்ட பதிவுகளின் ஊடாக பல்வேறுநிலைகளில் தேவைக்கேற்ற வகையில் மண் பாத்திரங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதன்மூலம் சங்ககால மக்கள், மட்கலத் தொழிலில் திறமையுடையவராய்த் திகழ்ந்திருத்தல் வேண்டும்.

மேலும், சங்க இலக்கியங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள எல்லா வகையான மட்பாண்டங்களும் அகழாய்வுகளில் கிடைக்கவில்லை. எனினும் இப்பாடல்களில் பதிவுசெய்யப்படாத சில வடிவங்களும் அகழாய்வுகளில் கிடைக்கின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மட்பாண்டங்களின் நிறம்

மண் மற்றும் உலோகத்தால் உருவாக்கப்பட்ட வடிவங்களைப் பயன்பாட்டு அடிப்படையில் கொள்கலம், உண்கலம் என்று சங்க இலக்கியம் பதிவுசெய்துள்ளது. இக்கலன்களுள் மண்ணால் உருவாக்கப் பட்டவை கருப்பு மற்றும் செம்மை நிறத்தைக் கொண்டதாகக் காணப்படுகின்றன. இதனை,

பெருங்கட குறுமுயல் கருங்கலன் உடைய

மன்றில் பாயும் வன்புலத்ததுவே - (புறம்.322:5-6)

.....

எம்மொடும் சென்மோ, விடலை! நீயே (ஐங்.303:1-4)

எனும் பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இதன்மூலம், சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மட்கலன்களின் வண்ணங்களையும் அறிந்துகொள்ளலாம். தொல்லியல் அகழாய்வுகளில் பல்வேறு இடங்களில் சங்ககால மட்கலன்கள் பல வண்ணங்களில் கிடைத்துள்ளன. இதனைப் பின்வரும் வரிகளும் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

‘சங்ககாலத்தினைப் பொறுத்தமட்டில் மக்கள் பலவகையான மட்கலன்களையே அதிக அளவில் பயன்படுத்தியிருக்கின்றனர் என்பதை இதுவரை நடைபெற்ற அகழாராய்ச்சிகள் காட்டுகின்றன. இவற்றில் உட்புறம் கறுப்பாகவும் வெளிப்புறம் சிவப்பாகவும் உள்ள கறுப்பு சிவப்புக் கலன்களே (Black and ware) சங்ககால மட்கலம் என்று சிறப்பித்துச் சொல்லும் அளவிற்கு அக்காலத்திற்குரிய மட்கலமாக விளங்கிற்று. இவற்றோடு

தனித்த நிலையிலும் சிவப்பு, கறுப்பு வண்ணக் கலன்களும் வழக்கில் இருந்துள்ளன. மேலும், வெளிப்புறம் வெண்மைக் கோடுகள் இட்டு வரைந்து அதன்மேல் ரசட் என்ற சிவப்பு வண்ணம் பூசப்பட்ட கலன்களும் (Russet coated and painted ware) கிடைத்துள்ளன. இவைதவிர வணிகத்தொடர்பால் வட இந்தியாவிலிருந்து வந்த வட இந்தியக் கருமை வண்ண வழுவழப்பான அடுகலன்களும் (NBP Ware) ரோமானிய நாட்டிலிருந்து வந்த அரிடைன், ரௌடைட், ஆம்போரா போன்ற உயர்வகை அடுகலன்களும் தமிழ்நாட்டில் புழக்கத்தில் இருந்தன என்பதை அழகன்குளம், கொற்கை, கரூர், அரிக்கமேடு போன்ற இடங்களில் நடைபெற்ற அகழாய்வின் முடிவுகள் காட்டுகின்றன. அழகன்குளம் மட்கலன் என்று சொல்லத்தக்க வகையில் இராமநாதபுரத்திற்கு அருகிலுள்ள அழகன்குளத்தில் இளஞ்சிவப்பு வண்ணக்கலன்கள் எனப்படும் தனித் தன்மையுடைய மட்கலன்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன (நடன.காசிநாதன்: 1994:117-118).

பெருங்கற்கால அகழாய்வுகளில் கிடைத்த மட்கலன்களில் குறியீடுகள் காணப்படுகின்றன. இதற்கான பொருள் புலப்படவில்லை. ஆனால், சங்ககாலக் கலன்களில் அதனைப் பயன்படுத்தியோர் பெயரும் அக்காலத்தின் பெயரும் பண்டைத் தமிழ் எழுத்துக்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இது சங்ககாலத்தின் எழுத்தறிவு வளர்ச்சியைக் குறிப்பிடுகின்றது எனலாம். கரூர் அகழாய்வில் குறுகிய அகல், குறகல் என்றும் கொடுமணலில் களந்தை வம்பன் அகல் என்றும் எழுதப்பட்ட மட்கலன்கள் கிடைத்துள்ளன. அதேபோல சங்ககாலத்தில் கொணுமணலில் செய்யப்பட்ட மட்கலன்கள் புகழ்பெற்று விளங்கியுள்ளன. இக்கலன்களை சேரமன்னர்கள் புலவர்களுக்குப் பரிசாக அளித்துள்ளதைப் பதிற்றுப்பத்தும் (74:5) குறிப்பிடுகின்றது. இதன்மூலம் சங்ககாலத்தில் கறுப்பு - சிவப்பு மட்கலன்கள் புழக்கத்தில் இருந்துள்ளன என்பதை உணரலாம்.

வீசார் புழங்குபொருட்கள்: தொல்லியல் சான்று

சங்ககால மக்கள் வீட்டிற்குத் தேவையான பல பொருட்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை சங்க இலக்கியத்தின் வழி அறியமுடிகின்றது. அவை இலை, ஓலை, மூங்கில், மண், இரும்பு போன்ற மூலப்பொருட்களைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. சங்ககாலத்தைச் சார்ந்த மண்ணினால் உருவாக்கப்பட்ட பொருட்கள் அகழாய்வுகளில் அதிகமாகக் கிடைத்துள்ளன. குறிப்பாகச் சமையலுக்கான

மட்பாண்டங்களும் உணவு உண்ணுவதற்கான தட்டுகளும், குவளைகளும் புரிமனைகளும் கிடைத்துள்ளன. பொருந்தல் அகழாய்வில் கருப்பு சிவப்பு மட்பாண்டங்கள் நான்கு கால்களையுடைய மண் ஜாடிகள், குவளைகள் இவற்றை வைப்பதற்குரிய புரிமனைகள் போன்றவைகள் கிடைத்துள்ளன. மேலும், ஆண்டிப்பட்டி அகழாய்வில் கிண்ணங்கள், தட்டுகள், மூடிகள், தாங்கிகள் போன்ற பாத்திரங்களின் உடைந்த பகுதிகள் கிடைத்துள்ளன. கரூர் அகழ்வைப்பகத்தில் பல்வேறு வடிவ மட்கலன்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த வடிவங்கள் அனைத்தும் முதுமக்கள் தாழியிலிருந்து கிடைத்தவையாகும். இக்கலன்களை கி.மு.3 முதல் கி.பி.1 வரை வாழ்ந்த மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (மூ.சத்தியா:2013:20).

சங்ககால மக்கள் கள்ளினைப் பாதுகாப்பதற்கும் அதனை அருந்துவதற்கும் சில பாத்திரங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதனைச் சங்க இலக்கியங்களும் அடையாளப்படுத்துகின்றன. இவர்கள், தாங்கள் வாழ்ந்த பகுதிகளில் கிடைத்த மதுவினை அருந்தியதோடு பிற நாடுகளிலிருந்தும் இறக்குமதி செய்து அருந்தியுள்ளனர். இதன்மூலம் பிற நாட்டின் பயன்பாட்டுப் பொருட்களும் இறக்குமதியாயின என்பதை அறியமுடிகின்றது. ஆனால் எந்த வகையான மதுக்குடுவைகள் என இலக்கியங்களில் அறியமுடியவில்லை. இத்தகையப் பின்புலத்தில் சங்ககாலத்தைச் சார்ந்த மதுக்குடுவைகளும் ரோமானிய நாட்டு மதுக்குடுவைகளும் கிடைத்துள்ளன. குறிப்பாக, அரிக்கமேடு, கரூர், காவிரிப் பூம்பட்டினம் போன்ற இடங்களில் ஆம்போரா (AMPHORO) என வழங்கப்பட்ட யவன மட்கலன்களின் உடைந்த பகுதிகள் பல கிடைத்துள்ளன. இதனை சீ.வசந்தி குறிப்பிடுகையில்,

‘ஆம்போரா மிகப்பெரிய அளவிலான சேமிப்புக் கலமாகும். கிரேக்க மொழியில் ஆம்பி என்றால் இருபுறம் எனப்படும். இருபுறமும் கைப்பிடியுடன் கூடியது ஆம்போரா எனப்பட்டது. எந்தவிதமான வேலைப்பாடுகளும் இன்றி மிகவும் கனமான உட்புறச் சுவருடன் கூடியது. வெளிர் மஞ்சள் அல்லது இளஞ்சிவப்பு வண்ணத்தில் காணப்படுகின்றது. சக்கரத்தால் வளையப்பட்ட இக்கலத்தின் கழுத்துப்பகுதி கூர்முனையுடன் தரையில் புதைத்து வைப்பதற்கு வசதியாகவும் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றில் மதுவகைகள், ஆலிவ் எண்ணெய் மற்றும் குவாம் என்ற மீன் குழம்பு முதலியவற்றைக் கொண்டு வரப் பயன்படுத்தப்பட்டது’ (சீ.வசந்தி: 1999:57).

என்று கூறுவதன் மூலம் அறியலாம்.

மேலும், இக்கலன்கள் அனைத்தும் ஒருமுறை பயன்படுத்தப்பட்ட பிறகு மறுபடியும் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. இந்தக் குடுவைகள் மதுகொண்டு வரவழைக்கப்பட்டு பின்னர் உடைக்கப்பட்டுத் தரைப் பகுதிகளைப் போடுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன என்று அரிக்கமேட்டு அகழாய்வுகள் தெரிவிக்கின்றன என்று சீ.வசந்தி குறிப்பிடுகின்றார் (1999:58-59).

தமிழகத்தில் கிடைத்தவை பெரும்பாலும் கிரேக்க நாட்டு யவன மதுக்கல வகையைச் சேர்ந்தவையாகும். இதனைத் தவிர ரோமானிய வகையைச் சேர்ந்தவைகளும் கிடைத்துள்ளன. தமிழர்களும் இத்தகைய மதுக்கலங்களைப் போன்று செய்ய முற்பட்டுள்ளனர். இந்தவகை மதுக்கலங்கள் பல காஞ்சிபுர அகழாய்வில் கிடைத்துள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சுடுமண் கலை

தொல்பழங்கால மக்களின், மிகத் தொன்மையான கலை வடிவங்களாகச் சுடுமண் உருவங்களைக் கருதலாம். புதியகற்காலம் முதல் தற்காலம் வரை மண்ணுருவங்களைச் செய்துள்ளனர். இவ்வுருவங்களைச் செய்த பின்னர் உலர்த்தியும், சூளையில் இட்டுச் சுட்டும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இக்கலை வளர்ச்சியில் பாமர மக்களுக்கு முக்கிய ஈடுபாடு இருந்துள்ளது. இதனைத் தொல்லியல் சான்றுகளும் சங்க இலக்கியங்களும் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

இந்தியாவில், குறிப்பாக சிந்து சமவெளி நாகரீக காலத்தில் ஹரப்பா, மொகஞ்சதாரோ, லோத்தால் ஆகிய பகுதிகளில் சுடுமண் பொருட்கள் கிடைத்துள்ளன. இவை சுமார் கி.மு.3000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவையாகும். அதன்பின்னர் மௌரியர், குஷானர், குப்தர் போன்ற அரசமரபினரின் காலத்திலும் இக்கலை உன்னத நிலையை அடைந்துள்ளது. தமிழகத்தில் பையம்பள்ளி, ஆதிச்சநல்லூர், கொற்கை, சேலம், நீலகிரி, தஞ்சை மாவட்டம் போன்ற இடங்களில் பல சுடுமண் பொருட்கள் கிடைத்துள்ளன. அதன் பின்னர், கி.பி முதல் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அழகிய ஆடை, அணிகலன்களுடன், மிக நேர்த்தியான வேலைபாடுகளுடன் செய்யப்பட்ட சுடுமண் பொம்மைகள் (கோவை, தருமபுரி, அரிக்கமேடு) கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை வெளிநாட்டினரின் கலைத்தொடர்பை வெளிப்படுத்துகின்றன என்று சீ.வசந்தி குறிப்பிடுகின்றார் (1999:90-91). இதன்மூலம், சுடுமண் உருவங்கள் மற்றும் பிற கலைப்பொருட்கள் ஆகியவற்றை வனையும் திறமையைத் தொல்பழங்கால மக்கள் கொண்டிருந்தனர் என்பதை அறிந்துகொள்ளலாம்.

சங்ககாலம்: சுடுமண் கலை

சுடுமண் உருவங்கள் மற்றும் அவற்றை உருவாக்கும் கலைஞர்கள் பற்றிய செய்திகள் தமிழ் இலக்கியங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. பழங்கால கதை நூல்களிலும் இவ்வடிவங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. அந்தவகையில், சங்கத் தொகுதிகளிலும் சுடுமண் கலை பற்றிய செய்திகள் மிக அரிதாகவே உள்ளன. ஆனால், தமிழக அகழாய்வுகளில் சங்ககாலத்தைச் சேர்ந்த பல சுடுமண் பொருட்கள் கிடைத்துள்ளன. இத்தகையப் பின்புலத்தில், இவ்வடிவங்களைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தலாம்.

- சுடுமண் பொம்மைகள்
- விளையாட்டுப் பொருட்கள்
- அணிகலன்கள்
- முத்திரைகள்
- அளவுக் கருவிகள்
- சுடுமண் கூரை ஓடுகள்

என்பனவாகும். இவற்றுள், சுடுமண் பொம்மைகள், விளையாட்டுப் பொருட்கள், முத்திரைகள் போன்ற வடிவங்களைப் பற்றி சங்க இலக்கியங்கள் பதிவுசெய்துள்ளன. அவற்றைப் பின்வருமாறு காணலாம்.

பாவை (மண் பொம்மைகள்)

சங்ககாலத்தில் ஆடவர், மகளிர், சிறுவர், சிறுமியர் என அனைத்துப் பிரிவினரும் விளையாடுவதற்கென்று பல விளையாட்டுப் பொருட்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதில் பாவை எனும் விளையாட்டுப் பொருளைப் பெண்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இப்பாவையினைப் பொன், கோரை, பூந்தாது, மணல் ஆகியவற்றால் உருவாக்கி விளையாடியுள்ளனர். பெண்கள் மட்டுமல்லாது மன்னர்கள், எதிரி நாட்டு மன்னர்களை ஏளனம் செய்வதற்கும் பாவையைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

இளம் பெண்கள் பொழுதுபோக்கிற்காக ஆறு, கடற்கரைப் பகுதிகளில் மண் பொம்மைகளைச் செய்து விளையாடினர் என்பதைச் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகின்றது. இப்பொம்மைகள் பொதுவாக பாவை, புனை பாவை என அழைக்கப்படுகின்றன. இதனைப் புறநானூறு,

இனி நினைந்து இரக்கம் ஆகின்று: திணி மணல்

செய்வுறு பாவைக்குக் கொய் பூத் தைஇ

தண் கயம் ஆடும் மகளிரொடு கை பிணைந்து

(புறம்.243:1-3)

என்று குறிப்பிடுகின்றது. மேலும், பெண்கள் வரிமணற் புனை பாவையைச் செய்தனர் என்பதை புறம்.11(1-3) ஆம் பாடலும் தருமணற் கிடந்த பாவையை அகம்.165(12-13) ஆம் பாடலும் பதிவுசெய்துள்ளன. இப்பாடல் வரிகளின் மூலம், பாவைகள் செய்ய திண்ணிய மணல், வரி மணல், தருமணல் ஆகியவைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை அறியலாம். இங்கு மணல் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. உண்மையில் மணலாக இருப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை. திண்ணிய அல்லது ஒட்டுப் பசையுடன் கூடிய மணல் அல்லது மண் என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். குறிப்பாக, பொம்மைகளைச் செய்வதற்கு உரிய களிமண்ணையே இங்கு குறிக்கின்றது என்று ப.சண்முகம் கருதுகின்றார் (2009:72).

சங்க இலக்கியத்தில், அகநானூறு வண்டற்பாவை (275:19) வண்டற் பாவை வரி மணல் அயர்ந்தும் (330:2) என்று குறிப்பிடுகின்றது. அதேபோல, நற்றிணை, மகளிர் வார் மணல் இழைத்த வண்டற் பாவை (191:2-3), மணல் கான் தோறும் வண்டல் தைஇ (9:8) என்று பதிவுசெய்துள்ளது. இப்பாடல் வரிகளில் வண்டற் பாவை எனும் சொல் பயின்றுவந்துள்ளது. இதன்மூலம், ஆற்றில் அல்லது கடற்கரையில் காணப்படும் சிறந்த வகைக் களிமண்ணால் பாவைகள் செய்யப்பட்டுள்ளன என்பது தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. இதன்மூலம், புதிய கற்காலம் மற்றும் பெருங்கற்காலத்தைத் தொடர்ந்து சங்ககாலத்திலும் மண்பொம்மைகள் செய்கின்ற வழக்கம் இருந்துள்ளது என்பதை அறிந்துகொள்ளலாம். இதனை உறுதிப்படுத்துகின்ற வகையில், தமிழக அகழாய்வுகளில் ஆண், பெண் உருவங்கள், குழந்தை வடிவங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சங்ககாலத்தைத் தொடர்ந்து சங்கமருவிய கால இலக்கியங்களில் சுடுமண் பொருள்கள் பற்றிய தெளிவான குறிப்புகள் உள்ளன. கதவுகள், கதவு நிலைகள் ஆகியன சுடுமண் பொருள்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளன. மாளிகையில் உள்ள நான்கு வெளிக்கதவுகளையும் சுடுமண் பொம்மைகளால் அலங்கரிக்கப்படாமல், உள்பக்கக் கதவுகள் மட்டும் இப்பொம்மைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளன என்ற குறிப்பு மணிமேகலையில் (6:47-48) உள்ளது. மேலும், சுடுமண் பொம்மைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வீடுகளை சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநிலை மனை தோறும் என்றும் இவ்விலக்கியம் குறிப்பிடுகின்றது (மணி.3:127). அதேபோல, சிலப்பதிகாரம், சுடுமண் பொம்மைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மண்டபத்தைச் சுட்டுகின்றது (28-44). இம்மண்டபம் மண்ணீட்டரங்கம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதன்மூலம், சுடுமண் கலை சங்கமருவிய காலத்திலும் சிறப்புற்றிருந்தது என்பதை அறியலாம்.

விளையாட்டுப் பொருட்கள்

சங்கப்பாடல்களில் பல விளையாட்டுகள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. அதில், வட்டு, தாயம் (வல்லாட்டம்) போன்ற விளையாட்டுகள் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

வட்டு

வட்டு என்பது பெண்களும் சிறுவர்களும் விளையாடும் விளையாட்டுக் கருவியாகும். இந்தக் கருவியைக் கொண்டு விளையாடும் விளையாட்டானது, அழகிய மலர்களிலே தாவித்தாவி தாதினை நுகருகின்ற வண்டுகள் போல பெண்கள் கையால் ஆடியுள்ளனர் என்பதை,

அணி மலர் நறுந்தாது ஊதும் தும்பி

கை ஆடு வட்டின் தோன்றும்

மை ஆடு சென்னிய மலை கிழவோனே, (அகம்.108:16-18)

என்று அகநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. வேறு தொழில் ஒன்றும் கற்றறியாத சிறுவர்கள் நெல்லிக்காய் போன்ற அமைப்புடைய காய்களையே தங்களின் வட்டம் என்ற விளையாட்டிற்குப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை,

கட்டளை அன்ன இட்டு அரங்கு இழைத்து,

கல்லாச் சிறாஅர் நெல்லி வட்டு ஆடும் (நற்.3:3-4)

எனும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம்.

தாயம் (வல்லாட்டம்)

பெரியவர் முதல் சிறியவர் வரை விளையாடும் விளையாட்டு தாய விளையாட்டாகும். தாயம் எனப்படுவது உரிமை என்ற பொருளாகும். தமது உரிமையை நிலைநிறுத்திக்கொள்ள தாய விளையாட்டை விளையாடியுள்ளனர். புறநானூற்றில், இவ்விளையாட்டு ஆடப்பட்ட இடம், ஆட்டக்காரர்கள் பற்றிய மிகத்தெளிவான விளக்கம் உள்ளது. இவ்விளையாட்டு ஒதுக்குப்புறத்தில் முதியவர்களால் விளையாடப்படுவது என்றும் தரையில் ஆடுகளம் வரையப்பட்டு விளையாடப்படுவது என்றும் இப்பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. இதனை,

நரை மூதாளர் நாய் இடக் குழிந்த

வல்லின் அல் அகம் நிறைய (புறம்.52:14-15)

எனும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறிந்துகொள்ளலாம். பெரும்பான்மை வயதில் மூத்த, தலையாட்டம் கண்டவர்கள் விளையாடியுள்ளனர். அவ்வாறு விளையாடிய அந்த இடத்தில் கறையான் அரித்தமையால் பொலிவற்றுக் காணப்பட்டுள்ளது என்பதை,

கொழுங்குடி போகிய பெரும்பாழ் மன்றத்து,
 நரைமூ தாளர் அதிர்தலை இறக்கி,
 கவைமனத்து இருத்தும் வல்லுவனப்பு அழிய,
 வரிநிறச் சிதலை அரித்தலின், புல்லென்று,
 பெருநலம் சிதைந்த பேளம்முதிர் பொதியில்

(அகம்.377:6-10)

என்று அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. இந்த விளையாட்டினை வல்லாட்டம் என உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

சங்ககாலத்தில், சிறியவர்கள் முதல் பெரியவர்கள் வரை பல விளையாட்டுகளை விளையாடியுள்ளனர். இதில், சங்ககாலத்தைச் சார்ந்த வட்டு, தாயம் போன்ற விளையாட்டுக் கருவிகள் தொல்லியல் அகழாய்வுகளில் கிடைத்துள்ளன. இதன்மூலம், இவ்விளையாட்டுகள் சங்ககாலத்தில் இருந்துள்ளமையை அறியமுடிகின்றது. இதனை சீ.வசந்தி குறிப்பிடுகையில்,

‘தாயம் உருட்டப் பயன்படுத்தப்பட்ட தாயக்கட்டைகள் அல்லது பகடைக்காய்கள் அரிக்கமேடு, உறையூர், அழகன்குளம், படைவீடு ஆகிய இடங்களில் நடந்த அகழாய்வுகளில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. உறையூரில் கிடைத்த சுடுமண் விளையாட்டுக் காய்கள் நீள் செவ்வக வடிவில் சதுரமான பக்கங்களைக் கொண்டு, நான்கு புறங்களில் புள்ளிகளைக் கொண்டும் உள்ளன. முதல் பக்கத்தில் ஒரு புள்ளியும் இரண்டாவதில் இரண்டும், மூன்றாவதில் மூன்றும், நான்காவதில் நான்குமாகவும் மற்ற இருபுறங்களில் புள்ளிகள் அற்றும் காணப்படுகின்றது’ (1999:40:41) என்கிறார்.

அழகன்குளத்தில் கிடைத்த தாயக்கட்டை சுட்ட களிமண்ணால் கருப்பு சிவப்பு நிறத்தில், சுமார் 10 செ.மீ நீளத்தில், நீள் செவ்வக வடிவில் உள்ளது. அதேபோல, படைவீடு என்ற இடத்தில் நீள் சதுர வடிவத்தில் பகடைக் காய் கிடைத்துள்ளது. இதில் 1,3,5,6 என்ற எண்ணிக்கை உடைய வட்ட வடிவமான புள்ளிகள் நான்கு புறங்களிலும் உள்ளன. இதைத்தவிர, தமிழகத்தில் நடைபெற்ற பெரும்பாலான அகழாய்வுகளில் வட்ட வடிவமான சில்லுகள் கிடைத்துள்ளன. இவை தற்போது பெண்கள் விளையாடும் பாண்டி என்ற விளையாட்டை விளையாடப் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கக் கூடும் என ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர் (சீ.வசந்தி:1999:42). மேலும், ஆண்டிப்பட்டி

அகழாய்வில் சதுராங்கக் காய்களும் ஆண்டிப்பட்டி, செம்பியன் கண்டியூர் அகழாய்வுகளில் வட்டச் சில்லுகளும் காணப்படுகின்றன.

மேற்குறிப்பிட்ட சான்றுகளின் மூலம் சங்ககால மக்களின் சுடுமண்ணால் ஆன விளையாட்டுக் கருவிகளை அறியமுடிகின்றது.

முத்திரைகள்

மண்பொருள்கள் பல வகைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக, அரசு முத்திரைகள் பச்சைக் களிமண்ணால் செய்யப்பட்டுள்ளன. விற்பனைப் பொருள்கள் மீது, அடையாளமாக சோழ அரசின் புலிச்சின்னம் பொறிக்கப்பட்டதைப் பட்டினப்பாலை,

அளந்து அறியப் பல பண்டம்,

வரம்பு அறியாமை வந்து ஈண்டி,

அருங் கடிப் பெருங்காப்பின்,

வலியுடைய வல் அணங்கின் நோன்

புலிப் பொறித்து, புலம்போக்கி (பட்டினப்.131-135)

என்று பதிவுசெய்துள்ளது.

பச்சைக் களிமண் வில்லைகளைப் பண்டங்களின் மீது ஒட்டி அதன்மீது அரசுச் சின்னம் பொறிக்கப்பட்டிருக்கலாம். இதற்கு, அரிக்கமேட்டில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள மண் முத்திரை இதற்குச் சான்றாக அமைகின்றது. இம்முத்திரையைப் பற்றி ப.சண்முகம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

‘இம்முத்திரையில் இரண்டு குதிரைகள் பூட்டிய தேர் உள்ளது. இம்முத்திரை சுமார் கி.மு.முதல் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது எனக் கருதினாலும் சங்ககாலத் தமிழ் அரசர்களோடு தொடர்புபடுத்த இயலாது. உரோமானிய நாட்டுப் பொருள்களின் மீது இடப்பட்ட முத்திரையாகவே கருதவேண்டும். அரசு ஆவணங்களில் மண் முத்திரைகள் இடப்பட்டதைச் சிலப்பதிகாரம் குறிக்கிறது. இவ் அரசு ஆவணம் மண்ணுடை முடங்கல் எனப்பட்டது’(2009:76).

இதன்மூலம், சுடுமண்ணால் ஆன முத்திரைகளையும் அக்கால மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என அறிந்துகொள்ளலாம்.

தொழில்நுட்பம்

குயவர் சமூகத்தில் கலைப்படைப்புகளை ஆக்கும் திறன் பெற்ற சிலரால் இக்கலைப் படைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்நாட்டில், சுடுமண் கலை புதிய கற்காலத்தில் தொடங்கப்பட்டுள்ளது. எனினும்

அதன் தொழில்நுட்பம் பற்றி அறிவதற்கு ஏற்றாற்போல் சுடுமண் உருவங்கள் கிடைக்கவில்லை. ஆனால், வரலாற்றின் ஆரம்பகாலத்தில், சுடுமண் பொருள்கள் அதிக அளவில் செய்யப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக, ஒட்டுதல், கிள்ளல் போன்ற முறைகளைப் பின்பற்றி உருவங்களில் உறுப்புகளும், ஆடை அலங்காரங்களும் செய்யப்பட்டுள்ளன. முற்காலத்தைப் போன்று இக்காலத்திலும் சுடுமண் பொருள்களைக் கையால் வளையப்பட்டுள்ளன. இவ்வுருவங்களைக் கனமாகச் செய்துள்ளனர்.

இத்தகையப் பின்புலத்தில், சுடுமண் பொருள்களின் மூலம், பழங்கால மக்களின் வாழ்வியல், வழிபாடு, விளையாட்டுகள், பொருளாதாரம் போன்றவைகளை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

சங்கு பொருட்கள்

சிந்து சமவெளி நாகரிகம் முதல் இன்றுவரை சமூகத்தில் சங்கு முக்கிய இடம்பெறுகின்றது. உருவவேறுபாடுகள் பலவற்றைக் கொண்டு காணப்படும் இச்சங்குகளில், வெண்ணிறச் சங்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. இதன் பயனை மக்களும் அறிந்திருந்தனர். சங்குகள், அடுக்களைப் பொருட்கள், அணிகலன்கள், விளையாட்டுப் பொருட்கள், ஒலியெழுப்பும் கருவி, பாலாடை, பொம்மைகள், நீர்க்கலன்கள் போன்ற பொருட்களைச் செய்யப் பயன்பட்டுள்ளன. சிந்துசமவெளி நாகரிகக் காலத்தில் இப்பொருட்கள் பயன்பாட்டில் இருந்துள்ளன. இதனைத்தொடர்ந்து, சங்ககாலத்திலும் இதன் பயன்பாட்டை மக்கள் அறிந்திருந்தனர். இதனை அகழாய்வுகளைக் கொண்டு நிறுவமுடியும். இத்தகையப் பின்புலத்தில், மக்கள் இன்றளவும் சங்கு வளையல்கள், மோதிரங்கள் போன்ற அணிகலன்களைப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர்.

சங்கு (வளை)

சங்குக்கு தமிழ்ப்பெயர் வளை என்பதாகும். சங்க இலக்கியங்களில் சங்கு எனும் சொல் பயன்படுத்தப்படவில்லை. இச்சொல்லிற்குப் பதிலாக, வலம்புரி, வளை, கோடு, பணிலம், நந்து, நாகு என்று பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. சங்கு பற்றிய குறிப்புகள் நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு போன்ற இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. இக்குறிப்புகளின் மூலம், சங்ககாலத்தில் நடைபெற்ற சங்குத் தொழில் பற்றியும் சங்கு அணிகலன்கள் பற்றியும் அறிந்துகொள்ளலாம்.

சங்குத் தொழில்

சங்க இலக்கியங்களில் சங்கெடுக்கும் தொழில், அவற்றை அறுக்கும் தொழில், கடையும் தொழில் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன.

கொற்கைக் கடலில் முத்துக்கள் போலவே சங்குகளும் உற்பத்தியாயின. பரதவர்கள் கடலில் மூழ்கிச் சங்குகளை எடுத்தபோது, சங்கு முழங்கி ஊருக்குத் தெரிவித்ததை,

வலம்புரி மூழ்கிய வாந்திமிர் பரதவற்

ஒலிதலைப் பணிலம் ஆர்ப்ப, கல்லென,

கலிகெழு கொற்கை எதிர்கொள (அகம்.350:11-13)

எனும் பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. கொற்கைக் கடல் மட்டுமல்லாது, கடலில் பல இடங்களிலும் சங்கு எடுக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய சங்குகளைச் சிறு வாளினால் அறுத்து அரத்தினால் அராவி அழகான வளையல்களைச் செய்துள்ளனர் என்பதை பின்வரும் பாடல் வரிகள் பதிவுசெய்துள்ளன.

..... வல்லோன்

வாள் அரம் பொருத கோள் நேர் எல் வளை (நற்.77:8-9)

**கடற்கோடு அறுத்த அரம்போழ் அவ்வளை (ஐங்.194:1),
அரம்போழ் அவ்வளை (ஐங்.106),**

கோடர் எல்வளை (ஐங்.200)

போன்ற குறிப்புகளால் சங்கு ரம்பம் கொண்டு அறுக்கப்பட்டதை அறிய முடிகின்றது. எனவே, அரம்போழ் அவ்வளை என்னும் கூற்றை ரம்பத்தால் பிளவுபடுத்தப்பட்ட அல்லது அறுக்கப்பட்ட வளை என்று பொருள்கொள்ளலாம். ஆனால், அறுக்கும் முறைகள் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படவில்லை. வளையல்கள் அறுக்கப்பட்டபின் அதன் உட்புறப் படைப்புகளை உடைத்து அழகுறுத்துவோரைத் தெளிவாகக் குறிக்கிறது.

கோடுபோழ் கடைகுரும் (மதுரைக்.511)

எனும் வரியின் மூலம், அறுத்த சங்கு வளையல் முதலியவற்றை கடைவாரை அறிந்துகொள்ளலாம். அறுக்கப்பட்ட சங்கின் எச்சங்கள் கண்கள் போன்று காட்சியளிக்கின்றன என்பதை,

அரம் போழ்ந்து அறுத்த

கண் நேர் இலங்கு வளை (மதுரைக்.316)

எனும் பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் இத்தொழில் புரிந்தோர் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இத்தொழில் புரிந்தோரை வேளாப் பார்ப்பான் என அகநானூறு பின்வருமாறு பதிவுசெய்துள்ளது.

வேளாப் பார்ப்பான் வாள்அரம் துமித்த

வளைகளைத் தொழிந்த கொழுந்து (அகம்.24:1-2)

இங்கு வேளாப் பார்ப்பான் என்பது வேள்வி செய்யாத பார்ப்பான் எனும் பொருளாகும். இவர்களை விசுவப் பிராமணர் என்றும் கூறுவர் என்று மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி கூறியுள்ளார் (2007:100).

சங்குத்தொழில் செய்வோர் குடியிருப்பு கொற்கையில் இருந்தது என்பதை,

சீருடைய விழுச் சிறப்பின்,

விளைந்து முதிர்ந்த விழுமுத்தின்

இலங்குவளை, இருஞ்சேரி,

கட கொண்டிக் குடிப்பாக்கத்து

நற் கொற்கையோர் நசைப் பொருந்! (மதுரைக்.134-138)

எனும் வரிகள் மூலம் அறியலாம்.

மேற்குறிப்பிட்ட சங்கறுத்தல் தொழில் உறையூர் மற்றும் அழகன்குளத்தில் மிகப்பெரிய அளவில் நடைபெற்றுள்ளதை அகழாய்வில் கிடைக்கும் அறுத்த சங்குகள், வளையல் துண்டுகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இங்கு சங்கறுக்கும் தொழிற்கூடமே இருந்துள்ளது என்று சீ.வசந்தி குறிப்பிடுகின்றார் (1999:63-64). இதன்மூலம் சங்க இலக்கியச் சான்றுகளும் உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றன.

சங்கு வளையல்கள் அணிவதை பழங்காலப் பெண்கள் நாகரிகமாகக் கருதியுள்ளனர். இதனை, அணிவளை முன்கை ஆயிழை மடந்தை (அகம்.361:4), சின்னிரை வால் வளைக் குறுமகள் (குறுந்.186:6), வளைகை விறலி (புறம்.135:4), வல்லோன் வாளரம் பொருத போணேர் எவ்வளை அகன்தொடி செறிந்த முன்கை (நற்.77:8-10) எனும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம். சங்கினால் செய்யப்பட்ட காரணத்தினால் கைகளில் அணியப்பெறும் அணி வளை எனப்பட்டது.

மருங்கூர் பட்டினத்தில் இருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட பொருள்களில் சங்கு வளையல் சிறப்பான இடம்பெற்றிருந்தது என்பதை,

முழங்கு கடல் தந்த விளங்கு கதிர் முத்தம்,

அரம் போழ்ந்து அறுத்த கண்ணேர் இலங்கு வளை

(மதுரைக்.315-316)

விழுமிய நாவாய் பெருநீர் ஓச்சுநர்

.....

வைகல் தோறும் வழிவழிச் சிறப்ப (மதுரைக்.321-324)

எனும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறிந்துகொள்ளலாம்.

பெண்கள் பொன், கண்ணாடி வளையல்களில் வேலைப்பாடுகள் செய்து அணிவதுபோல, சங்கு வளையல்களின் மேற்பகுதியில் சிறிய

அரத்தினால் நேர்க்கோடுகள், முக்கோணம், வளைந்த கோடுகள் செய்து அழகுபடுத்திப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இத்தகைய சங்கு வளையல் துண்டுகள், அரிக்கமேடு, வசவசமுத்திரம், காஞ்சிபுரம், கொற்கை, உறையூர், காவிரிப் பூம்பட்டினம், கரூர், திருகாம்புலியூர், அழகரை, கொடுமணல், அழகன்குளம் ஆகிய இடங்களில் கிடைத்துள்ளன.

மேலும், தமிழக அகழாய்வுகளில் சங்குப் பதக்கங்கள், பிற பயன்பாட்டுப் பொருள்கள் பல கிடைத்துள்ளன. இவ்வடிவங்களை சங்க இலக்கியங்கள் பதிவுசெய்யவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால், சங்ககாலத்தில், சங்கெடுத்தல், அதை அறுத்தல், அணிகலன்கள் செய்தல் ஆகிய தொழில்கள் இருந்துள்ளமையை சங்க இலக்கியம் - தொல்லியல் வழி அறியமுடிகின்றது.

ஆடைகள்

தொடக்ககாலத்தில், தொல்பழங்கால மக்கள், நாகரிகம் அற்றவர்களாக ஆடைகளின்றி இருந்துள்ளனர். பின்னர் நாகரிகமடைந்த நிலையில் மானவுணர்வுக்கு ஆட்பட்டும் தங்களை அழகுபடுத்திக் கொள்ளவும் உடலை ஆடைகளால் மறைக்கத் தொடங்கினர். தழை, தோல், நார் முதலிய பொருள்களால் ஆடைகளைத் தயாரித்து உடுத்தியுள்ளனர். பல்வேறு படிநிலை வளர்ச்சிக்குப் பின்னர் பருத்தி, பட்டு போன்ற பொருள்களைக் கொண்டு ஆடைகளைத் தயாரித்துள்ளனர்.

சங்ககால மக்கள் தழை, தோல், பருத்தி, பட்டு முதலிய பொருள்களைக் கொண்டு ஆடைகளைத் தயாரித்துள்ளனர். தழையாடையினை மரம், செடி, கொடிகளில் கிடைத்த இலை, தழை, மலர்களைக் கொண்டு தயாரித்துள்ளனர். பருத்தி ஆடையினை, பருத்தியினை உற்பத்தி செய்து அதிலிருந்து நூல் நூற்றுப் பின்னர் ஆடையாகத் தயாரித்துள்ளனர். பட்டு என்பதனை நூலாக் கலிங்கம் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இதன்மூலம், நூற்கப்படாத நூலாகிய பட்டு எனும் நூலிலிருந்து ஆடை நெய்யப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது. பருத்தியைக் கொண்டு ஆடை நெய்த நெசவுத் தொழில் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியங்களில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. ஆனால், ஆடைகளை எவ்வாறு நெய்தனர் என்பதற்கான சான்றுகள் இல்லை. பருத்திப் பஞ்சை அதனுடைய கொட்டையிலிருந்து பிரித்தெடுக்க வில்லினைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை,

வில்ன்றி பஞ்சியின் வெண்மழை தவழும்

கொல்லை இதைய குறும்பொறை மருங்கில்

(அகம்.133:6-7)

அழி துளி பொழிந்த இன் குரல் எழில்

எஃகுறு பஞ்சிற்று ஆகி (நற்.247:3-4)

எனும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம். பருத்திக்கொட்டையை நீக்கித் தூய்மை செய்யும்போது பஞ்சின் புறத்தோலினையும் எஞ்சி நிற்கும் கொட்டையையும் தூசியினையும் நீக்குவதற்காக நன்றாகப் புடைத்தெடுப்பர் என்பதை பின்வரும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

சிறையும் செற்றையும் புடையுநள் எழுந்த

பருத்திப் பெண்டின் சிறுதீ விளக்கத்து (புறம்.326:4-5)

பருத்தியிலிருந்து கொட்டை நீக்கி பஞ்செடுத்து சுத்தம் செய்தல், நூல் நூற்றல் போன்ற வேலைகளைப் பெண்கள் செய்துள்ளனர். அப்பெண்கள் **பருத்தி பெண்டிர்** என அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். இவர்கள் பகல் மற்றும் இரவு நேரங்களில் விளக்கை வைத்துக்கொண்டு வேலைகளைச் செய்துள்ளனர்.

கணவனை இழந்த பெண்களும் இத்தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பதை,

ஆளில் பெண்டிர் தாளில் செய்த

நுணங்கு நுண் பனுவல் (நற்.353:1-2)

எனும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இவ்வாறு பெண்கள் நூற்று இழைத்துத் தந்த நூலைப் பாவாக விரித்துத் தறியில் நெய்து ஆடையாகக் கொடுக்கும் தொழிலை ஆடவர்கள் மேற்கொண்டுள்ளனர்.

இத்தகைய, நுண்மையான நூலைக்கொண்டு நெய்யப்பட்ட ஆடையினுடைய இழைகளின் வரிசைகளைக் காண்பதற்கு இயலாத வகையில் நுட்பமாக ஆடைகள் நெய்யப்பட்டுள்ளன (புறம்.383:10-11;பொருந.82). மேலும், மிக உயர்ந்த மெல்லிதான துணிகளும் நெய்யப்பட்டுள்ளன. அதற்கு துகில் என்று பெயர் (புறம்.398:20). இந்த ஆடைகளை, தறிநெய்து அறுக்கப்பட்டமையால் அறுவை என்றும் நெய்த உடையினைச் சுருக்கமின்றி மடித்து மடித்து விற்று வந்தமையால் மடி என்ற பெயரும் வழங்கி வந்துள்ளது என்று வி.சி.சசிவல்லி குறிப்பிடுகின்றார் (1989:78).

மேற்குறிப்பிட்ட சான்றுகளின் மூலம், பருத்தியிலிருந்து நூல் நூற்று ஆடை நெய்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது. ஆனால், எந்தக் கருவியைக் கொண்டு பருத்தியை நூலாக மாற்றினர் என்பதை இலக்கியங்களின் வழி அறியமுடியவில்லை. ஆனால், தொல்லியல் சான்றுகள் இதற்குத் துணைபுரிகின்றன.

தமிழகத்தில் நடைபெற்ற அகழாய்வுகளில் நெசவுத் தொழிலுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட நூல் நூற்கும் தக்களி, நூலைச் சுற்றி வைக்கும்

சிறிது தடித்த இருமுனைகளுடன் கூடிய செப்புக் கம்பி போன்றவை கிடைத்துள்ளன. குறிப்பாக, அரிக்கமேடு, அழகன்குளம், திருக்காம்புலியூர், அழகரை, உறையூர், கரூர், காஞ்சிபுரம், வசவசமுத்திரம் ஆகிய இடங்களில் சுடுமண்ணால் செய்யப்பட்ட தக்களிகள் கிடைத்துள்ளன (சீ.வசந்தி:1999:83). மேலும், கொடுமணலில், சுடுமண்ணாலான பம்பரம் போன்ற அடிப்பாகத்தையும் அதன் நடுவில் செருகப்பட்ட நீண்ட இரும்புக் கம்பியையும் கொண்ட தக்களிகள் கிடைத்துள்ளன. களிமண்ணுடன் ஒட்டிய நிலையில் தீய்ந்துபோன துணியின் ஒரு பகுதி இங்கு கிடைத்தது மற்றொரு அரிய கண்டுபிடிப்பாகும். நூல் நூற்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட தக்களியோடு இத்துணியையும் இணைத்துப் பார்க்கும் போது, இங்கு நூல் நூற்கும் தொழிலும் நெசவும் ஒருசேர நடந்துள்ளன என்பது புலனாகும் என்று கா.இராஜன் குறிப்பிடுகின்றார் (1994:38). இதன்மூலம், பழங்காலத்தில் நெசவுத்தொழில் சிறப்புடன் நடைபெற்றுள்ளது என்பதை அறியமுடிகின்றது.

சங்ககாலத்தில், குழந்தைகள், ஆண்கள், பெண்கள் என அனைவரும் ஆடைகளை உடுத்தியுள்ளனர். இந்த ஆடைகளை தழை, பருத்தி, பட்டு, தோல் ஆகிய பொருள்களைக் கொண்டு தயாரித்து அணிந்துள்ளனர் என்று சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இந்த ஆடைகளைச் சிறார் உடுத்தும் ஆடைகள், ஆண்கள் உடுத்தும் ஆடைகள், பெண்கள் உடுத்தும் ஆடைகள் என வகைப்படுத்தலாம்.

சங்ககால மக்களுள், ஆண்கள், பெண்கள் முதலானோர்களின் ஆடைகளை அறியும் அளவிற்குச் சிறார்களின் ஆடைகளை அறியமுடியவில்லை. ஓரிரு ஆடைகளின் பெயர்களையே அறியமுடிகின்றது. அவற்றுள் துகில், அறுவை (புறம்.286:3-5,279:7-8) என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆண்கள் உடுத்தும் ஆடைகள்

சங்க காலத்தில் ஆண்கள் கலிங்கம் (புறம்.14,383,392,397; பதிற்.12; சிறுபாண்.95-96;85-87; பெரும்பாண்.467-470; மலைபடு.561-562; மதுரைக்.721-723, 432-437), அறுவை (அகம்.195; புறம்.311; பதிற்.341; சிறுபாண்.235-236; பொருநர்.80-83), துகில் (புறம்.398; நெடுநல்.181), மடி (அகம்.54; புறம்.390), கச்சை (புறம்.274; சிறுபாண்.238-239;பெரும்பாண்.71-76;மதுரைக்.635-639; குறிஞ்சி.125), மடி (புறம்.390; அகம்.54), உடுக்கை (புறம்.54), பட்டு (பொருநர்.151-155) போன்ற ஆடைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

பெண்கள் உடுத்தும் ஆடைகள்

சங்ககாலப் பெண்கள் தழைகள், பருத்தி, பட்டு முதலிய பொருட்களால் உருவாக்கிய ஆடைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

தழையாடை

தொல்பழங்கால மக்கள் தழைகள், மரப்பட்டைகள் போன்றவற்றை ஆடைகளாக அணிந்துள்ளனர். இந்த வழக்கம் சங்ககாலத்திலும் தொடர்ந்துள்ளது. தழையுடையை பகைத்தழை, மடிவை, குழை எனப் பல பெயர்களில் அழைத்துள்ளனர். இதில் மடிவை என்பது இதனை மடித்து, தொடுத்து அணிந்தமையின் பெற்ற பெயராகும் (பதிற்.27), தழையின் குழைந்த தன்மை காரணமாக அல்லது குளிர்ச்சி காரணமாகப் பெற்ற பெயராக இருக்கலாம் (அகம்.269). இன்றும் தழையினைக் குழை என்று சுட்டும் வழக்கம் உள்ளது. பல தழைகள், பூக்கள், தளிர்கள் ஆகியவற்றை விரவித்தொடுத்த தழையுடைகளைப் பகைத்தழை (நற்.96) என்றனர் (கு.பகவதி:2003:28).

மேலும், கலிங்கம் (நற்.90;அகம்.86;நெடுநல்.145-146), கச்சை (அகம்.361;முல்லை.46-47), துகில் (நற்.236;பட்டினப்.106-107) போன்ற ஆடைகளையும் சங்ககாலப் பெண்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

சங்கப் பாடல்கள் சிலவற்றில் பல்வேறு வண்ண ஆடைகள் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. இத்துணிகளுக்கு நிறம் ஊட்டினதற்கான சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. அரிக்கமேடு எனும் இடத்தில் நடந்த அகழாய்வுகளில் மஸ்லின் துணிகளுக்குச் சாயம் தோய்க்கப் பயன்பட்ட செங்கற்களால் ஆன இரண்டு தொட்டிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இதன் காலம் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டு எனக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது (வி.சி.சசிவல்லி:1989:78-79). இத்தகையப் பின்புலத்தில் சங்ககால மக்கள் பல்வேறு ஆடைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் எனத் தெரிகிறது.

அணிகலன்கள்

சங்ககால மக்கள் தங்களை அழகுபடுத்திக்கொள்ள பல்வேறு அணிகலன்களை உருவாக்கிப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அவற்றை,

- வண்ண மலர்கள், கொடிகள், தழைகள் ஆகியவற்றாலான அணிகலன்கள்
- கடலிலிருந்து கிடைக்கும் முத்து, பவளம், சங்கு இவற்றோடு மலையிலும் நிலத்திலும் கிடைத்த கல்மணிகள்
- பொன், வெள்ளி முதலிய உலோகங்களால் உருவாக்கப்பட்ட அணிகலன்கள்

என வகைப்படுத்தலாம். இவற்றுள் உலோகத்தால் உருவாக்கப்பட்ட அணிகலன்களை இழை, பூண், கலம், எனப் பல பெயர்களில் சுட்டப்படுகின்றன. மக்கள் இந்த அணிகலன்களைத் தலைமுதல் கால்வரை அணிந்துள்ளதாகச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

பண்டையத் தமிழர்கள் பொன் எனும் உலோகத்தினைச் செல்வமாகக் கருதியுள்ளனர். பொன்னை, உலோகங்களில் சிறந்ததாகக் கருதி அவற்றில் பலவகை அணிகலன்களைச் செய்து அணிந்து கொண்டனர் (நற்.389,324;குறுந்.105,133;292;அகம்.71,124,188,192,280; புறம்.9,24,22;ஐங்.1,105,435;மதுரைக்.737;குறிஞ்சி.59-60;மலைபடு.574).

கல்மணிகள்

சங்ககாலத்தில், இயற்கையாகக் கிடைத்த பொருட்களைக் கொண்டு அணிகலன்களை உருவாக்கியுள்ளனர். இவற்றுள் கல்மணியும் அடங்கும். இவ்வாறு கிடைக்கும் கல்மணிகளை மெருகூட்டி, நூலிலும் பிற இழைகளில் சேர்த்தும், உலோகங்களால் உருவாக்கப்பட்ட அணிகலன்களில் பதித்தும் அணிந்துள்ளனர். இக்கல்மணிகளை முத்து, பவளம், நீலமணி, மாணிக்கம், வைடூரியம் என வரிசைப்படுத்தலாம்.

மணிகள், குன்றுகள் (ஐங்.207:4), மலைகள் (அகம்.213:15), நிலங்கள் (பதிற்.58:19), குழிகள் (மதுரைக்.278) ஆகிய இடங்களில் கிடைத்துள்ளதாக இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. பழங்கால மக்கள் தாங்கள் வாழ்ந்த பகுதிகளில் கிடைத்த மணிகளை மட்டுமல்லாது பிற இடங்களிலிருந்தும் மணிகளை இறக்குமதி செய்து பயன்படுத்தியுள்ளனர் (பட்டினப்.187-189). கல்மணிகளைக் கொண்டு பண்டமாற்று முறையும் செய்துள்ளனர் (மதுரைக்.503-506). இந்த மணிகளுள் ஒருசில மணிகள் நிலங்களில் சாதாரணமாகவே கிடைத்துள்ளன. உழவு செய்யும்போதும் (பதிற்.58:17-18,76:14-15) காடுகளில் ஆநிரைகளை மேய்த்துக்கொண்டு இருக்கும் இடங்களிலும் (பதிற்.21:22-23), பயிர் செய்த நிலங்களிலும் (புறம்.172:6-7) கிடைத்துள்ளன.

மேற்குறிப்பிட்ட சான்றுகளில் சங்ககால மக்கள் பல்வேறு அணிகலன்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் எனத் தெரிகிறது.

அணிகலன் தொழில்

பொன்னாலான அணிகலன்களைச் செய்பவர்கள் பொன்செய் கொல்லன் (நற்.394:3), பொன்செய் கம்மியன் (நற்.313:2), சுடரிழை புனைஞர் (மதுரைக்.512) என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். உலோகத்தை அணிகலன்களாகச் செய்வதற்கு முதலில் அதனை உருக்கியுள்ளனர். அவ்வாறு உருக்குவதற்குக் கொள்கலன்களைப் (நற்.124:7) பயன்படுத்தியுள்ளனர். அதன்பின், கொள்கலனில் வைத்த உலோகத்தை ஊதுலையில் (குறுந்.155:4) வைத்து நெருப்பூட்டியுள்ளனர். உலோகம் உருகியதும் அதனைத் தேவைக்கு ஏற்றாற்போல கம்பிகளாக மாற்றியுள்ளனர். அந்தக் கம்பியானது நுண்ணிய அரிசிபோன்று காணப்பட்டுள்ளது. இதனை,

பொன்னரைந் தன்ன நுண்ணேர் அரிசி (மலைபடு.440)

எனும் பாடல் வரியின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும், உலைக்கலத்தில் பொன்னை உருக்கி செய்ததனைச் சுடுபொன் என்று ஐங்குறுநூறு பதிவுசெய்துள்ளது (432:2). உலைக்கலத்தில் இருந்த தங்கத்தினை அடிக்கும்பொழுது அது தேன்துளி போலத் தெளித்துள்ளது (அகம்.142:23-24). இவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட பொன்னணிகலன்களைக் கடை வீதியில் விற்றுள்ளனர் (பதிற்.15:18-19). யவனர்கள் மிளகு உள்ளிட்ட பொருள்களைக் கொடுத்து வாங்கியுள்ளனர் (அகம்.149:9-11) பொன்னின் தன்மையை ஆராய்வதற்குக் கட்டளைக் கல் எனும் ஒரு பொருளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் (அகம்.178:11). இதேபோல, வெள்ளியிலான பொருட்களையும் உலையிலிட்டு உருவாக்கியுள்ளனர் (நற்.124:6-7).

பொன் மற்றும் வெள்ளியினாலான அணிகலன்களோடு கல்மணிகளைப் பதித்தும், கோர்த்தும் அணிந்துள்ளனர். அந்தக் கல்மணிகளைத் துளையிடுபவர் **திருமணிக் குயினர்** (மதுரைக்.511) என அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். பரதவர்கள் முத்துகளை விற்ற குறிப்பும் (ஐங்.195:1-2) காணப்படுகின்றது.

மேற்குறிப்பிட்ட செய்திகளின் மூலம், அணிகலன்களைச் செய்வதற்குப் பல தொழிலாளர்களும் அதனை உருவாக்குவதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் பொருட்களும் இருந்துள்ளன என்பதை அறியமுடிகின்றது. சங்ககால மக்கள் பொன்னாலான அணிகலன்களை அணிந்துள்ளனர். இதனைச் செய்வதற்குப் பொற்கொல்லர்கள் பல்வேறு பொருட்களின் உதவியோடு செய்துள்ளனர் என்பதை சங்க இலக்கியங்களின் வழி அறியமுடிகின்றது. இதனைத் தொல்லியல் சான்றுகளும் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

ஆண்டிப்பட்டி அகழாய்வில், 19 தங்கத் துண்டுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இத்துண்டுகள் அங்கு பணி செய்த பொற்கொல்லர் நகை செய்யும்பொழுது வெட்டி எடுத்த உருவமற்ற சிறிய துண்டுகளாகும். அவற்றோடு ஒரு சிறிய ஆரத்தில் இருந்தும், மணியாரம் போன்ற அமைப்பில் இருந்தும் வெட்டப்பட்ட பகுதிகளும் இருந்துள்ளன. அரச இலை வடிவத்தில் மிக மெல்லியதாகவும் தட்டையாகவும் செய்யப்பட்ட தொங்கு ஒன்று இருந்தது. இது வட்ட வடிவ துண்டுகளின் மீது குறுக்கே வெட்டு ஒன்று உள்ளது. பெரிய அளவில் செய்யப்பட்டு மேல்பகுதி மட்டும் தங்கத் தகட்டினால் மூடப்பட்டுள்ளது (தி.ஸ்ரீ.ஸ்ரீதர்:2005:26-27). இதன்மூலம் பண்டைய காலத்தில் தங்க அணிகலன்களைச் செய்யும் தொழில் நடைபெற்றுள்ளது என்பதை

அறியமுடிகின்றது. ஆனால், இப்பொருளுக்கான காலகட்டத்தைக் கி.பி.100 முதல் கி.பி.600 எனக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வைரம், வைடூரியம், மாணிக்கம், முத்து, பவளம், நீலமணி ஆகியவற்றில் ஒருசில மணிகள் தொல்லியல் அகழாய்வுகளில் கிடைத்துள்ளன. காவிரிப்பூம்பட்டினம், உறையூர், காஞ்சிபுரம், அழகன்குளம், கரூர், கொடுமணல், அரிக்கமேடு, திருக்காம்புலியூர், அழகரை, குன்றத்தூர், ஆதிச்சநல்லூர், வல்லம் ஆகிய பகுதிகளில் பளபளப்பான விலைமதிப்பற்ற கற்களாலான மணிகள் அதிக அளவில் கிடைத்துள்ளன என்று சீ.வசந்தி குறிப்பிடுகின்றார் (1999:69). பூம்புகாரிலிருந்து நவமணிகள் வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டுள்ளன. இங்கு மேற்கொண்ட அகழாய்வுகளில் ஏராளமான துளையிடப்பட்ட கார்னீலியன், கிரைஸ்டல், பளிங்கு, பச்சை, வெள்ளை நிறமுடைய பல மணிகள் கிடைத்துள்ளன (கோ.முத்துசாமி:2008:34).

கொடுமணலில் அதிகமான கல்மணிகள் கிடைத்துள்ளன. இங்கு கிடைத்த மணிகள் முற்றுப்பெற்றவை, முற்றுப்பெறாதவை, மெருகேற்றப் பட்டவை, மெருகேற்றப்படாதவை, துளையிட்டவை, துளையிடப்படாதவை எனப் பல நிலைகளில் கிடைத்துள்ளன (கா.இராஜன்.1994:16). மேலும், இங்கு பளிங்குக் கற்களும் கிடைத்துள்ளன. இந்தக் கற்களைவிட கார்னீலியன் மணிகளே அதிகமாக கிடைத்துள்ளன.

பொருந்தல் எனும் பகுதியில் 7500 மணிகள் கிடைத்துள்ளன. இம்மணிகளை, **சூதுபவள மணிகள், ஸ்டியடைட்** என்று அழைக்கப்படுகின்ற வெள்ளை நிற மணிகள், குவாட்ஸ் என்று அழைக்கப்படுகின்ற பளிங்கு மணிகள் என வகைப்படுத்தலாம் (கா.இராஜன்.2009:109). ஆண்டிப்படியில் 190 மணிகள் கிடைத்துள்ளன. இந்த மணிகள் நீண்டதாகவும் பீப்பாய் வடிவத்திலும் வட்ட வடிவத்திலும் காணப்படுகின்றன. இம்மணிகள் சூதுபவளத்தினாலும் பச்சை வண்ணங்களினாலும் ஆனவையாகும். அழகன்குளம் உள்ளிட்ட பல இடங்களில் முத்து மணிகளும் கிடைத்துள்ளன.

சங்ககால மக்கள் பொன், கல்மணிகள் போன்ற அணிகலன்களை அணிந்துள்ளனர் என்பதை சங்க இலக்கியம் - தொல்லியல் வழி அறியமுடிகின்றது.

இரும்பு

பழைய கற்காலம் முதல் புதிய கற்காலம் வரை கல் ஆயுதங்களே அதிக அளவில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. புதிய கற்காலத்தின் வளர்ச்சியடைந்த நிலையே பெருங்கற்காலமாகும். இக்கால மக்கள் இரும்பின் பயனைத் தெரிந்திருந்தனர். இதனால், மக்களின் பொருளாதார வாழ்வில் பெரும் மாற்றம் ஏற்பட்டது. தொழிலுக்குத் தேவையான

கருவிகள் செய்வதற்கும் பேராயுதங்கள் செய்வதற்கும் இரும்பு பயன்பட்டது. இந்தக் கருவிகள் பொருளாதாரத் துறையில் இதற்கு முன்பு இல்லாத உத்வேகத்தையும் உயர்வையும் ஏற்படுத்தின. தென்னிந்தியாவில் சுமார் கி.மு.500 வாக்கில் இரும்பு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது என்று கருதுகின்றனர். இந்த இரும்புக் காலத்தில் தோன்றிய பெருங்கல் பண்பாடானது, தமிழகம் முழுவதும் பரவியிருந்தது. இப்பண்பாட்டுக் காலத்தில் மக்கள் இரும்பை அதிகமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை அகழாய்வுச் சான்றுகளும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. இந்த அகழாய்வுகளில் இரும்பால் உருவாக்கப்பட்ட வீட்டுப் பயன்படு பொருட்கள், வேளாண்மைக் கருவிகள், வேட்டைக் கருவிகள், போர்க்கருவிகள் போன்றவைகள் கிடைத்துள்ளன. இக்கருவிகள், சங்ககால மக்களின் பயன்பாட்டிலும் இருந்துள்ளன என்பதைச் சங்க இலக்கியங்களின் வழி அறியமுடிகின்றது.

சங்க இலக்கியங்களில் வேல், வாள், ஈட்டி, கேடயம், வில், அம்பு போன்ற ஆயுதங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இரும்பு செய்தல், இரும்பு வடித்தல், கொல்லன் உலைக்கலம், வேல் வடித்தல் போன்ற பல்வேறு செய்முறைகளையும் இவ்விலக்கியங்கள் பதிவுசெய்துள்ளன. இதன்மூலம், சங்ககாலத்தில் இரும்பின் பயன்பாடு மிகவும் அதிகமாக இருந்துள்ளது என்பதை அறிந்துகொள்ளலாம்.

கொல்லன் தொழில்

சங்ககால மக்கள், இரும்பின் மூலம் பல்வேறு பொருட்களை உருவாக்கித் தங்களின் தேவைக்காகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இத்தகைய இரும்புத் தொழில் செய்பவர்களைக் **கருங்கைக் கொல்லன்** (பெரும்பாண்.437;புறம்.180:12), **கருந்தொழில் வினைஞர்** (சிறுபாண்.257) எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். இவர்கள் மக்களுக்குத் தேவையான தொழில் கருவிகளையும் படைவீரர்களுக்குத் தேவையான போர்க் கருவிகளையும் செய்து கொடுத்துள்ளனர். போர் வீரர்களுக்குப் போர்க் கருவிகள் செய்துகொடுத்ததை,

வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே (புறம்.312:3)

எனும் பாடல் அடியின் மூலம் அறியலாம். கொல்லுத்தொழில் செய்யும் இடம் கொல்துறை (புறம்.95:5) என அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு மக்களுக்குத் தேவைப்படும் பொருட்களான கத்தரிகை (நற்.194:9) துளர் (குறுந்.392:5), சம்மட்டி (முல்லைப்.35,59), உளி (அகம்.55:3), ஊசி (அகம்.199:2), கோடரி (புறம்.36:7), நெடுவேல் (புறம்.180:1) முதலியவற்றைச் செய்துள்ளனர்.

இந்தத் தொழில் செய்வதற்குப் பல்வேறுவிதமான கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இரும்பினைச் சூடாக்குவதற்குத் துருத்தியினைப்

பயன்படுத்தியுள்ளனர். கொல்லர்கள் தோலால் செய்யப்பட்ட துருத்தியைக் காலால் மிதித்து நெருப்பினை உண்டாக்கியுள்ளனர் என்பதை,

வண்புல மிறந்த பின்றை மெந்தோல்

மிதியுலைக் கொல்லன் முறிகொடிற் றன்ன

(பெரும்பாண்.206-207)

எனும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வாறு துருத்தியின் மூலம் நெருப்பு உண்டாக்கிப் பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பினை உலைக்கல்லில் வைத்து அடித்துத் தேவையான பொருட்களைச் செய்துள்ளனர் என்பதைப் பின்வரும் பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

..... பகைவர்க்கு

இரும்புபயன் படுக்கும் கருங்கைக் கொல்லன்

விசைத்து எறி கூடமொடு பொருஉம்

உலைக் கல் அன்ன, வல்லாளன்னே (புறம்.170:14-17)

அவ்வாறு இரும்பினைச் சுடு செய்து கொல்லன் இரும்பினைச் சம்மட்டியால் அடிக்கும்போது அதில் எழும் நெருப்பானது, மின்மினிப் பூச்சிகள் புற்றிலிருந்து நான்கு திசையும் சிதறி ஓடும்படி இருந்துள்ளது என்பதனை,

மின்மினி மொய்த்த முரவு வாய்ப் புற்றம்

பொன் எறி பிதிரின் கூடர வாங்கி

குரும்பி கெண்டும் பெருங்கை ஏற்றை

இரும்பு செய் கொல் எனத் தோன்றும் ஆங்கண்

(அகம்.72:3-6)

எனும் பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. அதேபோல், கூர்மையற்று மழுங்கும் ஆயுதங்களைக் கூர்மையாக்குவதற்குச் சாணைக்கல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதை

தொல்நசை சாலாமை நன்னன் பறம்பில்

சிறுகா ரோடன் பயிணொடு சேர்த்திய

கற்போல் நாவினே நாகி மற்றுஅது (அகம்.356:8-10)

எனும் பாடலடிகள் மூலம் அறிந்துகொள்ளலாம்.

மேலும், உலையில் கரியினை எடுத்துப் போடுவதற்கும் இரும்புத் துண்டினை நெருப்பினுள் வைப்பதற்கும் குறடு (குறுந்.198:4) பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. உ.வே.சா., **கறிக்குறடு** என்பதற்கு உலைக்கூடத்தில் கரியை எடுக்க உதவும் குறடு' (வி.நாகராசன்:2007:456) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேற்கூறிய

சான்றுகளின் மூலம் கொல்லற் தொழிலுக்குத் தேவையான பொருட்களை அறியமுடிகின்றது.

கொல்லனின் கடமைகள்

வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே எனும் புறநானூற்றுப் பாடல்வரியின் (312:3) மூலம், பண்டையத் தமிழகத்தில் போர்ப்படைக்குப் பயன்படும் வேல் முதலிய கருவிகளைத் திருத்தமாக வடிவமைத்துத் தருதல் கொல்லனின் தலையாய கடமையாகக் கருதப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது. அந்தக்காலத்தில் போரும் பூசலும் நிறைந்த காலமாக இருந்தமையால் மன்னர்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய ஆயுதங்கள் அனைத்தையும் செய்துத் தருமாறு கொல்லர்களைக் கேட்டுள்ளனர். அம் மன்னர்களின் ஆணையை ஏற்று போர்க்கருவிகளைச் செய்து கொடுத்து வந்துள்ளனர். அதனைத் தங்களது கடமையாகவே கொண்டு வாழ்ந்தும் வந்துள்ளனர்.

மேலும், புது படைக்கலன்களை ஆக்குவது மட்டுமல்லாது, சிதைந்துபோன படைக்கலன்களைப் பழுதுபார்ப்பதும் அவர்களது கடமையாக இருந்து வந்துள்ளது என்பதனை,

பகைவர்க் குத்தி, கோடு, நுதி, சிதைந்து,

கொல் துறைக் குற்றிலமாதோ (புறம்.95:4-5)

எனும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இதன்மூலம், அதியமான் தூதுவிட தொண்டைமானிடம் சென்ற ஓளவையார், அதியமானின் படைக்கலன்கள் போரின் காரணமாக பகைவரைக் குத்தி, கோடும் நுதியும் வளைந்தும் முறிந்தும் இருந்த படைக்கலன்கள் கொல்லனது பணிக்களரியாகிய கொட்டிலிடத்து காணப்படுகின்றன என்று கூறுகின்றார். இதன்மூலம், கொல்லனின் பணிப்பட்டறையில் சிதைந்துபோன படைக்கலன்களும் பழுதுபார்க்கப்பட்டு வந்தன என்ற உண்மை (வே.சா.அருள்ராஜ்.2000:51-52) புலப்படுகின்றது.

சங்ககால மக்கள் இரும்பால் செய்யப்பட்ட பொருட்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியத்தின் வழி அறியமுடிகின்றது. தொல்லியல் அகழாய்வுகளிலும் சங்க காலத்தைச் சார்ந்த, இரும்புப் பொருட்களை உருவாக்கிய இடமும் உருவாக்கப்பட்ட பொருட்களும் கிடைத்துள்ளன.

இரும்பு பொருட்கள் உருவாக்கப்பட்ட விதத்தினைக் கா.இராஜன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

**‘இரும்பு செய்யவும் எஃகு செய்யவும் இருவேறு
உலைக்கலங்கள் பயன்படுத்தப்படும். இரும்புத் தாதுவிலிருந்து
இரும்பை உருக்கி எடுக்கும் உலைக்கலங்கள் நிலத்திற்கு**

மேல் உருவாக்கப்பட்டிருக்கும். இதில் சுடுமண்ணால் செய்யப்பட்ட ஊது உலைகள் அதிகமாகக் காணப்படும். இத்தகைய உலைக்கலங்களில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட இரும்பைப் புடமிடும் கலத்தில் இட்டு நிலத்திற்குள்ளே அமைக்கப்பட்ட உலைக்கலங்களில் வைத்து எஃகாக மாற்றம் செய்வர். இவ்விருவகை உலைக்கலங்களும் கொடுமணலில் கண்டெடுக்கப்பட்டன. மேலும், இரும்பை உருக்க 1100 சென்டிகிரேட் வெப்பநிலையும், எஃகாக மாற்ற 1300 சென்டிகிரேட் வெப்பநிலையும் தேவை. இந்த வெப்ப நிலையைக் கொடுமணலில் கிடைத்த உலைக்கலங்கள் அடைந்தன என்பதை இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தின் தொல்லியல் பள்ளியின் ஆய்வாளர் சாரதா சீனிவாசன் அவர்கள் நடத்திய உலோகவியல் பகுப்பாய்வும் (Sharadha Srinivasan.1994:44-59) இந்தியத் தொழில் நுட்பக்கழகத்தின் ஆய்வாளர்கள் ரகுநாதராவ், சசிசேகரன் ஆகியோர் நடத்திய பகுப்பாய்வும் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன (Raghunatha Rao and Sasisekaran.1997:347-359). மேலும், ரகுநாதராவ், சசிசேகரன் ஆகிய இருவரும் இணைந்து தமிழ்நாட்டில் தகடூர்ப்பகுதியில் குண்டுர் என்ற இடத்தில் கிடைத்த உலைக்கலங்கள் மீது நடத்திய உலோகவியல் ஆய்வு அவ்வூரில் வார்ப்பு இரும்பு செய்யப்பட்டதை நமக்கு உணர்த்துகிறது. இவ்வார்ப்பிரும்பு செய்யத் தனி நிபுணத்துவம் வேண்டும். காரணம், 1300 சென்டிகிரேடில் இரும்பை உருக்கி அதே வெப்பநிலையில் நீண்டநேரம் வைத்திருக்கவேண்டும். இத்தகைய நிபுணத்துவத்தைத் தமிழர்கள் பெற்றிருந்தனர்' (2010:129-130).

என்கிறார். அதேபோல, இரும்புப் பொருட்கள் எவ்வாறு உருக்கிச் செய்யப்பட்டன என்பதை, கொடுமணலுக்குக் கிழக்கே அமைந்துள்ள சென்னிமலைப் பகுதியில் கிடைத்த சான்றுகளைக் கொண்டு கா.இராஜன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

'பொதுவாக உலைகள் இருந்த பகுதி வெள்ளை நிறத்தில் வட்டவடிவமாகக் காணப்படுகிறது. இந்த வெண்ணிறம் உலையின் வெப்பத்தினால் ஏற்பட்டதாகும். உலைகள் பொதுவாக 1 மீ வட்டம் கொண்டவையாக விளங்குகின்றன. இவ்வுலைகள் மண்ணினால் நிலத்தின்மேல் சுண்ணாம்பு கால்வாய் போன்று உருவாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். இதன்

அடிப்பாகத்தில் 15 செ.மீ நீளமும், 6 செ.மீ விட்டமும் கொண்ட சுடுமண்ணால் ஆன ஊதுளைகள் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. இவ்வுதுளையின் 1.5 செ.மீ விட்டமுள்ள துளை உள்ளது. இதன்மூலம் உலையினுள் உருக்குவதற்குத் தேவையான காற்று செலுத்தப்பட்டு வெப்பத்தன்மை கூட்டப்பட்டது. உலைக்குள் இரும்புத்தாது, கரி, சில தாவரப் பொருட்கள் முதலியன இடப்பட்டிருக்க வேண்டும். உயர் வெப்பநிலையை நிறுத்த பளிங்குக் கற்களும் இரும்புத் தாதுடன் இடப்பட்டன. தாதுவிலிருந்து உருக்கிய இரும்பும் கசடும் தனியே பிரித்தெடுக்கப்பட்டன. இரும்பு உலைகளைச் சுற்றி ஏராளமான இரும்புக் கசடுகள் காணப்படுகின்றன. இங்கு உருக்கப்பட்ட இரும்பினைக் கொண்டு ஏராளமான இரும்புப் பொருட்கள் உருவாக்கப்பட்டன' (1994:36)

என்பதன்மூலம், கொடுமணலில் இரும்பை உருக்கும் உலைக்கலமும் புடமிடும் கலமும் இருந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

சங்ககாலத்தில் கொல்லர்கள் போர்ப்படைக்கலன்களைப் புதிதாக செய்யவும் திருத்தவும் பயன்படுத்திய பட்டறைகள் **பணிக்களரிகள்** என அழைக்கப்பட்டன. இத்தொழிற்சாலைகளில் போர்க்கருவிகள், பயிர்த்தொழில் கருவிகள், வீட்டுப் பயன்பாட்டுப் பொருட்கள், பிற தொழில் கருவிகள் போன்றவைகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. பெரும்பான்மையாக ஆயுதங்களே செய்யப்பட்டுள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

போர்க் கருவிகள்

பண்டைத் தமிழர்கள், பகைவர் மீது போர் தொடுக்கவும் பகைவர் தம்மீது போர் தொடுக்கவும் தங்களைத் தற்காத்துக்கொள்ளவும் பலவிதமான போர்க்கருவிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். தொழில் நுட்பம் கொண்ட தானியங்கும் போர்க்கருவிகளும் பழந்தமிழர்களால் கையாளப்பட்டுள்ளன என்பதற்கும் பல சான்றுகள் உள்ளன. இத்தகைய போர்க்கருவிகளை வேல், அம்பு, வாள், கேடயம், குந்தம்/ஈட்டி, மழுப்படை என வகைப்படுத்தலாம்.

வேல் பற்றிய குறிப்புகள் பின்வரும் பாடல்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. நற்.324; அகம்.215,67,363; புறம்.26,95,325; மதுரைக்.65-67;பட்டினப்.78-80. **அம்பு**- நற். 61,329; அகம்.111,172,67, 160, 109, 82, 171, 365, 289; புறம்.371, 168, 324, 19; பதிற்3.வாள்-புறம்35,4,50,269; பதிற்5; மதுரைக்637; பெரும்பாண்.471-472. **கேடயம்**-புறம். 13,345,13; பதிற்.45; மதுரைக்.740. **குந்தம்/ஈட்டி** -

அகம்.210, முல்லைப்.40-42. **மழுப்படை** - புறம்.42,195; மதுரைக்.453. **தானியங்கும் போர்க்கருவிகள்** - பதிற்.53.

பயிர்த்தொழில் கருவிகள்

கொழு- புறம்.35; பதிற்.26; பெரும்பாண்.199-200; பொருநர்.117-118. **அரிவாள்** - நற்.195; பொருநர்.242; மலைபடு.112-113,110. **சுரை-** பெரும்பாண்.89-92. **கணிச்சி** நற்.240;அகம்.21,399; பதிற்.22,77; பெரும்பாண்.641.

வீட்டுப் பயன்பாட்டுப் பொருட்கள்

கோடரி-புறம்.23,370. **கத்தரிக்கோல்-**பதிற்.32,62. **விளக்கு-** நெடுநல். 41-44. **கத்தி-**அகம்.29; பதிற்.12,24. **ஊசி-**அகம்.48,199; புறம்.42; பதிற்.42.

பிறதொழில் கருவிகள்

மேற்குறிப்பிட்ட தொழில்களையன்றி கொல்லுத் தொழில், தச்சுத்தொழில், மீன்பிடித்தொழில், யானையை அடக்கும் தொழில், அளக்கும் தொழில், முடிவெட்டும் தொழில் ஆகியவற்றிற்குத் தேவையான கருவிகளைப் பழந்தமிழர்கள் இரும்பில் செய்துள்ளனர்.

கொல்லுத்தொழில் கருவிகள்

துருத்தி-நற்.125;குறுந்.172;அகம்.96,202,224;பெரும்பாண்.206-207.

தச்சுத்தொழிற் கருவிகள்

அகம்.343;சிறுபாண்.252-253;நெடுநல்.115-119.

மீன்பிடித் தொழிற் கருவிகள்

நற்.388;குறுந்.304;அகம்.36,210,340;பெரும்பாண்.284-287.

உலை மூக்கு-குறுந்.198;புறம்.345. **குறடு-**பெரும்பாண்.206-208. **சம்மட்டி-**பெரும்பாண்.437-440. **உலைக்கல்-**குறுந்.12. **அரம்-**அகம்.24,67,96,125,199;புறம்.37,36;பெரும்பாண்.142-144;மலைபடு. 35-37.

பிற பொருட்கள்

பூண்-அகம்.26; புறம்.369; பெரும்பாண்.436-437; சிறுபாண்.193-194. **சங்கிலி-**புறம்.74. **ஆணி-**புறம்.15,76; பெரும்பாண்.259-260; நெடுநல்.80-83.

சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பெரும்பான்மையான கருவிகள் இரும்பால் செய்யப்பட்டுள்ளன. சங்ககாலத்திற்கு முன்பே, இரும்பாலான பொருட்களை மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதனைப் பல்வேறு அகழாய்வுச் சான்றுகளும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. சங்ககாலத்தைச் சார்ந்த இரும்பாலான பொருட்கள் பல இடங்களில்

கிடைத்துள்ளன. அவற்றுள், கொடுமணல் அகழாய்வில் கிடைத்த பொருட்களைக் கா.இராஜன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

‘கல்லறையிலும், முற்றப் பகுதியிலும், கல்லறைக்கும் உட்கல் வட்டத்திற்கும் இடைப்பட்ட பகுதியிலும் படையல் பொருட்கள் வைக்கப்பட்டன. இதில் இரும்பினால் செய்யப்பட்ட பொருள்களாகக் கத்தி, நீண்ட வாள், கேடயம், அம்புநுனி, அங்கவடி ஆகியவை வைக்கப்பட்டன.

அங்கவடி இணையாகக் கல்லறைக்குள்ளும், முற்றப்பகுதியிலும் வைக்கப்பட்டன. கத்தி ஒன்று முற்றப்பகுதியில் இடுதுளைக்கு நேராக வைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு கல்லறையில் நீண்ட வாளின் மீது மனித எலும்புக்கூடு இருப்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.

கல்லறைக்கும் உள்வட்டத்திற்கும் இடைப்பட்ட பகுதியில் தென்புறத்தில் குறுக்காக ஒரு வாளும் அதன் அருகில் கேடயம் போன்ற அமைப்புடைய இரும்புத்தட்டு ஒன்றும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. பொதுவாக மையக் கல்லறைக்கு முன்னுள்ள இரு துணைக் கல்லறைகளில் அம்பு முனைகள் இடுதுளைக்கு அருகில் குவியலாக இடப்பட்டிருந்தன’ (1994:13)

என்று கூறுவதன் மூலம், போர்க்கருவிகள் கிடைத்த நிலையினை அறியமுடிகின்றது. இதனைத் தவிர, வீட்டு உபயோகப் பொருட்கள் சிலவும் கிடைத்துள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தொகுப்புரை

- சங்ககாலப் பண்பாட்டுச் சூழலில் புழங்குபொருட்கள் இடம்பெற்றிருந்த தன்மைகளைச் சங்க இலக்கியம், தொல்லியல் தரவுகள் வழி அறியமுடிகின்றது. சமுதாயத்தில் மனித இனம் பயன்படுத்தும் பொருட்கள் அனைத்தும், அந்தந்த காலகட்டத்தின் பண்பாடு, சமூகநிலை போன்றவற்றை வெளிப்படுத்துவதால் அவை பண்பாட்டு வடிவமாகவும் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன.
- சங்ககால மக்கள் வீட்டில் பயன்படுத்துவதற்கென்று பல்வேறு பயன்பாட்டுப் பொருட்களை உருவாக்கிப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இப்பொருட்கள் இலை, ஓலை, மூங்கில், மண், கல், பொன், வெள்ளி, இரும்பு முதலிய மூலப்பொருட்களிலிருந்து உருவாக்கப்பட்டவையாக உள்ளன. குறிப்பாக சோறு, இறைச்சி போன்ற உணவுப்பொருட்கள், தண்ணீர், பால், தயிர், மோர், கள் போன்ற நீர்த்த உணவுப் பொருட்கள், பூக்கள் முதலியவற்றின்

பயன்பாட்டிற்காகப் பல்வேறு வகையான பாத்திரங்களைத் தயாரித்துப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதனைச் சங்க இலக்கியங்களும் பதிவு செய்துள்ளன. இதன்மூலம் சங்ககால மக்களின் பண்பாட்டு நிலையினை அறியமுடிகின்றது.

- புதிய கற்கால மக்கள் நிலையாக ஓரிடத்தில் தங்கி உணவை உற்பத்தி செய்யத்தொடங்கியுள்ளனர். அந்த உணவையும் பிற பொருட்களையும் மற்ற இடங்களுக்கு எடுத்துச் செல்ல கலன்கள் தேவைப்பட்டுள்ளன. இதனால், இயற்கையில் கிடைத்த செடி, கொடி, மரப்பட்டைகளால் ஆன கலன்களை முதலில் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அதன்பிறகு, கையால் வனையப்பெற்ற சுடப்படாத மட்கலன்களை உருவாக்கி பயன்படுத்தியுள்ளனர்.
- சங்ககால மக்களின் மண்கலன்கள் மற்றும் அதன் உற்பத்தியாளர் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இக்காலத்தில் உலோகப் பாத்திரங்கள் மிகக் குறைந்த அளவில் வழக்கத்தில் இருந்துள்ளன. பொதுமக்களின் நலன் கருதி எல்லாவகையான பாத்திரங்களும் மண்ணால் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும். அதனால், மண்பாண்டத்தொழில் அக்காலத்தில் சிறந்த இடத்தைப் பெற்றிருந்தது எனலாம்.
- கலன்கள் பற்றிய குறிப்புகள் நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு போன்ற இலக்கியங்களில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. இக்கலன்கள் மழைநீரைச் சேமிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
- மண் மற்றும் உலோகத்தால் உருவாக்கப்பட்ட வடிவங்களைப் பயன்பாட்டு அடிப்படையில் கொள்கலம், உண்கலம் என்று சங்க இலக்கியம் பதிவுசெய்துள்ளது. இக்கலன்களுள் மண்ணால் உருவாக்கப்பட்டவை கருப்பு மற்றும் செம்மை நிறத்தைக் கொண்டதாகக் காணப்படுகின்றன. தொல்லியல் அகழாய்வுகளில் பல்வேறு இடங்களில் சங்ககால மட்கலன்கள் பல வண்ணங்களில் கிடைத்துள்ளன.
- தொல்பழங்கால மக்களின் மிகத்தொன்மையான கலை வடிவங்களாகச் சுடுமண் உருவங்களைக் கருதலாம். புதியகற்காலம் முதல் தற்காலம் வரை மண்ணுருவங்களைச் செய்துள்ளனர். இவ்வுருவங்களைச் செய்த பின்னர் உலர்த்தியும், சூளையில் இட்டுச் சுட்டும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இக்கலை வளர்ச்சியில் பாமர மக்களுக்கு முக்கிய ஈடுபாடு இருந்துள்ளது. இதனைத் தொல்லியல் சான்றுகளும் சங்க இலக்கியங்களும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. தமிழக அகழாய்வுகளில் சங்ககாலத்தைச் சேர்ந்த பல சுடுமண் பொருட்கள் கிடைத்துள்ளன. இவ்வடிவங்களை சுடுமண் பொம்மைகள்,

விளையாட்டுப் பொருட்கள், அணிகலன்கள், முத்திரைகள், அளவுக் கருவிகள். சுடுமண் கூரை ஓடுகள் என வகைப்படுத்தலாம்.

- குயவர் சமூகத்தில் கலைப்படைப்புகளை ஆக்கும் திறன் பெற்ற சிலரால் இக்கலைப் படைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்நாட்டில், சுடுமண் கலை புதிய கற்காலத்தில் தொடங்கப்பட்டுள்ளது. எனினும் அதன் தொழில்நுட்பம் பற்றி அறிவதற்கு ஏற்றாற்போல் சுடுமண் உருவங்கள் கிடைக்கவில்லை. ஆனால், வரலாற்றின் ஆரம்பகாலத்தில், சுடுமண் பொருள்கள் அதிக அளவில் செய்யப்பட்டுள்ளன. சுடுமண் பொருள்களின் மூலம், பழங்கால மக்களின் வாழ்வியல், வழிபாடு, விளையாட்டுகள், பொருளாதார நிலை போன்றவைகளை அறிந்துகொள்ளலாம்.
- சங்குக்கு தமிழ்ப்பெயர் வளை என்பதாகும். சங்க இலக்கியங்களில் சங்கு எனும் சொல் பயன்படுத்தப்படவில்லை. இச்சொல்லிற்குப் பதிலாக, வலம்புரி, வளை, கோடு, பணிலம், நந்து, நாகு என்று பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது. சங்கு பற்றிய குறிப்புகள் நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு போன்ற இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. இக்குறிப்புகளின் மூலம், சங்ககாலத்தில் நடைபெற்ற சங்குத் தொழில் பற்றியும், சங்கு அணிகலன்கள் பற்றியும் அறிந்துகொள்ளலாம்.
- சங்கறுத்தல் தொழில் உறையூர் மற்றும் அழகன்குளத்தில் மிகப்பெரிய அளவில் நடைபெற்றுள்ளதை அகழாய்வில் கிடைக்கும் அறுத்த சங்குகள், வளையல் துண்டுகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது.
- சங்ககால மக்கள் தழை, தோல், பருத்தி, பட்டு முதலிய பொருள்களைக் கொண்டு ஆடைகளைத் தயாரித்துள்ளனர். தழையாடையினை மரம், செடி, கொடிகளில் கிடைத்த இலை, தழை, மலர்களைக் கொண்டு தயாரித்துள்ளனர். பருத்தி ஆடையினை, பருத்தியினை உற்பத்தி செய்து அதிலிருந்து நூல் நூற்றுப் பின்னர் ஆடையாகத் தயாரித்துள்ளனர். ஆனால், ஆடைகளை எவ்வாறு நெய்தனர் என்பதற்கான சான்றுகள் இல்லை.
- தமிழகத்தில் நடைபெற்ற அகழாய்வுகளில் நெசவுத் தொழிலுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட நூல் நூற்கும் தக்களி, நூலைச் சுற்றி வைக்கும் சிறிது தடித்த இருமுனைகளுடன் கூடிய செப்புக் கம்பி போன்றவை கிடைத்துள்ளன. குறிப்பாக, அரிக்கமேடு, அழகன்குளம், திருக்காம்புலியூர், அழகரை, உறையூர், கரூர், காஞ்சிபுரம், வசவசமுத்திரம் ஆகிய இடங்களில் சுடுமண்ணால் செய்யப்பட்ட தக்களிகள் கிடைத்துள்ளன. இதன்மூலம், பழங்காலத்தில்

நெசவுத்தொழில் சிறப்புடன் நடைபெற்றுள்ளது என்பதை அறிந்துகொள்ளலாம்.

- சங்ககால மக்கள் தங்களை அழகுபடுத்திக்கொள்ள பல்வேறு அணிகலன்களை உருவாக்கிப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இந்த அணிகலன்களை வண்ண மலர்கள், கொடிகள், தழைகள் ஆகியவற்றாலான அணிகலன்கள், கடலிலிருந்து கிடைக்கும் முத்து, பவளம், சங்கு இவற்றோடு மலையிலும் நிலத்திலும் கிடைத்த கல்மணிகள், பொன், வெள்ளி முதலிய உலோகங்களால் உருவாக்கப்பட்ட அணிகலன்கள் என வகைப்படுத்தலாம். இவற்றுள் உலோகத்தால் உருவாக்கப்பட்ட அணிகலன்களை இழை, பூண், கலம், எனப் பல பெயர்களில் சுட்டப்படுகின்றன. மக்கள் இந்த அணிகலன்களைத் தலை முதல் கால் வரை அணிந்துள்ளதாக சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.
- பொன்னாலான அணிகலன்களைச் செய்பவர்கள் பொன்செய் கொல்லன், பொன்செய் கம்மியன், சுடரிழை புனைஞர் என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வைரம், வைரூரியம், மாணிக்கம், முத்து, பவளம், நீலமணி ஆகியவற்றில் ஒருசில மணிகள் தொல்லியல் அகழாய்வுகளில் கிடைத்துள்ளன. கொடுமணலில் அதிகமான கல்மணிகள் கிடைத்துள்ளன. ஆண்டிப்பட்டியில் 190 மணிகள் கிடைத்துள்ளன. இந்த மணிகள் நீண்டதாகவும் பீப்பாய் வடிவத்திலும் வட்ட வடிவத்திலும் காணப்படுகின்றன. ஆண்டிப்பட்டி அகழாய்வில், 19 தங்கத் துண்டுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இதன்மூலம் பண்டைய காலத்தில் தங்க அணிகலன்களைச் செய்யும் தொழில் நடைபெற்றுள்ளது என்பதை அறியமுடிகின்றது. சங்ககால மக்கள் பொன், கல்மணிகள் போன்ற அணிகலன்களை அணிந்துள்ளனர் என்பதை சங்க இலக்கியம் - தொல்லியல் வழி அறியமுடிகின்றது.
- சங்க இலக்கியங்களில் வேல், வாள், ஈட்டி, கேடயம், வில், அம்பு போன்ற ஆயுதங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இரும்பு செய்தல், இரும்பு வடித்தல், கொல்லன் உலைக்கலம், வேல் வடித்தல் போன்ற பல்வேறு செய்முறைகளையும் இவ்விலக்கியங்கள் பதிவுசெய்துள்ளன. இதன்மூலம், சங்ககாலத்தில் இரும்பின் பயன்பாடு மிகவும் அதிகமாக இருந்துள்ளது என்பதை அறிந்துகொள்ளலாம்.
- சங்ககால மக்கள், இரும்பின் மூலம் பல்வேறு பொருட்களை உருவாக்கித் தங்களின் தேவைக்காகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இத்தகைய இரும்புத் தொழில் செய்பவர்களைக் **கருங்கைக்**

கொல்லன் கருந்தொழில் வினைஞர் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியத்தின் வழி அறியமுடிகின்றது. தொல்லியல் அகழாய்வுகளிலும் சங்க காலத்தைச் சார்ந்த, இரும்புப் பொருட்களை உருவாக்கிய இடமும் உருவாக்கப்பட்ட பொருட்களும் கிடைத்துள்ளன.

- சங்ககாலத்தில், கொல்லர்கள் போர்ப்படைக்கலன்களைப் புதிதாக செய்யவும் திருத்தவும் பயன்படுத்திய பட்டறைகள் **பணிக்களரிகள்** என அழைக்கப்பட்டன. இத்தொழிற்சாலைகளில் போர்க்கருவிகள், பயிர்த்தொழில் கருவிகள், வீட்டுப் பயன்பாட்டுப் பொருட்கள், பிற தொழில் கருவிகள் போன்றவைகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. பெரும்பான்மையாக ஆயுதங்களே செய்யப்பட்டுள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.
- சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பெரும்பான்மையான கருவிகள் இரும்பால் செய்யப்பட்டுள்ளன. சங்ககாலத்திற்கு முன்பே, இரும்பாலான பொருட்களை மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதனைப் பல்வேறு அகழாய்வுச் சான்றுகளும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. சங்ககாலத்தைச் சார்ந்த இரும்பாலான பொருட்கள் பல இடங்களில் கிடைத்துள்ளன.

தமிழகத்தின் தொன்மையான வரலாற்றைக் கட்டமைப்பதற்குத் தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகள் மிகமுக்கியமான சான்றுகளாக அமைகின்றன. இச்சான்றுகள் தமிழ் மக்களின் எழுத்து, மொழி வளர்ச்சி, அரசியல், சமூகப் பொருளாதாரநிலை, சமயநிலை பற்றிய விளக்கங்களைத் தருகின்றன. இவற்றில் மிகப்பழமையான கல்வெட்டுகள் சங்க இலக்கியக் காலத்துடன் சம்பந்தப்பட்டவை என்பதால் இவற்றின் மதிப்பு மேலும் அதிகமாகின்றது.

இந்தியாவில், இதுவரை கண்டறியப்பட்டுள்ள எழுத்துகளுள் காலத்தால் முந்தியது சிந்துச்சமவெளி முத்திரைகளாகும். இம்முத்திரைப் பொறிப்புகள் குறியீடுகளின் வழியாகப் பிராமியின் தோற்றத்திற்குக் காரணமாயின என்ற கருத்தினை லாங்டன், கன்னிங்ஹாம், ஹண்டர், சர்க்கார் போன்றோர் முன்வைத்துள்ளனர் (பொ.இராசேந்திரன்.2013:16). எனவே, இச்சிந்துவெளி எழுத்துகளின் மறைவிற்கும், பிராமி எழுத்துகளின் தோற்றத்திற்கும் இடைப்பட்டக் காலத்தில், மக்கள் வழக்கில் சுமார் 1500 ஆண்டுகள் இருந்துள்ள குறியீடுகள் குறித்த ஆய்வுக் கருத்துகள், தொல்லெழுத்தியல் ஆய்வில் தனி முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. தமிழகத்தில், திருக்காம்புலியூர், உறையூர், கரூர், கொடுமணல், அழகன்குளம், மாங்குளம், தேரிருவேலி போன்ற இடங்களில் எண்ணற்ற குறியீடுகள் கிடைத்துள்ளன. இக்குறியீடுகளைத் தொகுத்து ஆய்வுசெய்த எஸ்.குருமூர்த்தி, இவை சிந்துவெளி எழுத்துகளின் வளர்ச்சிநிலை என்று குறிப்பிட்டுள்ளார் (பொ.இராசேந்திரன்.2013:16). தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகக் கல்வெட்டியல் துறையின் சார்பாக வல்லத்தில் அகழாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது. அப்போது, கீழுடுக்குகளில் குறியீடுகள் பொறிக்கப்பட்ட மட்கலன்களும், மேலடுக்குகளில் தமிழி (தமிழ்-பிராமி) எழுத்துப் பொறிப்புடன் கூடிய மட்கலன்களும் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. இதில், தமிழி எழுத்துப் பொறிப்புடன் கூடிய மட்கலன்கள் கிடைக்கும் மேலடுக்குகளில் குறியீடுகள் பொறித்த மட்கலன்களின் எண்ணிக்கை குறையத் துவங்குகிறது. இது தமிழி எழுத்து குறியீட்டின் வளர்ச்சியா? அல்லது செய்திப் பரிமாற்றத்திற்கு எழுத்துப் பொறிப்புகள் உருவானதும், குறியீடுகளால் செய்திப் பரிமாறும் மரபு குறைந்துவிட்டதா? எனும் நோக்கில் ஆய்வுகளைத் தொடர வழிகாட்டியுள்ளது. எனினும் குறியீடுகளும், தமிழி எழுத்துகளும் இருவேறு எழுத்து முறைகள் என்றும் தமிழி எழுத்து அறிமுகமானதும் குறியீடுகள் செல்வாக்கிழக்கத் துவங்கிவிட்டன என்ற இருவேறு கருத்துகளும் ஆய்வாளர்களால் முன்வைக்கப்பட்டன. எனவே இக்குறியீடுகளைச் சாதாரணக் கீறல்கள் என்று ஒதுக்கிவிடாமல், தமிழி எழுத்துகள் பயன்பாட்டிற்கு முன்பாகவே இக்குறியீடுகள், மக்களின் கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்கு மிகவும்

பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன எனும் நோக்கில் மேலும் ஆய்வு செய்தால் தொல்லெழுத்தியல் தொடர்பான பல செய்திகளைத் தெரிந்துகொள்ள வாய்ப்புள்ளது.

இந்தியா முழுவதும் இன்றுள்ள பல்வேறு எழுத்துகளுக்கு முன்னோடியாக விளங்குபவை கரோஷ்டி, பிராமி எனும் எழுத்துகளாகும். இதில், பிராமி எழுத்து இந்தியா முழுவதும் பரவலாகப் பயன்பாட்டில் இருந்துள்ளது. இதனை, ஐராவதம் மகாதேவன் பின்வருமாறு பெயர்கொடுத்து வகைப்படுத்துகின்றார்.

- பிராமி: சிந்துவெளி எழுத்துகள் நீங்கலாக இந்திய எழுத்துகளில் முதற்கட்ட எழுத்தைக் குறிக்கும் பெயர். இந்நிலையில் அசோகன் கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் எழுத்துக்கள் அசோகன் - பிராமி என்றும் பிற மௌரியர் கல்வெட்டுகளில் உள்ளவை மௌரிய - பிராமி என்றும் பெயர் பெறும்.
- வடபிராமி: மௌரியர் காலத்திற்குப் பிறகு வடமேற்கு, வடகிழக்கு, நடுப்பகுதிகள் உள்ளடக்கிய வட இந்தியப் பகுதியில் வழங்கிய எழுத்து வட - பிராமி எனப்படும்.
- தென்பிராமி: மௌரியருக்குப் பிறகு மேற்குத் தக்கணம் உள்ளடங்கிய தக்கணப் பகுதியில் வழங்கிய எழுத்து தென் - பிராமி எனப்படும் . எனினும் தக்காணத்தில் அடங்கிய பட்டிப்புரோலுவில் தனித்துக் காணப்படும் பிராமி எழுத்து இதனில் சேராது.
- பட்டிப்புரோலு பிராமி: ஆந்திரப் பகுதியில் பட்டிப்புரோலு என்ற இடத்தில் பௌத்த ஸ்தூபியில் எழுத்துகள் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. இதைப் பட்டிப்புரோலு பிராமி என்று அழைப்பர்.
- சிங்கள பிராமி: இலங்கையில் குகைத்தளங்களில் சிங்கள - பிராகிருத மொழிக்கேற்ப எழுதப்பட்ட எழுத்துகள் சிங்கள - பிராமி எனப் பெயர்பெறும்.
- தமிழ் பிராமி: தமிழகத்தில் தமிழ் மொழியினை எழுதப் பயன்படுத்தப்பட்ட தொன்மையான எழுத்து தமிழ் - பிராமி எனப்படும். இவ்வெழுத்து மற்ற பகுதிகளில் வழங்கிய எழுத்துகள் போல் இல்லாமல் இந்திய ஆரியமல்லாத திராவிட மொழிகளை எழுதமட்டும் பயன்படுத்தப்பட்டது. இதனைக் கருத்தில் கொண்டே பண்டைய சமண பௌத்த நூல்களான **பண்ணவாணா சுத்த, சமவயங்கசுத்த, லலிதவிஸ்தர** ஆகியவை இவ்வகைத் தனி எழுத்தைத் **தமிழி, திராவிட** என்று பெயர் குறிப்பிட்டுச் சுட்டுகின்றன (தமிழ் - பிராமி கல்வெட்டுகள்:2006:10-11).

தமிழகத்தில் தமிழ்: பிராமி எழுத்துகள் 30க்கும் மேற்பட்ட ஊர்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்நூற்றாண்டின் முதல் இருபது ஆண்டுகளில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இக்கல்வெட்டுகள் மிக அண்மைக் காலம்வரை புரியாத புதிராகவும் வகைப்படுத்த முடியாமலும் இருந்தன. ஹெச்.கிருஷ்ண சாஸ்திரி, கே.வி.சுப்பிரமணிய அய்யர், கோபிநாதராவ் போன்ற ஆரம்பகாலக் கல்வெட்டு அறிஞர்களால் இந்நிலையைப் போக்க பெருமுயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. இவர்கள் பல புதிய சொற்களைக் கண்டுபிடித்தும், அசோகர், பட்டிப்புரோலு பிராமி கல்வெட்டுகளின் உதவியுடனும் இவற்றை வாசிக்க முனைந்தனர். எனினும் இக்கல்வெட்டுகளை வாசிக்க இயலாவண்ணம் விளங்காத பல எழுத்துகளும், சொல் அமைப்புகளும் இடையூறாக இருந்தன. அண்மைக்காலத்தில் இக்குறை நீக்கப்பட்டுத் தெளிவாகப் படிப்பதிலும் ஓரளவு நல்ல முன்னேற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது. குறிப்பாக, ஐராவதம் மகாதேவன் போன்றவர்கள் தூய தமிழ்ச்சொற்களை இக்கல்வெட்டுகளில் காண்பதற்குத் துணைபுரிந்துள்ளனர். இதன்மூலம், மக்கட்பெயர், ஊர்ப்பெயர், தான விவரம் ஆகியவற்றுடன் கூடிய பொருள்பொதிந்த சொற்றொடர்களையும் கண்டறிந்துள்ளனர்.

இக்கல்வெட்டுகள் இயற்கையாக அமைந்துள்ள சிறுகுன்றுகள் மற்றும் உயர்ந்த மலைப்பகுதிகளில் அமைந்துள்ள குகைத்தளங்களில் காணப்படுகின்றன. இக்குகையின் மேல் உள்ள நீர் வழிந்து உட்செல்லாதவாறு குகையின் முகப்பு சீர்செய்யப்பட்டுள்ளது. குகைக்குள்ளும் குகையின் முற்றத்திலும் சில படுக்கைகளும் அமரும் இடங்களும் உள்ளன. இப்பகுதிகளில் குகைகளை அளித்தோர், செப்பனிட்டோர், தங்கியிருந்தோர், அவர்களுக்கு உதவியோர் போன்றவர்களின் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. இந்த வழக்கமானது தமிழ்நாட்டில் உள்ள பிற்காலக் கோயில் கல்வெட்டுகளில், கோயிலுக்குக் கொடையளித்தவர்களின் பெயர்கள், அவர்கள் அளித்த கொடைப் பொருட்களை குறிப்பிடப்படுவதைப் போன்றதாகும். இத்தகைய மரபு முற்றிலும் தமிழ்நாட்டிற்கே உரியதாகும். இக்குகைகளைத் தவிர, பாணையோடுகள், நாணயங்கள், மோதிரங்கள், முத்திரைகள் ஆகியவற்றிலும் தமிழ் - பிராமி எழுத்துச் சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. ஐராவதம் மகாதேவன், இந்தத் தமிழ் - பிராமி வரிவடிவத்தின் வளர்ச்சியை மூன்று காலப் பிரிவுகளாக வகைபடுத்துகின்றார். அவை,

- முதற்காலம் - கி.மு. 2-1 ஆம் நூற்றாண்டு
- இடைக்காலம் - கி.பி. 1-2 ஆம் நூற்றாண்டு
- கடைக்காலம் - கி.பி. 3-4 ஆம் நூற்றாண்டு

என்று குறிப்பிடுகின்றார். காலத்தால் முந்தியதாகக் கருதப்படும் இக்கல்வெட்டுகளை ஐராவதம் மகாதேவன் கி.மு.இரண்டாம் நூற்றாண்டு எனக் கணித்திருப்பினும் சில அறிஞர்கள் இதன் காலத்தை இதற்கும் முற்பட்டதாகவே கருதுகின்றனர். குறிப்பாக, நடன.காசிநாதன், இக்கல்வெட்டுகள் தமிழ்நாடு மற்றும் இலங்கையில் (அநுராதபுரம்) கி.மு.ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் இருந்தே கிடைக்கின்றன என்று கூறி, தமிழ் எழுத்துகளின் தொடக்கக் காலத்தைக் கி.மு.5 ஆம் நூற்றாண்டு என நிர்ணயித்துள்ளார். அதேபோல, கல்வெட்டுக்களை எனும் நூலில் பொ.இராசேந்திரன் அவர்கள் கா.இராஜன் கருத்துகளை பின்வருமாறு பதிவுசெய்துள்ளார்.

‘கொடுமணலில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழாய்வில், எட்டு வாழ்விட மண் அடுக்குகளிலும் எந்தவித மாற்றமுமின்றி முதற்காலகட்டத்தைச் சேர்ந்த தமிழி எழுத்துப் பொறிப்புகளுடன் கூடிய மட்கலங்கள் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. ஓர் அடுக்கிற்கு குறைந்தபட்சம் ஐம்பதாண்டு எனக் கணக்கிட்டாலும் எட்டு அடுக்குகளுக்குரிய காலம் 400 ஆண்டுகளாகிறது. எனவே முதற்காலக் கட்டத்தைச் சேர்ந்த தமிழி எழுத்துப் பொறிப்புகள் குறைந்தபட்சம் 400 ஆண்டுகளாவது தொடர்ந்து பயன் பாட்டிலுள்ளமைத் தெளிவாகிறது. திரு.மகாதேவன் கூறுவது போல முதற்கால எழுத்துகளின் இறுதியைக் கி.மு.முதல் நூற்றாண்டெனக் கொண்டால் துவக்க காலத்தைக் கி.மு.400 எனக் கொள்வதே ஏற்புடையதாக இருக்கும். இந்த அடிப்படையில், தமிழி (தமிழ் பிராமி) வரிவடிவங்களின் காலத்தைக் கி.மு.4 ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் முன் எடுத்துச் செல்லலாம் என அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறியுள்ளார்’ (2013:20-21).

மேலும், பொருந்தலில் கிடைத்த சான்றுகளை வேதியல் பகுப்பாய்வு செய்து தமிழி எழுத்துகளின் காலத்தைக் கி.மு.490 என கா.இராஜன் நிர்ணயித்துள்ளார். டி.வி.மகாலிங்கம் போன்றோரும் தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டுகளைக் கி.மு.3 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியதாகக் கணித்திருப்பதும் கவனத்திற்குரியது.

சங்க இலக்கியம்: தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டுகள்

சங்ககாலத்தைச் சார்ந்த எழுத்து, மொழி வளர்ச்சி, அரசர்களின் பெயர்கள், அரசர்களின் உறவுமுறைகள், வணிகர் பெயர்கள், சமயநிலை, ஊர்ப்பெயர்கள், பட்டங்கள் போன்றவற்றை இக்கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன. இக்குறிப்புகள், சங்ககாலச் சமுதாயம் பற்றிய இலக்கியச் சான்றுகளை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ளன.

மேலும், இப்பிராமி வடிவம் அக்காலத்தில் நன்றாகப் பயின்று வந்திருப்பதைப் பானை ஓடுகள், நாணயங்கள், முத்திரைகள் ஆகிய வடிவங்கள் உணர்த்துகின்றன. வடக்கே காஞ்சி முதல் தெற்கே திருநெல்வேலிவரை இவ்வரிவடிவம் மக்கள் மத்தியில் பயின்று வந்திருப்பதைக் காணலாம். அக்காலத்தில் கல்வி அறிவு புலவர் மத்தியில் மட்டுமின்றிச் சாதாரண மக்களிடமும் இருந்ததை இச்சான்றுகள் உணர்த்துகின்றன. இத்தகையப் பின்புலத்தில், சங்க இலக்கியம் - தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டுத் தரவுகளின் வழி,

- சங்ககாலத்தில் நிலவிய எழுத்து மரபு
- அரசியல்
- சமூகப் பொருளாதார நிலை
- குடிகள்

போன்றவற்றைப் பின்வருமாறு தொகுத்துக்கொள்ளலாம்.

எழுத்து மரபு

சங்க இலக்கியங்களில் எழுத்து பற்றிய குறிப்புகள் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. இவை மொழியின் வரிவடிவத்தையும் வரையப்பட்ட படங்களையும் குறிக்கின்றன. இதனை நற்றிணை பின்வருமாறு பதிவு செய்துள்ளது.

வில்லாப் பூவின் கண்ணி சூடி.

நல் ஏழுறுவல் என, பல் ஊர் திரிதரு

நெடு மாப் பெண்ணை மடல் மானோயே!-

கடன் அறி மன்னர் குடை நிழற் போலப்

பெருந் தண்ணென்ற மர நிழல் சிறிது இழிந்து,

இருந்தனை சென்மோ- வழங்குக சுடர்! என

அருளிக் கூடும் ஆர்வ மாக்கள்

நல்லேம் என்னும் கிளவி வல்லோன்

எழுதி அன்ன காண் தகு வனப்பின்

ஐயள், மாயோள், அணங்கிய

மையல் நெஞ்சம் என் மொழிக் கொளினே!

(நற்.146:1-11)

.... பொறையன்

உரை சால் உயர் வரைக் கொல்லிக் குடவயின்,

அகல் இலைக் காந்தள் அலங்கு குலைப் பாய்ந்து,

பறவை இழைத்த பல் கண் இறாஅல்
தேனுடை நெடு வரை, தெய்வம் எழுதிய
வினை மாண் பாவை அன்னோள்
கொலை சூழ்ந்தனளால் — நோகோ யானே
(நற்.185:6-12)

புன் தலை மந்திக் கல்லா வன் பறழ்
குன்று உழை நுண்ணிய முன்றிற் போகாது,
எரி அகைந்தன்ன வீ ததை இணை
வேங்கைஅம் படு சினைப் பொருந்தி, கைய
தேம் பெய் தீம் பால் வெளவலின், கொடிச்சி
எழுது எழில் சிதைய அழுத கண்ணே,
தேர் வண் சோழர் குடந்தைவாயில்
மாரி அம் கிடங்கின் ஈரிய மலர்ந்த,
பெயல் உறு நீலம் போன்றன: (நற்.379:1-9)

- எழுதிவைத்தாலொத்த காட்சி, தக்க அழகினையுடைய
மெல்லியலாள் (நற்.146)
- மிக்கத் தேனையுடைய நெடிய மலையிலே தெய்வத்தால்
எழுதிவைத்தாற்போன்ற மாட்சிமைப்பட்ட பாவை போன்றவள்
தலைவி (நற்.185)
- ஓவியர் எழுதுவதற்குரிய அழகெல்லாம் கெடும்படி அழுத கண்கள்
(நற்.379)

என்ற நற்றிணைக் குறிப்புகளின் ஊடாக எழுத்து, படங்களைக் குறிக்கப்
பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதை அறிந்துகொள்ளலாம்.

நடுகல் பற்றிய குறிப்புகளில் எழுத்து பற்றிய செய்திகள் பரவலாகக்
காணப்படுகின்றன. இதில் அகம்.297 ஆம் பாடல், நடுகல்லில்
அம்புகளைத் தீட்டுவதனால் பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துகள் தேய்ந்துபோய்
அவ்வழியில் செல்வோர் பொருத்தமுடன் படித்துப் பார்க்க இயலாத
நிலையைச் சுட்டுகின்றது. இதனைப் பின்வரும் பாடல் வரிகள் பதிவு
செய்துள்ளன.

கடுங்கண், மறவர் பகழி மாய்த்தென,
 மருங்கல் நுணுகிய பேளமுதிர் நடுகல்,
 பெயர்பயம் படரத் தோன்றுகையில் எழுத்து
 இயைபுடன் நோக்கல் செல்லாது, அசைவுடன்
 ஆறுசெல் வம்பலர் விட்டனர் கழியும் (அகம்.297:6-10)

இதேபோல் அகம்.343 ஆம் பாடல், கோடு அழிந்த எழுத்துகள்
 வழிப்போக்கர்களுக்கு வேறுபொருள் அளித்தலைக் குறிக்கின்றது.
 இதனைப் பின்வரும் பாடலடிகள் மூலம் அறிந்துகொள்ளலாம்.

மரக்கோள் உமண்மகன் பேரும் பருதிப்
 புன்தலை சிதைத்த வன்தலை நடுகல்
 கண்ணி வாடிய மண்ணா மருங்குல்,
 கூர்உளி குயின்ற கோடுமாய் எழுத்து, அவ்
 ஆறுசெல் வம்பலர் வேறுபயம் படுக்கும் (அகம்.343:4-8)

எனவே, நடுகற்களில் வீரனின் புகழ் எழுதப்பட்டதையும் அவற்றைப்
 படிக்கும் வழிப்போக்கர்கள் இருந்துள்ளனர் என்பதையும் பார்க்கும்பொழுது
 சங்ககாலத்தில் எழுத்து பரவலாக இருந்தமையை உணரமுடிகின்றது.
 அதேபோல, மலைபடுகடாம் 392-395 ஆம் வரிகள், செல்லக்கூடாத
 வழிகளைப் புல்லால் முடிந்து வைக்கும் வழக்கத்தையும் செல்லும்
 இடத்தின் பெயர்களை மரங்களில் எழுதிவைக்கும் பழக்கத்தையும்
 குறிப்பிடுகின்றது. இது எழுத்து உருவாகிய முன்பின் நிலைகளை
 ஒருசேரக் குறிப்பிடுகின்றது எனலாம். தூது செய்தியையுடைய
 வெண்ணிற ஓலைகளுடன் பார்ப்பான் பாலை நிலத்தில் சென்ற
 செய்தியை அகம்.337 ஆம் பாடல் பதிவுசெய்துள்ளது. இதனைப்
 பின்வரும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

...., உமணர்
 கணநிறை அன்ன, பல்கால், குறும்பொறை,
 தூதுஒய் பார்ப்பான் மடிவெள் ஓலைப்
 படையுடைக் கையர் வருத்தொடர் நோக்கி,
 உண்ணா மருங்குல் இன்னோன் கையது
 பொன்ஆ குதலும் உண்டு என, கொன்னே அகம்.337:5-10)

பொருளாதார, அரசு வளர்ச்சியில் எழுத்துகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன
 என்பதை இச்சான்றுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

எழுத்தும் அரசும்

பொருளாதார முக்கியத்துவம் வாய்ந்த மருதநிலத்து நகரங்கள் பண்டைய வரலாற்றில் பேரரசுகள் மற்றும் வேந்தர்களின் மையமாக இயங்கியுள்ளன. நகரத்தை மையமிட்டே நாகரிகம் வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. வலிமையான அரசு உருவாக்கத்திற்கு மிகுதியான விளைச்சலைக் கொண்ட மருதநிலத்து நகரங்களைக் கைப்பற்றவேண்டிய தேவை எழுந்துள்ளது. இதன் அடிப்படையிலேயே பாண்டியர்கள் மதுரையையும் சோழர்கள் உறந்தையையும் கைப்பற்றியுள்ளனர். இதனை விரிவாகப் பேசும் பூங்குன்றனின் கருத்துகளைக் கே.பழனிவேலு பின்வருமாறு பதிவுசெய்துள்ளார்.

‘வேளிர் எழுச்சிக்கு முன் புகழ்பெற்ற பல வேள்மான்களில் அகுதையும் ஒருவன். அவன் முன்னோர்கள் காலந்தொட்டு கூடலின் வேளிர்களாக அகுதை வழியினர் ஆட்சி செலுத்தியுள்ளனர். பாண்டியர்கள், சேரர்கள், சோழர்கள் ஆகிய மூவேந்தர் மரபினர் நாடுகண்ணகற்றும் போர்களில் ஈடுபட்டு வாணிக நகரங்களையும் பொன் கொழிக்கும் பகுதிகளையும் கேந்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பெருவழிகளையும் பெருவழி நகரங்களையும் கைகொள்வதில் ஈடுபட்டனர். அத்தகைய கையகப்படுத்தும் முயற்சியின் விளைவே கூடல் அகுதை வேளிரிடமிருந்து பாண்டியர்களால் கைப்பற்றப்பட்டமை ஆகும். கூடல் பாண்டியர்கள் தோன்றிச் சிறப்பு அடைந்த நகரமன்று. மாறாக வேளிர் நகரமாகப் பாண்டியர்க்கு முன் புகழ்பெற்றது’ (2010:96)

எனக் கூறுகின்றார். மேலும், தித்தனுக்கு உரியதாகப் பாடப்பட்ட உறந்தை பின்னர்ச் சோழர்க்கு உரியதாகிறது என்பதைச் சங்கப்பாடல்களும் குறிப்பிடுகின்றன. இத்தகையப் பெரு நகரங்களின் உருவாக்கத்தைச் சார்ந்து மக்களிடையே பல்வேறு மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன.

நகர நாகரிகமும் எழுத்தும்

பொதுவாக ஒரு சமூகத்தில் சிலரே எழுத்து வடிவத்தைப் பயன்படுத்தும் திறனைப் பெற்றிருந்தனர். எழுத்தின் துணையின்றி எக்காலத்திலும் உலகின் எப்பகுதியிலும் நாகரிகம் எத்தகைய உயர் நிலையையும் அடைந்ததில்லை; அல்லது எழுத்தின்றி அது நிலைபெற்றிருந்ததுமில்லை. ஆனால் ஒன்று நாகரிகம் என்பது பொதுவாக நகர மக்களைத்தவிர வேறு எவரையும் சென்றடையவில்லை

என்பர். இது ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குரியதாகும். நகர நாகரிகத்திற்கும் எழுத்திற்கும் உள்ள தொடர்பு அறியத்தக்கது. இதன்வழி நகரத்தில் வாழ்பவரே எழுத்துகளைப் பயன்படுத்தும் முறையை அறிந்திருந்தனர் என்றும் பிற மக்கள் எழுத்து பற்றிய அறிவை அவ்வளவாகப் பெற்றிருக்கவில்லை என்று கே.பழனிவேலு குறிப்பிடுகின்றார் (2010:97). மேலும், அரசு, பொருளாதார வளர்ச்சி நிலைகளே எழுத்தினைப் பரவலாக்கியுள்ளன. எழுத்தின் தேவை அற்ற நிலை, எழுத்துப் பயன்பாடு பெருகும் நிலை என இரண்டையும் சங்க இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன. என்றாலும், எழுத்து கற்பிக்கப்பெற்ற நிலையில் சமூகத்தில் எந்த நிலையில் இருந்தவர்கள் கற்றனர்; எழுத்து எந்த அளவுக்குப் பரவலாக்கம் செய்யப்பட்டிருந்தது என்பதைக் குறிக்கும் சான்றுகளைச் சங்க இலக்கியங்களில் காணவேண்டியுள்ளது.

பொதுவாக எழுத்து வடிவம் செப்பனிடப்பட்ட மொழியை ஆதாரமாகக் கொண்டது. அவ்வாறு செப்பனிடப்பெற்ற தமிழ்மொழி தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் செந்தமிழ் மொழியாகும். தொல்காப்பியமும் செந்தமிழ் மொழியையே கையாண்டிருக்கின்றது எனலாம். இதனை, கே.பழனிவேலு குறிப்பிடுகையில்,

‘செந்தமிழ் மொழியாகச் சுட்டப்பெறுபவை மருதநில மக்களின் மொழியாக, அரசமைப்பும் நகர நாகரிகமும் வளர்ந்துவிட்ட நிலையில் இருக்கும் மக்களின் மொழியாக இருந்தது. இச்செந்தமிழ், காடுகளிலும் மலைகளிலும் வாழும் மக்களிடம் இருந்திருக்க முடியாது. மருதநில மக்கள் தவிர்த்துப் பிறர் பேசிய மொழிகள் வட்டார வழக்கு மொழிகளாக இருந்திருக்கலாம். இம்மொழி பேசும் மக்கள் எழுத்துக் கல்வியை அறியாதவர்களாக, எழுத்தைப் பயன்படுத்தும் முறையை அறியாதவர்களாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் இவர்கள் மருதநில மக்களைப் போல் நீண்ட ஓய்வு நேரங்களைப் பெற்றவரல்லர். இவர்கள் உணவு தேடுவதிலேயே மிகுதியான நேரத்தைச் செலவிட்டனர். மருதநிலத்தில் பண்படுத்தப்பெற்ற கழனிகளைப் பயன்படுத்தி உணவுப் பொருள்கள் உற்பத்தி செய்யப்பெற்றன. இவ்வற்பத்தி யினால் தேவைக்குப்போக எஞ்சிய உபரிப் பொருள்கள் சேமிக்கப்பெற்றன. கழனிகளில் தொடர்ந்து நாள்தோறும் உழைக்க வேண்டிய தேவை இல்லை. இதனால் ஓய்வு நேரங்கள் மிகுதியாக இருந்தன. ஓய்வு நேரத்தில் மருதநில மக்கள் எழுதும் முறையை, எழுத்துக் கல்வியைக் கற்றனர். உணவுத்தேவையை

நிறைவேற்று வதையும் தனது நிலைப்பேற்றையுமே நோக்கமாகக் கொண்ட பிறநிலை மக்கள் எழுத்துக்களைக் கற்கத் தலைப்படவில்லை. இதனைச் செந்தமிழ் கொடுத்தமிழ் எனும் கருத்துகளுடன் இணைத்துப் புரிந்துகொள்ளலாம்' (2010:98)

என்று கூறுவதன் மூலம் இதனை அறிந்துகொள்ளலாம்.

எழுத்துக்கல்வியின் தேவை

பழங்காலத்தில் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கான அடிப்படைகள் இல்லாதவரை எழுத்தினைக் கற்க வேண்டிய தேவை எழவில்லை. பொருளாதாரம் முன்னேற்றம், எழுதவும் கணக்கிடவும் திறமை பெற்ற பணியாளர்களின் தேவையைப் பெருக்கிற்று. இதனால் கல்வி கற்றல் என்பது எழுத்து முறையைக் கற்றலாக மாறியது. மருதநிலத்தில் உற்பத்தி செய்யப்பெற்ற உணவுப் பொருள்களின் உபரி, வணிகமுறையைத் தோன்றச் செய்தது. அதேபோல் இங்கு நிகழ்ந்த அரசருவாக்கம் அரசுப் பணியாளர்களின் தேவையைப் பெருக்கிற்று. வணிக நடைமுறைகளும் அரசுப்பணிகளும் எழுத்தின் தேவையை மிகுதிப்படுத்தின. இதனால் மக்களில் ஒரு சிலராவது - வணிகம் செய்வோரும், அரசுப் பணியாளரும் - எழுத்துக் கல்வியைக் கற்க வேண்டியவர்களாயினர்.

வணிகம்

வணிக வர்க்கமே எழுத்துக் கல்வியின் தேவையை முதலில் உணர்ந்திருக்க வேண்டும். வரவு செலவு, கடன் கொடுக்கல் வாங்கல் முதலியவை வாய்ச் சொற்களினாலேயே தொடக்கத்தில் நிகழ்ந்தன. வாய்வழியே செய்யும் வணிகத்தில் சிக்கல் ஏற்பட்டபொழுது அவற்றைப் பதிவுசெய்ய வேண்டிய தேவை எழுந்தது.

தொடக்ககால வணிகம் சிக்கலற்ற பண்டமாற்றாகவே இருந்தது. இவ்வணிகத்தை மேற்கொண்டவர்கள் கல்லாதவர்களாக இருந்துள்ளனர். இதனை,

..... கள்வர்

பகைமிகு கவலைச் சென்னெறி காண்மார்

மிசைமரஞ் சேர்த்திய கவைமுறி யாஅத்து

நாரரை மருங்கின் நீர்வரப் பொறித்துக்

களிறுசுவைத் திட்ட கோதுடைத் ததரல்

கல்லா உமணர்க்குத் தீமூட டாகும் (அகம்.257:12-17)

எனும் பாடலடிகளால் அறியலாம். இங்கு கல்லாத உப்பு வணிகர்கள் சுட்டப்படுகின்றனர். காலப்போக்கில் வணிக அமைப்பு சிக்கலுற்றதனாலும் வாய்வழியே ஒப்பந்தம் செய்து நிகழ்த்தும் வணிகத்தில் தவறுகள் நிகழ்ந்ததனாலும் அவற்றைப் பதிவு செய்யவேண்டிய தேவை எழுந்தது. பண்டமாற்றிலிருந்து பண்டத்திற்கு ஈடாகப் பொருள் (நாணயம்) வழங்கும் முறை வந்த சூழலில் கணக்கிடுதல், அவற்றைக் குறித்து வைத்தல் போன்றவை இயல்பாகத் தோன்றலாயின. இதனால் எழுத்துகளைக் கற்கத் தலைப்பட்டனர். எழுத்துக் கல்வியைக் கற்ற வணிகர் பொருளாதாரத்தில் உயர்ந்திருந்தனர்.

சங்க காலத்தில் நிகழ்ந்த வணிகம் பற்றிய செய்திகளைச் சங்க இலக்கியங்கள் ஓரளவே பதிவுசெய்துள்ளன. கல்வெட்டு, தொல்லியல் சான்றுகள் சங்ககாலத்தில் வாணிபம் உயர்ந்த நிலையில் இருந்ததைக் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், தமிழகத் துறைமுகங்கள் எனும் நூலில் சங்ககாலத்தில் இயங்கிய துறைமுகங்களைக் கல்வெட்டு, அகழாய்வுச் சான்றுகளுடன் பா.ஜெயக்குமார் விளக்குகின்றார். அதில், கி.பி.2 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கிரேக்க மொழியில் எழுதப்பெற்ற பேப்பிரஸ் (Papyrus Document) ஆவணத்தைப் பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்த ஆவணம் ஆஸ்திரியா நாட்டின் தலைநகரமான வியன்னாவில் உள்ள அருங்காட்சியகத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. வாணிப ஒப்பந்தம் தொடர்பான இந்த ஆவணத்தில் முசிறியைச் சேர்ந்த வணிகர்களும் மத்தியத் தரைக்கடல் துறைமுகமான அலெக்சாண்டிரியாவைச் சேர்ந்த வணிகர்களுக்குமிடையே நிலவிய தொடர்பைத் தெளிவாக குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது (2001:47-48). இந்த ஒப்பந்தம் நன்கு வளர்ச்சிப்பெற்ற வணிக நடைமுறைகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றது எனலாம்.

உச்சநிலையான வணிகம் எழுத்து, கல்வி வளர்ச்சியை உயர்ந்த நிலையில் நிறுத்தி இருக்கலாம். இத்தகு விரிவான வணிகத்தில் ஈடுபட, ஒப்பந்தம் செய்ய கிரேக்க மொழி அறிவு தமிழர்களுக்கு இருந்திருக்க வேண்டும். குறைந்தபட்சம் தமிழகத்தின் ஒரு சிறு வணிகக் குழுவினராவது கிரேக்க மொழியை அறிந்திருப்பர். தமிழ் மொழி வழியாக வேறு மொழியைக் கற்கின்ற அளவுக்குத் தமிழகம் வளர்ந்திருந்தமையை இத்தகு வணிகச் சான்றுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

அரசுப்பணி

வணிகர்கள் கல்வியைக் கற்றுக்கொண்டபின் அடுத்த கட்டமாக, அரசுப் பணிகளில் எண், எழுத்துகளின் தேவை ஏற்பட்டது. குறுநில, சிற்றரசு நிலையிலிருந்து அரசு அமைப்பு பேரரசாக விரிவுபெற விரிவுபெற அரசுப் பணிகள் பெருகத் தொடங்கின. அரசுப் பணிகள்

எழுத்து, எண் கற்றவர்களின் தேவையைப் பெருக்கின. அதாவது கல்வி, அரசுப் பணிகளுக்கு இன்றியமையாததாக அமைந்தது.

அரசருவாக்க காலத்தில் உருவான முதல் அரசுப் பணி போருக்கான வீரர்களைத் திரட்டுவதே ஆகும். இனக்குழுச் சமூகத்தின் நீட்சியாக, நிலையான படையமைப்பு உருவாகும் வரை, உருவான பிறகும் இந்நிலையே நீடித்தது. ஓர் இடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்குச் செய்தியை எடுத்துச் செல்லும் பணி தூது எனப்பட்டது. சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் தூது என்ற சொல் தலைவன் தலைவிக்கு இடையில் நிகழ்ந்த செய்திப் பரிமாற்றத்திற்குப் பிறகு போர்ச் சூழலிலேயே ஆளப்பட்டுள்ளது.

வருகதில் வல்லே; வருகதில் வல் என

வேந்து விடு விழுத்தூது ஆங்கு இசைப்ப

நூலரி மாலை சூடி காலின்

தமியன் வந்த மூதிலாளன் (புறம்.284:1-4)

என்ற புறப்பாடல், வேந்தனுடைய தூது கேட்டுத் தனியாக நடந்து வந்த மறக்குடி வீரனைச் சுட்டுகின்றது. இங்குத் தூது என்ற சொல் ஆளப்பட்டிருந்தாலும், பொதுநிலையான அழைப்பாகவே இதனைக் கருத வேண்டும். வருகதில் வல்லே; வருகதில் வல் எனும் அடி அரசனின் பொது அழைப்பையே குறிப்பிடுகின்றது. வேந்தருக்கும் இனக்குழுத் தலைவர்களுக்குமான உறவை இப்பாடல் சுட்டுவதாகக் கருதலாம். வேந்தர்களின் வளர்ச்சியினால் தூது செல்லும் பணி பிராமணர்களை வந்து சேர்ந்துள்ளது. பிராமணர்களைக் கல்வித் தொழிலாளர்கள் எனக் குறிப்பர். கல்வித் தொழிலாளர்களாக, எழுத்தை அறிந்து, அதனைப் பயன்படுத்தும் திறமை பெற்றவர்களாக இருந்ததனால், தூது செல்லும் அரசுப் பணிக்கும் பிராமணர்களையே பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

வயலை கொடியின் வாடிய மருங்குல்

உயவல் ஊர்தி, பயலைப் பார்ப்பான்

எல்லி வந்து நில்லாது புக்க,

சொல்லிய சொல்லோ நிலவே அதற்கே

ஏணியும் சீப்பும் மாற்றி

மாண்வினை யானையும் மணி களைந்தனவே

(புறம்.305)

என்ற புறப்பாடல் பார்ப்பனர்களின் தூதுச் செய்திக்கு இருந்த முக்கியத்துவத்தைப் பதிவுசெய்துள்ளது. பார்ப்பானுடைய உடல் தோற்றமும் அரசனை எந்தத் தடையுமின்றி நேராகச் சென்று பார்த்துப்

பேசியதும் அதைக் கேட்டு அரசன் போர்க்கோலம் மாறியதும் இப்பாடலில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

தூது ஓய் பார்ப்பான் மடிவெள் ஓலை (அகம்.337:7)

எனும் அடியின் மூலம், பார்ப்பான் மடியில் தூதுச் செய்தி எழுதப்பட்ட ஓலைச் சுருள் இருந்ததை அறிந்துகொள்ளலாம். வாய்மொழியாக இருந்த தூதுச் செய்திகள் எழுத்தில் எழுதப்பட்டதை இது எடுத்துக் காட்டுகின்றது (கே.பழனிவேலு.2010:116-117).

நடுகல் மரபு: எழுத்துப் பரவல்

ஒரு குழுவினர் மற்றொரு குழுவினரின் ஆக்களைத் தன்வயப்படுத்திக் கொள்ளவே போர்களைச் செய்துள்ளனர். இக்கொள்ளை வடிவிலான போர்முறைகள் இனக்குழுத் தலைவர், சீறார் மன்னர், வேந்தர் சார்ந்த அரசு உருவாக்கப் படிநிலைகளிலும் தொடர்ந்து நிகழ்ந்துள்ளன என்பதைச் சங்க இலக்கியங்களின் வழி அறியலாம். ஆகோள் கொள்ளையை ஒரு போர் முறையாக நெறிப்படுத்தும் வேலையைத் தமிழ் இலக்கணங்களும் குறிப்பிடுகின்றன.

சங்க இலக்கியங்களில் நடுகற்கள் பற்றிய செய்திகள் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. இந்நடுகற்கள் பெரும்பாலும் ஆகோள் பூசலில் ஈடுபட்டு மாண்டவர்களுக்காகவே எடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆநிறை சமூகத்திய கொள்ளை வடிவிலான இப்போர்கள் எழுத்தின் பயன்பாடு பரவலாவதற்கு முந்தையதாகும். என்றாலும், இப்போர்களில் ஈடுபட்டு மாண்டவர்களுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகற்களில் எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளதைச் சங்க இலக்கியம் பதிவு செய்துள்ளது. இவை நடுகல் மரபில் பிற்காலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டனவாக இருக்கலாம். இதற்கு முன்னர் வெறும் கற்களை நடுதலும் பிறகு கற்களில் ஓவியங்கள் வரைதலும் வழக்கமாக இருந்துள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் எழுத்துகளைப் பற்றிய குறிப்புகளற்ற நடுகற்களும் (புறம்.232;261;306) எழுத்துகளையுடைய நடுகற்களும் (அகம்.67,131,297,345) காணப்படுகின்றன. எழுத்தற்ற நடுகற்கள் பழமையான இனக்குழுக்களிடம் காணப்படுகின்றன. எழுத்துடையவை பற்றிய குறிப்புகள் மிகுதியும் அகநானூற்றில் இருந்ததற்கான காரணம் ஆராயத்தக்கது. இது அரசு சார்புடையதாக உள்ளது. சங்ககாலத்தில் எழுத்தற்ற, எழுத்துடை நடுகற்கள் எனும் இரண்டு நிலைகளும் இருந்துள்ளன. இதனைப் பார்க்கும்பொழுது சங்ககால நடுகல் வழக்காறு என்பது நீண்ட காலகட்டத்தை உடையது எனக்கொள்ளலாம். நீண்டகாலமாக கண்டுபிடிக்கப்படாமல் இருந்த சங்ககால நடுகற்களில் சில கா.இராஜன் அவர்களால் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ளன. புலிமான் கோம்பை, தாதப்பட்டி ஆகிய ஊர்களில் இக்கல்வெட்டுகள் அமைந்துள்ளன.

**‘தொல்லெழுத்தியல், எழுத்தமைப்பியல் மற்றும் மொழியியல்
ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் இக்கல்வெட்டுகள் காலத்தால்
முந்தியவை’**

எனும் கா.இராஜனின் கருத்தை கே.பழனிவேலு பதிவுசெய்துள்ளார் (2010:130). இவையே இந்தியாவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள நடுகற்களில் மிகவும் பழமையானதாகும். தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டுகளின் தன்மையிலிருந்து மொழியமைப்பிலும் பொருள் அமைப்பிலும் வேறுபட்டு விளங்கும் இக்கல்வெட்டுகள் காலத்தால் முற்பட்டதாகும். தமிழகமொங்கும் காணப்படுகின்ற நடுகற்கள் இலக்கிய வழக்கினைத் தவிர்த்து வட்டார மொழிகளில் அமைந்துள்ளன. வட்டார மொழியை எழுதுகின்ற அளவுக்கு எழுத்துமுறை பரவலாகி இருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. புலிமான் கோம்பை கல்வெட்டுகள்,

**‘பிராகிருதச் சொற்களின் கலப்பின்றி தூய தமிழ்ச்
சொற்களைக் கொண்டு எழுதப் பெற்று பாமரமக்களால் பயன்
படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதன்மூலம் சங்க காலத்தில் தமிழகம்
முழுவதும் மக்கள் கல்வி அறிவைப் பெற்று
விளங்கியுள்ளனர் என்பதை இக்கண்டுபிடிப்புகள்
உணர்த்துகின்றன. எனவே, இக்கண்டுபிடிப்பு பழந்தமிழ்
எழுத்துகள் கி.மு.4 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் முன்பாகவே
வழக்கத்தில் வந்திருக்க வேண்டும் என்பது திண்ணம்’**

என்ற கா.இராஜனின் கருத்தை கே.பழனிவேலு இங்கு அழுத்தமாகப் பதிவுசெய்துள்ளார் (2010:130-131).

ஐராவதம் மகாதேவன் சமணக்கொடைகள் சார்ந்த எழுத்துப் பொறிப்புகளைக் கண்டறிந்து அவை கி.மு.2 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தது எனக் கூறியுள்ளார் . இக்கல்வெட்டுக்கள் அரசர்களல்லாத சாதாரண மக்களால் வழங்கப்பட்ட கொடைகளைக் குறிப்பிடுகின்றன. இதன்மூலம், எழுத்துப் பயன்பாடு சாதாரண மக்களிடம் வழக்கத்தில் இருந்துள்ளதை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. சங்ககால சமணம் சார்ந்த கல்வெட்டுகளுக்கு மகாதேவன் அளித்துள்ள கால வரையறையைக் கொடுமணல் பாணை ஓடுகளின் எழுத்துப் பொறிப்புகளுடன் ஒப்பிட்டு ஆராயும் கா.இராஜன்,

**‘கொடுமணலில் கிடைக்கும் தமிழ்ப் பிராமி வடிவத்தின்
காலம் கி.மு.400 வரை பின்னோக்கிச் செல்வதை
உணரலாம்’**

என்கிறார் (2010:66). மேலும், தமிழ்நாடு முழுவதும் ஒரே மாதிரியான மொழி, இலக்கணம், வரிவடிவம் உருவாகியிருப்பதையும் குறிப்பிடுகின்றார். எனவே, சமணச் சார்பற்ற நிலையிலேயே எழுத்து வடிவம் பரவலாக வழக்கத்தில் இருந்துள்ளது எனலாம்.

புலிமான் கோம்பை, கொடுமணல் ஆகிய பகுதிகள் வெவ்வேறு வாழ்முறையைக் கொண்ட பகுதிகளாக இருந்துள்ளன. புலிமான் கோம்பை, தாதப்பட்டி கல்வெட்டுகள் ஆகோள் பற்றிய நடுகல் கல்வெட்டுகள் என்பதால் வன்புலம் சார்ந்த முல்லை, ஆநிறை வாழ்க்கையை வெளிப்படுத்துகின்றன எனலாம். கொடுமணல் பற்றி கா.இராஜன் குறிப்பிடுகையில்,

‘கி.மு.3 ஆம் நூற்றாண்டில் அரிய கல்மணிகளைக் கொண்டு மணிகள் செய்யும் தொழிற்கூடமாகவும், இரும்புத் தாது விலிருந்து இரும்பை உருக்கி எஃகு உருவாக்கும் உலைக் கலங்களைக் கொண்ட தொழிற் கூடமாகவும் ரோம நாட்டுடனும் இலங்கையுடனும் இந்தியாவின் பிற பகுதிகளுடனான வாணிபத்தொடர்பைக் கொண்ட ஊராகவும் கல்வியறிவு பெற்ற ஊராகவும் சிறப்புற்று விளங்கியுள்ளது’ என்கிறார் (2010:48,49).

தொழில் மயமாகி, நன்கு வளர்ந்த சமூகத்தின் அடிப்படைகளைக் கொடுமணலில் காண்கின்றோம். இத்தொல்பொருள் எழுத்துச் சான்றுகள் தமிழகத்தில் நிலவிய சமச்சீரற்ற வளர்ச்சி நிலையைக் காட்டுகின்றன. என்றாலும், கி.மு.3,4 ஆம் நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பாகவே எழுத்துகளைப் பயன்படுத்தும் வழக்கம் தமிழகம் முழுவதும் பரவலாக இருந்திருக்கின்றது என்பதையும் இத்தரவுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

மேற்குறித்தவாறு எழுத்தறிவு தமிழகத்தில் பரவலாக இருந்த சூழலில் எழுத்து பற்றிய செய்திகளை, எழுத்து உருவாக்கிய பண்பாட்டு நிலைகளை, அறிவுப் புலங்களைச் சங்க இலக்கியம் விரிவாகப் பதிவு செய்திருக்க வேண்டும். ஆனால், சங்க இலக்கியம் காட்டும் எழுத்து பற்றிய செய்திகள், எழுத்து பரவலாக இருந்தமையையோ, வாழ்க்கை முறையுடன் எழுத்தறிவு இணைந்ததாக, இன்றியமையாததாக இருந்தமையையோ காட்டுவனவாக இல்லை. அதே நேரம் எழுத்தின் வரவைச் சார்ந்து சமூகத்தில் ஏற்பட்ட மதிப்பீடுகளின் மாற்றங்கள், உருவான புதிய மதிப்பீடுகள் பற்றிய கருத்துகளைச் சங்க இலக்கியம் நுண்மையாகப் பதிவு செய்துள்ளது.

தமிழ் எழுத்துகள் பற்றி விரிவான சான்றுகள் சங்க இலக்கியங்களில் கிடைக்காமைக்குக் காரணம், நகரத்தில் பரவிய வேத - சமஸ்கிருத வயப்பட்ட கருத்துநிலைகளேயாகும். சங்க இலக்கியங்களில்

காணப்படும் கல்வி பற்றிய குறிப்புகள் பெரும்பாலும் வேத/வடமொழிக் கல்வியாக இருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

சமயம்

தமிழகத்தில் உள்ள குகைப்பள்ளிகள், அவற்றில் இடம்பெற்றுள்ள பழந்தமிழ் (தமிழ் - பிராமி) கல்வெட்டுகள் பௌத்தம் மற்றும் ஆசீவகச் சமயங்களோடு தொடர்புடையவை என்ற கருத்து பலராலும் ஏற்கனவே முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் வொங்கய்யா, கிருஷ்ணசாஸ்திரி, கே.வி.சுப்பிரமணிய அய்யர், டி.வி.மகாலிங்கம் ஆகியோரின் இத்தகைய கருத்துகளை மறுத்து மிகத் தெளிவாக ஐராவதம் மகாதேவன் இவை சமணம் சார்ந்தவை எனத் தனது நூலில் நிறுவியுள்ளார். இவ்வறிஞர்களின் கருத்துக்களைப் பின்வருமாறு தொகுத்துக்கொள்ளலாம்.

பௌத்தம்

தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகள் உள்ள குகைத்தளங்களின் அமைப்பு இலங்கையில் பௌத்த துறவிகள் வாழ்ந்த பிராமிக் கல்வெட்டு குகைத்தளங்களோடு ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் வரும் பெயர்களும் கல்வெட்டுகள் காணப்படும் மலைகளுக்கு வழங்கும் பெயர்களும் பௌத்த சமயத்தவர்களுக்கு உரியவை என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன என்று கே.வி.சுப்பிரமணிய அய்யர் கருதுகின்றார்.

பொதுவாக இந்தியாவில், தொடக்ககாலத்தில் துறவிகளுக்காக மிகவும் எளிமையான முறையில் இருப்பிடங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ்நாட்டில் காணப்படுவது போன்று ஒரிசாவில் காரவேலன் கல்வெட்டுகள் உள்ள உதயகிரி, கண்டகிரி குன்றுகளில் சமண சமயத்துறவிகளுக்கு உறைவிடங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இந்திய வரலாற்றில் தொடக்கக் காலத்தில் சமயத்துறவியருக்கு உருவாக்கப்பட்ட இக்குகைத்தள அமைப்பு முறையைப் பின்பற்றியே தமிழ் - பிராமி குகைத்தளங்களில் உட்புறம் கற்படுக்கையும் முகப்பில் நீர்வடி விளம்பும் வெட்டப்பட்டுள்ளன. எனவே, இந்த அமைப்பு முறையைப் பௌத்தர்களுக்கு மட்டும் உரியது என்று கருத முடியாது. மேலும், இலங்கை பிராமிக் கல்வெட்டுகள் தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகளின் சமகாலத்தை, முந்தியவை அல்ல என்பதினைக் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும்.

தமிழ் - பிராமி கல்வெட்டுள்ள மலை மற்றும் கற்படுக்கைகளைப் பாமர மக்கள் பஞ்சபாண்டவர் மலை, பஞ்சவர் படுக்கை என்று அழைக்கின்றனர். பாண்டவர்கள் வனவாசத்தின்போது வந்து தங்கிய இடமாக இவற்றைக் கருதுகின்றனர். இவற்றைப் புத்தரோடு தொடர்புபடுத்தி அவர் துறவறம் ஏற்றபின் முதன் முதலில் உணவு

உண்ட இடமான பாண்டவ பப்பதம் என்பதன் மூலம் என்று மயிலை.சீனி.வேங்கடசாமி, கே.வி.சுப்பிரமணிய ஐயர் ஆகியோர் கருதுகின்றனர் என்று தி.ஸ்ரீ.ஸ்ரீதர் பதிவுசெய்துள்ளார் (2006:93). விக்ரமங்கலத்தில் தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுள்ள மலையை அங்குள்ள மக்கள் அதன் அமைப்பு முறையை வைத்து உண்டாங்கல் (உருண்டைக்கல்) என்று அழைத்து வருகின்றனர். இதனை, அய்யர் அவர்கள் பௌத்தத்துறவிகள் உண்ணும் இடமாகக் கொள்கிறார்.

தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் வரும் உபாசன், மாதவிரை எனும் சொற்கள் பௌத்த சமய வழக்கிலுள்ள சொற்களாகும். இவை பௌத்த சமயத்திற்குரியது என்று கே.வி.சுப்பிரமணிய அய்யர் கருதுகின்றார். உபாசகா என்ற சொல் உபாத்தியாயா என்ற சொல்லில் இருந்து வந்தது என்று கூறும் கிருஷ்ணசாஸ்திரிகளின் கூற்றினைக் கொண்டு ஐராவதம் மகாதேவன் இச்சொல் சமண சமயத்தில் பஞ்சபரமேஷ்டிகளில் ஒருவராகக் கருதப்படும் உபாத்தியாயரைக் குறிக்கும் சொல் என்று கருதுகின்றார். சமண சமயத்தில் இல்லறத்தினைப் பின்பற்றுவோர் உண்ணாநோன்பிகள், சாவக நோன்பிகள் என்று தமிழ்நாட்டில் அழைக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். சிலப்பதிகாரத்தில் கோவலன் சமண சமயத்தினைச் சார்ந்தவனாவான். அவனை இளங்கோவடிகள் சாவக நோன்பிகள் என்று குறிப்பிடுகின்றார். எனவே, கொங்கர்புளியங்குளம், திருவாதவூர் கல்வெட்டுகளில் வரும் **உபாசகன்** என்ற சொல் சமண சமயத்து இல்லறத்தாரைக் குறிக்கும் சொல்லாகக் கொள்ளலாம் (தமிழ்-பிராமி கல்வெட்டுகள்:2006:93). மேலும், தமிழ் நாட்டில் பௌத்தம் குறித்து எழுதிய கே.வி.நீலகண்டசாஸ்திரி, கே.வி.சுப்பிரமணிய ஐயரின் வாதங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவையாக உள்ளன என்று குறிப்பிட்டுத் தமிழ் - பிராமி கல்வெட்டுக் குகைத் தளங்களை முற்றிலுமாகப் பௌத்தருக்கே உரியவை என்று கொள்ள முடியாது. சமண சமயத்திற்கு உரியவையும் அவற்றில் உள்ளன என்று குறிப்பிட்டுள்ளார் (தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுகள்:2006:94).

ஆசீவகம்

மகாவீரர் காலத்தில் வாழ்ந்த மற்கலி கோசலர் என்பவரால் ஆசீவகம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. அசோகனும் அவனது பேரன் தசரதனும் இச்சமயத்தவருக்கு ஆதரவு அளித்துள்ளனர். ஆனால், இச்சமயம் சமண பௌத்த சமயங்களைப் போன்று தமிழ்நாட்டில் செல்வாக்குப் பெற்றிருக்கவில்லை. இலக்கியங்கள் வாயிலாகவே ஆசீவகர் பற்றிய செய்திகளை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இச்சான்றுகளைத் தவிர, தொல்லியல் மற்றும் பிற சான்றுகளில் ஆசீவக சமயம் குறித்த

சான்றுகளைக் காண்பது அரிதாக உள்ளது. தென்னிந்தியாவில் வழங்கிய சமயத் தத்துவங்களில் ஒன்றாக ஆசீவகம் கருதப்பட்டுள்ளது. அதற்குப் பௌத்தம், சமணம், சைவம் ஆகிய சமயங்கள் மறுப்புரை வழங்கியதையே தமிழ் இலக்கியங்களில் அதிகமாகக் காணமுடிகின்றது.

தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகள் உள்ள குகைத்தளங்கள் ஆசீவகருக்கு உரியது என்று க.நெடுஞ்செழியன் கூறுகின்றார். அதாவது, மாங்குளம் கல்வெட்டில் வரும் கணி என்ற சொல் சமண சங்கத்தினைச் சார்ந்த மூத்த துறவியைக் குறிக்கும் சொல்லாகக் கொள்ள முடியாது என்றும் காலத்தினை அளந்து அறியும் கணியர் என்பவர்களையே குறிக்கும் என்றும் காலத்தைக் கணித்துக் கூறுவதைச் சமணர்கள் ஏற்பதில்லை என்றும் க.நெடுஞ்செழியன் கருத்துவதாக தி.ஸ்ரீ.ஸ்ரீதர் குறிப்பிட்டுள்ளார் (2006:95). எனினும் சங்ககாலத்தில் மதுரை நகரில் வாழ்ந்த சமணத்துறவிகள் முக்காலத்தினையும் அளந்து அறியும் பண்பினைப் பெற்றிருந்தனர் என்று மதுரைக் காஞ்சி (475-488) கூறுவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

அதேபோல நிறக்கோட்பாட்டின்படி பிறப்பை ஆசீவகர்கள் பிரித்துள்ளனர். இதில் இறுதியாக வருவது வெண்பிறப்பு, கழிவெண்பிறப்பு என்பதாகும். கழிவெண்பிறப்பை அடைந்தவர்களே வீடுபேறு பெறமுடியும் என்று ஆசீவகர் கருதுவர். கழிவெண்பிறப்பு பரமசுக்க (உயர்ந்த வெள்ளை) என்று பாலி, பிராகிருத மொழிகளில் கூறப்படும். சங்க இலக்கியப் புலவர்களான ஓலைக்கடையத்தனார் நல்வெள்ளையார், முக்கல் ஆசான் நல்வெள்ளையார் ஆகியோர் பரமசுக்க நிலையை அடைந்தவர்கள் என்றும் இதேபோன்று மறுகால்தலை தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டு குறிக்கும் வெண்காசிபன் என்பவனும் ஆசீவகச் சமயத்தைச் சார்ந்த பரமசுக்க நிலையை அடைந்தவர் என்றும் க.நெடுஞ்செழியன் கருதுவதாக தி.ஸ்ரீ.ஸ்ரீதர் குறிப்பிட்டுள்ளார் (2006:95). இதேபோன்று விக்கிரமங்கலம் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படும் வெந்ஆதன் (வெண் ஆதன்) ஆசீவகச் சமயத்தினரைச் சார்ந்தவன் என்றும் கருதுகின்றனர். கருமை, வெள்ளை, வெண்மை என்று நிறங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு மனிதர்களுக்குப் பெயரிடும் பொது வழக்கம் பழங்காலத்தில் இருந்துள்ளது.

சமணம்

தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகள் உள்ள குகைத்தளங்கள் பௌத்தர்களுக்கு உரியது அல்ல. அது சமணர்களுக்கு உரியது என்று கருதும் இரா.நாகசாமி, அதற்குப் பின்வரும் காரணங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். தமிழகம் பௌத்த சமயத்தினை ஆதரித்த அசோகனது

ஆட்சிப்பரப்பில் இல்லை. தமிழ் மன்னர்களின் ஆட்சியின் கீழ் இருந்தது. அதனால் பௌத்த சமயத்தினைப் பரப்புவதற்குரிய அசோகனது அதிகாரிகள் தமிழ்நாட்டில் இல்லை. அதனால், பௌத்தம் தமிழகத்தில் வளர வாய்ப்பில்லாமல் போயிற்று. தமிழ்நாட்டு அகழாய்வில் பெரிய அளவிலான புத்த சமயச் சின்னங்களும் கண்டறியப்படவில்லை. அதேபோல, தமிழ் - பிராமி கல்வெட்டுகள் காணப்படும் குகைத்தளங்களில் பிற்காலத்தினைச் சார்ந்த பௌத்த சமய எச்சங்களும் காணப்படவில்லை. அவற்றில் சமண சமய எச்சங்களான தீர்த்தங்கரர் சிற்பங்களே காணப்படுகின்றன. பௌத்த பிக்குகள் மற்றும் சங்கங்கள் பற்றிய குறிப்புக்களைத் தமிழ்பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படவில்லை. தமிழ்நாட்டு மன்னர்கள் சமண சமயத்திற்கே ஆதரவு அளித்துள்ளனர். அதேபோல, கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த தமிழ்நாட்டு மன்னர்கள் சமணத்திலிருந்து சைவத்திற்கு மாறியதாகக் கூறுகின்றனரே தவிர பௌத்தத்திலிருந்து மாறியதாகக் கூறவில்லை. எனவே, சமணத்தின் செல்வாக்கு தமிழ்நாட்டில் குறிப்பிடத்தக்க அளவு இருந்தது எனலாம். பௌத்த சமயத்திற்கு இத்தகைய ஆதரவு இல்லை என்றும் இவர் கருதுகின்றார் (தி.ஸ்ரீ.ஸ்ரீதர்;2006:95-96).

அண்மையில் வெளியிடப்பட்ட ஐராவதம் மகாதேவன் எழுதிய தமிழ்ப்பிராமிக் கல்வெட்டுகள் குறித்த நூல், தமிழ் - பிராமி கல்வெட்டுள்ள குகைத்தளங்கள் சமண சமயத்திற்கே உரியவை என்று கூறுகின்றது. இதற்குப் பல சான்றுகளை முன்வைத்து விளக்கியுள்ளார் எனலாம்.

அதேபோல, உபாசகன், மாதவிரை எனும் சொற்கள் பௌத்த சமயச் சார்புடையவை அல்ல என்கிறார். அழகர்மலைக் கல்வெட்டில் வரும் பம்மிதி என்ற சொல் சமணப்பெண் துறவியைக் குறிக்கும் சொல் என்று கூறுகின்றார். மாங்குளம் கல்வெட்டில் வரும் கணி என்ற சொல் சமணத் துறவிகளின் தலைவரைக் குறிக்கும் (மூத்த ஆச்சாரியர்) சமண சமயத்திற்குரிய சொல் வழக்காகும். அதேபோல, புகளூர் கல்வெட்டில் அமணன் எனும் சொல் உள்ளது. இதேச்சொல், கி.மு.2 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாகக் கருதப்படும் மேட்டுப்பட்டி தமிழ் - பிராமி கல்வெட்டிலும் பயின்று வருவதைப் பார்க்கலாம். சிரமணன் எனும் சொல்லில் உள்ள அகரம் கெட்டு அமணன் என்று மாறியுள்ளது. அமணன் எனும் சொல் வட இந்தியாவில் உடலை வருத்தித் தவம் செய்யும் பௌத்த - சமண - ஆசீவகத் துறவிகளைக் குறித்தாலும் தமிழ்நாட்டில் சமணரைக் குறிக்கவே இச்சொல் வழங்கப்பட்டுள்ளது என்று ஐராவதம் மகாதேவன் குறிப்பிடுகின்றார் (தி.ஸ்ரீ.ஸ்ரீதர்.2006:96-97).

மேட்டுப்பட்டி கல்வெட்டில் மதுரையைச் சார்ந்த அமணன் அத்திரன் என்பவன் குறிப்பிடப்படுகிறான். மதுரைக்காஞ்சி (475-488)

மதுரையில் இருந்த பல்வேறு சமய இருக்கைகள் பற்றிக் கூறும்போது அங்கு இருந்த சமணப்பள்ளி, அதில் உறைந்த சமண முனிவர்கள், அவர்களை வழிபடச் சென்ற சமணசமய இல்லறத்தார் பற்றியும் கூறுகின்றது. ஆனால், மதுரையில் பௌத்த - ஆசீவகப் பள்ளிகள் இருந்ததாகக் குறிப்பிடவில்லை. இதனால், தமிழ்நாட்டில் அதிக அளவில் மதுரையைச் சுற்றிக் காணப்படும் தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகள் உள்ள குகைத் தளங்களையும் சமணருக்குரியதாகக் கருத வேண்டியுள்ளது.

முனிவர்கள்: உறைவிடம்

கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கும் கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்த சமண முனிவர்களின் எளிய வாழ்வை இக்குகைத்தளங்களும் அங்குள்ள கல்வெட்டுகளும் உணர்த்துகின்றன. இம்முனிவர்கள் எந்தச் சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்பதைச் சில தமிழ் - பிராமி கல்வெட்டுகளும் குறிப்பிடுகின்றன. கி.மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மேட்டுப்பட்டி கல்வெட்டிலும் கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த புகளூர் கல்வெட்டிலும் இம்முனிவர்களைக் குறிக்க **அமணன், அமண்ணன்** எனும் சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. முன்னர் கூறியபடி அமணன் எனும் சொல் தமிழ்நாட்டில் சமணரைக் குறிக்க வழங்கிய சொல்லாக இருப்பதால் இம்முனிவர்களைச் சமண சமயத்தைச் சார்ந்தவர் என்று கூறலாம். மாங்குளம் கல்வெட்டில் உள்ள **கணு** எனும் சொல் சமண முனிவர் கூட்டத்திற்குத் தலைவராக உள்ளவரைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். சமணசமயம் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டு அளவில் திகம்பரர், சுவேதாம்பரர் என்ற இருபிரிவுகளாகப் பிரிந்து இருந்தது. இப்பிரிவுகளின் தாக்கம் சங்ககாலத்திற்குப் பிறகே தமிழ்நாட்டில் ஏற்பட்டது எனலாம். எனவே, இப்பிரிவிற்கு முன்பாக ஒன்றாக வாழ்ந்த சமண சமயத்துறவிகளே தமிழ் பிராமி குகைத்தளங்களில் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும்.

சங்க இலக்கியங்களில் சமண முனிவர்களின் வாழ்விடங்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் அரிதாகவே உள்ளன. குறிப்பாக, நற்றிணை (141), அகநானூறு (132) ஆகிய நூல்களில் மட்டும் குன்றுகளில் வாழ்ந்த இம்முனிவர்களின் தன்மை பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. நீண்ட சடையோடு நீராடாத சமண முனிவர்கள் குன்றுகளில் வாழ்ந்தது பற்றி நற்றிணை பின்வருமாறு பதிவுசெய்துள்ளது.

**இருஞ் சேறு ஆடிய கொடுங் கவுள், கய வாய்,
மாரி யானையின் மருங்குல் தீண்டி,
பொரி அரை குமிர்த்த புழற் காய்க் கொன்றை,**

நீடிய சடையோடு ஆடாமேனிக்
 குன்றுறை தவசியர்
 என்றாழ் நீள் இடைப் பொற்பத் தோன்றும்
 அருஞ் சுரம் எளியமன், நினக்கே; பருந்து பட,
 பாண்டிலொடு பொருத பல் பிணர்த் தடக் கை
 ஏந்து கோட்டு யானை இசை வெங் கிள்ளி
 வம்பு அணி உயர் கொடி அம்பர் சூழ்ந்த
 அரிசில் அம் தண் அறல் அன்ன, இவள்
 விரி ஒலி கூந்தல் விட்டு அமைகலனே (நற்.41:1-12)

அதேபோல, குன்றங்களில் உள்ள சிறிய பாதைகளில் அணிவகுத்துச் செல்லும் யானைக்கூட்டமானது, பட்டினி கிடப்பதால் வாடிய தோற்றத்துடன் நீராடாமல் விளங்கும் முனிவர்கள் கூட்டத்திற்கு ஒப்பிடப்படுவதை அகநானூறு பதிவுசெய்துள்ளது.

உண்ணாமையின் உயங்கிய மருங்கின்
 ஆடா படிவத்து ஆன்றோர் போல
 வரைசெறி சிறுநெறி நிரையுடன் செல்லும்
 கானயானை கவினழி குன்றம்
 இறந்து, பொருள், தருதலும் ஆற்றாய்; சிறந்த
 சில்ஐங் கூந்தல் நல்அகம் பொருந்தி
 ஒழியின், வறுமை அஞ்சுதி; அழிதகவு
 உடைமதி - வாழிய, நெஞ்சே! (அகம்.123:1-8)

உண்ணா நோன்பு இருப்பதும் நீராடாமல் இருப்பதும் சமண முனிவர்களின் பண்பாகும். இதனைப் பார்த்த சங்கப் புலவர்கள் தம் பாடல்களில் பதிவுசெய்துள்ளனர்.

சங்ககாலத்தில், சமண சமயத்திற்கு அனைத்து தரப்பினரும் ஆதரவு அளித்திருப்பதைக் கல்வெட்டுகளும் குறிப்பிடுகின்றன. குறிப்பாக, பாண்டியர், சேரர், அதியமான் போன்ற அரசர்கள் சமணமுனிவர்களுக்குக் குகைத் தளங்களை உருவாக்கிக் கொடுத்துள்ளனர். அதேபோல, தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த சிற்றரசர்கள், கிராமத்தலைவர்கள், அரச உறவினர்கள், அதிகாரிகள், வணிகர்கள் முதலானோர்களையும் குகைத்தளங்களை உருவாக்கிய அறக் கொடையாளர்களாக கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன.

அரசியல்

சங்ககாலத்தில் பல்வேறு அரசர்கள் ஆட்சி செய்துள்ளனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியத்தின் வாயிலாக அறிந்துகொள்ளலாம். அதில், பாண்டியர், சேரமன்னர்கள் மற்றும் அதியமான் மரபினரின் பெயர்களைச் சுட்டக் கூடிய கல்வெட்டுகள் ஒருசில இடங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

பாண்டியர் மரபினர்

மதுரையைத் தலைமையிடமாகக் கொண்டு ஆட்சி செய்தவர்கள் பாண்டிய மரபினர் ஆவர். இவர்களைப் பற்றிய செய்திகள் மகாபாரதம், மகாவம்சம் ஆகிய நூல்களில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. சங்க இலக்கியங்களும் இவர்களை விரிவாகப் பேசுகின்றன. இதில் கல்வெட்டுத் தரவுகள் நம்பகத்தன்மை உடையது என்பதால் அவற்றில் இடம்பெறும் பாண்டியர்கள் பற்றிய செய்திகள் முக்கியமானவையாகும். மதுரையைச் சுற்றிலும் 14 இடங்களில் தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகள் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் மிகத்தொன்மையானதாக மாங்குளம் (மீனாட்சிபுரம்) கல்வெட்டுகளைக் கருதுவர். இங்கு கிடைத்துள்ள ஆறு கல்வெட்டுகளில் இரண்டில் நெடுஞ்செழியன் என்ற பெயர் இடம்பெற்றுள்ளது. பாண்டியர் மரபில் ஆரியப்படைகடந்த நெடுஞ்செழியன், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் என இரு அரசர்கள் சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். இதில், முதலாவதாகக் குறிப்பிடப்படுகின்ற பாண்டிய மன்னன் சேரன் செங்குட்டுவனுக்கும், இலங்கை வேந்தன் கயவாகுவுக்கும் சமகாலத்தவன் என்பதால் அவனது காலத்தை கி.பி.2ஆம் நூற்றாண்டு எனக்கருதுவர். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் சேரன் மாந்தரன் சேரல் இரும்பொறையின் சமகாலத்தவன் எனக் கருதப்படுவதால் அவனும் காலத்தால் பிற்பட்டவன் என்கின்றனர். இத்தகையப் பின்புலத்தில், மாங்குளம் கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்படும் நெடுஞ்செழியன் முன்பு கூறிய இருவரையும்விடக் காலத்தால் மிக முற்பட்டவன் எனலாம். அதேபோல, அசோகனுடைய பாறைச் சாசனங்களில் பாண்டியர் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. பாண்டிய மன்னர்கள் அசோகன் கல்வெட்டு குறிப்பிடுவதைப் போன்று கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் மிகச்சிறப்புடன் இருந்திருக்கின்றனர் என்பதை மாங்குளம் கல்வெட்டுகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும், இக்கல்வெட்டில், நெடுஞ்செழியனைக் குறிக்க கடலென், வழுதி, பணவன் ஆகிய சொற்கள் பயின்று வருகின்றன. இதில் கடலென் என்பதற்கு நெய்தல் நிலத்தினையும் பணவன் என்பதற்கு மருத நிலத்தினையும் உடையவன் என்று பொருள் கூறலாம். வழுதி என்பது பாண்டியரது குடிப்பெயராகும். பாண்டிய மன்னர்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிடும்போது

பின்னொட்டுச் சொல்லாகவும் வருகின்றது. முதுகுடுமிப் பெருவழுதி, பெருவழுதி, இளம்பெருவழுதி, உக்கிரப்பெருவழுதி என்ற சில அரசர்கள் சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதை எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம். மாங்குளம் கல்வெட்டின் தொல்லெழுத்தமைதியைக் கொண்டு இவை கி.மு.2 ஆம் நூற்றாண்டு எனக் கணித்துள்ளனர்.

மாங்குளத்தில் உள்ள மற்றொரு கல்வெட்டில், **நெடுஞ்செழியன் ஸாலகன் இளஞ்சடிகன் தந்தைய் சடிகன்** என்று குறிப்பிடப்படுகின்றான். இங்கு **சாலகன்** என்ற உறவுமுறைப் பெயர், மனைவியின் உடன் பிறந்தாள் கணவனைக் (சாலகன்? சகலன்) குறிக்கும்.

மாங்குளம் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படும் நெடுஞ்செழியன் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடும் நெடுஞ்செழியன் அல்ல என்று ஐராவதம் மகாதேவன் குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால், இந்த நெடுஞ்செழியன் பற்றிய குறிப்பு சங்க இலக்கியத்தில் இருப்பதாகக் கருத மிகுதியும் வாய்ப்புண்டு.

பேர்இசைக் கொற்கைப் பொருநன் வென்வேல்

கடும் பகட்டு யானை நெடுந்தேர்ச் செழியன்

மலைபுரை நெடுநகர் கூடல் நீடிய

மலிதரு கம்பலை (அகம்.296:10-13)

எனும் பாடலடியில் கொற்கைப் பொருநன் எனவும் நெடுஞ்செழியன் எனவும் குறிப்பிடப்பெறும் மன்னன் இவனாக இருக்க மிகுதியும் வாய்ப்புள்ளது. இந்தப் பாடலைப் பாடியவர் மதுரைப் பேராலவாயார் ஆவார். இவரின் காலத்தை, கே.என்.சிவராஜபிள்ளை கி.பி.1-25 என்கிறார். இந்த மன்னன் வேறு இரு மன்னர்களுடனும் கூடல்போரில் ஈடுபட்ட குறிப்பு பரணர் பாடிய அகநானூற்றுப் பாடலில் (116) இடம் பெற்றுள்ளது எனவும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். இருவரின் காலவரையறையிலும் உள்ள காலவேறுபாட்டைக் கருத்தில் கொள்ளாது இந்தச் செழியனை மகாதேவன் சுட்டும் நெடுஞ்செழியனாகக் கருதலாம் என்று பெ.மாதையன் (2009:199) கூறுகின்றார்.

சிழிவன்

அரிட்டாப்பட்டியில் இரண்டு தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இதன் காலம் கி.மு.3 ஆம் நூற்றாண்டாகும். இக்கல்வெட்டுகளில்,

- நெல்வெளி சிழிவன் அதினன் வெளியன்
- இலஞ்சி இளம் பேராதன்

எனும் பெயர்கள் பயின்று வருகின்றன. இதில் சிழிவன் என்பதைச் செழியன் எனும் சொல்லின் மாற்று வடிவமாகக் கொண்டு இதனைப்

பாண்டியர் மரபின் பெயர் எனக் கொள்ளலாம். நெல்வேலியைச் சேர்ந்த இவன் முழாகை அமைத்தளித்த கொடையாளனாகவும் இக்கல்வெட்டின் மூலம் அறியப்படுகின்றான். அதேபோல, இலஞ்சி இளம் பேராதன் என்பவனை பாண்டிய மரபின் வேளிர் தலைவனாகக் கருதலாம்.

அகநானூற்றில், குறிஞ்சித் திணைப் பாடலில் **தித்தன் வெளியன்** என்ற மன்னனைப் பற்றிய குறிப்பு காணப்படுகின்றது. இதனை,

நெஞ்சு நடுங்கு அரும்படர் தீர வந்து,
குன்றிழை நண்ணிய சீறார் ஆங்கண்
செலீஇய பெயர்வோள் வணர்சுரி ஐம்பால் -
நுண்கோல் அகவுநர்ப் புரந்த பேர்இசை,
சினம்கெழு தானை, தித்தன் வெளியன்,
இரங்குநீர்ப் பரப்பின் கானல்அம் பெருந்துறை
தனம்தரு நன்கலம் சிதையத் தாக்கும்
சிறுவெள் இறவின் குப்பை அன்ன
உறுபகை தருஉம் மொய்ம்மூசு பிண்டன்
முணைமுரண் உடையக் கடந்த வென்வேல்

(அகம்.152:1-10)

எனும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம். வெளியன் வேண்மான் ஆஅய் எயினன் என்பவனை அகநானூறு பின்வருமாறு பதிவுசெய்துள்ளது.

யாம இரவின் நெடுங்கடை நின்று,
தேம்முதிர் சிமையக் குன்றம் பாடும்
நுண்கோல் அகவுநர் வெண்டின், வெண்கோட்டு
அண்ணல் யானை ஈயும் வண்மகிழ்
வெளியன் வேண்மான் ஆஅய் எயினன்,
அளிஇயல் வாழ்க்கைப் பாழிப் பறந்தலை, (அகம்.208:1-6)

மேற்குறிப்பிட்ட பாடல் வரிகள் மூலம், சங்க காலத்தில் வெளியன் என்ற ஆட்பெயர் வழக்கில் இருந்தமையைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன. இக்கல்வெட்டில் உள்ள பெயரில் **சிழிவன்** என்பதைச் **செழியன்** என்று கொண்டு பாண்டிய மரபினான அதி(ன்)னன் மகன் வெளியன் என இப்பெயருக்கு விளக்கம் காணலாம்.

இரண்டாவது கல்வெட்டில், இளம் பேராதன் - எளம் பேராதன், இமயவன் - எமயவன் என்று பேச்சு வழக்கில் ஏற்படும் இகரம் எகரம் ஆகும் நிலையைக் காணமுடிகின்றது. இலஞ்சி என்னும் ஊரை இன்றைய குற்றாலத்திற்கு அருகில் உள்ள சிற்றூராக அடையாளம் காணலாம். மொழியியல் அடிப்படையிலும் இக்கல்வெட்டு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. இலஞ்சிய், முழுஉகைய் என்னும் சொற்களின் இறுதியில் ய என்னும் எழுத்து வருவது **இகர யகரம் இறுதி விரவும்** என்னும் தொல்காப்பியர் கூற்றுக்கு வலிமை சேர்ப்பதாக உள்ளது. முதற்கல்வெட்டில் முழாகை எனக் குறிப்பிடப்பட்ட கற்குகை, இரண்டாம் கல்வெட்டில் முழுஉகை எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது முதற்கல்வெட்டை விட காலத்தால் முற்பட்டதாகும்.

இரண்டு கல்வெட்டுகளும் இக்குகையைச் செய்து கொடுத்த ஒரே செய்தியைத் தருகின்றன. இக்கல்வெட்டுகளில் இடம்பெறும் நெல்வேளி, இலஞ்சி எனும் ஊர்கள் தென்பாண்டி நாட்டில் உள்ள ஊர்களேயாகும். எனவே, சங்ககாலப் பாண்டியர் குடியைச் சேர்ந்த தென்பாண்டி நாட்டுத் தலைவர்கள் இக்குகைத் தளத்தினையும் கற்படுக்கைகளையும் அமைத்துக் கொடுத்துள்ளனர் எனத் தெரிகிறது.

சேரர் மரபினர்

புகளூரில் அமைந்துள்ள தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகள் மிகவும் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். இங்கு 12 தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகள் உள்ளன. இதில், இரண்டு கல்வெட்டுகளில் மூன்று சேர மன்னர்களின் பெயர்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவர்கள் இரும்பொறை மரபினர் ஆவர். கோஆதன் செல்லிரும்பொறை, அவன் மகன் பெருங்கடுங்கோன் அவனது மகன் இளங்கடுங்கோன் ஆகிய மூவர் பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவர்கள் மூவரும் பதிற்றுப்பத்தின் 7,8,9 ஆம் பத்துகளின் பாட்டுடைத் தலைவர்களாவர். இன்றைய களூர் பண்டைய கருவூர் - வஞ்சி என்ற சேரர் தலைநகரமாக இருந்தது என்பதை அறிய இக்கல்வெட்டுகள், கருஊர் என்ற இடப்பெயர்க் குறிப்புடனும் விளங்குகின்றன.

புகளூரில் காணப்படும் கல்வெட்டுகள் பிற்கால தமிழ் - பிராமி என்ற இரண்டாம் நிலையில் கொள்ளப்படுகின்றன. ஒரே நீண்டவரியாக பொறிக்கப்பட்ட தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டுகள் இங்கு இரண்டு முதல் ஐந்து வரிகளாக மடித்து பொறிக்கப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம். மெய்யெழுத்துக்குப் புள்ளியிடும் மரபும் இங்கு தெரியவருகின்றது.

சேர மன்னர்களின் மூன்று தலைமுறையினரை தி.ஸ்ரீ.ஸ்ரீதர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

‘கோஆதன் செல்லிரும்பொறை ஆட்சி செய்கின்ற அரசனாக இருந்ததால் கோ என்ற சொல் அரசன் என்று குறிக்கும் வண்ணம் பெயர் முன்னதாக உள்ளது. இவனது மகன் பெருங்கடுங்கோ மூத்த இளவரசனாக இருக்க, பேரன் இளைய இளவரசனாகப் பட்டம் பெரும் நிகழ்வை இக்கல்வெட்டுகள் உணர்த்துகின்றன. இம்மூவரும் சங்க இலக்கியமான பதிற்றுப்பத்தின் 7,8,9 வது பத்துகளின் பாட்டுடைத் தலைவர்களாவர். இங்கு இளவரசனாகக் காணப்படும் பெருங்கடுங்கோ அரசனானதும் பெருஞ்சேரல் எனப்பெயர் பெற்றுள்ளான் என்பதைப் பதிற்றுப்பத்து மூலம் ஊகிக்கலாம். அதேபோல, இளங்கடுங்கோ இளஞ்சேரல் இரும்பொறை என்ற பெயருடன் பின்னர் அரசனாகியிருக்கலாம். இதனை, 9 வது பத்து காட்டுகிறது. இக்கல்வெட்டுகளில் முதலில் குறிக்கப்படும் கோஆதன் செல்லிரும்பொறை 7வது பத்தில் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளான்’ (2006:76).

புகளூர்க் கல்வெட்டைக் கி.பி.2 ஆம் நூற்றாண்டு என்று ஐராவதம் மகாதேவன் குறிப்பிட்டுள்ளார். கல்வெட்டில் உள்ள கோ ஆதன் சேரல் இரும்பொறை, பெருங்கடுங்கோன், இளங்கடுங்கோ மூவரையும் முறையே செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் (பதிற்.7 ஆம் பத்து), பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை (8 ஆம் பத்து), இளஞ்சேரல் இரும்பொறை (9 ஆம் பத்து) ஆகியவர்களோடு இணைத்துக் காட்டியுள்ளார். இது ஏற்புடையதே என்றாலும் காலநிர்ணயம் இங்கு கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டியதாக உள்ளது. செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் முதலான மூவரையும் முறையே கி.பி. 25-50 கி.பி.50-75 கி.பி.7-100 எனக் காலவரிசைப் படுத்தியுள்ளார் கே.என்.சிவராஜப்பிள்ளை (பெ.மாதையன். 2009:200-201). இவர்களில் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை மோசிகீரனரால் பாடப்பட்டுள்ளான் (புறம்.50). மோசிகீரனரால் ஆயைப் பாடிய பாடல் புறநானூற்றில் இல்லை என்றாலும் பெருஞ்சித்திரனார் பாடலில் மோசி பாடிய ஆய் (158) எனும் குறிப்பு இடம்பெற்றுள்ளது. இந்த ஆயண்டிரன் கி.பி. 1-25-க்கு உரியவனாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றான். எனவே, மோசிகீரனரால் பாடப்பட்ட பெருஞ்சேரலும் இந்தக் காலத்திற்கு உரியவனாகிறான். இவ்வாறு ஒவ்வொரு மன்னர் பற்றிய காலநிரலையும் முன்னே தள்ளவேண்டியதாக உள்ளது. எனவே, இளஞ்சேரல் இரும்பொறைக்கு உரிய கி.பி.2 எனும் காலவரையறை மறு ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டியதாக உள்ளது என்று பெ.மாதையன் குறிப்பிடுகின்றார் (2009:200-201).

மேற்குறிப்பிட்ட சங்க இலக்கியச் செய்திகளை தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகள் உறுதிப்படுத்துவதைக் காணலாம். இக்கல்வெட்டுகளில் கீரன்கொற்றி, பிட்டந்தை, கொற்றந்தை எனும் பெயர்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். இதில், கீரன்கொற்றி என்பவள் பிட்டன் அல்லது பிட்டந்தையின் இளைய மகள் என்பதை இக்கல்வெட்டுகளின் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது. இதில், பிட்டந்தை, கொற்றந்தை என்ற பிட்டனும் கொற்றனும் அந்தை என்ற மரியாதைச் சொல்லுடன் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளனர். இவர்கள் இருவரும் சேரர்களின் படைத் தலைவராக இருந்துள்ளனர் என்பதை சங்க இலக்கியத்தின் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது.

சோழர்கள்

சங்ககாலச் சோழமன்னர்களைக் குறிப்பிடும் வகையில் தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகள் இதுவரை தமிழகத்தில் கிடைக்கப்பெறவில்லை. ஆனால், கரூரில் கிடைத்த வெள்ளி மோதிரம் ஒன்றில் **தித்தன்** எனும் பெயர் காணப்படுகின்றது. சங்கப்பாடல்களில் உறையூர் **தித்தன்**, **தித்தன் வெளியன்** என இருபெயர்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், தேரிரு வேலி அகழாய்வில் கிடைத்த பாணை ஓடு ஒன்றில் **நெடுங்கிள்** என்ற பெயர் காணப்படுகின்றது. நெடுங்கிள்ளி, நலங்கிள்ளி எனும் இரு சோழ வேந்தர்கள் சங்க இலக்கியங்களில் பாடப்பட்டுள்ளனர். ஆனால், தேரிருவேலி பாணை ஓட்டில் காணப்படும் **நெடுங்கிள்** எனும் பெயர் சோழ மன்னனைக் குறிக்கும் எனக் கருத இயலாது. அரசனின் பெயர் தாக்கத்தால் சாதாரணமானவர்களும் அப்பெயர் வைத்திருப்பர் என்று ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர் (தி.ஸ்ரீ.ஸ்ரீதர்:2006:110-111).

சோழன் - தித்தன்

கி.பி.1 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கரூர் அமராவதி ஆற்றங்கரையில் கிடைத்த மோதிரத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள தித்தன் உறந்தைத் தித்தன், தித்தன் வெளியன் எனும் இருவரோடு நேரடித் தொடர்பு உடையவன் அல்லன் என்கிறார் ஐராவதம் மகாதேவன் (பெ.மாதையன்.2009:201). தித்தனை,

மழைவளம் தருஉம் மாவண் தித்தன்

பிண்ட நெல்லின் உறந்தை ஆங்கண்

கழைநில பெறாஅக் காவிரி நீத்தம் (அகம்.6)

நொச்சிவேலித் தித்தன் உறந்தை (அகம்.122)

எனப் பரணர் குறிப்பிட்டுள்ளார். முதுகூற்றனார் எனும் புலவர் நற்றிணையில் வீரவேண்மான் வெளியன்தித்தன் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்விருவரையும் ஐராவதம் மகாதேவனும் (2003)

கே.என்.சிவராஜப்பிள்ளையும் (1932) ஒருவனாகவே கொண்டுள்ளனர் (பெ.மாதையன்.2009:201). தித்தன் மகனாகத் தித்தன் வெளியன் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான். இந்தத் தித்தன் வெளியனைப் போர்வைக் கோப்பெருநற்கிள்ளி என்கிறார் கே.என்.சிவராஜப்பிள்ளை. போர்வைக் கோப்பெருநற்கிள்ளி சாத்தந்தையாராலும் (புறம்.80-82) நக்கண்ணையாராலும் (புறம்.83-85) பாடப்பட்டுள்ளான். இப்புறப் பாடல்களில் 80 ஆம் பாடலில் **வெல்போர்ப், பொரல் அருந்தித்தன் காண்கதில் அம்ம** எனும் குறிப்பு வருவதால் இந்த மன்னன் தித்தன் எனக் கொள்ளப்பட்டுள்ளான். இந்தத் தித்தன் வெளியனைப் பரணர் அகநானூற்றில் 152 ஆம் பாடலிலும் 226 ஆம் பாடலிலும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவன் காங்கன், கட்டி, நன்னன், ஏற்றை எனும் குறுநில மன்னர்களோடு போரிட்டவனாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான். கே.என்.சிவராஜப்பிள்ளையின் (1932) காலக்கணிப்பின்படி தித்தன் கி.மு.50-25, தித்தன் வெளியன் கி.மு.25-கி.பி.1 ஆம் நூற்றாண்டையும் சார்ந்தவர்களாக உள்ளனர். ஐராவதம் மகாதேவன் குறிப்பிடும் கரூர் மோதிரக் காலமும் தித்தன் வெளியன் காலமும் ஏறக்குறைய ஒத்துப்போவதால் தித்தனை உறந்தைத் தித்தன் எனக்கொண்டு அவர் தரும் காலத்தை மறுநிர்ணயம் செய்யலாம்.

அதியமான் மரபினர்

தமிழ்நாட்டில் தகடுரைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு ஆட்சி செய்த ஒரு குடி அதியர் குடி. அசோகனது கல்வெட்டுகளில் பேசப்படும் **சத்யபுத்ரர்** இக்குடியினரே எனத் தற்போது கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. கி.மு.3 ஆம் நூற்றாண்டில் சேர, சோழ, பாண்டியர்களுக்கு இணையாக இவர்கள் திகழ்ந்துள்ளனர் எனத் தெரிகிறது. இவர்களைப் பற்றிய குறிப்பு ஜம்பையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்றது. இக்கல்வெட்டின் காலத்தைக் குறித்து அறிஞர்களிடையே பல்வேறு கருத்து நிலவியது. குறிப்பாக, இரா.நாகசாமி, இக்கல்வெட்டின் எழுத்தமைதியைக் கொண்டு கி.பி முதலாம் நூற்றாண்டு என்று குறிப்பிட்டுள்ளார் (தமிழ்ப் பிராமிக் கல்வெட்டுகள்:2006:65) அதேபோல, இதில் வரும் எழுத்து மாற்றங்கள் சிலவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு கி.மு.3 ஆம் நூற்றாண்டு என்று செ.இராசுவம் பிராகிருதச் சொல் இடம்பெற்றிருப்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டு என்று மதிவாணனும் கூறியுள்ளனர் (தமிழ்பிராமிக் கல்வெட்டுகள்:2006:65). இக்கல்வெட்டின் காலத்தைப் பற்றி தி.ஸ்ரீ.ஸ்ரீதர் குறிப்பிடுகையில்,

‘களுரை அடுத்த புகளூரில், கோஆதன் செல்லிரும்பொறை, பெருங்கடுங்கோ, இளங்கடுங்கோ ஆகியோரின் பெயர் இடம்பெறும் கல்வெட்டு உள்ளது. அவ்விரும்பொறையும், அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் மகன் பொகுட்டெழினியும் போர்புரிந்தனர் என்பது சங்க இலக்கியம் தரும் செய்தி. ஆக இரும்பொறை காலமும் அதியனின் மகன் காலமும் ஒன்றாகிறது. ஆக ஜம்பைக் கல்வெட்டு குறிக்கும் அதியமான், இரும்பொறைக்கு முந்திய தலைமுறையினன் எனக் கொள்ளலாம். ஆக தமிழ் மொழிக்குப் பிராமி எழுத்துகளைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கிய காலம் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டு என்று ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலையில் ஜம்பைக் கல்வெட்டுகளை இரண்டாம்கட்ட வளர்ச்சிக் காலமான கி.மு.2ஆம் நூற்றாண்டாகக் கொண்டு, புகளூர் கல்வெட்டுக் காலத்தால் முந்தியது என்று கூறுவது பொருத்தம் உடையதாக இருக்கும்’ (2006:66)

என்று பதிவுசெய்துள்ளார். இதன்மூலம், அதிய மரபினரின் காலத்தை அறிந்துகொள்ளலாம்.

அசோகனது கட்டளைக் கல்தூணில், சேர, சோழ, பாண்டிய, சத்திய புத்ர, கேரளபுத்ர, தம்மபன்னி (இலங்கை) ஆகிய அரசுப் பெயர்கள் உள்ளன. சத்திய புத்ர என்பதற்கு உண்மை பேணுவோர் கூட்டம் எனப் பொருள்கொண்டு, இத்தொடர் வாய்மொழிக் கோசரைக் குறிப்பதாகக் கருதி, கொங்கு நாடே சத்திய புத்திரர் நாடு என்ற கருத்து உருவானது. பின்னர் சத்யபுதோ என்ற தொடர் அதிகமான்களைக் குறிப்பதே பொருத்தமானதாக இருக்குமென கே.ஜி.சேஷய்யர் கருத்து தெரிவித்தார். அதியமான் நெடுமானஞ்சியே **சதியபுதோ** என்று இக்கல்வெட்டு மிகத் தெளிவாகச் சுட்டுகின்றது. இக்கல்வெட்டில் வரும் **சத்தியபுதோ** என்பது அதியமான் எனும் சொல்லின் பிராகிருத வடிவமே தவிர **சத்யபுத்ர** என்பதன் மறுவடிவமல்ல என்றும் கருதப்படுகின்றது. **சதிய** என்ற சொல்லில் சகர ஒற்று கெட்டு **அதிய** என்று (சமணர் என்ற சொல் அமணர் என்று குறிக்கப்படுவது போன்று) திரிந்ததென்றும், **புதோ** என்ற வடமொழிச் சொல்லுக்கு **மகன்** என்று பொருள்கொள்ளலாம் என்பதால், அதியர் மகன் (அதியமான்) என்பதன் வடமொழி வடிவமே **சதியபுதோ** என்று கருதுவர். அந்தவகையில், **ஸதியபுதோ அதியந் நெடுமாந் அஞ்சி** என்பதை **அதியர் மகன் அதியந் நெடுமான் அஞ்சி** எனத் தமிழ்ப்படுத்தலாம்.

அதியர்கள் உதியர்களாகிய சேர மரபினரின் வழிவந்தவர்க ளென்பதால் சேரர்களுக்குரிய பனம்பூமாலையை அணிந்தவர்களாகப்

(புறம்.99:5) போற்றப்படுகின்றனர். அதேபோல, திருக்கோயிலூரைத் தலைநகராகக்கொண்டு மலைநாட்டை ஆட்சிசெய்த திருமுடிக்காரியை அதியமான் வென்று அடக்கியமையை,

முரண்மிகு கோவலார் நூறிநின்

அரண் அடு திகிரி ஏந்திய தோளே (புறம்.99:13-14)

என ஒளவையார் புகழ்ந்துள்ளார். இவ்வெற்றியைத் தொடர்ந்தே அதியமான் ஜம்பையில் இக்கொடையினை ஈந்திருக்க வேண்டும். புறநானூற்றில் இவ்வேந்தனைக் குறித்து 25 பாடல்கள் உள்ளன.

அதியமான் நெடுமானஞ்சி

ஜம்பைக் கல்வெட்டு குறிப்பிடும் சதியபுதோ அதியமான் நெடுமானஞ்சியோடு ஒப்பவைத்துக் கருதப்படும் அதியமான், ஐராவதம் மகாதேவன் தரும் காலக் கணிப்பின்படி கி.பி.1 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு உரியவன் ஆகிறான். ஆனால் இவரே, இவனோடு போர்புரிந்தவனாகக் காட்டும் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் மகனான இளஞ்சேரல் இரும்பொறையின் காலத்தை கி.பி.2 எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அப்படியானால் பெருஞ்சேரலிரும்பொறையையும் இந்தக் காலப் பகுதியைச் சேர்ந்தவனாகக் கருதலாம். அதியமானிடமிருந்தே இவன் தகடுரைக் கைப்பற்றினான் எனும் இவர் கருத்து இவர் தரும் கால வரையறைப்படி பொருந்தாததாக உள்ளது. இது மறு ஆய்வுக்கு உட்படுத்தத்தக்கதாயுள்ளது (பெ.மாதையன்:2009:202). அதியமான் நெடுமானஞ்சியைப் பாடியவர்கள் ஒளவையார், பெருஞ்சித்திரனார் ஆகியோர். ஒளவையார் சேரமான் மாரிவெண்கோ, பாண்டியன் கானப்பேர் தந்த உக்கிரப்பெருவழுதி, சோழன் இராசசூயம்வேட்ட பெருநற்கிள்ளி ஆகியோரைப் பாடியுள்ளார் (புறம்.367). இவர்களில் சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியைப் பாடியோர் பாண்டரங்கண்ணனார் (புறம்.367), வடம வண்ணக்கன் பேரிசாத்தனார் (புறம்.125) ஆகியோர். பேரிச்சாத்தனார் சேரமான் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறையையும் பாடியுள்ளார் (புறம்.125). இந்தச் சோழனை உலோச்சனாரும் பாடியுள்ளார் (புறம்.377). எனவே இந்தப் புலவர்களும் மன்னர்களும் குறிப்பிட்ட ஒரே காலத்தைச் சார்ந்தவர் களாகின்றனர் என்பது வெளிப்படை. இவர்கள், கே.என்.சிவராஜபிள்ளை (1932) தரும் காலக் கணிப்பின்படி கி.பி.150-175 க்கு உரியவர்கள் என்பதால் அதியமானும் இந்தக் காலகட்டத்திற்கு உரியவனாகின்றான். இந்நிலையில் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் காலகட்டமும் அதியன் காலகட்டமும் ஒன்றாகும் (பெ.மாதையன்.2009:203).

சமூகப் பொருளாதார நிலை

தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகளில், அக்காலச் சமூகம், பொருளியல் பற்றிய செய்திகள் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. துறவியர்களையும் அவர்களது இருப்பிடங்களையும் அவற்றை உருவாக்கி கொடுத்த கொடையாளர்களையும் பற்றியே இக்கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன. எனினும், இக்குகைத்தளங்களைக் கல்தச்சர்களைக் கொண்டு பொருள் செலவு செய்து உருவாக்கிய கொடையாளிகள் மற்றும் அவர்கள் அளித்த கொடைகள் மூலம் அவர்களின் சமூகப் பொருளாதார நிலையினை ஊக்கிக்குழிகின்றது.

வணிகர்களும் வணிகக் குழுக்களும்

வணிகர்கள் பெருமளவு சமண சமயத்திற்கு ஆதரவு அளித்துள்ளனர். அழகர்மலை, மாங்குளம், புகளூர் ஆகிய இடங்களில் உள்ள கல்வெட்டுகள் இதற்குச் சான்றுகளாக உள்ளன.

- வியகன் கனடிகன் - உப்பு வணிகன்
- நெடுமலன் - பணித வணிகன் (சருக்கரை வணிகன்)
- எலசந்தன் - இரும்பு வணிகன்
- எலவ அதன் - அறுவை வணிகன் (துணி)
- அத்தி - கருவூர் பொன் வணிகன்

ஆகிய வணிகக் குழுக்கள் படுக்கைத் தளத்தைத் தானமாக அளித்துள்ளன.

கொங்கர் புளியங்குளம், அழகர்மலைக் கல்வெட்டுகளில் குகைத்தளங்களை உருவாக்கியவர்களின் பெயர்கள் உள்ளன. அப்பெயர்களுக்குப் பின்னர் குறியீடுகள் காணப்படுகின்றன. இவை குகைத்தளத்தினை உருவாக்கச் செலவுசெய்த பொன்னைக் குறிக்கும் குறியீடுகள் என்று மயிலை.சீனி.வேங்கடசாமி கருதுகின்றார். இக்குறியீடுகள் முத்திரை குத்திய காசுகளில் காணப்படுவது குறிப்பிடத் தக்கது. கொங்கர் புளியங்குளம் கல்வெட்டில் காசினைக் குறிக்க வரும் வெபோன் எனும் சொல் சங்ககாலத்தில் காசுகள் வழக்கத்தில் இருந்ததைச் சுட்டுகின்றது. விக்கிரமங்கலம் கல்வெட்டில் வரும் பேர்அயம் என்ற சொல் ஏரியைக் குறிப்பதாக மகாதேவன் கருதுகின்றார். வரிச்சியூர் கல்வெட்டு நூறு கலம் நெல் பற்றி தெரிவிப்பதாகக் கூறுகின்றார். இவை தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகளின் காலத்தில் இருந்த வேளாண் நீர்ப்பாசன வசதிகள், வேளாண் விளைச்சல், பகிர்மானம் ஆகியவற்றை உணர்த்துகின்றன.

மேற்குறிப்பிட்ட கருத்துகளின் ஊடாக பழங்காலத்தில் நிலவிய சமூகப் பொருளாதார நிலையை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

குடிகள்

நால்வருணப் பாகுபாட்டை தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடவில்லை. பல்வேறு தொழில் செய்த குடியினர் பெயர்களை அறக்கொடையாளராகக் கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன. சங்ககாலச் சமூகம் தொழில் அடிப்படையில் பிரிந்த குடிநிறை சமூகமாகவே இருந்துள்ளது என்பதை இலக்கியங்களும் சுட்டுகின்றன. தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகளின் மூலம் பின்வரும் குடியினர் பற்றி அறிந்துகொள்ளலாம்.

சித்தன்னவாசல் கல்வெட்டில் முனிவர்களது குகைத்தளத்தை உருவாக்கிய அறக்கொடையாளராக இளயர் என்ற குடியினர் குறிக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் படைத்தொழிலை மேற்கொண்ட குடியினராகச் சங்ககாலத்தில் திகழ்ந்துள்ளனர். முத்துப்பட்டி கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படும் எளமகன் (இளமகன்) இக்குடியினரைச் சார்ந்தவனாகவே இருக்க வேண்டும். செங்கம் நடுகல் கல்வெட்டுகளில் போர்த்தொழில் செய்த படைவீரர்கள் இளமகன் என்றே குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.

சங்க இலக்கியத்தில் **இளையர்** என்ற சொல் 56 முறை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. **இளையவர்** என்ற சொல் 4 முறையும் **இளையோர்** என்ற சொல் 9 முறையும் **இளையோன்** 7 முறையும் **இளைய** ஒருமுறையும் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

திருப்பரங்குன்றம் கல்வெட்டில் ஈழகுடும்பிகள் போலாலயன் என்பவன் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவன் எருகாட்டுரில் இருந்த ஈழநாட்டைச் (இலங்கை) சார்ந்த குடியினனாக இருக்கவேண்டும் என்று சிலர் கருதுகின்றனர். சங்க இலக்கியப் புலவர்களில் ஒருவராக ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் இருந்துள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. **ஈழகுடும்பிகள் போலாலயன்** கள்ளிறக்கும் குடும்பத்தினைச் சார்ந்தவனாக இருக்கவேண்டும் என்று ஐராவதம் மகாதேவன் கருதுகின்றார். ஈழவர் என்பவர்கள் கள்ளிறக்கும் தொழிலை மேற்கொண்டவர்கள் என்பதைப் பிற்காலச் செப்பேடுகள், கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன (தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகள்:2006:103).

அரச்சலூர் கல்வெட்டில் மலையவண்ணக்கன் எனும் பெயர் உள்ளது. இவனை மலைசார்ந்த குடியினைச் சார்ந்தவன் என்று ஐராவதம் மகாதேவன் கருதுகின்றார். மணிய் வண்ணக்கன் என்பவன் மணிகளைப் பரிசோதிக்கும் தொழிலை மேற்கொண்டவன் என்று சிலர் கருதுகின்றனர் (தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகள்:2006:103). சங்கப் புலவர்களில் வண்ணக்கன் என்ற பெயரைப் பெற்ற, புதுக்கயத்து வண்ணக்கன் சம்பூர்கிழான், வடம வண்ணக்கன் தாமோதரன்,

வண்ணக்கன் கோமருங்குமரனார் ஆகிய புலவர்கள் இருந்துள்ளமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

வேள் என்ற பெயர் பெற்ற குடியினர் சங்க காலத்தில் புகழுடன் வாழ்ந்துள்ளனர். கடையேழு வள்ளல்களில் சிலர் இவ்வேளிர் குடியினரைச் சார்ந்தவர்கள் ஆவர். மேட்டுப்பட்டி கல்வெட்டில் குவிரஅந்தை வேள் அதன் (வேளாதன்) என்பவன் குறிப்பிடப்படுகின்றான். அதேபோல, பொன்செய் கொல்லன், பாறையை உடைத்துக் கட்டடங்களை உருவாக்கும் தச்சர் பெயர்கள் அழகர்மலை, மாமண்டூர் தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

பிராகிருதம்

அசோகர் காலத்திற்கு முன்பாகவே இந்தியத் துணைக்கண்டம் மற்றும் இலங்கை ஆகிய இடங்களில் பொதுவாக மக்கள் பயன்படுத்தும் சக்தி வாய்ந்த மொழியாக பிராகிருதம் திகழ்ந்தது எனலாம். தமிழகமும் இப்பெரும் வளர்ச்சியில் பங்கேற்றுள்ளது என்பர். பிராகிருதச் சொற்கள் பலவும் பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதனைக் கொண்டு இப்பகுதி மக்கள் பிராகிருத மொழியை ஏற்றுக்கொண்டனர் எனலாம்.

பிராமி வரிவடிவம் தமிழகத்திற்கு வருவதற்குப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழக மக்கள் பிராகிருதச் சொற்களை நன்கு அறிந்திருந்தனர். பிராகிருத மொழித்தொடர்பு அசோகருக்கு முற்பட்ட காலத்தில் இருந்தே இருந்துள்ளது. அதாவது, பிராமணக் கோட்பாடுகள் தமிழகத்தை வந்தடைந்த தொன்மைக் காலத்துடன் நாம் தொடர்புபடுத்தலாம். பழையமையான இக்கல்வெட்டுகளால், தமிழகத்தில் பிராகிருத மொழி நன்றாகப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுவிட்டது எனலாம்.

தமிழ்நாட்டின் பகுதிகளில் பிராமி கல்வெட்டுகள் பரவலாகக் கிடைப்பதை இரண்டாவதாகக் குறிப்பிடலாம். உள்நாட்டு மொழியைக் கற்றுவந்த மொழியறியாத சில சமணக்குரவர்கள் மட்டும் பயன்படுத்தினர் என்னும் கருத்து இப்போது ஏற்கத்தக்கதல்ல. திருநெல்வேலி, மதுரை, திருச்சி, தென் ஆர்க்காடு, செங்கற்பட்டு ஆகிய மாவட்டங்களில் கிடைக்கும் பிராமி எழுத்துக்களின் வடிவ ஒற்றுமையைக் கொண்டு தொலை தூரங்களிலும் இவ்வரிவடிவம் ஏற்கப்பட்டுவிட்டது என்பது புலனாகின்றது.

இவ்வரிவடிவம், சமணம் அல்லது புத்த மடாலயங்களில் மட்டுமே அப்போது பயன்படுத்தப்படவில்லை. பொது மக்களாலும் வெகுவாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பது தெளிவாகின்றது. பாண்டிச்சேரிக்கு அருகிலமைந்த அரிக்கமேடு என்னும் இடத்தில் கிடைத்த

மட்பாணைகளில் உள்ள இவ்வெழுத்துக்கள் அதிக அளவில் கிடைத்துள்ளதை அனைவரும் நன்கு அறிவர். மேலும் கொற்கை, உறையூர், அழகரை, காஞ்சிபுரம் ஆகிய இடங்களில் நடத்திய அகழாய்வுகளில் கிடைத்த மட்பாணை எழுத்துகளும் இக்கருத்தை உறுதிசெய்கின்றன. இவ்வெழுத்துகளை அண்மையில் வட ஆர்க்காடு மாவட்டம் ஆண்டிப்பட்டி என்னுமிடத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட காசுகளிலும் காணலாம். இவை அனைத்தும் பிராமி எழுத்துமுறையைப் பொதுவாக மக்கள் நன்கு அறிந்து நடைமுறையில் பயன்படுத்தினர் என்பதனை உறுதியாகப் புலப்படுத்துகின்றன. நுண் புலமையோர் மட்டுமின்றிச் சாதாரண கல்வி அறிவுள்ள மக்களும் இதே வரிவடிவத்தைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இவ்வகை மக்களுக்கு கல்வெட்டுகளும் எழுதப்பட்டன. கலயங்களில் தம் பெயரைக் குயவர் எழுதினர்; மதுரைக்கருகிலுள்ள மாங்குளத்தில் தன் தானத்தைப் பதிவுசெய்ய மன்னன் நெடுஞ்செழியன் இவ்வரிவடிவத்தைப் பயன்படுத்தினான். திருச்சிக்கு அருகில் அமைந்துள்ள புகளூரில் சேர அரசர் இளவல் இதே வரிவடிவத்தைப் பயன்படுத்தித் தமது கொடையைப் பதிவு செய்துள்ளார். தேனூரைக் கைப்பற்றிய குறுநிலத் தலைவன் தான் அளித்த கொடையை இதே வரிவடிவத்தில் காஞ்சிக்கு அருகில் உள்ள மாமண்டூரில் பொறித்துள்ளான். இவற்றிலிருந்து காஞ்சி முதல் திருநெல்வேலி வரையிலும் இவ்வரிவடிவம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்று அறியலாம். உண்மையில் கடல்கடந்து இலங்கை வரைப் பெருமளவில் இவ்வெழுத்துக்கள் பரவியுள்ளன (கே.வி.இராமன்.2014:110-113).

மொழி

தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் தமிழ்ச் சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மேலும், அறுத்த, அறுப்பித்த மற்றும் செய்த, செய்வித்த, பண்ணுவித்த மற்றும் குடுத்த, குடுப்பித்த போன்ற இறுதி மாறுபட்ட சொல் அமைப்புடன் கூடிய சொற்கள் பலவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவற்றை நுண்மையாகப் பார்த்தால் , இக்கல்வெட்டுகளை வடித்தவர்கள் தமிழ்மொழிக் கோட்பாடுளில் நுண்புலமை பெற்றிருப்பர் என்று முடிவு செய்யலாம். தம்மம், அதிட்டானம், நிகமம், உபாசக நிசிதிகை போன்ற பல பிராகிருதச் சொற்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுடன் தூய தமிழ்ச் சொற்களான இருக்கை, உறை, உப்பு, அறுவை வணிகன், மகன், ஐம்பத்தேழு போன்ற தூய தமிழ்ச் சொற்களும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவைகளைக் கொண்டு பிராகிருதமும், தமிழும் ஏற்கெனவே ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்திருந்தது எனவும் தமிழ் மக்கள் இதனை ஏற்றுக்கொண்டனர் என்பதும் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. எனவே, இக்கல்வெட்டுகளை

இயற்றியவர்கள் இவ்விரண்டு மொழிகளிலும் புலமையுடையவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர்.

தமிழ்மொழி வடிவத்தில் நன்கு இணைந்துவிட்ட சில பிராகிருத மொழிச் சொற்களுக்குச் சில சான்றுகளைக் கீழே காணலாம். நிகமம் என்னும் பிராகிருதச் சொல், வணிகக் குழு; மற்றும் வணிகக் குழு உறுப்பினரைக் குறிக்கும். தமிழ் மொழியில் இது நிகமத்தோர் என வழங்கப்பெற்றுள்ளது; சுத என்னும் சொல், சுதன் என்று தமிழில் மாற்றிக்கொள்ளப்பட்டது. **கும்பிடுக** என்னும் சொல் **குடும்பிகள்** என்று தமிழில் ஆயிற்று இவை அனைத்தும் சேர்ந்து, இக்கல்வெட்டுகளை வெட்டியவர்கள் அவ்வப்பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் என்று தெளிவாகச் சொல்லலாம். இவர்கள், பிராகிருத மொழியைத் தக்க மாறுதல்களைச் செய்து தம் மொழியுடன் இணைத்துக் கொண்டனர்.

இக்கல்வெட்டுகளில் வணிகர்களைக் குறிக்கப் பயன்படும் பல்வேறு சொற்களுடன் சாதவாகன பிராமிக் கல்வெட்டுகள் குறிக்கும் சொற்களை ஒப்பு நோக்குதல் சிறப்பானதாகும். சாதவாகன கல்வெட்டுகளில் **திலபிஷ்டக** (எண்ணெய் வியாபாரிகள்); **ஸ்வரணகாரா** (பொற்கொல்லர்); **கும்பகாரா** (குயவர்) ஆகியோர் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். ஆனால் தமிழ்பிராமி கல்வெட்டுகளில் முறையே கலுவ வாணிகன்; பொன் வணிகன், அறுவை வாணிகன் போன்ற தமிழ்ச் சொற்களிலேயே குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். இச்சான்றுகளும் அக்கல்வெட்டுகளை எழுதியவர்கள், தமிழ் மொழியில் சிறந்த புலமை உடையவர்கள் என்பதைப் புலப்படுத்தும் (கே.வி.இராமன்:116-117).

தமிழ்ச் சொல் உருவில் பிராகிருதச் சொற்களை ஏற்றுக்கொள்ளுதல் என்பது ஒருநிலை. இம்மாறுதலின் ஆரம்பம் மிகத்தொன்மையான காலத்தில் புதையுண்டு கிடக்கின்றது. அசோகர் காலத்திற்கு முன்பே ஆரம்பித்த பிராகிருத மொழி ஊடுருவலின் ஒரு பகுதி என்று மட்டும் நாம் சொல்லலாம். தமிழ்நாட்டு பிராமிக் கல்வெட்டுகள் நன்கு குறிப்பிடத்தக்க படிநிலையைக் குறிப்பிடுகின்றது. ஏற்கனவே சுட்டிக்காட்டியதைப் போன்று பிராகிருதச் சொற்கள் தமிழ்மொழியின் வடிவத்திற்கும் நுண்மைக்கும் ஏற்ப கவனமாகவும் திருப்திகரமாகவும் மாற்றியமைக்கப்பட்டுள்ளன. இதனை கே.வி.இராமன் பின்வருமாறு பதிவு செய்துள்ளார்.

அசோகர் ஆதரவின் கீழ் (கி.மு.3 ஆம் நூற்றாண்டு) இந்தியா முழுமைக்கும் இலங்கைக்கும், பிராமி எழுத்துகள் ஊடுருவலாகும். இப்புதிய அலையினின்று தமிழகம் தனித்தியங்கவில்லை. தமிழ் ஒலியன்களின் சிறப்பிற்கேற்ப பிராமி எழுத்து வடிவம் ஏற்கப்பட்டது. ழ், ள், ற் மற்றும் ன்

போன்ற எழுத்துகள் இதுவரை எழுத்து வடிவத்திற்குப் புதியவை. இப்புதிய பிராமிக்கு மாறுபட்ட ஒலி வடிவங்கள் தமிழ்க் கல்வெட்டுகளில் சேர்க்கப்பட்டன. வேற்றோராலோ, அல்லது மொழியினைக் கற்றுக்கொள்ளும் ஆரம்பநிலை மாணவர்களாலோ இம்மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்க முடியாது. முன்னொருமுறை தமிழகத்தில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்திய பிராகிருத மொழியில் வல்லுநர்களையும், தமிழ் மொழிப் புலமையும் பெற்ற சிறந்த புலவரைப் போன்றோராலேயே இம்மாறுதல்கள் ஏற்படுத்தப் பட்டவையாகும். தமிழ் மொழிக்கென்று இவ்வரிவடிவம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவுடன், தொடர்ந்த காலங்களில் மேலும் வளர்ச்சியுற ஆரம்பித்தது. தமிழகத்தில் அண்மைக்காலத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட வீரக் கற்களில் காணப்படும் வட்டெழுத்துகள் பிராமி எழுத்துகளின் நியாயபூர்வமான வளர்ச்சியேயாகும் என்று ஆய்வாளர்கள் சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர். பிராமிக் கல்வெட்டுகள் தனித்து நிற்கவில்லை என்பதையும் தொடர்ந்து பயன்படுத்தப்பட்டு வளர்ச்சி அடைந்து உள்ளன என்பதையும் மீண்டும் இது உறுதி செய்யும்.

தமிழ்ப் பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் கிடைத்த செய்திகளையும் பண்டைத் தமிழ் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியச் செய்திகளையும் ஒப்பிட்டு நோக்குதல் சரியானதே. இவ்வகை ஒப்பாய்வினை பல ஆசிரியர்கள் நடத்தி சிறந்த பிராச்சினைகளைப் பற்றி விளக்கம் அளித்துள்ளபடியால் மீண்டும் இப்பிரச்சினையை இங்கே ஆராய்வது தேவையற்றது. இக்கல்வெட்டுகளில், தொன்மையானவை, தொல் காப்பியத்திற்கு முற்பட்டவையாகவும், பிற்பட்ட கல்வெட்டுகள் தொல் காப்பியத்தின் காலத்தோடு பொருந்துவது என்றும் நிர்ணயம் செய்ய உதவும். இவ்வகையில் இவை எழுத்து வடிவ, மொழி வளர்ச்சியில் நம்பத்தக்க முக்கிய படிநிலைகளை அமைக்க உதவும் (118-119).

என்கிறார். இதன்மூலம், தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டுகள் தொடர்ந்து பயன்பாட்டில் இருந்து வந்துள்ளது என்பதை அறிந்துகொள்ளலாம்.

வைதீகமரபு

பிராமிக் கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்ற சங்ககாலச் சமுதாயம் ஆங்காங்கே வைதீகத் தகவல்கள் இடம்பெற்றிருந்தாலும் முற்று முழுதாகச் சமணம் சார்ந்ததாகவே உள்ளது. ஆனால் சங்க இலக்கியம்

காட்டுகின்ற சமுதாயம் பேரளவில் வைதீக மதச் சார்பினதாகவே உள்ளது. சங்கத் தொடக்ககாலத்தில் நன்கு அறியப்பட்ட மன்னர்களில் ஒருவரான உதியன்சேரலாதன் பற்றிய பாடல் தொட்டுச் சங்ககாலக் கடையெழு வள்ளல்கள்களின், மூவேந்தர் அரசுகளின் வீழ்ச்சியைச் சொல்லும் சிறுபாணாற்றுப்படை வரையிலான எல்லாக் காலகட்டங்களிலும் வைதீக மதமே ஆளுமை உடையதாக உள்ளது. பி.எஸ்.சுப்பிரமணியசாஸ்திரி சங்க நூல்களும் வைதீக மார்க்கமும் (1951) எனும் நூலில் இந்த வைதீக மதச் செல்வாக்கைக் குறிப்பிட்டுள்ளார் என்று பெ.மாதையன் குறிப்பிடுகின்றார் (2009:203).

பிராமிக் கல்வெட்டுகள் சமணர்களுக்கு மன்னர்கள் செய்த கொடைகள் பற்றிப் பேசுகின்றன. செங்காயபன் எனும் மூத்த சமணத் துறவிக்கு இளஞ்சேரல் இரும்பொறை அரியணையேறியபோது கற்படுக்கை அமைத்துக் கொடுத்ததைப் புகளுநர்க் கல்வெட்டு குறிப்பிடுவதாக ஐராவதம் மகாதேவன் கூறியுள்ளார் (பெ.மாதையன்.2009:203). இது சேரமன்னர்களின் சமணச் சார்பைக் காட்டும் அதேவேளையில் சங்க இலக்கியங்கள் இரும்பொறை மரபினரின் வைதீகச் செல்வாக்கைப் பற்றிப் பேசுகின்றன. இவன் தந்தை பெருஞ்சேரலிரும்பொறை பற்றிய பதிற்றுப்பத்துப் பாடல்,

கேள்வி கேட்டுப் படிவம் ஒடியாது

வேள்வி வேட்டனை உயர்ந்தோர் உவப்ப (பதிற்.74:1,2)

என அவன் வேள்வி செய்ததைக் குறிப்பிட்டுள்ளது. இவன் தந்தையான செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனைப் பாடிய கபிலர் ஒரு அந்தணப் புலவர். இவர் தம் பாடலில்,

அறம் கரைந்து வயங்கிய நாவின் பிறங்கிய

உரைசால் வேள்வி முடித்த கேள்வி

அந்தணர் அருங்கலம் ஏற்ப நீர்ப்பட்டு

இருஞ்சேறு ஆடிய மணல்மலி முற்றம் (பதிற்.69:3-6)

வேள்வியில் கடவுள் அருத்தினை கேள்வி

உயர்நிலை உலகத்துஐயர் இன்புறுத்தினை (பதிற்.70:18,19)

என வேள்விவேட்ட சேரனின் இயல்பு பற்றிப் பாடியுள்ளார்.

பார்ப்பார்க்கு அல்லது பணிபு அறியலையே (பதிற்.63:1)

இறைஞ்சுக பெரும நின் சென்னி சிறந்த

நான்மறை முனிவர் ஏந்துகை எதிரே (புறம்.19,20)

என்றெல்லாம் பார்ப்பார்க்குப் பணிவது அரசர் கடமையாக வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. கபிலர் இருங்கோவேளிடம் **அந்தணன் புலவன் கொண்டுவந்தனனே** (புறம்.201:7), **யானே பரிசிலன் மன்னும் அந்தணன்** (புறம்.200:13) எனக் கூறிக்கொள்ளும் அளவிற்குப் பார்ப்பனச் செல்வாக்கு மிகுந்திருந்தது. பார்ப் பார்க்குத் தீங்கு செய்வது பெரும் பாவமாகக் (புறம்.34:3) குறிப்பிடப்பட்ட அதேவேளையில், பார்ப்பார் நோவன செய்யாமை அரசர்க்குரிய நல்லியல்பாக வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. வேந்தர்களிடம் மிகுந்திருந்த இந்தப் பார்ப்பனச் செல்வாக்கைக் குறுநில மன்னர் சிலரிடமும் காணமுடிகின்றது. மலையமான் திருமுடிக்காரியின் நாடு **அழல் புறந்தருஉம் அந்தணரது** (புறம்.122) எனப் புகழப்பெற்றுள்ளது. இவையெல்லாம் பிராமிக் கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடாத சங்ககாலத்தின் மறுபக்கங்களாக உள்ளன. அகநானூற்றில் வரும்,

உண்ணாமையின் உயங்கிய மருங்கின்

ஆடாப் படிவத்து ஆன்றோர் (அகம்.123:1-2)

எனும் பாடல் வரிகள் சமணத்துறவிகள் பற்றிய குறிப்பாக இடம்பெற்றிருத்தல் போல ஆங்காங்கே சில குறிப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இந்தப் பாடலைப் பாடிய காவிரிப் பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார் காலமாகக் கி.பி.75-100 என கே.என்.சிவராஜபிள்ளை குறிப்பிடுகின்றார் (பெ.மாதையன். 2009:205). கோப்பெருஞ்சோழன் (புறம்.212-223), சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன் (புறம்.65) ஆகியோர் சல்லேகனை எனப்படும் சமண நெறிப்படி வடக்கிருந்து உயிர்துறந்தமை, சமணச்செல்வாக்கு அரசர்களிடம் இருந்தமைக்கான சான்றுகளாக உள்ளன. வேள்வியுடன் அந்தணர் பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெற்ற மதுரைக்காஞ்சியில் சாவகர் பற்றிய செய்தி இடம்பெற்றுள்ளது (475-488). **சங்ககால மக்களின் சமய வாழ்வில் சமண பெளத்தரின் செல்வாக்கு மிகவும் குறைவாகவே இருந்ததென்பது தெளிவாகின்றது** எனக் கூறும் சு.வித்தியானந்தனின் கூற்று சங்க இலக்கியத் தரவைப் பொறுத்தவரை உண்மையெனினும் பிராமிக் கல்வெட்டுச் செய்திகளைப் பொறுத்தமட்டில் முரணாக உள்ளது என்று பெ.மாதையன் குறிப்பிட்டுள்ளார் (2009:205).

தொகுப்புரை

- தமிழகத்தின் தொன்மையான வரலாற்றைக் கட்டமைப்பதற்குத் தமிழ் -பிராமிக் கல்வெட்டுகள் மிகமுக்கியமான சான்றுகளாக அமைகின்றன. இச்சான்றுகள் தமிழ் மக்களின் எழுத்து, மொழி வளர்ச்சி, அரசியல், சமூகப் பொருளாதாரநிலை, சமயநிலை பற்றிய விளக்கங்களைத் தருகின்றன. இவற்றில் மிகப்பழமையான

கல்வெட்டுகள் சங்க இலக்கியக் காலத்துடன் சம்பந்தப்பட்டவை என்பதால் இவற்றின் மதிப்பு மேலும் அதிகமாகின்றது.

- இந்தியா முழுவதும் இன்றுள்ள பல்வேறு எழுத்துகளுக்கு முன்னோடியாக விளங்குபவை கரோஷ்டி, பிராமி எனும் எழுத்துகளாகும். இதில், பிராமி எழுத்து இந்தியா முழுவதும் பரவலான பயன்பாட்டில் இருந்துள்ளது. இதனை, ஐராவதம் மகாதேவன், அசோகன் - பிராமி, மௌரிய - பிராமி, வடபிராமி, பட்டிப்புரோலு பிராமி, சிங்கள பிராமி, தமிழ் - பிராமி என பெயர்கொடுத்து வகைப்படுத்துகின்றார்.
- தமிழ் - பிராமி கல்வெட்டுகள் இயற்கையாக அமைந்துள்ள சிறுகுன்றுகள் மற்றும் உயர்ந்த மலைப்பகுதிகளில் அமைந்துள்ள குகைத்தளங்களில் காணப்படுகின்றன. இக்குகைகளைத் தவிர, பானையோடுகள், நாணயங்கள், மோதிரங்கள், முத்திரைகள் ஆகியவற்றிலும் தமிழ் - பிராமி எழுத்துச் சான்றுகள் காணப்படுகின்றன.
- சங்ககாலத்தைச் சார்ந்த எழுத்து, மொழி வளர்ச்சி, அரசர்களின் பெயர்கள், அரசர்களின் உறவுமுறைகள், வணிகர் பெயர்கள், சமயநிலை, ஊர்ப்பெயர்கள், பட்டங்கள் போன்றவற்றை இக்கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன. இக்குறிப்புகள், சங்ககாலச் சமுதாயம் பற்றிய இலக்கியச் சான்றுகளை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ளன.
- சங்க இலக்கியங்களில் எழுத்து பற்றிய குறிப்புகள் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. இவை மொழியின் வரிவடிவத்தையும் வரையப்பட்ட படங்களையும் குறிக்கின்றன.
- பொதுவாக எழுத்து வடிவம் செப்பனிடப்பட்ட மொழியை ஆதாரமாகக் கொண்டது. அவ்வாறு செப்பனிடப்பெற்ற தமிழ்மொழி தொல்காப்பியம் குறிப்பிடும் செந்தமிழ் மொழியாகும். தொல்காப்பியமும் செந்தமிழ் மொழியையே கையாண்டிருக்கின்றது எனலாம்.
- பழங்காலத்தில் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கான அடிப்படைகள் இல்லாதவரை எழுத்தினைக் கற்க வேண்டிய தேவை எழவில்லை. பொருளாதாரம் முன்னேற்றம், எழுதவும் கணக்கிடவும் திறமை பெற்ற பணியாளர்களின் தேவையைப் பெருக்கிற்று. இதனால் கல்வி கற்றல் என்பது எழுத்து முறையைக் கற்றலாக மாறியது. மருதநிலத்தில் உற்பத்தி செய்யப்பெற்ற உணவுப் பொருள்களின் உபரி, வணிகமுறையைத் தோன்றச் செய்தது.
- வணிக வர்க்கமே எழுத்துக் கல்வியின் தேவையை முதலில் உணர்ந்திருக்க வேண்டும். வரவு செலவு, கடன் கொடுக்கல்

வாங்கல் முதலியவை வாய்ச்சொற்களினாலேயே தொடக்கத்தில் நிகழ்ந்தன. தொடக்ககால வணிகம் சிக்கலற்ற பண்டமாற்றாகவே இருந்தது. இவ்வணிகத்தை மேற்கொண்டவர்கள் கல்லாதவர்களாக இருந்துள்ளனர். காலப்போக்கில் வணிக அமைப்பு சிக்கலுற்றதனாலும் வாய்வழியே ஒப்பந்தம் செய்து நிகழ்த்தும் வணிகத்தில் தவறுகள் நிகழ்ந்ததனாலும் அவற்றைப் பதிவு செய்யவேண்டிய தேவை எழுந்தது.

- தமிழ் எழுத்துகள் பற்றி விரிவான சான்றுகள் சங்க இலக்கியங்களில் கிடைக்காமைக்குக் காரணம், நகரத்தில் பரவிய வேத - சமஸ்கிருத வயப்பட்ட கருத்துநிலைகளாகலாம். சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் கல்வி பற்றிய குறிப்புகள் வேத/வடமொழிக் கல்வியாக இருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.
- சங்ககாலத்தில் பல்வேறு அரசர்கள் ஆட்சி செய்துள்ளனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியத்தின் வாயிலாக அறிந்துகொள்கின்றோம். அதில், பாண்டியர், சேரமன்னர்கள் மற்றும் அதியமான் மரபினரின் பெயர்களைச் சுட்டக் கூடிய கல்வெட்டுகள் ஒருசில இடங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.
- நெடுஞ்செழியனைக் குறிக்க கடலென், வழுதி, பணவன் ஆகிய சொற்கள் பயின்று வருகின்றன. இதில் கடலென் என்பதற்கு நெய்தல் நிலத்தினையும் பணவன் என்பதற்கு மருத நிலத்தினையும் உடையவன் என்று பொருள் கூறலாம். வழுதி என்பது பாண்டியரது குடிப்பெயராகும்.
- புகளூரில் அமைந்துள்ள தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகள் மிகவும் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. இங்கு 12 தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகள் உள்ளன. இதில், இரண்டு கல்வெட்டுகளில் மூன்று சேர மன்னர்களின் பெயர்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவர்கள் இரும்பொறை மரபினர் ஆவர். கோஆதன் செல்லிரும்பொறை, அவன் மகன் பெருங்கடுங்கோன் அவனது மகன் இளங்கடுங்கோன் ஆகிய மூவர் பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவர்கள் மூவரும் பதிற்றுப்பத்தின் 7,8,9 ஆம் பத்துகளின் பாட்டுடைத் தலைவர்களாவர். அதேபோல, இன்றைய கரூர் பண்டைய கருவூர் - வஞ்சி என்ற சேரர் தலைநகரமாக இருந்தது என்பதை அறிய இக்கல்வெட்டுகள், கருஊர் என்ற இடப்பெயர்க் குறிப்புடனும் உள்ளன.
- சங்ககாலச் சோழமன்னர்களைக் குறிப்பிடும் வகையில் தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகள் இதுவரை தமிழகத்தில் கிடைக்கப்பெறவில்லை. ஆனால், கரூரில் கிடைத்த வெள்ளி

மோதிரம் ஒன்றில் **தித்தன்** எனும் பெயர் காணப்படுகின்றது. சங்கப்பாடல்களில் உறையூர் **தித்தன்**, **தித்தன்** **வெளியன்** என இருபெயர்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

- தமிழ்நாட்டில் தகடுரைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு ஆட்சி செய்த ஒரு குடி அதியர் குடி. அசோகனது கல்வெட்டுகளில் பேசப்படும் **சத்யபுத்ரர்** இக்குடியினரே எனத் தற்போது கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. கி.மு.3 ஆம் நூற்றாண்டில் சேர, சோழ, பாண்டியர்களுக்கு இணையாக இவர்கள் திகழ்ந்துள்ளனர் எனத் தெரிகிறது . இவர்களைப் பற்றிய குறிப்பு ஜம்பையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகின்றது.
- தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகளில், அக்காலச் சமூகம், பொருளியல் பற்றிய செய்திகள் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. துறவியர்களையும் அவர்களது இருப்பிடங்களையும் அவற்றை உருவாக்கி கொடுத்த கொடையாளர்களையும் பற்றியே இக்கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன.
- நால்வருணப் பாகுபாட்டை தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடவில்லை. பல்வேறு தொழில் செய்த குடியினர் பெயர்களை அறக்கொடையாளராகக் கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன. சங்ககாலச் சமூகம் தொழில் அடிப்படையில் பிரிந்த குடிநிறை சமூகமாகவே இருந்துள்ளது என்பதை இலக்கியங்களும் சுட்டுகின்றன.
- தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் தமிழ்ச்சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மேலும், அறுத்த, அறுப்பித்த மற்றும் செய்த, செய்வித்த, பண்ணுவித்த, குடுத்த, குடுப்பித்த போன்ற இறுதி மாறுபட்ட சொல் அமைப்புடன் கூடிய சொற்கள் பலவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவற்றைப் பார்க்கும்போது, இக்கல்வெட்டுகளை வடித்தவர்கள் தமிழ் மொழிக் கோட்பாடுகளில் நுண்புலமை பெற்றிருப்பர் என்று முடிவு செய்யலாம்.

வரலாற்றைக் கட்டமைப்பதற்கு நாணயங்கள் மிகமுக்கியச் சான்றுகளாக அமைகின்றன. நாணயங்களைக் கொண்டு அதை வெளியிட்ட மன்னன், காலம், வணிக முன்னேற்றம், பொருளதாரநிலை, அரசியல் தொடர்புகள் போன்றவற்றை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. பண்டமாற்று முறையின் பரிணாம வளர்ச்சியில் பரிணமித்த நாணயங்கள் பல மாற்றத்திற்கேற்பப் பல வடிவங்களில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளன. பண்டமாற்று முறையினையடுத்து, **ஹரண்ய பிண்டம்** என்று வழங்கப்படும் தங்க கட்டிகள் போன்ற சில பொருட்களையும் பண்டங்களைப் பெறுவதற்கு இடைப்பொருளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதன்பிறகு முத்திரை நாணயங்களை அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளனர்.

உலகம் முழுவதும் வரலாற்றின் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில், மனிதன் நாணயங்களை உருவாக்கிப் பயன்படுத்தக் கற்றுக்கொண்டான். நாணயங்கள் அல்லது நாணயங்களைப் போன்ற பொருட்கள் முதன்முதலாக ஆசியாவில் கி.மு. ஏழாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அதேபோல, கி.மு. ஏழாம் நூற்றாண்டில் சீனாவிலும் நாணயங்கள் புழக்கத்திற்கு வந்தன. அதைத்தொடர்ந்து ஜப்பானுக்கும் கொரியாவிற்கும் அது பரவியது. ரோமானியர்கள் கி.மு. நான்காம் நூற்றாண்டில் நாணயங்களைப் பயன்படுத்தக் கற்றுக்கொண்டனர் (தேவ.பேரின்பன்.2011:36). இந்தியாவில் கி.மு.6 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பிருந்தே நாணயங்கள் அல்லது காசுகள் புழக்கத்தில் இருந்துள்ளன. இதனை, கார்ஷாபணம், நிகஷ்க, சதமாந, சுவரணம், கிருஷ்ணல, புராண எனும் பெயர்களில் குறிப்பிடப்படுவதை அக்கால இலக்கியங்களின் வழி அறியமுடிகின்றது. தமிழகத்தில் இதேகாலகட்டத்தினைச் சேர்ந்த முத்திரை நாணயங்கள் வழக்கத்தில் இருந்துள்ளன. சங்ககாலத்தில் உலோக நாணயங்கள் புழக்கத்தில் இருந்துள்ளன என்பதை தற்போதைய ஆய்வுகள் மற்றும் கண்டுபிடிப்புகள் உணர்த்துகின்றன. இதற்கு ஏற்றாற்போல, காஞ்சிபுரத்தில் முத்திரைக் காசுகள் தயாரிக்கும் **வார்ப்புக்கூடு** ஒன்று அகழாய்வில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. அதேபோல, காசுகள் தயாரிக்கப்பட்ட முறைகள் பற்றி கௌடில்யர் எழுதிய அர்த்தசாஸ்திரத்தில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. உலோகத்தை மட்கலத்தில் (மூசை) உருக்கி, பின்னர் காரப்பொருள் சேர்த்து அதைச் சுத்தப்படுத்தி பட்டைக்கல்லில் வைத்துச் சம்மடியால் அடித்து நீண்ட தகடுகளாகச் செய்துள்ளனர். அதன்பிறகு, அந்த தகடுகளைத் துண்டுகளாக வெட்டி அதன்மீது முத்திரைப் பொறிகளைக் கொண்டு முத்திரைகள் பொறித்து நாணயங்கள் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளதை இந்நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இத்தகையப் பின்புலத்தில், தமிழ்நாட்டில் அக்கசாலைகள் இருந்ததை அகழாய்வு

மற்றும் கல்வெட்டுகளின் மூலம் அறிந்துகொள்ளலாம். குறிப்பாக, கொடும்பாளூர், கொற்கை போன்ற இடங்களில் காணப்படும் கோயில் கல்வெட்டுகள் மூலம் அக்கசாலை பற்றி அறியமுடிகின்றது. மத்தியப்பிரதேசத்தில் ஈராவ என்ற இடத்தில் முத்திரைக்காசுகளில் முத்திரைச் சின்னங்கள் பொறிப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட வெண்கல அச்சுவார்ப்பு ஒன்று கிடைத்துள்ளது (நா.கணேசன்.2011:29). இதன்மூலம், பழங்கால மக்கள் நாணயங்களைத் தயாரிக்கும் முறைகளைக் கற்றிருந்தனர் என்பதை அறிந்துகொள்ளலாம்.

சங்ககாலத்தில், இந்தியாவின் வடக்கே மௌரியப் பேரரசு நிலவியது. அப்போது இந்தியா முழுவதும் முத்திரை வெள்ளி நாணயங்கள் வழக்கத்தில் இருந்தன. கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் மௌரியப்பேரரசு வீழ்ச்சியடைந்தபோது வணிகமுன்னேற்றமும் நாணயப்புழக்கமும் தடைபட்டன. வணிகப் பெருவழிகள் ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட அரசர்களின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டதால் வாணிகச் செழிப்பு குறையத்தொடங்கியது. வாணிகப் பெருக்கத்திற்குத் தேவைப்பட்ட முத்திரை வெள்ளி நாணயங்கள் போதிய அளவில் கிடைக்காததை அசோகனுக்குப் பின் வந்த மன்னர்கள் உணரத்தொடங்கினர். இன்று நமக்குக் கிடைத்துவரும் முத்திரைச் செப்பு நாணயங்களை இந்த மன்னர்களே வெளியிட்டிருக்க வேண்டும். இந்தச் செப்பு நாணயங்கள் அன்றாட வாழ்க்கையில் மிகவும் பயன்பட்டுள்ளன. அதேநேரத்தில், மௌரிய முத்திரை வெள்ளி நாணயங்களும் சிலகாலம் புழக்கத்தில் இருந்துள்ளன. விலையுயர்ந்த பொருட்களின் கொடுக்கல் - வாங்கல் முறைகளில் அவை பயன்பட்டு வந்தன எனலாம். இதற்குப் பிறகு மௌரியப் பேரரசு வலுவிழந்த போதிலும் ஆங்காங்கே இருந்த சில அரசர்கள் தங்கள் வணிக நிலைகளுக்கு ஏற்ப செப்பு காசுகளை ஏராளமாக வெளியிடத் தொடங்கினர். இந்த நிலையே, வணிக வளர்ச்சியையும் பொருளாதார மேம்பாட்டையும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது எனலாம். தெற்கே தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை கி.மு.5 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்து மகதப் பேரரசை ஆண்ட மன்னர்கள் வெளியிட்ட முத்திரை நாணயங்கள் வழக்கத்தில் இருந்தன. மகதப் பேரரசை ஆண்ட மௌரியர் ஆட்சியின் முடிவிற்குப் பிறகு தமிழகத்தில் சங்ககாலப் பாண்டியர் முத்திரை வெள்ளிக்காசுகளை வெளியிட்டுள்ளனர். இவையே தமிழ் மன்னர்கள் வெளியிட்ட தொன்மையான முத்திரைக் காசுகள் என்று ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். இதற்குப் பிறகு இம்மன்னர்கள் முத்திரைச் செப்பு, அச்சு, வார்ப்புக் காசுகளையும் வெளியிட்டுள்ளனர். இதன்பிறகு தமிழகம் வந்த ரோமானியர்கள் தங்கள் நாட்டுப் பொன், வெள்ளி நாணயங்களைத் தமிழருடன் நடத்திய விலையுயர்ந்த நடுத்தரப் பொருட்களின் கொடுக்கல், வாங்கலில் பயன்படுத்திக்கொண்டனர். முசிறி

முதலிய துறைமுகங்களில் யவனர்கள் தங்கத்தை இறக்குமதி செய்ததை சங்கப்பாடல்களும் குறிப்பிடுகின்றன. 1775 ஆம் ஆண்டில் இருந்து இன்றுவரை தமிழகத்தில் தங்கம் மற்றும் வெள்ளியினால் ஆன ரோமானிய நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன. அதன்பிறகு, ரோமானியர்கள் கொண்டுவந்த தங்கம் மற்றும் வெள்ளி நாணயங்களை அப்போது ஆட்சிசெய்த சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஆனால், தமிழக வணிகர்கள் ரோமானியர்களின் தங்க, வெள்ளி நாணயங்களுக்கு ஆசைப்பட்டுத் தங்கள் பொருள்களை அவர்களுக்கு விற்றுள்ளனர் என்று வார்மிங்டன் கருதுவதாக இரா.கிருஷ்ணமூர்த்தி குறிப்பிடுகின்றார் (2013:18). இக்கருத்தை நாணயவியல் வரலாறும் உறுதிப்படுத்துகின்றது.

நீரோ மன்னரின் ஆட்சிக்காலத்தில் தரக்குறைவான தங்க நாணயங்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. அதனால், தமிழகத்தில் பழைய ரோமானிய நாணயங்களுக்கு மிகுதியான தேவை ஏற்பட்டது. எனவே, பிற்கால ரோமானியர்கள் தமிழகத்திற்கு வந்து பழைய ரோமானிய நாணயங்களைக் கொடுத்து தமிழகப் பொருட்களை வாங்கிச் சென்றனர். அதன்பிறகு, இரண்டு நாணயங்களும் கிடைக்காத நிலையில் தமிழக - ரோமானிய வணிகத் தொடர்பு சீர்குலையத் தொடங்கியது. மேலும், கி.பி. முதல் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலும் மீண்டும் இந்த வணிக உறவு எழுச்சிப்பெற்றது. இந்த காலகட்டத்தைச் சேர்ந்த ஏராளமான ரோமானிய நாணயங்களும் தமிழக அகழாய்வுகளில் கிடைத்துவருகின்றன.

தமிழகத்தின் தென்பகுதியில் அழுத்தக்குறியிட்ட வெள்ளிக்காசுகள் மிகுதியாகக் கிடைத்துள்ளன. இது, தமிழகத்தில் கிடைத்த காசுகளில் மிகத்தொன்மையானதாகக் கருதப்படுகின்றது. அழுத்தக்குறியீடு உள்ள (Punch - Mark) காசுகளில் உள்ள சில குறியீடுகளும் தென்னிந்திய அகழாய்வில் கிடைத்த கறுப்பு - சிவப்பு பாணை ஓடுகளில் காணப்படும் சில குறியீடுகளும் சிலவற்றில் ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. இந்த கறுப்பு - சிவப்பு பாணை ஓடுகளின் காலம் கி.மு.5 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி.4 ஆம் நூற்றாண்டு எனக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. இக்காசுகள் மற்றும் கிரேக்க மன்னன் அகஸ்டஸ் வெளியிட்ட **திகேரியஸ்** காசுகள் ஆகியவை கோவை மாவட்டம், பெண்ணார் எனும் இடத்தில் கிடைத்துள்ளன. சென்னை, மாம்பலம், தென்னார்க்காடு மாவட்டம், தொண்டமாநத்தம் ஆகிய இடங்களிலும் இக்காசுகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இதைத்தவிர, கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ரோமானிய நாணயங்களும் கிடைத்துள்ளன. எனவே, இவ்வகையான நாணயங்கள் கி.மு.5 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி.

முதல் நூற்றாண்டு வரை புழக்கத்தில் இருந்துள்ளன (தேவ.பேரின்பன்:2011:38).

ஆனால், முத்திரைக்காசுகள் தமிழகத்திற்கு வருவதற்கு முன்னர் தட்டை மற்றும் கோள வடிவக்காசுகள் புழக்கத்தில் இருந்துள்ளன என்று இராச. பவுன்துரை குறிப்பிடுகின்றார். இந்தக்காசுகளுக்கு முன்னோடிக்காசுகள் அல்லது குளிகைக்காசுகள் என்று பெயர். இந்தக்காசுகளைத் தங்கம், வெள்ளி, எலட்ரா, பித்தளை, செம்பு போன்ற உலோகங்களால் செய்து வெளியிட்டுள்ளனர். கரூர் - அமராவதி ஆற்றுப்படுகைகள், நொய்யலாற்றுப் பகுதிகள், வைகையாறு, தாமிரபரணி ஆறு போன்ற இடங்களில் மிகுதியாக கிடைத்துள்ளன. இக்காசுகளில் மீன், புலி, காளை, சங்கு, சிப்பியின் கோட்டு வரைகள் காணப்படுகின்றன. எனவே, கி.மு.500 முதல் கி.மு.100 வரை தமிழகத்தில் இக்காசுகளையே பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்று இராச.பவுன்துரை கூறுகின்றார் (2004:132:133).

புத்தரின் காலத்திலும் அதற்கு முன்னரும் தங்கமே பணமாக பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆனால் அந்நாணயங்கள் இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. தொடக்ககால நாணயங்கள் நமக்குத் தெரிந்தவரை வெள்ளி, தாமிரம், ஈயம் ஆகியவற்றால் செய்யப்பட்டுள்ளன. எனவே, உலகம் முழுவதும் இந்த நாணயங்கள் கி.மு.650க்குப் பிறகு புழக்கத்திற்கு வந்தது என அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

சங்ககால அரசர்களின் வரலாற்றைக் கட்டமைப்பதற்கு இலக்கியச் சான்றுகளைத் தவிர நாணயங்களும் பயன்படுகின்றன. கடந்த 25 ஆண்டுகளாக சங்ககால மன்னர்கள் வெளியிட்ட செப்புக் காசுகள் (எழுத்து பொறிக்கப்பட்ட) பெருமளவில் கிடைத்து வருகின்றன. கேரளா மற்றும் தமிழ்நாட்டில் ஏராளமான ரோம, கிரேக்க நாணயங்களும் கிடைத்துள்ளன. இதன்மூலம், சங்ககால மக்கள் இவர்களுடன் வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர் என அறிந்துகொள்ளலாம். மேலும், கி.மு.3 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சிலுக்கிட வம்சப் பெருமன்னர் இரண்டாம் சிலுக்கிட வெளியிட்ட நாணயங்கள் கரூரில் கிடைத்துள்ளன. இதனால் சேரர்கள் மத்திய தரைக்கடல் பகுதிகளுடன் தொடர்புகொண்டிருந்தனர் என்பது உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது. இதன்மூலம், கரூர் சிறந்த வணிகத்தளமாக விளங்கியுள்ளது என்பதையும் அறியலாம். இங்கு, சேரர் காசுகள் தவிர, சோழர் நாணயங்களும் கிடைத்துள்ளன. இதைத்தவிர, தமிழகம் முழுவதும் பல அரசர்கள் வெளியிட்ட நாணயங்களும் தற்போது கிடைத்து வருகின்றன.

சங்க இலக்கியங்களில் சேர, சோழ, பாண்டியர், குறுநில மன்னர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. இம்மன்னர்கள் ஆட்சிசெய்யும்போது வெளியிட்ட நாணயங்கள் தற்போது அகழாய்வுகளில் கிடைத்து வருகின்றன. ஆனால், இந்நாணயங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படவில்லை. பொற்காசு, மணி, காணம் எனும் சொற்கள் மட்டுமே பயின்று வருகின்றன. இச்சொற்கள் காசைக் குறித்தவை என்றும் அவை ஆபரணங்களுக்காகவும் பெயராகின என்ற கருத்தும் உள்ளது. இதில், காணம் எனும் சொல் மட்டுமே நாணயகளைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டது என்றும் சிலர் கருதுகின்றனர். இச்சொற்களைக் குறித்து அடுத்தடுத்துப் பார்க்கலாம்.

காசு என்பது பலபொருள் குறித்த ஒருசொல். சங்க இலக்கியங்களில் இச்சொல் பல இடங்களில் பயின்று வருவதைப் பார்க்கலாம். இதனை, பொற்காசு, கலன், மணி எனும் பொருள்களிலும் கையாளப்படுவதாக உரையாசிரியர்கள் கருதுகின்றனர் (இரா.கிருஷ்ணமூர்த்தி:2013:11). சங்ககாலப் பெண்கள் காசுகளை மேகலையோடு சேர்த்து அணிந்துள்ளனர் என்பதற்குப் பல சான்றுகள் உள்ளன. இதனை,

பொலம் பசும் பாண்டிற் காசு நிலை அல்குல்,

இலங்குவளை மென் தோள், இழை நிலை நெகிழி

(ஐங்.310:1-2)

எனும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம். இதன்மூலம், காசுகளை ஒருவகை அணிகலன்களாகவும் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என அறிந்துகொள்ளலாம்.

சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்ற காசுகளைப் பொன் காசுகள், பளிங்குக் காசுகள் என வகைப்படுத்தலாம். இத்தகைய காசுகளின் அமைப்பு முறைகளையும் இவ்விலக்கியங்கள் பதிவுசெய்துள்ளன.

உழைமானின் அழகிய பிணை உராய்வதால், அணிகள் புனைந்த பெண்ணொருத்தியின் பொன்னாலாகிய கலன்கள் விரவியிருப்பது போல ஒளியுடன் கூடிய குமிழ் மரப்பழங்கள் நிறைந்த வழி என்று நற்றிணை பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது.

உழை படு மான் பிணை தீண்டலின், இழை மகள்

பொன் செய் காசின், ஒண் பழம் தாசும்

குமிழ் தலைமயங்கிய குறும் பல் அத்தம் (நற்.274:3-5)

தவளையின் வாய்போன்ற, பொன்னாற் செய்யப்பட்ட செல்வச் சிறாரின் சீறடிப் பொலிந்த கிண்கிணிக் காசு போன்று கொன்றையின் பேரரும்பு காணப்படுகின்றது என்பதை,

செல்வச் சிறாஅர் சீறடிப் பொலிந்த

தவளை வாய பொலம்செய் கிண்கிணிக்

காசின் அன்ன போது ஈன் கொன்றை (குறுந்.148:1-3)

எனும் பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இதில் காசின் வடிவம் உருண்டையாக இருந்தது என்பது தெரிகிறது. கிளி தன்னுடைய வளைந்த அலகிடத்தில் கொண்ட வேப்பம்பழம், புதிய நூலை நுழைக்கும் பொருட்டு, மகளிர் தங்கள் விரல் நுனிகளில் அழகாக விளங்கும் கூர்மையான நகங்களுக்கிடையே வைக்கப்பட்டுள்ள பொற்காசு போலக் காட்சியளிக்கும் என்பதை,

உள்ளார் கொல்லொ - தோழி! கிள்ளை

வளைவாய்க் கொண்ட வேப்ப ஒண்பழம்

புதுநாண் நுழைப்பான் நுதிமான் வாள் உகிர்ப்

பொலங்கல ஒருகாசு ஏய்க்கும்

நிலம்கரி கள்ளிஅம் காடு இறந்தோரே? (குறுந்.87:1-5)

எனும் பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இதில் சுட்டப்படுகின்ற காசு மஞ்சள் நிறமாகவும் வேப்பம்பழம் போன்ற வடிவமாகவும் காணப்படுகின்றது. உகாமரத்தின் பழம்போல மஞ்சள் நிறமாகப் பொற்காசுகள் இருந்ததைக் காவன் முல்லைப் புதனார் பின்வருமாறு பதிவுசெய்துள்ளார்.

குயிற்கண் அன்ன குருஉக்காய் முற்றி,

மணிக்காசு அன்ன மால்நிற இருங்கனி

உகாஅய் மென்சினை உதிர்வன கழியும்

வேனில் வெஞ்சுரம் (அகம்.293:6-9)

அதேபோல, பாலைநில வழியில் இருந்த நெல்லி மரங்களில் இருந்து உதிர்ந்துள்ள நெல்லிக்காய்கள், பொற்காசுகள் உதிர்ந்து கிடப்பனபோலக் காணப்படுவதை,

புல்இலை நெல்லிப், புகர்இல் பசுங்காய்

கல்அதர் மருங்கில் கடுவளி உதிர்ப்ப,

பொலம் செய் காசின் பொற்பத் தாஅம்

அத்தம் நண்ணி (அகம்.363:6-9)

எனும் பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், பொன்னாலான பசுமையான வட்டவடிவக் காசுகள் வரிசையாய் அமைந்து அழகுசெய்யும் அல்குலை உடைய தலைவியை,

பொலம் பசும் பாண்டிற் காசு நிலை அல்குல்

இலங்குவளை மென் தோள், இழை நிலை நெகிழ்ப்

(ஐங்.310:1-2)

எனும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறிந்துகொள்ளலாம். காஞ்சி அணிந்த அல்குலின் மேல் தொங்குகின்ற காசுகளின் வரிசை மாறினாலும் அவற்றைத் திருத்திக்கொள்வதற்குத் தெரியாத பெண்ணை,

கோதை மயங்கினும், குறுந் தொடி நெகிழினும்

காழ் பெயல் அல்குல் காசு முறை திரியினும் (நற்.66:8-9)

எனும் பாடல் வரிகள் பதிவுசெய்துள்ளன. புறாக்கள் கொத்தித் தின்றமையால் புல்லிய காய்களையுடைய நெல்லி மரத்தின் மேல் காற்று வீச, உதிர்ந்த பசிய நெல்லிக்காய்கள், நூல் அறுந்துபோக அதிலிருந்து உதிர்ந்த துளையினையுடைய பளிங்குக் காசுகளை போல வறண்ட நிலத்தில் உதிர்ந்து பரவி கிடப்பதை,

புறவுக்குயின்று உண்ட புண்காய் நெல்லிக்

கோடை உதிர்த்த குவிகண் பசங்காய்,

அறுநூல் பளிங்கின் துளைக்காசு கடுப்ப

வறுநிலத்து உதிரும் அத்தம் (அகம்.315:10-13)

எனும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம்.

மேற்குறிப்பிட்ட பாடல்களில் வரும் காசுகள் வேப்பம்பழம், குமிழும் பழம், நெல்லிக்கணி, உகாஅப்பழம், கொன்றை போன்ற வடிவங்களில் காணப்படுகின்றன. இக்காசுகளைப் பொன், பளிங்கு போன்ற பொருட்களைக் கொண்டும் உருவாக்கியுள்ளனர் என்பது தெரியவருகின்றது. சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படும் இக்காசுகளைப் பற்றி இரா.கிருஷ்ணமூர்த்தி குறிப்பிடுகையில்,

‘முத்து, பவளம், பளிங்கு போன்றவற்றின் வடிவத்தில் பண்ட மாற்றிற்காக சங்க காலத்தில் பொற்காசுகள் செய்யப்பட்டன என்று கருத, காசு பற்றி வந்துள்ள உவமைகள் நமக்குக் கைக்கொடுக்கின்றன. அவ்வாறு செய்யப்பட்ட தங்கமுத்தில் துளையிட்டு பண்டைத்தமிழ் மகளிர் அணிந்திருக்க வேண்டும். எனவே, தான் வெள்ளை முத்திலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்ட தங்க வேப்பம்பழம் உவமையாகப் பேசப்படுகிறது. எனவே, சங்க காலத்தில் வேப்பம்பழம்

வடிவிலும், நெல்லிக்காய் வடிவிலும் காசுகள் வழங்கின என்பதும், அந்தக் காசுகளில் துளையிட்டு மகளிர் அணிந்து மகிழ்ந்தனர் என்பதும் பெறப்படுகிறது' (2014:14)

என்று கூறுகின்றார். சங்ககாலத்தில் உள்நாட்டு வாணிகம் பெரும்பாலும் பண்டமாற்று முறையில் தொழிற்பட்டுள்ளது. வெளிநாட்டு வாணிகம் தோன்றிய போது எளிதாகப் பண்டமாற்று முறைகளை மேற்கொள்ள முடியவில்லை. அதனால் முத்து, நெல்லிக்காய் அளவிலான தங்கக்கட்டிகளைப் பரிமாறிக்கொள்ளத் தொடங்கினர் என்று இரா.கிருஷ்ணமூர்த்தி கூறுகின்றார் (2014:14). இது தொடர்பாக, வால்டர் எலியட் கூறிய கருத்தை இவர் பின்வருமாறு பதிவுசெய்துள்ளார்.

‘தங்க நாணயங்களின் தோற்றத்தையும், அவை வளர்ந்த வரலாற்றையும் அறிய முடியவில்லை. அத்தகைய நாணயங்கள் கிடைப்பது அரிதாகவே இருந்தது. அவ்வாறு கிடைத்தவற்றைக் கண்டெடுத்தவர்கள் உடனடியாக இவற்றை உருக்கி அணிகலன்கள் செய்துகொண்டுவிட்டனர். நான் பார்த்த சில தொன்மையான தங்க நாணயங்கள் அனைத்தும், வழுவழுப்பான உருண்டை வடிவிலேயே காணப்பட்டன. இன்னதென்று இனங்காண முடியாத ஒரு சிறு முத்திரைப் பதிவே அவற்றில் இருந்தது. அதுவும் சிதைக்கப்பட்ட நிலையிலேயே காணப்பட்டது. அவை 5.2 கிராம் எடை அளவு கொண்டவையாக இருந்தன. கழுஞ்சு என்று அவை வழங்கப்பட்டன. அதற்கு முன்னர், பொன் என்ற பெயரையே கொண்டிருந்திருக்கின்றன. இந்தத் தங்க நாணயங்கள் நீண்ட நெடுங்காலமாகவே வழக்கில் இருந்து வந்திருக்க வேண்டும். அலாவுதீனின் படைகளும், அவனுக்குப்பின் வந்தவர்களும் டில்லிக்குக் கொள்ளையடித்துச் சென்றவற்றில் பெரும்பகுதி இந்த நாணயங்களாகவே இருந்திருக்கின்றன’ (2014:14)

என்ற கருத்து, மேற்கண்ட முடிவிற்கு சான்றுகளாக அமைகின்றன. எனவே, சங்ககாலத்தில் வேப்பம்பழம், நெல்லிக்காய் போன்ற உருண்டை வடிவிலான காசுகளை வணிகத்திற்குப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பது உறுதியாகின்றது என்று இரா.கிருஷ்ணமூர்த்தி குறிப்பிடுகின்றார் (2014:15).

சங்க இலக்கியத்தில் பயின்று வந்துள்ள இக்காசுகளைப் பற்றி கா.இராஜன் குறிப்பிடுகையில்,

‘காசு என்ற சொல் சங்க இலக்கியத்தில் 13 இடங்களில் பயின்று வருகிறது. அகநானூறு (315:12) பளிங்கினால் செய்யப்பட காசுகள் (Quartz Beads) ஒரு நூலில் கோக்கப்பட்டிருந்ததைக் குறிப்பிடுகிறது. மேலும், கற்களால் காசு (Semi Presious Stroe Beads) செய்யப்படதை மணிக்காசு என்று அகப்பாடல் (293:7) சுட்டுகிறது. இங்கு மணிக்காசு என்ற சொற்றொடரை ஊன்றிப் பார்க்க வேண்டும். இது மணி மற்றும் காசு என்ற இரு சொற்களால் உருவானது. இரண்டும் ஒரே பொருளைத்தரும் பட்சத்தில் இவ்விரு சொற்களையும் பயன்படுத்தத் தேவையில்லை. மணி என்பது அரிய கற்களையும் (gems Stone), காசு என்பது நூலில் கோத்து அணியத்தக்க அமைப்பினையும் ஆபரணத்தையும் (Beads) குறித்து நின்றதால் அரிய கல்மணிகளால் செய்த ஆபரணத்தை மணிக்காசு என்று இலக்கியம் குறிப்பிடுகிறது. இதேபோன்று பளிங்குக் காசு என்ற சொல் பளிங்குக்கற்களால் (Quartz) செய்யப்பட்ட காசு என்று பொருள்படும் (2010:119-120) என்று குறிப்பிடுகின்றார். அதேபோல, காசினைக் கையால் பிடித்துக்கொண்டு அதன் ஊடே நூல் செலுத்துவது (குறுந்.87), காசுகளில் சிறிய பரக்கள் இடப்பட்டு ஓசை எழுப்பப்படுவது (புறம்.198), கால் பெயல் அல்குல் காசு (நற்.66), பொலம் பசும் பாண்டிற்காசு நிறை அல்குல் (ஐங்.310), பொலம் பல்காசு அணிந்த அல்குல் போன்ற வரிகள் தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட காசுகள் இடையில் அணியப்பட்டதைக் குறிப்பிடுகின்றன. எனவே, காசு எனும் சொல் சங்க இலக்கியத்தில் பயன்படுத்திய இடத்தையும் அமைப்பையும் பார்க்கும் பொழுது இவை நாம் நினைத்துக் கொண்டிருப்பதுபோல் நாணயம் என்ற பொருளில் பயன்படுத்தப்படவில்லை. துளையிடப்பட்ட ஆபரணத்தையே குறிக்கின்றன (2010:120)’ என்று கூறுகின்றார்.

மணி எனும் சொல் நூலில் மாலையாகக் கோர்த்து அணிந்துகொள்ளும் ஆபரணம் என்ற நிலையில் பெரும்பாலும் பொருள்கொள்ளப்படுகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் மணி எனும் சொல் பரவலாகக் காணப்படுகின்றது. இச்சொல் பயின்று வரும் நிலையைப் பார்க்கும்பொழுது இது இயற்கையாகக் கிடைக்கும் கற்களையே குறிக்கின்றது எனலாம். புறம்.202 ஆம் பாடல் கலைமான் ஒன்று

ஒடுகின்றபொழுது அதன் குளம்படிபட்டு மணிகள் தெறித்து மிளிர்வதாகக் குறிப்பிடுகின்றது. பதிற்றுப்பத்தில் (21:20-23) சேர மன்னனுக்குச் சொந்தமான செருப்பு மலையில் ஆநிரை மேய்க்கச் சென்ற முல்லை நிலத்துக் கோவலர்கள் மிளிரும் கதிர் மணிகளைப் பெற்றதாகக் குறிப்புள்ளது. காங்கேயத்திற்கு வடமேற்கே ஐந்து கல் தொலைவில் அமைந்துள்ள சிவன்மலை, பெருமாள்மலை ஆகிய குன்றுகளில் உள்ள மணிகளை மக்கள் இன்றும் சேகரித்து வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. சேரநாட்டு மக்கள் நிலத்தை உழும்பொழுது அக்கொழுவின் வழி திருமணிகள் கிடைப்பதை பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிடுகின்றது. இத்தகைய மணிகள் கொடுமணலைச் சுற்றியுள்ள ஊர்களில் இன்றும் கிடைப்பது சங்கப்பாடல்களுக்கு வலுவூற்றத்தாக உள்ளது. மேலும், இந்த மணிகள் எந்தவகைப் பாறைகளில் கிடைக்கும் என்ற குறிப்பையும் சங்க இலக்கியங்கள் தருகின்றன. பொதுவாக இவை பளிங்குக் கற்களுக்கு இடையே அதிகமாக கிடைக்கும் என்பதை நற்றிணை (243), ஐங்குறுநூறு (233) போன்ற நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

எனவே, மேற்கூறிய சான்றுகள் அனைத்தும் இயற்கையாகக் கிடைக்கின்ற மணிகளையே குறிப்பிடுகின்றன. இத்தகைய மணிகளை நாணயங்களாகவும் அல்லது நூலில் கோர்த்து மாலையாகவும் பயன்படுத்தினர் என்ற குறிப்பு பாடல்களில் இல்லை எனலாம்.

தமிழகத்தில், இதுவரை கிடைத்துள்ள நாணயங்கள் அனைத்தும் சதுரமாகவும் வட்டமாகவும், தமிழ்ப்பிராமி எழுத்துப் பொறிப்புகளுடனும் காணப்படுகின்றன. யானை, மீன், வில், அம்பு, மலை, ஆறு போன்ற சின்னங்கள் அந்நாணயங்களில் உள்ளன. எனவே, சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடும் காசு, மணி எனும் சொற்கள் நாணயத்தைக் குறிப்பிடவில்லை எனலாம். சங்ககாலத்தில் நாணயத்தைக் குறிக்க காணம் எனும் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

அரிசில்கிழார் எனும் புலவருக்கு ஒன்பது நூறாயிரம் பொன் காணத்தை பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்ற சேரமன்னன் பரிசாக அளித்த செய்தியை பதிற்றுப்பத்து 8 ஆம் பத்து பதிகத்தின் மூலம் அறியலாம். உருத்திரன் கண்ணனார் இயற்றிய பட்டினப்பாலை எனும் நூலுக்காக கரிகால் வளவன் நூறாயிரங் காணம் பரிசாக அளித்துள்ளான். காக்கைப்பாடினியார் எனும் பெண்பாற் புலவருக்கு ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் நூறு ஆயிரம் பொன் காணத்தைப் பரிசாக (பதிற்றுப்பத்து 6 ஆம் பத்து) வழங்கியுள்ளான். செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனைப் பாடிய கபிலருக்குப் பரிசாக அவ்வரசன் நூறாயிரம் காணம் வழங்கியதாகப் பதிற்றுப்பத்து (7ஆம் பத்து) குறிப்பிடுகின்றது. எனவே, இந்நாணயத்தையே காணம் எனும் சொல்லால் குறிப்பிட்டிருக்க வேண்டும். இக்கருத்தினை உறுதிசெய்யும் வகையில் இங்கு அமைந்த

பொன் ஐந்நூற்று ஐந்து காணம் எனக் கூறும் 9 ஆம் நூற்றாண்டினைச் சேர்ந்த வரகுண பாண்டியனின் கல்வெட்டுச் செய்தியும் இங்கு நினைவு கூறப்படுகின்றது (கா.இராஜன்.2010:121). இத்தகையப் பின்புலத்தில், காசு, மணி, காணம் எனும் சொற்கள் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையதாக இருந்தாலும், சங்க இலக்கியத்தில் இச்சொற்கள் ஆபரணம், அரிய மணிக்கல், நாணயம் எனும் பொருளில் தெளிவாகப் பயின்றுவருவதைப் பார்க்கலாம்.

சேரர் நாணயங்கள்

சங்ககாலச் சேர மன்னர்களின் வரலாற்றை அகநானூறு, புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து போன்ற நூல்கள் பதிவுசெய்துள்ளன. இச் சேரர்களில் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனையும் இமயவரம்பன் மரபினனாகக் கூறப்படுகின்றது. மற்றொரு மரபினனாகப் பொறையன் அல்லது அந்துவன் சேரல் என்பவன் சுட்டப்படுகின்றான். பெயர் முறைகளைக் கொண்டு பார்க்கும்பொழுது கொள்ளப்பொறை, கொல்லிரும்பொறை, குட்டுவன் கோதை, மாக்கோதை, மாகோகோதை ஆகிய பெயர்களில் பொறை, கோதை என்ற மரபுப் பெயர்களே காணப்படுகின்றன. சேரர்களின் காசுகளை ஆய்வு செய்தவர்கள் அவற்றின் காலத்தைக் கி.மு. முதல் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி.2 ஆம் நூற்றாண்டு என கணக்கிடுள்ளனர். அவற்றில் கொல்லிரும்பொறை, மாக்கோதை, குட்டுவன் கோதை ஆகியோரின் காசுகள் பெயருடன் கிடைத்துள்ளன. அக்காசுகள் வடிவம், குறியீடு (சின்னம்) ஆகியவற்றைப் பெற்றுள்ளன.

சேரர்களின் காசுகள் செப்பிலும் நீண்ட சதுர வடிவத்திலும் காணப்படுகின்றன. முன்பக்கத்தில் வலது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் யானையும் அதற்கு மேல் பண்டைத் தமிழ் எழுத்துகளும் காணப்படுகின்றன. பின்பக்கத்தில் சேரர்களின் இலச்சினையான வில்லும் அம்பும் கீழே அங்குசமும் காணப்படுகின்றன. கருவூரில் கிடைத்த சங்ககாலச் சேரர் காசுகளில் யானைக்கு மேல் மங்கலச் சின்னங்கள் உள்ளன. ஆனால், இந்தக் காசுகளில் சில எழுத்துகள் தெளிவற்ற நிலையில் உள்ளன. அதனால் எந்தச் சேர மன்னனால் வெளியிடப்பட்டது என உறுதியாகக் கூறமுடியவில்லை. இதனைத் தொடர்ந்து அமராவதி ஆற்றுப்படுகையில் சேரமான் மாக்கோதை என்ற பெயர் மற்றும் உருவத்துடனும் ஒரு காசு கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இது தமிழக வரலாற்றில் மிகச் சிறப்பான கண்டுபிடிப்பாகும். இக்காசு கிடைக்கும் வரை சங்ககால மன்னர்களின் பெயர்களோ, உருவங்களோ பொறித்த வெள்ளிக்காசு கண்டறியப் படவில்லை. காசின் முன்புறத்தில் பண்டைத் தமிழ் எழுத்துகளும் அதன் கீழ் நடுவே வலப்புறம் நோக்கி

மன்னனின் மார்பளவு உருவமும் காணப்படுகின்றன. காசின் பின்புறம் எந்தவிதச் சின்னமும் இல்லாமல் வழுவழுப்பாக உள்ளது. மன்னனின் தலைக்கு மேல் மாக்கோதை என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில்,

சேரமான் கோக்கோதை மார்பன் (புறம்.48)

சேரமான் குட்டுவன் கோதை (புறம்.54)

போன்ற பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. இவ்வெள்ளிக்காசு மேற்கூறிய மன்னர்களுள் ஒருவரால் வெளியிடப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். குடக்கோ இளஞ்சேரல் இரும்பொறை, யானைக்கண் சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை, சேரமான் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை போன்ற சங்ககால சேரமன்னர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. இதில், கொல்லிரும்பொறை என்ற பெயர் பொறித்த காசுகள் கிடைத்துள்ளன. இது எந்த மன்னால் வெளியிடப்பட்டது எனத் தெரியவில்லை. கொல்லிரும்பொறையின் காசுகள் சிறுசிறு குறியீட்டு வேறுபாடுகளுடன் கிடைத்துள்ளன.

- முன்பக்கத்தில் தோரணவாயில், நிற்கும் அரசனது உருவம் தோரணவாயிலைச் சுற்றிக் **கொல்லிப்பொறை** என்று பிராமியில் எழுதப்பட்டுள்ளது. பின்பக்கத்தில் வில், அம்பு, ஆறு, மலை, முகடு, இரண்டு மீன்கள், தலைச்சின்னம் இடம்பெறுகின்றன.
- தோரணவாயிலின் நடுவில் அரசன் உருவம், **கொல்ஈப்புறைய்** என்ற பிராமி எழுத்து, வலதுபக்கமாக வேலியிட்ட மரம் உள்ளது. பின்புறத்தில் வில், அம்பு, மலைமுகடு, ஆறு, எருது, நீந்தும் இரு மீன்கள், சதுர வடிவம் உள்ளது.
- முன்பக்கத்தில் நிற்கும் அரசன் தோரணவாயிலைச் சுற்றி **கொல்ஈரும்புறை** என்று பிராமியில் பெயரும், வலது பக்கமாக வேலியிட்ட மரமும் உள்ளது. பின்பக்கத்தில் வில், அம்பு, மலைமுகடு, ஆறு, எருது, நீந்தும் மூன்று மீன்கள், சதுர வடிவம் என்பன இடம்பெற்றுள்ளன.

மேற்கூறப்பட்ட காசுகளின் வடிவமைப்பு, குறியீடுகளைக் காணும்பொழுது எழுத்துப் பொறிப்புடன் வில், அம்பு, மீன், வேலியிட்ட மரம், ஒரு மீன், இரண்டு மீன்கள், மூன்று மீன்கள் என்றும் இணை மீன்களாகவும் இடம்பெறுகின்றன. அரசனது முகத்தோற்ற வடிவமைப்பு பாணியானது உரோமானியர்களின் வருகையால் ஏற்பட்ட தாக்கமாகக் கருதப்படுகின்றது.

சங்க இலக்கியங்கள் சேரமன்னர்களின் வரலாற்றைத் தெளிவாகக் கட்டமைக்கின்றன. ஆனால், சோழர்கள் பற்றிய குறிப்புகளைத் தெளிவாகக் கட்டமைக்கவில்லை எனலாம் . இதற்குக் காரணம் , பல புலவர்கள் பல மன்னர்களைப் பற்றி தனித்தனியே குறிப்பிட்டுள்ளனர். அதனால், வரலாற்று நோக்கில் சோழப் பரம்பரையை அறிய இயலவில்லை. அசோகனின் கல்வெட்டுகளில் இவர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. இதன்மூலம், சோழர்கள் தொன்மைக்குடியினர் என்பதை அறிந்துகொள்ளலாம். இவர்கள் கிரேக்க ரோமானியர்களுடனும் வாணிகத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர் எனத்தெரிகிறது. இலக்கியங்களின் வாயிலாக இவர்களுடைய கொடியும் இலச்சினையும் புலியென்பதையும் சிறப்புரிமை பூண்ட மாலை ஆத்தி என்பதனையும் அறிய முடிகின்றது. இத்தகையச் சிறப்புடைய சோழர்களின் நாணயங்கள் மிகக் குறைந்த அளவிலேயே கிடைத்துள்ளன. இந்நாணயங்களில் எழுத்துப் பொறிப்புகள் காணப்படவில்லை. சங்ககாலப் பாண்டியர்களைப் போல சோழர்கள் மிகுதியான நாணயங்களை வெளியிட்டதாகத் தெரியவில்லை.

சங்ககால சோழர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் முத்திரைக் காசுகள் எதுவும் வெளியிடப்படவில்லை. ஆயினும் முத்திரைக் காசுகளில் இடம்பெறும் உருவங்கள் சங்கச் சோழர்களின் காசுகளில் இடம்பெறுகின்றன. காசுகளின் முன்புறத்தில் யானை, காளை, மீன்கள், ஆறுமுகமுள்ள குன்றம், நதி, வேலியிடப்பட்ட மரம் போன்ற வடிவங்கள் உள்ளன. எனவே, முத்திரையிட்ட காசுகளின் தாக்கம் இந்நாணயங்களில் இருப்பதாகக் கருதப்படுகின்றது.

முத்திரையிட்ட காசுகளில் உள்ள குறியீடுகளும் வரைவுகளும் சங்ககாலக் காசுகளிலும் உள்ளன . ஆனால், எழுத்துச் சான்றுகள் ஏதும் இல்லை என்பதால் வரைவு உருவங்களே சோழர்களின் வரலாற்றை அறிய உதவும் சான்றுகளாகின்றன. சங்ககாலச் சோழர் நாணயங்களில் வேலியிட்ட மரமும் புலியும் காணப்படுகின்றது. இரா.கிருஷ்ணமூர்த்தி தனது ஆய்வில் பல சங்ககாலச் சோழர்களின் நாணயங்களை அளித்துள்ளார். அதில்,

- வலப்பக்கம் நோக்கி நிற்கும் யானை, அதன்மேல் ஒரு குடை
- யானையின் முன்பக்கத்தில் ஒரு தேர், பின்பக்கத்தில் வலதுகால் தூக்கி நிற்கும் புலி
- வலப்பக்கம் கொம்பன் யானை, யானையின் மேல் குடைவடிவம், இரண்டு குதிரை பூட்டிய தேர், பின்பக்கத்தில் புலியின் சின்னம்
- வலப்பக்கம் கொம்பன் யானை, குதிரை பூட்டிய தேர், வலது கால் தூக்கி நிற்கும் புலி

- இடப்பக்கம் யானை, அதன் பின்னே வேலியிட்ட மரம், அதன் அருகே நிற்கும் மாடு
- ஒருசில நாணயங்களில் புலியுடன் கதிரவன் சின்னம் காணப்படுகின்றது
- கொம்பன் யானை, குதிரை பூட்டிய தேர், புலி
- யானை, குடை, முன்னே வேலியிட்ட மரம், தேர் (2), புலி
- யானை, திருவத்ச சின்னம், குடை, தாமரை, புலி

போன்ற சின்னங்கள் காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக, சோழர்களின் நாணயங்களின் பின்புறத்தில் புலிச்சின்னமே பெரிதும் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சங்ககால மன்னர்களின் இயல்புகளைக் கூறும்பொழுது அவர்களது கொடி மற்றும் இலச்சினைகளைச் சங்க இலக்கியங்கள் இயல்பாகப் பதிவுசெய்துள்ளன. அந்தவகையில், சோழர்களின் நாணயங்களில் காணப்படும் புலி, யானை பற்றிய குறிப்புகளையும் இவ்விலக்கியங்கள் தருகின்றன.

சோழ மன்னர்கள் புலிப்பொறிப்போர்வையை போர்த்தியிருந்த நடைமுறைச் செய்தியை,

புலிநிறக் கவசம் பூம் பொறி சிதைய

எய் கணை கிழித்த பகட்டு எழில் மார்பின்,

மறலி அன்ன களிற்று மிசையோனே (புறம்.13:3-4)

எனும் பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், தன் குடிமக்களைப் புலி பாதுகாக்கும் குட்டிபோலப் பாதுகாத்தான் என்ற செய்தியை,

..... என்று நின்

முனை தரு பூசல் கனவினும் அறியாது,

புலி புறங்காக்கும் குருளை போல,

மெலிவு இல் செங்கோல் நீ புறங்காப்ப (புறம்.42:8-11)

எனும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம். பாண்டிய நாட்டில் உள்ள ஏழு கதவுகளையும் அழித்துக் கையகப்படுத்தி நின் இலச்சினையாகிய பெரிய வாயுடைய புலியை பொறிக்கும் வலிமையுடையவன் நீ என்று கோவூர் கிழார் பாடியதை,

தென்னம் பொருப்பன் நல் நாட்டுள்ளும்,
 ஏழ் எயிற் கதவம் எறிந்து, கைக்கொண்டு, நின்
 பேழ்வாய் உழுவை பொறிக்கும் ஆற்றலை;
 பாடுநர் வஞ்சி பாட, படையோர்

தாது ஒரு மறுகின் பாசறை பொலிய (புறம்.33:7-11)

எனும் பாடல் வரிகள் பதிவுசெய்துள்ளன. இதனைத்தொடர்ந்து சங்ககாலச் சோழ மன்னர்களின் யானை பற்றிய சிறப்புகளை,

படுமணி யானைப் பசம்பூண் சோழர் (நற்.227)

கைவல் யானைக் கடுந்தேர்ச் சோழர் (அகம்.385)

வெண்வேல் இழையணி யானைச் சோழன் மறவன்
 (அகம்.326)

அண்ணல் யானை அடுபோர்ச் சோழர் (அகம்.96)

குன்றத் தன்ன களிறு பெயர் (புறம்.46)

மலை மாறு மலைக்குங் களிறு (புறம்.125)

எனும் பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இத்தகையப் பின்புலத்தில், புலி, யானை போன்ற அரசச் சின்னங்களும் நாணயங்களின் குறியீடுகளாக இடம்பெறுகின்றன என்பதை இப்பாடல் வரிகளும் அகழாய்வுகளில் கிடைத்த நாணயங்களும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

தமிழகத்தில் தொன்மையான அரச மரபினர்களுள் பாண்டியர்களும் ஒருவர். இவர்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் நற்றிணை, புறநானூறு, மதுரைக்காஞ்சி போன்ற நூல்களில் காணப்படுகின்றன. இவ்விலக்கியங்களின் வாயிலாக,

- வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன்
- பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி
- கடலுண் மாய்ந்த இளம் பெருவழுதி
- தலையானங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்
- கானப் பேரெயில் கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதி
- பாண்டியன் வெள்ளியம் பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதி
- பன்னாடு தந்த பாண்டியன் மாறன் வழுதி
- நம்பி நெடுஞ்செழியன்

போன்ற பாண்டிய மன்னர்களைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இம்மன்னர்களைப் பற்றி இரா.கிருஷ்ணமூர்த்தி குறிப்பிடுகையில்,

‘பாண்டியர் ஆட்சி கி.மு.3 ஆம் நூற்றாண்டிலோ, அதற்கு இரு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரோ தொடங்கி இருக்கலாம். இடையில் ஏற்பட்ட களப்பிரரின் ஆட்சிக்காலம் தவிர்த்து இடைவிடாமல் 10 ஆம் நூற்றாண்டு வரை ஆட்சி செய்துள்ளனர்’ (2013:1)

என்று கூறுவதன் மூலம், பாண்டியர்களின் தொன்மை வரலாற்றைப் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

சங்ககாலப் பாண்டிய மன்னர்கள் பலவகையான நாணயங்களை வெளியிட்டுள்ளனர் என்பதை அண்மைக்கால அகழாய்வுகள் குறிப்பிடுகின்றன. இவர்கள் நாணயங்களை வட்டமாகவும் சதுரமாகவும் வெளியிட்டுள்ளனர். இந்நாணயங்கள் வைகை, தாமிரபரணி ஆற்றுப்படுகை, கும்பகோணம் போன்ற இடங்களில் கிடைத்துள்ளன. இதில் பெருவழுதி எனும் சங்ககாலப் பாண்டியனின் பெயர் பொறித்த காசு கிடைக்கப்பெற்றுள்ளது. இது சதுரவடிவமாகவும் தமிழ்ப் பிராமி எழுத்துப் பொறிப்புகளுடனும் காணப்படுகின்றன.

வழுதி என்பது பாண்டியர்களின் பட்டப்பெயர்களுள் ஒன்று. பெருவழுதி என்பது அவருள் சிறந்தவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பதாகும். பெருவழுதி மன்னர்கள் பலர் இருந்துள்ளனர் என்பதை பின்வரும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

- பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி (புறம்.6,9,12,15,64)
- கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி (நற்.55,56;புறம்.15,182)
- கானபேரையில் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதி (நற்.98;புறம்.21,367)
- வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதி (புறம்.58)

முதலான பாண்டிய மன்னர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் முறையே நற்றிணை, அகநானூறு, புறநானூறு போன்ற நூல்களில் கிடைக்கின்றன. மேற்குறிப்பிட்ட நாணயத்தை இவர்களுள் யார் வெளியிட்டது என்பது தெரியவில்லை. ஆனால், இந்நாணயமே பெருவழுதி மன்னர்களின் கால ஆய்விற்கு மிக முக்கியமான சான்றாக அமைகின்றது. இந்த நாணயத்தின் முன்புறம், இடப்புறம் நோக்கி ஒரு குதிரை உள்ளது. அக்குதிரையின் முகத்திற்குக் கீழே இரண்டு தொடடிகள் உள்ளன. அத்தொடடிகளில் இரண்டு ஆமைகள் உள்ளன. குதிரையின் முகத்திற்கு அருகே பெருவழுதி எனும் சொல் தொடங்குகிறது. அச்சொல் தொன்மையான தமிழ் - பிராமி எழுத்து வரிவடிவத்தில் இருமுறை பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்நாணயத்தில் காணப்படும் மு-கர எழுத்து, மதுரை மாவட்டம் மாங்குளம் குகைத்தளத்தில் காணப்படும் தமிழ் - பிராமி எழுத்து

வகையை ஒத்துள்ளது. இதில் காணப்படும் சில எழுத்துகள் இலங்கையில் காணப்படும் சில குகைத்தளக் கல்வெட்டு எழுத்துகளை ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. இதன் காலம் கி.மு.3 முதல் கி.பி2 வரை என கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. அதன்பிறகு பெருவழிப் பெயர் இல்லாமல், குதிரை, அதன் முகத்திற்கு எதிரே ஒரு தொட்டி, அத்தொட்டியில் ஆமைச் சின்னங்களும் குதிரையைச் சுற்றி தவுரின் சின்னங்கள் உள்ள நாணயங்களும் கிடைத்துள்ளன. இதனைத்தொடர்ந்து, செழிய, செழியன் எனும் பெயர்கள் பொறித்த நாணயங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. செழிய எனும் பெயருடைய குறிப்புகளை,

அடுபோர்ச் செழிய! இகழாது வல்லே (புறம்.18:27)

(பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைக் குடபுலவியனார் பாடியது)

நின்னொடு தூக்கிய வென் வேற் செழிய! (புறம்.19:4)

(பாண்டியன் தலையானங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியனைக் கல்லாடனார் பாடியது)

அடுகளம் வேட்ட அடு போர்ச் செழிய (புறம்.26:11)

(பாண்டியன் தலையானங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனை மாங்குடி கிழார் பாடியது)

போன்ற பாடல் வரிகளின் மூலம் அறியலாம். எந்த நெடுஞ்செழியனால் இந்நாணயங்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன எனத் தெரியவில்லை . இதன் காலம் கி.மு.3 ஆம் நூற்றாண்டு எனக் கணிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நாணயங்களின் முன்புறம் தமிழ் - பிராமி எழுத்து முறையில் செழிய என்று பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. பின்புறம் யானைச்சின்னம் உள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் செழியன் பற்றிய பாடல் வரிகள் முறையே புறநானூறு (76), அகநானூறு (137,149,175,209,296) போன்ற இலக்கியங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன . பாண்டியன் தலையானங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் போன்றோர் இப்பாடல்களின் பாட்டுடைத் தலைவர்கள் ஆவர். செழியன் எனும் பெயர் பொறித்த (தமிழ் - பிராமி) நாணயங்கள் தாமிரபரணி, கரூர் அமராவதி ஆற்றங்கரையில் கிடைத்துள்ளன. இந்நாணயங்களை,

- ஆமை வடிவுடைய செழியன் நாணயம்

(கி.மு.2 ஆம் நூற்றாண்டு)

- முழு முகமூடி கவசம் அணிந்த நாணயம்

(கி.பி. முதல் நூற்றாண்டு)

- மன்னர் தலைபொறித்த சதுரவடிவ நாணயம்

(கி.மு.3 ஆம் நூற்றாண்டு)

என வகைப்படுத்தலாம். இந்நாணயங்களை வெண்கலம், செம்பு ஆகிய உலோகங்களால் செய்யப்பட்டுள்ளன.

சங்ககாலத் தமிழகத்தை மூவேந்தர்களோடு குறுநில மன்னர்களும் ஆட்சி செய்துள்ளனர். அந்த குறுநில மன்னர்களுள் மலையமான்கள் குறிப்பிடத்தக்கவராவர். மலையமான்களின் முன்னோர்கள் யார் எனத் தெரியவில்லை. மலையமான்கள் பற்றிய குறிப்புகள் நற்றிணை (170), குறுந்தொகை (312), அகநானூறு (31,209), புறநானூறு (35,46,126,122,158,123,122,125,174) பெரும்பாணாற்றுப்படை (32-33), சிறுபாணாற்றுப்படை (110-111) போன்ற நூல்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இம்மன்னர்கள் வெளியிட்ட நாணயங்களை திருக்கோவிலூர் போன்ற இடங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. திருக்கோவிலூரில் கிடைத்த நாணயத்தின் முன்புறத்தில் குதிரை நின்று கொண்டிருக்கின்றது. குதிரையின் முன் ஒரு மரம் உள்ளது. மலையமான் எனும் பெயர் தமிழ் - பிராமி எழுத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது. மலைய என்ற பகுதி குதிரைக்கு மேலும், மான் எனும் பகுதி கீழ்ப்பகுதியிலும் உள்ளது. இந்நாணயத்தின் காலம் கி.பி.88-116 என கணிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனைத்தொடர்ந்து, **மலையன்** என்று தமிழ் - பிராமி எழுத்தில் பொறிக்கப்பட்ட நாணயங்கள் கிடைத்துள்ளன. இதன் முன்புறத்தில் குதிரையொன்று நின்று கொண்டிருக்கின்றது . **மலைய** என்ற பகுதி குதிரைக்கு மேலேயும் **ன்** என்ற எழுத்து குதிரையின் முகத்திற்குக் கீழேயும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இடதுபக்கத்தில் மூன்று குன்றுகள் தெரிகின்றன. நடுக்குன்றிலிருந்து ஆறு ஒன்று வலப்பக்கம் நோக்கி பாய்கிறது. ஆற்றில் மீன்களைக் குறிக்கும் புள்ளிகள் உள்ளன. ஆற்றின் கீழ்ப்பகுதியில் நான்கு பக்கக் குன்று, அதன்கீழ் **காளையைக்** குறிக்கும் கோடு ஒன்று மட்டும் உள்ளது. இதன் காலம் கி.பி. ஒன்றாம் நூற்றாண்டாகும் என்று இரா.கிருஷ்ணமூர்த்தி கருதுகின்றார் (2013:21-22).

தொகுப்புரை

- வரலாற்றைக் கட்டமைப்பதற்கு நாணயங்கள் மிகமுக்கியச் சான்றுகளாக அமைகின்றன. நாணயங்களைக் கொண்டு அதை வெளியிட்ட மன்னன், காலம், வணிக முன்னேற்றம், பொருளதாரநிலை, அரசியல் தொடர்புகள் போன்றவற்றை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.
- உலகம் முழுவதும் வரலாற்றின் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில், மனிதன் நாணயங்களை உருவாக்கிப் பயன்படுத்தக்

கற்றுக்கொண்டான். நாணயங்கள் அல்லது நாணயங்களைப் போன்ற பொருட்களை முதன்முதலாக ஆசியாவில் கி.மு. ஏழாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

- இந்தியாவில் கி.மு.6 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பிருந்தே நாணயங்கள் அல்லது காசுகள் புழக்கத்தில் இருந்துள்ளன. இதனை, கார்ஷாபணம், நிகஷ்க, சதமாந, சுவரணம், கிருஷ்ணல, புராண எனும் பெயர்களில் குறிப்பிடப்படுவதை அக்கால இலக்கியங்களின் வழி அறியமுடிகின்றது. தமிழகத்தில் இதேகாலகட்டத்தினைச் சேர்ந்த முத்திரை நாணயங்கள் வழக்கத்தில் இருந்துள்ளன. சங்ககாலத்தில் உலோக நாணயங்கள் புழக்கத்தில் இருந்துள்ளன என்பதை அப்போதைய ஆய்வுகள் மற்றும் கண்டுபிடிப்புகள் உணர்த்துகின்றன.
- சங்ககால அரசர்களின் வரலாற்றைக் கட்டமைப்பதற்கு இலக்கியச் சான்றுகளைத் தவிர நாணயங்களும் பயன்படுகின்றன. கடந்த 25 ஆண்டுகளாக சங்ககால மன்னர்கள் வெளியிட்ட செப்புக் காசுகள் (எழுத்து பொறிக்கப்பட்ட) பெருமளவில் கிடைத்து வருகின்றன. கேரள மற்றும் தமிழ்நாட்டில் ஏராளமான ரோம, கிரேக்க நாணயங்களும் கிடைத்துள்ளன. இதன்மூலம், சங்ககால மக்கள் இவர்களுடன் வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர் என அறிந்துகொள்ளலாம்.
- தமிழகம் முழுவதும் பல அரசர்கள் வெளியிட்ட நாணயங்களும் தற்போது கிடைத்துவருகின்றன. இவை பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படவில்லை. ஆனால், பொற்காசு, மணி, காணம் எனும் சொற்கள் மட்டுமே பயின்று வருகின்றன. இச்சொற்கள் காசைக் குறித்தவை என்றும் அவை ஆபரணங்களுக்காகவும் பெயராகின என்ற கருத்தும் உள்ளன. இதில், காணம் எனும் சொல் மட்டுமே நாணயகளைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டது என்றும் சிலர் கருதுகின்றனர்.
- காசு என்பது பல பொருள் குறித்த ஒருசொல். சங்க இலக்கியங்களில் இச்சொல் பல இடங்களில் பயின்று வருவதைப் பார்க்கலாம். இதனை, பொற்காசு, கலன், மணி எனும் பொருள்களிலும் கையாளப்படுவதாக உரையாசிரியர்கள் கருதுகின்றனர். சங்ககாலப் பெண்கள் காசுகளை மேகலையோடு சேர்த்து அணிந்துள்ளனர் என்பதற்குப் பல சான்றுகள் உள்ளன.

- சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்ற காசுகளைப் பொன் காசுகள், பளிங்குக் காசுகள் என வகைபடுத்தலாம். இத்தகைய காசுகளின் அமைப்பு முறைகளையும் இவ்விலக்கியங்கள் பதிவுசெய்துள்ளன.
- **மணி** எனும் சொல் நூலில் மாலையாகக் கோர்த்து அணிந்துகொள்ளும் ஆபரணம் என்ற நிலையில் பெரும்பாலும் பொருள்கொள்ளப் படுகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் மணி எனும் சொல் பரவலாகக் காணப்படுகின்றது. இச்சொல் பயின்று வரும் நிலையைப் பார்க்கும்பொழுது இது இயற்கையாகக் கிடைக்கும் கற்களையே குறிக்கின்றது எனலாம்.
- தமிழகத்தில் இதுவரை கிடைத்துள்ள நாணயங்கள் அனைத்தும் சதுரமாகவும் வட்டமாகவும், தமிழ்ப்பிராமி எழுத்துப் பொறிப்புகளுடனும் காணப்படுகின்றன. யானை, மீன், வில், அம்பு, மலை, ஆறு போன்ற சின்னங்களும் அந்நாணயங்களில் உள்ளன.
- சங்ககாலச் சேர மன்னர்களின் வரலாற்றை அகநானூறு, புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து போன்ற நூல்கள் பதிவுசெய்துள்ளன. சேரர்களின் காசுகளை ஆய்வு செய்தவர்கள் அவற்றின் காலத்தைக் கி.மு. முதல் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி.2 ஆம் நூற்றாண்டு வரை என கணக்கிட்டுள்ளனர். அவற்றில் கொல்லிரும்பொறை, மாக்கோதை, குட்டுவன் கோதை ஆகியோரின் காசுகள் பெயருடன் கிடைத்துள்ளன. அக்காசுகள் வடிவம், குறியீடு (சின்னம்) ஆகியவற்றைப் பெற்றுள்ளன.
- சேரர்களின் காசுகள் செப்பிலும் நீண்ட சதுர வடிவத்திலும் காணப்படுகின்றன. முன்பக்கத்தில் வலது பக்கம் நோக்கி நிற்கும் யானையும் அதற்கு மேல் பண்டைத் தமிழ் எழுத்துகளும் காணப்படுகின்றன.
- சங்ககாலப் பாண்டிய மன்னர்கள் பல்வேறு வகையான நாணயங்களை வெளியிட்டுள்ளனர் என்பதை அண்மைக்கால அகழாய்வுகள் குறிப்பிடுகின்றன. இவர்கள் நாணயங்களை வட்டமாகவும் சதுரமாகவும் வெளியிட்டுள்ளனர். இந்நாணயங்கள் வைகை, தாமிரபரணி ஆற்றுப்படுகை, கும்பகோணம் போன்ற இடங்களில் கிடைத்துள்ளன. இதில் பெருவழுதி எனும் சங்ககாலப் பாண்டியனின் பெயர் பொறித்த காசு கிடைத்துள்ளது. இது சதுரவடிவமாகவும் தமிழ்ப் பிராமி எழுத்துப் பொறிப்புகளுடனும் காணப்படுகின்றன.

- **செழிய, செழியன்** எனும் பெயர்கள் பொறித்த நாணயங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. சங்க இலக்கியத்தில் **செழியன்** பற்றிய பாடல் வரிகள் முறையே புறநானூறு, அகநானூறு போன்ற இலக்கியங்களில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. பாண்டியன் தலையானங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் போன்றோர் இப்பாடல்களின் பாட்டுடைத் தலைவர்கள் ஆவர். **செழியன்** எனும் பெயர் பொறித்த (தமிழ் - பிராமி) நாணயங்கள் தமிழர்பரணி, கரூர் அமராவதி ஆற்றங்கரையில் கிடைத்துள்ளன.
- சங்ககாலத் தமிழகத்தை மூவேந்தர்களோடு குறுநில மன்னர்களும் ஆட்சி செய்துள்ளனர். அந்தக் குறுநில மன்னர்களுள் மலையமான்கள் குறிப்பிடத்தக்கவராவர். மலையமான்களின் முன்னோர்கள் யார் எனத் தெரியவில்லை.
- மலையமான்கள் வெளியிட்ட நாணயங்கள் திருக்கோவிலூர் போன்ற இடங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. திருக்கோவிலூரில் கிடைத்த நாணயத்தின் முன்புறத்தில் குதிரை நிற்குகொண்டிருக்கின்றது. குதிரையின் முன் ஒரு மரம் உள்ளது. மலையமான் எனும் பெயர் தமிழ் - பிராமி எழுத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

சங்ககால வரலாற்றைக் கட்டமைக்க ஊர்களும் துணைபுரிகின்றன. அந்தவகையில், சங்க இலக்கியங்களில் ஊர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. இக்குறிப்புகளின் ஊடாக, பல ஊர்களில் அகழாய்வுகள் நிகழ்த்தப்பெற்றுள்ளன. இந்த ஆய்வுகளில் சங்ககாலத்தில் அவ்வூர்கள் இருந்துள்ளமை/மக்கள் வாழ்ந்தமை போன்ற தரவுகள் கிடைக்கின்றன. இத்தரவுகளின் மூலம் அவ்வூர்களின் வரலாற்றுப் பின்புலத்தை அறிந்துகொள்ளலாம்.

சங்க இலக்கியங்களில் வீரேமுன்துறை (அகம்.206), மருங்கூர்ப்பட்டினம் (நற்.11), உறந்தை (புறம்.39), கருவூர் வஞ்சி (புறம்.11), கச்சி (பெரும்பாண்.420), புகார் (பட்டினப்.173), கொடுமணம் (பதிற்.74), கொற்கை (அகம்.35), தங்கால் (அகம்.48), வல்லம் (அகம்.336), முசிறி (புறம்.343) போன்ற ஊர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் பயின்று வருவதைப் பார்க்கலாம். இந்த இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும் சில ஊர்களைத் தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகளும் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க பண்டைய தமிழகத்தைச் சங்ககாலத்தில் சேர, சோழ, பாண்டியநாடு என்று வழங்கப்பட்டது. இதனை ஆட்சி செய்த மன்னர்கள் முறையே வஞ்சி (கரூர்), உறையூர், மதுரை ஆகிய இடங்களைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்துள்ளனர். இதனை, சங்க இலக்கியங்கள், அயல்நாட்டினர் குறிப்புகள், பிளினி, தாலமி, பெரிபுளுஸின் செங்கடல் பயண நூல் ஆகியவற்றின் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. மேலும், அந்தக்காலத்தில் இந்நகரங்கள் எவ்வாறு இருந்தன, அங்கு வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்க்கைநிலை, பயன்படுத்திய பொருட்கள், ஆடை, அணிகலன்கள் போன்றவைகளும் அகழாய்வுகளில் கிடைத்துள்ளன.

சிறந்த ஊர்கள் நகரம் எனும் பெயரால் வழங்கப்பெறும். நாட்டின் தலைமைச்சான்ற நகரம் தலைநகரம் எனப்படும். முன்பு ஊர், பட்டி என்று வழங்கிய சில இடங்கள், பிற்காலத்தில் சிறப்புற்று நகரங்களாயின. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த சில ஊர்கள் இன்றும் பழம் பெயர்களுடன் இருக்கின்றன. சில பெயர்கள் சிதைந்தும் வடமொழியாக்கப்பட்டும் உள்ளன. பெருநகரங்கள் சிற்றூர்களாகவும் சிற்றூர்கள் பெருநகரங்களாகவும் மாறுதல் பெற்றுள்ளன. இத்தகையப் பின்புலத்தில், சங்ககாலத்தில் புகழ்பெற்று விளங்கிய ஊர்கள் எவ்வாறு நகரங்களாகவும் துறைமுகங்களாகவும் தொழிற்பட்டுள்ளன என்பதைப் பின்வருமாறு தொகுத்துக்கொள்ளலாம்.

- உறந்தை - அறந் துஞ்சு உறந்தை என்று புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது (58). இந்த ஊர் சோழரின் தலைநகரமாகும்.

இந்நகரை சங்க இலக்கியம் **உறந்தை** என்றும் சிலப்பதிகாரம் **உறையூர்** என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. நீர், நிலம், நீதி, கோல், குடி எனப் பலவகையான வளங்கள் கொண்ட பெருநகராக **உறையூர்** விளங்கியுள்ளதை சங்க இலக்கியங்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

- **மதுரை** - பாண்டிய நாட்டின் தலைநகரம் மதுரையாகும். இது வையை ஆற்றங்கரையில் அமைந்திருந்தது. மதுரையின் பல்வேறு சிறப்புகளைச் சங்க இலக்கியத்தில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது. மதுரையைச் சுற்றி நல்ல பாதுகாப்பாக அகழி அமைந்திருந்தது. நாளங்காடியும் அல்லங்காடியும் பல்வேறு மொழி பேசும் மக்களால் ஆரவாரம்பெற்று நிரம்புக் கிடந்தன. இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த மதுரை மாநகரினைத் தமிழ்நாட்டின் **ஏதன்சு** என்று ஐரோப்பியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.
- **வஞ்சி** - வஞ்சி சேரரின் தலைநகரமாகும். இது சேரநாட்டில் தன்பொருறை ஆற்றங்கரையில் உள்ளது. மதுரையைப் போன்று சேரர்களுக்குப் பெருமைதரும் தொன்மையான நகரம் வஞ்சிமாநகரம். இந்நகரம் பல வளங்களைப் பெற்று சிறப்புடன் திகழ்ந்துள்ளது.
- **தொண்டி** - பொறையனுக்கு உரிமையான தொண்டி மேலைக் கடற்கரையை அடுத்துத் திகழ்வதாகும். இந்நகரம் மேனாட்டு அறிஞர்களால் பாராட்டப்பெற்றுள்ளது. தாலமி தொண்டி நகரத்தை **Tyndis** என்றும் பெரிப்ளுசு நூல் ஆசிரியர் **Thundis** என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். இலக்கியத்தில் இந்நகரம் பற்றி பல குறிப்புகள் உள்ளன.
- **காஞ்சி** - தமிழ் நூல்கள் கச்சி என்றும், பாகவத புராணத்தில் சத்திய விரத சேத்திரம் என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. முக்தி தரும் ஏழு நகரங்களில் முக்கிய நகரமாகக் கருதப்படுகின்றது. காஞ்சி என்பது ஆற்றுப்புவரசுக்குப் பெயர். அம்மரங்கள் மிகுதியாய் இங்கு இருந்தமையால் இந்நகர்க்கு இப்பெயர் வந்திருக்கலாம். காஞ்சியை ஆண்ட மன்னர்களுள் சிறந்தவன் தொண்டைமான் இளந்திரையன். வடமொழி இலக்கண ஆசிரியர் பதஞ்சலி இந்நகரம் பற்றிக் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற்குறிப்பிட்ட ஊர்களில் பல இடங்களில் அகழாய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அதன்மூலம், அவ்வுருளின் பெருமை, பழமை, வாழ்வியல், சமூகப் பொருளாதார நிலையை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. இதனைத் தவிர, காவிரிப்பூம்பட்டினம், கொற்கை, அழகன்குளம், வசவசமுத்திரம், முசிறி, எயிற்பட்டினம், கொடுமணல் போன்ற சங்ககால ஊர்கள், வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க

துறைமுக நகரங்களாகவும் தொழிற்பட்டுள்ளன. இதனை, அகழாய்வுச் சான்றுகளும் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

துறைமுகம்

- இலக்கியங்கள், வெளிநாட்டினரின் குறிப்புகள் சங்ககாலத் தமிழகத்தின் கடல்சார் வாணிபத்தையும் அதனுடன் தொடர்புடைய துறைமுகங்களைப் பற்றியும் பதிவு செய்துள்ளன.
- எனினும் இவற்றில் காணப்படும் சில கடற்கரைப் பட்டினங்கள் மற்றும் அது தொடர்பான பிற தொழிற்பாடுகளை ஆய்வாளர்களால் இதுவரைத் துல்லியமாகக் கணிக்க முடியவில்லை என்பர்.
- அக்காலக் கடல்சார் வரலாற்றை அறிந்துகொள்ளப் போதுமான அளவிற்கு செய்திகள் கிடைக்கின்றன என்பதை மறுக்கமுடியாது.

தமிழகத்தில், சங்ககாலம் ஒரு திருப்புமுனையாக இருந்தமையால் கடல்சார் நடவடிக்கைகளில் பெரும் வளர்ச்சியைப் பெற்றிருந்தது எனலாம். இதில், கடல்சார் வாணிபம் முக்கியப் பங்கு வகித்தது எனலாம். அதனால் துறைமுகம் எனும் அமைப்பு அக்காலத்தில் இருந்த அரசுகளுக்கு இன்றியமையாததாக இருந்தது. இதனால், தமிழகக் கடற்கரையில் துறைமுக நகரங்கள்/வணிக மையங்கள் உருவாயின எனலாம். கடற்சார் வாணிபத்தின் முக்கியத்துவத்தை பா.ஜெயக்குமார் குறிப்பிடுகையில்,

‘சங்ககால நகரமயமாக்கலின் முக்கிய காரணியாக விளங்கியது கடற்சார் வாணிபமாகும். இதனாலேயே அக்கால முக்கிய அரசுகளான சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் இவ்வாணிபத்தில் முக்கியப் பங்கு வகித்தனர். இதனால், கடற்சார் வாணிபம் வீழ்ச்சியுறும்பொழுது துறைமுகங்கள் மற்றும் வணிக மையங்களும் வீழ்ச்சியடைந்ததோடு அக்கால அரசையும் பாதிப்புக்கு உள்ளாக்கியது என ஆர்.சம்பகலட்சுமி குறிப்பிடுவதிலிருந்து கடற்சார் வாணிபம் ஒரு நாட்டின் ஆட்சியிலும் சமூகத்திலும் எந்தளவிற்கு முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது என்பதைக் காண முடிகின்றது’ (2001:18-19)

என்று கூறுகின்றார். இத்தகைய துறைமுகங்கள் மற்றும் கடற்சார் வணிக மையங்கள் பற்றிய குறிப்புகளை,

- சங்க இலக்கியங்கள்
- கிறித்துவ ஆண்டின் தொடக்ககாலத்தைச் சேர்ந்த கடற்பயணக் குறிப்புகளாகக் கருதப்படும் பெரிபுளூசின் எரித்திரியக் கடற்செலவு

- தாலமியின் நிலவியல் கையேடு
- பிளினியின் இயற்கை வரலாறு

போன்றவைகள் தருகின்றன. அக்காலத்தில், கீழை மற்றும் மேலைநாட்டு வாணிபத்தில் தமிழகக் கடற்கரைத் துறைமுகங்கள் கொண்டிருந்த தொழிற்பாடுகளைத் தொல்லியல் தரவுகளும் உணர்த்துகின்றன. கி.மு.3 -கி.பி.3 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தமிழகம் கொண்டிருந்த பன்னாட்டு வாணிபத்தில் கிழக்குக் கடற்கரையிலிருந்த காவிரிப்பூம்பட்டினம், அரிக்கமேடு, கொற்கை, வசவசமுத்திரம் மற்றும் அழகன்குளம் போன்ற துறைமுகங்கள் தொழிற்பட்டுள்ளன. அதன்பிறகு, மேற்குக் கடற்கரையில் முசிறி போன்ற துறைமுகங்கள், மத்தியத்தரைக்கடல் நாடுகளைச் சேர்ந்த கிரேக்க ரோமானிய, அரபு வணிகர்களுடன் செயல்பட்டுள்ளன.

மரக்கலக் கட்டுமானமும் துறைமுக அமைப்பும்

சங்க இலக்கியங்களில் தமிழகத் துறைமுகங்கள் மற்றும் தமிழ்நாட்டு மரக்கலங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. அதில் அம்பி, புணை, திமில், நாவாய் போன்ற மரக்கலங்கள் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இலக்கியத்தில் காணப்படும் செய்திகளைப் பார்க்கும் பொழுது இவையனைத்தும் பன்னாட்டு வாணிகத்திற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டவை எனக் கூறவியலாது. அம்பி என்பது எவ்விதப் பாய்மரமும் இன்றிக் காணப்படுவதால் இது கடற்கரையிலிருந்து வெகுதூரம் சென்றிருக்க இயலாது. அம்பியை ஆறு (அகம்.98) மற்றும் கடற்கரைப் பகுதிகளில் (நற்.354) பயன்படுத்தியதாகத் தெரிகின்றது. புணை அல்லது கட்டுமரம் என்பது மரத்துண்டுகளைக் கொண்டு கட்டப்பட்டதாகும். இது பெரிய கப்பலில் எடுத்துச் செல்லப்பட்டதைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை (2:30-35) குறிப்பிடுகின்றது.

திமில் வகை மரக்கலத்தை மீன் பிடிக்கவும், முத்துக் குளிக்கவும் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை,

**திமில் மேற்கொண்டு, திரைச் சுரம் நீந்தி,
வாள் வாய்ச் சுறவொடு வய மீன் கெண்டி,
நிணம் பெய் தோணியர் இகுமணல் இழிதரும்
பெருங் கழிப் பாக்கம் கல்லென
வருமே -தோழி! கொண்கன் தேரே (நற்.111:6-10)**

**இலங்குஇரும் பரப்பின் எறிசுறா நீக்கி,
வலம்புரி மூழ்கிய வாந்திமிள் பரதவர்
ஒலிதலைப் பணிலம் ஆர்ப்ப, கல்லென,**

**கலிகெழு கொற்கை எதிர்கொள், இழிதரும்
குவவுமணல் நெடுங்கோட்டு ஆங்கண்,
உவக்காண் தோன்றும், எம் சிறுநல் ஊரே!**

(அகம்.350:10-15)

என்று நற்றிணையும் அகநானூறும் குறிப்பிடுகின்றது. இதன் அளவு மற்றும் செய்யப்பட்ட பாங்கின் காரணமாக இது கொடுந்திமில், திந்திமில் (நற்.175;அகம்.240) என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இதைச் செலுத்துவதற்குத் திறமை வாய்ந்த திமிலர்கள் இருந்துள்ளனர். அதன்பிறகு, பன்னாட்டுக் கடற்செலவிற்கு கலம் மற்றும் நாவாய் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது (நற்.295:6-7). இவைகள் பல பாய்மரங்கள் மற்றும் கொடிகளைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. இவ்வகை மரக்கலங்களே தமிழர்கள் உருவாக்கியவற்றில் சிறப்பு வாய்ந்தவை எனலாம் (புறம்.30;அகம்.152;மதுரைக்.74-83). இதில் **கலம்** என்பது தமிழர்களின் மரக்கலமாகவும் இருக்கலாமோ என்ற மயக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. ஏனெனில், இலக்கியங்களில் நாவாய் வெளிநாட்டவருடன் தொடர்புபடுத்திக் கூறப்படுகின்றது. நாவாய் ரோம நாட்டு மரக்கலமாக இருக்கலாம் என்று கா.இராஜன் கருதுகின்றார் (2010:111).

இலக்கியங்களில் துறைமுகங்களைப் பற்றி குறிப்பிடும்பொழுது, வீரை முந்துறை, புகார் முந்துறை, கொற்கை முந்துறை, புகார்ப் பெருந்துறை, கொற்கைப் பெருந்துறை என்று பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. இதில், முந்துறை (அகம்.130,201,206;பட்டினப்.173), பெருந்துறை (நற்.295;அகம்.27) எனும் சொற்கள் மிக நேர்த்தியாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன. உலகம் முழுவதும் வரலாற்றுத் தொடக்ககாலத்தில் உருவான துறைமுகங்கள் ஆறு கடலுடன் கலக்கும் ஆற்று முகத்துவாரத்தில் உருவாக்கப்படுவதில்லை. காரணம் கடல் அலைகளின் தாக்கம் மரக்கலங்களின் மேல் கடுமையாக இருக்கும் என்பதே இதற்குக் காரணமாகும் (கா.இராஜன்:2010:111-112). இது பொருளை ஏற்றுவதிலும் இறக்குவதிலும் இடர்ப்பாடுகளை ஏற்படுத்தக்கூடும் என்பதால் ஆற்றின் உள்ளே படகுத்துறையும், அதனையொட்டி பண்டகச் சாலையும் காணப்படும். எனவே, பண்டகச் சாலையும் படகுத்துறையும் கொண்ட பகுதியே பெருந்துறையாகும். இங்கு வணிகப்பெருமக்கள், உயர்குடிமக்கள் சுங்கவரி அதிகாரிகளும் வாழ்வர் அல்லது பணிபுரிவர் என்பர். அதனால்தான் புறநானூறு (30) மரக்கலங்கள் கடலில் இருந்து ஆற்றின் உள்ளே வந்ததை **கூம்பொடு மீம் பாய் களையாது புகார்அர்ப் புகுந்த பெருங்கலம்** எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இத்தனை மரக்கலங்கள் வந்து செல்வதால் கலங்களைச் செப்பனிடத் தேர்ச்சி பெற்ற தச்சர்கள்

வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். மிகப்பெரிய கலங்கள் பெருந்துறைக்கு வராதபொழுது அவை கடலில் நங்கூரம் பாய்ச்சி நிறுத்தப்பட்டிருக்கும். அப்பெருங் கலங்களில் பொருட்களை ஏற்றவும், இறக்கவும் சிறிய கலன்கள் பயன்படுத்தப்பட்டதைப் புறநானூறு (343) குறிப்பிடுகின்றது. மேற்கூறிய குறிப்புகளின் வழி சங்ககாலத்தில் கடற்கரையோரப் பகுதிகளில், இருந்த மரக்கலங்களின் செயல் திறனை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

காவிரிப் பூம்பட்டினம்

புகார், பூம்புகார், பட்டினம், காவிரிப் பூம்பட்டினம் எனப் பல பெயர்களால் அழைக்கப்படும். முற்காலச் சோழர்களின் இத்துறைமுக நகரம் காவிரியாறு கடலில் புகும் இடத்தில் அமைந்திருப்பதால் இப்பெயர்களைப் பெற்றது. தற்பொழுது இவ்வூர் சிறிய கடற்கரைக் கிராமமாக நாகை மாவட்டத்தில் உள்ளது. பழைய பௌத்த மத நூல்களில் இது **கவீர்பட்டனம்** என்று கூறப்படுகின்றது. **காகந்தி** என்றும் இதற்கு ஒரு பழைய பெயர் உண்டு. பெரிப்ஞ்சு இப்பட்டினத்தைக் **கமரா** எனவும், தாலமி **கபேரிஸ்** எனவும் குறிப்பிடுகின்றனர். கி.பி. முதல் இரண்டு நூற்றாண்டுகளில் ரோமாபுரியிலிருந்து யவன வணிகர் இங்கு வந்து வணிகம் செய்துள்ளனர். தூரக் கிழக்கில் இருந்தும் சாவக நாடு மற்றும் வட இந்தியாவில் இருந்தும் கப்பல் வாணிகர் இங்கு வந்து வாணிகம் செய்துள்ளனர். காவிரிப் பூம்பட்டினத்தின் நகரமைப்பு மற்றும் துறைமுகச் சிறப்புகளை பட்டினப்பாலை, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்ற இலக்கியங்கள் தெளிவாகக் கட்டமைத்துள்ளன. காவிரியாற்றின் முகத்துவாரம் ஆழமாகவும் அகலமாகவும் பல கப்பல்கள் வந்து தங்குவதற்கு ஏற்றதாகவும் இருந்துள்ளது. வாணிகக் கப்பல்கள் நேரே ஆற்றினுள் புகுந்து துறைமுகத்தையடைந்தன.

கூம்பொடு

மீப்பாய் களையாது மிசைப்பரந் தோண்டாது

புகாஅர்ப் புகுந்த பெருங்கலம், தகாஅர்

இடைப்புலப் பெருவழிச் சொரியுங்

கடற்பல தாரத்த நாடுகிழ வோயே (புறம்.30:11-15)

என்று உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் சோழன் நலங்கிள்ளியைப் புகழ்கின்றார். துறைமுகத்தையடுத்த மருவூர்ப்பாக்கத்தில் இருந்து கப்பலை ஓட்டிவந்த மாலுமிகளும், கப்பலோட்டிகளும் கடற்கரைப் பக்கத்தில் தங்கியிருந்தனர். அவர்கள் வெவ்வேறு நாடுகளிலிருந்து வந்தபடியால் வெவ்வேறு மொழிகளைப் பேசினர். அவர்களோடு யவனர்களும் இருந்ததை,

**மொழிபல பெருகிய பழிதீர் தேஎத்துப்
புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்தினி துறையும்
முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம் (பட்டினப்.216-218)**

என்று பட்டினப்பாலை கூறுகின்றது. அந்தக்காலத்தில் காவிரிப்பூம்பட்டினத் துறைமுகத்திற்கு பல பொருள் வந்து இறங்கின என்பதைக் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் கூறுகின்றார். இந்தப் பொருள்கள் வெளிநாடுகளில் இருந்து கடல் வழியாகக் கப்பல்களில் வந்தவை (பட்டினப்.185-193) யாகும். அதேபோல, வெவ்வேறு நாடுகளில் இருந்து நீரின் வழியாக இத்துறைமுகத்திற்கு வந்திறங்கிய பொருட்களைப் பற்றியும் அதன் சிறப்புகள் பற்றியும் பட்டினப்பாலை தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றது. இதனைப் பின்வரும் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

**நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்
காலின் வந்த கருங் கறி மூடையும்,
வடமலை பிறந்த மணியும் பொன்னும்,
குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்,
தென்கடல் முத்தும், குணகடல் துகிரும்,
கங்கை வாரியும், காவிரிப் பயனும்,
ஈழத்து உணவும், காழகத்து ஆக்கமும்,
அரியவும் பெரியவும் நெறிய ஈண்டி
வளந்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகின்**

(பட்டினப்.185-193).

இவற்றில், அரேபிய குதிரைகள், தமிழகத்தின் கொற்கை, மன்னார் பகுதிகளைச் சேர்ந்த முத்துக்கள், கீழைக் கடற்பகுதியைச் சேர்ந்த பவளம், இலங்கையிலிருந்து வரப்பெற்ற உணவுப்பொருட்கள் மற்றும் பிற இடங்களில் இருந்து வந்திறங்கிய மணி, பொன், துகில் போன்றவை முக்கியமானவையாகும். இதன்மூலம், சங்ககாலத்தில் இத்துறைமுகம் சிறப்பாகச் செயல்பட்டுள்ளதை அறிந்துகொள்ளலாம்.

1960 ஆம் ஆண்டு எஸ்.பரமசிவன் என்பவர் காவிரிப்பூம்பட்டினக் கடற்கரைப் பகுதியில் மேற்கொண்ட காந்த அளவியல் ஆய்வில் இப்பகுதியில் கட்டப்பட்ட பகுதிகள் புதையுண்டு இருப்பதைக் கண்டுபிடித்துள்ளார். மேற்பரப்பாய்வில் வானகிரி, கீழையூர் ஆகிய இடங்களில் கருப்பு சிவப்பு பானையோடுகளுடன் ஒருபக்கம் புலி மறுபக்கம் யானை பொறிக்கப்பட்ட சோழ செப்புக் காசு, அரிய கல் மணிகள், ரௌலட் பானை ஓடுகள் மற்றும் வெள்ளையன் இருப்பில் ரோம நாணயம் போன்றவை கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அகழாய்வில்

இத்துறைமுகத்தின் வரலாற்றுச் சிறப்பை வெளிப்படுத்தும் பல அரிய கண்டுபிடிப்புகள் வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளன. கீழையூரில் பெரிய செங்கற்களால் உருவாக்கப்பெற்ற சுவர்களுடன் கூடிய கட்டடப்பகுதியும், அச்சுவர்களின்மேல் மரத்தினாலான கம்பங்கள் இருந்ததையும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இது ஏற்றுமதி இறக்குமதிக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட துறைமுகப்பகுதியின் படகுத்துறை என தொல்லியல் வல்லுநர்களால் அடையாளம் காணப்பட்டது. துறைமுகத்தில் கப்பல்களைக் கட்டுவதற்கு மரக்கம்பங்களைப் பயன்படுத்தியிருக்க வேண்டும் என்பதும் உணரப்பட்டது. இக்கம்பங்கள் கி.பி.3 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகக் கணிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், பட்டினப்பாலை குறிக்கும் துறைமுகச் சிறப்பும் இதன்வழி உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது. வானகிரி பகுதியில் செங்கற்களால் அழகாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ள கி.பி.2 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த நீர்த்தேக்கம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. காவிரி ஆற்றில் இருந்து நீரைக்கொண்டு வந்து அணையாகத் தேக்கிப் பின்னர் அதிலிருந்து நீரைப் பகிர்ந்தளிப்பதற்கு இதை அமைத்துள்ளனர். அக்காலத் தொழில்நுட்பத்திறனை இது வெளிப்படுத்துகின்றது எனலாம். மேலும், ஆந்திர மாநிலம், அமராவதியில் கி.மு.2 - கி.பி.2 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் கட்டப்பட்ட பௌத்த தூபிக்குக் **கண்ணன்** எனப் பெயர்கொண்ட தமிழ் வணிகர்கள் பொருளுதவி செய்ததையும் கலிங்கத்திலிருந்து துணிகளை தமிழகத்தில் இறக்குமதி செய்யப்பட்டதையும் மயிலை.சீனி.வேங்கடசாமி குறிப்பிடுகின்றார். அக்காலத் தமிழகத்திற்கும் வடஇந்தியப் பகுதிகளுக்கும் இடையே குறிப்பாக காவிரிப்பூம்பட்டினம் துறைமுகத்தின் மூலமாக இருந்த வாணிபத்தொடர்பு விளங்குகின்றது (பா.ஜெயக்குமார்.2001:26). மேலும், அம்போரா சாடிகளின் சில்லுகளும் அசோகன் பிராமி எழுத்தில் பிராகிருத மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள பாணை ஓடு ஒன்றும் கிடைக்கப்பெற்றமை சிறப்பாகக் குறிக்கத்தக்கதாகும்.

அரிக்கமேடு

பாண்டிச்சேரியில் இருந்து 4 கி.மீ. தொலைவில் அரியாங்குப்பம் ஆறு கிழக்குக்கடலில் கலக்குமிடத்தில் அரிக்கமேடு அமைந்துள்ளது. இதன் தற்போதைய பெயர் வீரம்பட்டினம் என்பதாகும். இத்துறைமுகத்தை,

பெரு முது செல்வர் பொன்னுடைப் புதல்வர்

சிறுதோட் கோத்த செவ் அரிப்பறையின்

கண்ணகத்து எழுதிய குரீஇப் போல,

கோல் கொண்டு அலைப்பப் படியியர்மாதோ

வீரை வேண்மான் வெளியன் தித்தன் (நற்.58:1-5)

என்று நற்றிணை குறிப்பிடுகின்றது. வீரை முன்துறை வேளிருக்குச் சொந்தமானது என்றும் அங்கு ஏராளமாக உப்பு உற்பத்தி செய்யும் உப்பளங்கள் இருந்தன என்றும் அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. இதனை,

அடுபோர் வேளிர் வீரை முன்துறை,

நெடுவெள் உப்பின் நிரம்பாக் குப்பை

பெரும்பெயற்கு உருகியாஅங்கு,

துருந்துஇழை நெகிழ்ந்தன, தடமென் தோளே?

(அகம்.206:13-16)

எனும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம். இதன்மூலம், வீரை ஒரு துறைமுகமாகவும் கடற்கரையில் அமைந்திருந்த ஊராகவும் இருந்தமை தெளிவாகின்றது. வீரை என்ற பெயரை வீரம்பட்டினமாகக் கொண்டால் சங்ககால வீரையே அரிக்கமேடு என்பதில் ஐயமில்லை (பா.ஜெயக்குமார்:2001:27). இத்துறைமுகம் குறித்து மற்றொரு இடத்தில் அகநானூறு பின்வருமாறு பதிவுசெய்துள்ளது.

சினம்கெழு தானை, தித்தன் வெளியன்,

இரங்குநீர்ப் பரப்பின் கானல்அம் பெருந்துறை,

தனம்தரு நன்கலம் சிதையத் தாக்கும்

சிறு வெள் இறவின் குப்பை அன்ன (அகம்.152:5-8)

எனும் பாடல் வரிகள் மூலம், இது பெரிய துறைமுகமாக இருந்தது எனவும் அத்துறைமுகம் தித்தன் வெளியன் என்பவனுக்கு உரியது எனவும் அறிந்துகொள்ளலாம். மேற்கூறிய வெளியன் தித்தனும், தித்தன் வெளியனும் தந்தை மகனாகக் கருதப்படுவதோடு சோழ மரபினராகவும் கருதப்படுகின்றது (பா.ஜெயக்குமார்:2001:27). மேலும், அகநானூறு இத்துறைமுகத்தை வீரை முன்துறை எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இதனைப் பின்வரும் பாடலடிகள் பதிவுசெய்துள்ளன.

அடுபோர் வேளிர் வீரை முன்முறை,

நெடுவேள் உப்பின் நிரம்பாக் குப்பை, (அகம்.206:13-14)

இதில் முன்துறை என்பது ஆறு கடலுடன் கலக்கும் முகத்துவாரத்தில் அமைந்துள்ள துறைமுகத்தைக் குறிப்பதாகும். அதேபோல, கொற்கைத் துறைமுகம் பற்றி சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும்போது முன்துறை என்றே குறிப்பிடுகின்றன. வீரை பாண்டிச்சேரி - கடலூர் கடற்கரைப்பகுதியில் இருந்திருக்கக்கூடும். இப்பகுதியைப் பற்றி பா.ஜெயக்குமார் பின்வருமாறு பதிவுசெய்துள்ளார்.

சிறுபாணாற்றுப்படை (122) ஓய் எனப்படும் வேளிரின்கீழ் இருந்ததைக் குறிப்பிடுகின்றது. இந்த ஓய்மா நாட்டின் ஓய் வேளிரின் சிறந்த துறைமுகங்களாக மரக்காணம் மற்றும் வீரை, அதாவது வீரம்பட்டினம் ஆகியன இருந்திருக்க வேண்டும். அந்தவகையில் தற்பொழுது வழங்கப்பட்டு வரும் வீரம்பட்டினம், மேற்சட்டிய வீரை அல்லது வீரா என்பதில் இருந்து தோன்றியிருக்க வேண்டும் என ஐராவதம் மகாதேவன் கருதுகின்றார். மேலும், சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடும் வீரை வேண்மான் தித்தன் வெளியன் என்பதில் வீரை என்பது அவ்வேளிரின் தலைநகரைக் குறிப்பதாகக் கொள்ள வேண்டும் எனவும் அந்தவகையில் அரிக்கமேடு அக்காலத்தில் தலைநகரமாகவும் விளங்கியது என்றும் குறிப்பிடுகின்றார் (2001:27-28).

அரிக்கமேடு கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் தமிழகத்துக்கு வந்து வணிகம் செய்த யவனருடைய பண்டகசாலையாக இருக்கவேண்டும் என்று சமீபத்தில் நடந்த அகழாய்வுகளினால் தெரிகின்றது. பெரிப்ளஸ் எனும் கிரேக்க நூல், தமிழ்நாட்டின் கிழக்குக் கரையில் காமராவுக்கு (காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கு) வடக்கே 60 மைல் தூரத்தில் உள்ள போதவுகே எனும் பட்டினத்தைக் குறிக்கிறது. அந்தப் போதவுகே இந்த அரிக்கமேடாக இருக்கக்கூடும் என்று தோன்றுகின்றது என்று மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி குறிப்பிடுகின்றார் (2007:53-54).

கி.பி.45க்கும் 50க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் செய்யப்பட்டு, மத்தியத் தரைக்கடல் நாடுகளில் இருந்து கொண்டுவரப்பட்ட பாண்டங்களும், அம்போரா எனும் மது வைக்கும் சாடிகளும் இங்கு கண்டு எடுக்கப்பட்டுள்ளன. அக்காலத்து அரசர், யவனர் கொண்டுவந்த மதுபானத்தை அருந்தினர் என்பதை நக்கீரர்,

யவனர், நன்கலம் தந்ததன் கமழ்தேறல்

பொன்செய் புனைகலத் தேந்தி நாளும்

ஒண்டொடி மகளிர் மடுப்ப மகிழ் சிறந்து

ஆங்கினி தொழுகுமதி ஓங்குவான் மாற (புறம்.56:18-21)

எனும் பாடலடிகள் மூலம் விளக்குகின்றார். யவனருடைய மதுச்சாடிகள் அரிக்கமேட்டு அகழாய்வுகளில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. சிவப்புக் களிமண்ணால் செய்யப்பட்ட யவன விளக்கின் உடைந்த துண்டுகளும் அரிக்கமேட்டில் கண்டெடுக்கப்பட்டன. யவன விளக்கைப் பற்றி நக்கீரர்,

யவனர் இயற்றிய வினைமான் பாவை

கையேந் தையகல் நிறைய நெய் சொரிந்து

பருஉத் திரி கொளிய் குருஉத்தலை நிமிர்ஒளி

(நெடுநல்:101-103)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். ரோமானிய கலைப்பாணியில் காணப்படும் பல உருவங்கள், யவன விளக்குகள் போன்றவையும் அரிக்கமேட்டில் கிடைத்துள்ளன. அரிக்கமேட்டில் மற்றொரு முக்கியமான கண்டுபிடிப்பு கி.பி. முதல் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கட்டடப் பகுதிகளாகும். இவற்றில் இரு சுவர்களுக்குள் தொடிகளுடன் காணப்படும் பகுதி மெல்லிய உயர்தர வகையைச் சார்ந்த துணி தயாரிப்பதற்கும் சாயம் தோய்க்கவும் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதாகக் கருதப்படுகின்றது. இங்கிருந்து துணி வகைகள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்பதோடு பண்டைய தமிழக வாணிபத்தில் துணி முக்கியப் பொருளாக இருந்தது என்பதையும் உறுதிப்படுத்துகின்றது. அதேபோல, இத்துறைமுகப் பகுதியில் தங்கம், அரிய கல் வகைகள், கண்ணாடி ஆகியவற்றை மூலப்பொருட்களாகக் கொண்டு உற்பத்தி செய்யப்பட்ட மணிகள் ஏராளமாகக் கிடைத்திருப்பது இத்துறைமுகப்பகுதி சிறந்த தொழிற்கூட நகரமாக இருந்ததைப் புலப்படுத்துகின்றது. மேலும், அரிக்கமேட்டுக்கு அருகில், கடற்கரை ஊர்களாக அமைந்துள்ள காரைக்காடு, வெங்கமேடு, நத்தமேடு போன்ற இடங்களில் காணப்படும் ரோமானிய எச்சங்களைக் கொண்டு இக்கடற்கரையோர ஊர்களும், அரிக்கமேடும் அரிய கல் மணிகள், கண்ணாடி போன்ற பொருள்களை உற்பத்தி செய்ததில் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையனவாக இருந்திருக்க வேண்டும் எனக் கருத இடமுண்டு. தென்கிழக்கு ஆசியாவில் காணப்பட்ட சரக்குகளை இடைத்தரகர்களின் எவ்வித இடையூறுமின்றி நேரடியாக ஏற்றுமதி செய்வதற்கு அரிக்கமேடு துறைமுகத்தை ரோமானியர்கள் பயன்படுத்தினர் என கிளாரன்சு மலோனி கருதுவதாக பா.ஜெயக்குமார் குறிப்பிடுகின்றார் (2001:31).

காரைக்காடு எனும் இடத்தில் மேற்கொண்ட அகழாய்வில், கருப்பு சிவப்பு பாணையோடுகளுடன் கி.மு1, கி.பி1 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அம்பொரெ, ரூலெட் பாணை ஓடுகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அரிய கல் மணிகள், முற்றுப்பெறாத நிலைகளில் காணப்படும் மணிகள், உற்பத்தி செய்வதற்குத் தேவையான மூலப்பொருட்களான அரிய கல்வகைகள் போன்றவை சொங்கர்களால் அமைக்கப்பட்டிருந்த கட்டடப்பகுதிகளில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இது, வரலாற்றுக்கால தொடக்கத்தில் மணிகள் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய மையமாகக் காரைக்காடு இருந்ததை உணர்த்துகின்றது.

மேலும், அரிக்கமேட்டில் கிடைத்த அரிடைன் மட்பாண்டத்தைப் பற்றி விமலா பெக்லே கூறிய கருத்தை பா.ஜெயக்குமார் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

‘அரிக்கமேட்டில் கிடைத்த ஞாலெட்டை பாணைகளின் தொழில்நுட்பத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்திருப்பினும் அரிடைன் மட்பாண்டத்தின் காலத்தைக் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திற்கு எடுத்துச்செல்கிறார். அகழாய்வில் ஞாலெட்டை மட்பாண்டம் அரிடைன் மட்பாண்ட மண் அடுக்கினைத் தொடர்ந்து கிடைத்தபொழுதும் இம்மட்பாண்டம் அரிக்கமேட்டில் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனவும், இதன் தொழில்நுட்பம் மட்டும் நிச்சயமாக மேற்கிலிருந்து வந்திருக்கவேண்டும் எனவும் கருதுகிறார்’ (2001:32)

இது, கடற்சார் வாணிபத்தின் பயனாக மேற்கத்திய தொழில் நுட்பம் தமிழகத்தில் சங்ககாலத்திலேயே ஊடுருவியதைக் காட்டுகின்றது. இதுபோன்ற அறிவியல் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியில் துறைமுகங்களே முக்கியப் பங்கு வகித்தது எனலாம். இத்தகைய பின்புலத்தில், மேற்கண்ட ஆய்வுகளின் முடிவாக அரிக்கமேடு ரோம நாட்டுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்த காலத்தை கி.மு.3 ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதிக்குக் கொண்டு செல்லலாம். மத்தியத் தரைக்கடல் நாடுகளுடன் இத்துறைமுகம் முதன்முதலாக வாணிபத் தொடர்பை கி.மு.2 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலேயே ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும் எனத் தெரிகின்றது.

கொற்கை

கொற்கை தூத்துக்குடி மாவட்டம் திருச்செந்தூர் வட்டத்தில் அமைந்துள்ளது. தாமிரபரணி ஆற்றின் முகத்துவாரத்தில் சங்ககாலப் பாண்டியர்களின் இயற்கைத் துறைமுகமாக கொற்கை புகழுடன் விளங்கியுள்ளது. கொல்கை அல்லது கொல்கீஸ் என்பது சங்ககால துறைமுக நகரமான கொற்கையைக் குறிக்கின்றது என்றும் இன்றைய இலக்கியத் தமிழில் கொல்கை என்பதில் லகரம் நகரமாகத் திரிந்து கொற்கை ஆகியிருக்கின்றது என்றும் கூறுவர். கொற்கை, பாண்டியர்களின் மதுரைக்கு முந்திய தலைநகரமாகும். இது, சிறந்த துறைமுகம் மட்டுமல்லாமல் தென்னிந்திய நாகரிகத்தின் தொடர்பாகவும் விளங்கியது என்பர். இங்கிருந்தே பிற தென்னிந்திய அரசுகள் தோன்றின என்றும் கால்டுவெல் கூறுவதாக பா.ஜெயக்குமார் குறிப்பிடுகின்றார். கொற்கை பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியங்களில்

பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. பாண்டிய மன்னன் வழுதி என்பவனது துறைமுகமாக கொற்கை விளங்கியதை,

**இவர்திரை தந்த ஈர்ங்கதிர் முத்தம்
கவர்நடைப் புரவி கால்வடுத் தபுக்கும்
நல்தேர் வழுதி கொற்கை முன்துறை
வண்டுவாய் திறந்த வாங்குகழி நெய்தற்
போது புறங் கொடுத்த உண்கண்**

மாதர் வான்முகம் மதைஇய நோக்கே (அகம்.130:9-14)

எனும் அகநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் மூலம் அறிந்துகொள்ளலாம். இத்துறைமுகம் பாண்டிய மன்னன் வெற்றிவேல் செழியன் என்பவனின் சிறப்புமிகு தலைநகரமாக விளங்கியதையும் இந்த வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இலக்கியங்கள் பாண்டிய மன்னர்களைப் பொதுவாக கொற்கையின் கோமாள்களாகவே பதிவுசெய்துள்ளன. இதனை, **கொற்கைக் கோமான் கொற்கையம் பெருந்துறை** என்ற ஐங்குறுநூற்று (188) வரிகளின் மூலம் அறியலாம். எனவே, கொற்கை பாண்டிய மன்னர்களின் முக்கிய இடமாக இருந்துள்ளதை இச்சான்றுகளின் மூலம் அறிந்துகொள்ளலாம். தாமிரபரணி ஆறு கடலுடன் கலக்குமிடத்தில் கொற்கை அமைந்திருந்ததால் அகநானூறு (130) இதை கொற்கை முன்துறை எனக் குறிப்பிடுவதோடு ஒரு பெரிய துறைமுகமாக இருந்ததையும் சுட்டுகின்றது. கொற்கை முத்துக்குப் பெயர் பெற்றிருந்ததையும் அங்கு சங்கு மற்றும் முத்துக் குளித்தலில் பரதவர் ஈடுபட்டதையும்,

**மறப் போர் பாண்டியர் அறத்தின் காக்கும்
கொற்கை அம் பெருந்துறை முத்தின் அன்ன
நகை பொலிந்து இலங்கும் எயிறு கெழு துவர்வாய்
தகைப்பத் தங்கலர் ஆயினும், இகப்ப
யாங்ஙனம் விடுமோ மற்றே (அகம்.27:9-12)**

எனும் பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. கொற்கை கடற்கரையில் சிறிக்கிடக்கும் முத்துக்களை குழந்தைகள் எடுத்து மீண்டும் அதைச் சிப்பிக்குள் இட்டு கிலுகிலுப்பை செய்து விளையாடியதையும் அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த குரங்குக் குட்டிகளும் அதேபோன்று செய்து விளையாடியதையும் சிறுபாணாற்றுப்படை (55-62) குறிப்பிடுகின்றது. ஒருவன் குதிரைமேல் அமர்ந்து கொற்கை கடற்கரையோரமாகச் சென்றபோது அக்குதிரையின் கால் குளம்புகளில் முத்துக்கள் பதிந்து காணப்பட்டன. இதனை,

இவர்திரை தந்த ஈரங்கதிர் முத்தம்

கவர்நடைப் புரவிக் கால்வருத் தடிக்கும்

நற்றேர் வழிதெ கொற்கை முன்துறை (அகம்.130:9-11)

எனும் பாடல் வரிகள் பதிவுசெய்துள்ளன. இவைகளைத் தவிர நற்றிணை, மதுரைக்காஞ்சி, முல்லைப்பாட்டு, சிலப்பதிகாரம் போன்ற இலக்கியங்களும் கொற்கை சிறந்த துறைமுகமாகவும் அங்கு முத்து, சங்குத்தொழில் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றிருந்ததையும் குறிப்பிடுகின்றன.

கி.மு.4 ஆம் நூற்றாண்டில் சமுத்திரக்குப்பரின் அவையை சிறப்பித்த கௌடில்யரின் அர்த்தசாஸ்திரத்தில் தாம்ரபண்ணி, பாண்டியகவாடம் என்ற குறிப்பு உள்ளது. இது, பாண்டிய நாட்டின் கொற்கைப் பகுதியில் காணப்படும் முத்தைக் குறிக்கின்றது என்று வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். கவாடம் என்பதற்கு முத்து எனப் பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது. ஆதலால், பாண்டிய கவாடம் என்பது பாண்டிய நாட்டில் இருந்த துறைமுகம் என சில ஆய்வாளர்கள் கருதுவது சரியானதன்று (பா.ஜெயக்குமார்:2001:35-36) . பாண்டிய அரசு கி.மு.600-700 ஆம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே செழிப்புற்று இருந்தது என்று சந்திரகுப்தரின் காலத்தில் இந்தியாவிற்கு வந்த கிரேக்கத் தூதுவர் மெகசுதனிசு குறிப்பிட்டதையும் மகாபாரதத்தில் கொற்கை கொல்லகிரி என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதையும் இங்கு கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும் . கி.பி.6 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த இலங்கையின் வரலாற்றுச் சான்றான மகாவம்சம், விசயன் இந்நாட்டில் தனது அரசை ஏற்படுத்த அருகில் உள்ள பாண்டிய மன்னனின் மகளைப் பெண் கேட்டுத் தனது பரிவாரங்களைப் பல பரிசுப்பொருட்களுடன் அனுப்பி வைத்தான். அதன்பிறகு, மன்னனின் சம்மதம் பெற்று பாண்டிய இளவரசியையும் அவளுடன் பல பெண்களையும் மற்றும் யானை, குதிரை போன்றவற்றையும் பாண்டியநாட்டில் இருந்து ஒரு கப்பலின் மூலம் ஏற்றிவந்து இலங்கையில் உள்ள மகாதிட்டை எனும் துறைமுகத்தில் இறங்கியதாகக் குறிப்புகள் உள்ளன. மகாவம்சத்தில் கூறப்பட்டுள்ள இந்நிகழ்ச்சி நடந்திருந்தால் அது கொற்கைத் துறைமுகத்தில் இருந்தே நடந்திருக்க வேண்டும் என்று கூறலாம்.

கி.பி. முதல் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பெரிபுளுசின் எரித்திரியக் கடற்செலவு கொற்கையை **கொல்லி** என்றும் அங்கு நடந்த முத்துக்குளியல் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும், ரோம நாட்டில் இருந்து தங்கம், வெள்ளி போன்ற உலோகங்கள் பெருமளவில் தென்னிந்தியாவிற்கு வந்ததையும் இக்குறிப்பு சுட்டுகின்றது. இதேபோன்று ரோமநாட்டுக் கடற்பயணி, தாலமி ஆகியோரின் குறிப்புகளின் ஊடாக

கொற்கையின் முத்துக்குளியல் குறித்தும் பாண்டியர்களின் நகரமாக மதுரை ஏற்படும்வரை கொற்கை பாண்டியநாட்டின் தலைமையிடமாகக் கருதப்பட்டதையும் அறியமுடிகின்றது. மேலும், இவர்களது குறிப்புகளின்வழி கிரேக்க ரோமானியர்கள் கன்னியாகுமரி வழியாக கொற்கைத்துறைமுகத்தை அடைந்தனர் என்பதையும் அங்கு குற்றவாளிகள் முத்துக்குளியலில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதையும் தெரிந்துகொள்ள முடிகின்றது. ரோமநாட்டு மன்னன் அகஸ்டஸ் காலத்தில் ரோம நாட்டிற்கும் பாண்டிய நாட்டிற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்துள்ளது. பாண்டி நாட்டிலிருந்து தூதுக்குழுக்கள் ரோம் சென்றதையும் அதேபோல ஆர்மோசிலிருந்து 120 கப்பல்கள் இந்தியாவிற்கு வந்ததையும் ஸ்ட்ரேபோ கூறுவதாக பா.ஜெயக்குமார் குறிப்பிடுகின்றார் (2001:37).

மேற்கூறப்பட்ட வெளிநாட்டினரின் குறிப்புகளும் சங்க இலக்கியங்களும் கொற்கைத் துறைமுகம் சிறந்த இடமாகவும், பன்னாட்டு மக்களைக் கவரும் வகையில் பாண்டியநாட்டு முத்து வியாபார நோக்கில் சிறந்த இடத்தைப் பெற்றிருந்ததையும் குறிப்பிடுகின்றன. பாண்டிநாட்டு முத்துக்கு கிரேக்க நாட்டில் மிகுந்த வரவேற்பு இருந்ததுமட்டுமல்லாது அந்நாட்டுப் பெண்கள் இதை அணிவதற்கு மிகவும் விரும்பியுள்ளனர். கொற்கையிலிருந்து முத்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டதோடு மிளகும் இங்கிருந்து பிறநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும் என அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். மேலும், கொற்கையில் நடத்தப்பட்ட அகழாய்வில், கருப்பு சிவப்பு மட்பாண்டங்களுடன் ஞலெட்டி பாணையோடு, மணிகளும் காணப்பட்டன. தெற்கே குளத்தின் நடுவில் தோண்டப்பட்ட குழியில் ஆற்று மணல் பரப்பி அதன்மீது பாறைச் சில்லுகளைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டிருந்த கட்டடத்தளம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. ஊரின் வடபகுதியில் தோண்டப்பட்ட குழியில் சொங்கற்களாலான கட்டிடப் பகுதி, கிளிஞ்சல் குவியல், அறுக்கப்பட்ட சங்குகள், சங்குப்பாசிகள், வளையல்கள், அரிய கற்களைக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட மணிகள், செம்பு, இரும்பு மணிகள், கண்ணாடி வளையல்கள் போன்றவை ஏராளமாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுடன் அடுப்பு எரிக்கப்பட்ட தடயமும் காணப்படுவதால், இங்கு பலவகையான மணிகள் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய தொழிற்கூடம் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதை உறுதிசெய்ய முடிகின்றது. மேற்கூறியவற்றுடன், கருப்பு சிவப்பு பாணை ஓடுகளும் அவற்றில் தமிழ் -பிராமி எழுத்தில் பொறிக்கப்பெற்ற சங்ககாலத்திற்கே உரித்தான மாறன், ஆதன் போன்ற பெயர்களும் கிடைத்துள்ளன. இதன்மூலம், கொற்கை சங்ககால வரலாற்றுச் சிறப்பை வெளிப்படுத்துகின்றது என்பதை அறிந்துகொள்ளலாம். இங்கு கிடைக்கும் தொல்பொருட்களைக் கொண்டு

இதன் பண்பாட்டுக் காலத்தை அரிக்கமேடு, கொடுமணல் ஆகியவற்றின் காலத்துடன் ஒத்ததாகக் கொள்ளலாம்.

அழகன்குளம்

இராமநாதபுரத்திற்கு கிழக்கே 12 கி.மீ. தொலைவில் அழகன்குளம் அமைந்துள்ளது. இங்கிருந்து 3 கி.மீ. தொலைவில் அமைந்துள்ள ஆற்றங்கரை என்னுமிடத்தில் வைகையாறு கடலில் கலக்கின்றது. இப்பகுதியின் அமைப்பும் அழகன்குளத்தில் கிடைத்த தொல்பொருட்களும் இங்கு பன்னாட்டுத் தொடர்புகள் இருந்ததை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது. சங்க இலக்கியங்கள், அக்காலப் பயணக்குறிப்புகளான எரித்திரியக்கடற் செலவு மற்றும் தாலமியின் குறிப்புகளில் இத்துறைமுகப்பட்டினம் பற்றி எவ்விதத்தகவலும் காணப்படவில்லை. இருப்பினும், சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படும் மருங்கூர்ப்பட்டினத்துடன் இவ்விடத்தைத் தொடர்புபடுத்துவர். எனினும் ஆய்வாளர்களிடையே இருவேறு கருத்துகள் காணப்படுகின்றன. இப்பட்டினம் மருங்கை என அழைக்கப்பட்டதோடு பசும்பூண்வழுதி என்னும் பாண்டிய மன்னனின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது என்பதை,

பசும் பூண் வழுதி மருங்கை அன்ன, என்ன

அரும் பெறல் ஆய் கவின் தொலைய,

பிரிந்து ஆண்டு உறைதல் வல்லியோரே (நற்.358:10-12)

எனும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இவ்வூர் பாண்டிநாட்டுக் கடற்கரைப் பகுதியில் இருந்தமையும் உறுதிப்படுகின்றது. இத்துறைமுகப் பட்டினம் காயல் அல்லது உப்பங்கழிகள் நிறைந்த பகுதியில் அமைந்திருந்துள்ளது. இத்துறைமுகத்தில் வாங்கம் எனும் கப்பல் அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மேலும், இத்துறைமுகம் கடைத் தெருக்களையும் செல்வ வளத்தையும் பெற்றிருந்தது என்பதையும் அகநானூறு, நற்றிணைக் குறிப்புகள் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது. இதனைப் பின்வரும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

வழுநிதி துஞ்சம் வீடுபெறு திருநகர்,

இருங்கழிப் படப்பை மருங்கூர்ப் பட்டினத்து,

எல்உமிழ் ஆவணத்து அன்ன, (அகம்.227:19-21)

அகல் அங்காடி அசை நிழல் குவித்த

பச்சிறாக் கவர்ந்த பசுங் கட காக்கை

தூங்கல் வாங்கத்துக் கூம்பில் சேக்கும்

மருங்கூர்ப் பட்டினத்து அன்ன, (நற்.258:7-10)

பாண்டிநாட்டுக் கடற்கரைத் துறைமுகப்பகுதிகள் பொதுவாக உப்பங்கழிகளைக் கொண்டதாகவே காணப்படுகின்றன. இதற்கு மருங்கூர்ப்பட்டினமும் விதிவிலக்கல்ல என்பதை உணரமுடிகின்றது. அழகன்குளத்தில் மேற்கொண்ட அகழாய்வில் அரிடைன், அம்பொரெ மட்பாண்டங்கள், ரோமப்பேரரசின் மன்னர்களான இரண்டாம் வாலெண்டைன் (கி.பி.383-395), முதலாம் தியோடோசியஸ் (கி.கி.383-393) மற்றும் அர்கேடியஸ் (கி.பி.395-408) ஆகியோரின் நாணயங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இங்கு கண்டுபிடித்ததில் மிகவும் முக்கியமானது ஞாலெட்ட பானையோட்டில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள கப்பல் உருவமாகும். இந்தக்கப்பல் உருவத்தை ஆய்வாளர் லயனல் காசன் பதிவுசெய்துள்ளதை, பா.ஜெயக்குமார் குறிப்பிடுகையில்,

‘ரோம் நாட்டுத் துறைமுகமான ஒண்டியா என்ற இடத்தில் காணப்படும் கி.பி.2 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த ரோமானிய பலவண்ணப் பட்டை மற்றும் அங்குள்ள ஒரு வீட்டில் உள்ள கி.பி.3 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த ஓவியம் ஆகியவற்றில் காணப்படும் கப்பல்களுடன் ஒப்பீட்டாய்வு செய்து அழகன்குளத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஓட்டில் காணப்படும் கப்பல் கி.பி.1-3 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் கிரேக்க ரோமானிய எகிப்துக்கும் இந்தியாவிற்கும் இடையே நிலவிய நீண்டதூர கடற்செலவில் பயன்படுத்தப்பட்ட மூன்று பாய்மரங்களைக் கொண்ட கிரேக்க ரோமானிய வர்த்தகக் கப்பல்களில் ஒன்றாகக் கருதுவதோடு, தமிழகக் கடற்கரையில் இக்கப்பலைப் பார்த்த ஒருவர் அதன் ஓவியத்தை மட்பாண்டத்தில் வடித்திருக்க வேண்டும்’ (2001:42).

என்று கூறுகின்றார்.

இங்கு கிடைத்துள்ள சிவப்பு வண்ணப் பானை ஓட்டில் அழகாகப் பொறிக்கப்பட்டுள்ள பாய்மரத்துடன் கூடிய மற்றொரு கப்பல் உருவமும் குறிப்பிடத்தக்கது. இது கி.பி.4-5 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது. எகிப்து பிரமிடுகளில் உள்ள ஓவிய உருவங்களை நினைவுட்டும் வகையில், பெண்ணுருவங்கள் காட்டப்பட்டுள்ள பானை ஓடும் அழகன்குளத்தில் கிடைத்துள்ளது. அதில் ஒருத்தி இடக்கையில் நீண்ட கழுத்தையுடைய குடுவையொன்றினை ஏந்தியபடியும் மற்றொருத்தி விசிறி அல்லது கண்ணாடி போன்ற ஒன்றினைப் பிடித்த நிலையிலும் காணப்படுகின்றாள். காலம், கி.மு.2-1 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்ததாகும். யானையின் உருவம் ஒருபுறம் மீன் சின்னம் மறுபுறமும் பொறிக்கப்பட்ட கி.மு3 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த பாண்டிய சதுரச்

செப்புக்காசு ஒன்று கிடைத்துள்ளது. இங்கு கிடைத்துள்ள காளை உருவம் பொறித்த பாண்டிய செபுக் காசுகள் இலங்கையின் பூநகரியில் கிடைப்பதாக ப.புட்பரட்டினம் (1998:114-119) கருதுகின்றார். இவற்றுடன் பல அரிய கல்மணிகள், சங்க வளையல் துண்டுகள், பண்டைத்தமிழ் எழுத்து பொறித்த கருப்பு சிவப்பு பானையோடுகளும் கிடைத்துள்ளன. இதன்மூலம், இத்துறைமுகப்பட்டினம் சங்ககாலத்தில் ஒரு சிறந்த தொழிற்கூட நகரமாக இருந்தமையைச் சுட்டுகின்றது. மேலும், இக்கண்டுபிடிப்புகள் யாவும் முன்னர் துறைமுகமாக விளங்கிய அழகன்குளம் கடற்கரைப் பகுதி, கி.பி.3-4 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் அதாவது, பண்டைய கீழை ரோமப் பேரரசு காலத்தில் மத்தியத்தரைக்கடல் நாடுகளுடன் கொண்டிருந்த கடற்சார் வாணிபத் தொடர்பை வெளிப்படுத்துவனவாக உள்ளன.

வசவசமுத்திரம்

தொண்டைமண்டலத்தில் சென்னைக்கு அருகில் உள்ள மாமல்லபுரத்தில் இருந்து தெற்கே 14 கி.மீ. தொலைவில் பாலாறு கடலில் கலக்கும் இடத்தில் வசவசமுத்திரம் அமைந்துள்ளது. இடைக்காலத்தில் இவ்வூர் இப்பெயரிலேயே வயலூர் சீர்மையில் அமைந்திருந்ததையும் அப்பொழுது, இப்பகுதியில் சதுரங்கப்பட்டினம் சிறந்த துறைமுகமாகச் செயல்பட்டதையும் அக்காலக் கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன. இருப்பினும், சங்க இலக்கியத்தில் இந்த ஊரைப்பற்றிய குறிப்புகள் இல்லை. எனினும், சங்ககாலத்தில் இக்கடற்கரைப் பகுதியில் கீழை மற்றும் மேலை நாடுகளுடன் வாணிபத்தொடர்புடன் காணப்பட்ட நீர்ப்பெயற்று எனும் துறைமுகம் இருந்ததைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை குறிப்பிடுகின்றது. இதனைப் பின்வரும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

நீர்ப்பெயற்று எல்லைப் போகி

வால்உளைப் புரவியொடு வடவளம் தருஉம்

நாவாய் சூழ்ந்த நளிநீர்ப் படப்பை,

மாடம் ஓங்கிய மணல்மலி மறுகின்,

பரதர் மலிந்த பல்வேறு தெருவின்

சிலதர் காக்கும் சேண்உயர் வரைப்பின்,

(பெரும்பாண்.319-324)

ஆனால் இப்பெயர் மாமல்லபுரத்தைக் குறிப்பதாகவும் வசவசமுத்திரத்தைக் குறிப்பதாகவும் வரலாற்று ஆசிரியர்களிடையே வெவ்வேறு கருத்துகள் நிலவுகின்றன.

பல்லவர்கால கட்டடக் கலைப்பாணிக்குச் சிறந்து விளங்கும் கடற்கரை நகரமான மாமல்லபுரத்தில் ரோமநாட்டு நாணயங்கள்,

மட்பாண்டங்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. மாமல்லபுரத்தை மலங்கே எனத் தாலமி குறிப்பிடுவதாகவும், மாமல்லபுரத்திற்கு அருகில் உள்ள வயலூர் கல்வெட்டில் காணப்படும் பல்லவமன்னன் ராசசிம்மனின் பிற கடல்சார் நாடுகளுடனான ஆதிக்கத் தன்மையையும் கொண்டு ஆய்வாளர்கள் மாமல்லபுரத்தின் துறைமுகச் சிறப்பைக் குறிப்பிடுகின்றனர்.

நீர்ப்பெயற்று பெரிய துறைமுகமாக, பண்டகசாலை மற்றும் உயர்ந்த வீடுகளைக் கொண்டிருந்ததைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை (319-324,346-351) குறிப்பிடுகின்றது. இந்த துறைமுகத்தைப் பற்றி பா.ஜெயக்குமார் பின்வருமாறு பதிவுசெய்துள்ளார்.

பாலாற்றின் கிளைநதியான வேகவதியின் கரையில் உள்நாட்டு வணிக மையமாக விளங்கிய காஞ்சிபுரம் பாலாற்றின் முகத்துவாரத்தில் அமைந்திருந்த நீர்பெயற்று துறைமுகத்துடன் கடற்சார் தொடர்பு கொண்டிருந்தது. இத்துறைமுகமே வசவசமுத்திரமாக இருக்கவேண்டும் என ஆர்.சம்பகலட்சுமி கூறுகின்றார். காஞ்சிபுரத்துடன் தொடர்பு கொண்டிருந்த நீர்பெயற்று மாமல்லபுரமாக இருக்கவேண்டும் என கிளாரன்சு மலோனியும் கருதுகின்றார். காஞ்சிபுரம் ஒரு மாநகரமாக அதாவது நகராங்களிலேயே பெரிய நகரமாக விளங்கியதை மணிமேகலை சுட்டுகிறது. பல்லவ மன்னன் இரண்டாம் நந்திவர்மனின் அனுமதியுடன் இங்கு ஒரு வணிகத்தளம் அமைக்கப்பட்டதை கல்வெட்டு கூறுகின்றது. இவை காஞ்சிபுரத்தின் அக்கால வணிகச்சிறப்புக்கு மேலும் வலுவூட்டுவதாகும் (2001:44).

வசவசமுத்திரத்திற்கும் உள்நாட்டுப் பகுதிகளுக்கும் இடையே பாலாறு வாயிலாக இருந்துள்ளது. தொண்டை மண்டலத்தில் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க தலைநகரமாக விளங்கிய காஞ்சிபுரத்தில் யவனத்தொடர்புக்கு ஆதாரங்களாக அம்பொரெ மற்றும் ஸுலெட் மட்பாண்டங்கள் கிடைத்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இங்கு காணப்பட்ட அம்பொரெ சாடிகள் அரிக்கமேட்டில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டவையுடன் ஒத்துக் காணப்படுகின்றன.

காஞ்சிபுரத்தையும் வசவசமுத்திரத்தையும் பாலாறு இணைப்பதால் வசவசமுத்திரம் துறைமுகத்தில் இருந்து பாலாறு வழியாக யவனத்தொடர்பு காஞ்சிபுரத்திலும் பரவியிருக்க வேண்டும் என்பதில் மிகையில்லை. கி.பி5 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த பன் - குவொ என்ற சீன ஆசிரியர் குவான்சி எனும் தமிழக நகரின் வாணிபச் சிறப்பைப்பற்றி குறிப்பிடுவது பல்லவர்களின் தலைநகரான காஞ்சியையே

என ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். பல்லவர்கள் காலத்தில் சீனாவிற்கும் தமிழகத்திற்கும் இடையே நிலவிய வாணிபத் தொடர்பை இது எடுத்துக்காட்டுவதாக உள்ளது. வசவசமுத்திர அகழாய்வில் மத்தியத் தரைக்கடல் நாடுகளில் தயாரிக்கப்பட்ட அம்பொரெ மற்றும் ரூலெட் மட்பாண்டங்கள் கிடைத்துள்ளமை முக்கியமானதாகும். இவற்றுடன் கிணறு போன்ற தொட்டிகளுடன் கூடிய கட்டடப்பகுதியும் கிடைத்துள்ளது. இது துணிக்குச் சாயம் தோய்க்கப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். இவற்றை அரிக்கமேடு கண்டுபிடிப்புகளுக்கு இணையானதாகக் கருதலாம். வசவசமுத்திரத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட அம்பொரெ மட்பாண்டச் சில்லுகளின் காலம் கி.பி.3-4 ஆம் நூற்றாண்டாகும். இருப்பினும், அரிக்கமேட்டில் கிடைத்துள்ள காலத்தால் முந்தையதான அரிடைன் வகை மட்பாண்டம் இங்கு காணப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

முசிறித் துறைமுகம்

முசிறித் துறைமுகப்பட்டினம் சேரநாட்டுத் துறைமுகப் பட்டினங்களில் ஒன்று. அக்காலத்தில், கிழக்குக் கடற்கரையில் உலகப்புகழ் பெற்றிருந்த காவிரிப்பூம்பட்டினம் போல மேற்குக் கரையில் உலகப்புகழ் பெற்றிருந்தது. மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையிலிருந்து உண்டான பேரியாறு மேற்குக் கடலில் விழுந்த இடத்தில் முசிறித் துறைமுகம் அமைந்திருந்தது. சேரநாட்டுத் தலைநகரமாக அக்காலத்தில் இருந்த வஞ்சி (கரூர்) நகரம், பேரியாறு கடலில் விழுந்த இடத்துக்கு அருகில் பேரியாற்றின் கரைமேல் இருந்துள்ளது. வஞ்சி நகரத்தில் சேர அரசர்கள் வாழ்ந்துள்ளனர். (இந்தச் சேரர் வஞ்சி, கொங்குநாட்டு வஞ்சி (கரூர்) அன்று. சேரநாட்டிலும், கொங்குநாட்டிலும் வஞ்சி என்றும் கரூர் என்றும் பெயர்பெற்றிருந்த இரண்டு ஊர்கள் சங்ககாலத்தில் இருந்தன). சேரநாட்டுத் தலைநகரமான வஞ்சிமாநகரத்துக்கு மேற்கே கடற்கரையில் பேரியாறு கடலில் சேர்ந்த புகர் முகத்தில் முசிறித் துறைமுகப்பட்டினம் இருந்துள்ளது.

முசிறித் துறைமுகத்தில் முக்கியமாக மிளகு ஏற்றுமதியாயின. யவனக் கப்பல்கள் மிளகை வாங்குவதற்காகவே முசிறிக்கு வந்துள்ளன. யவனர் முசிறியை **முசிறிஸ்** என்று அழைத்தனர். வால்மீகி இராமாயணம் முசிறியை **முரசிபதனம்** என்று கூறுகின்றது. முசிறி வடமொழியில் **முரசி** ஆயிற்று. முசிறிக் கடலில் முத்துச் சிப்பிகளும் உண்டாயின. சிப்பியிலிருந்து முத்துக்கள் கிடைத்தன. முசிறியில் உண்டான முத்துக்களைக் கௌடில்யரின் அர்த்தசாஸ்திரம் **கௌர்ணெயம்** என்று கூறுகின்றது. பேரியாற்றுக்குச் சூர்ணியாறு எனும் பெயர் உண்டு. சூர்ணியாற்றின் முகத்துவாரத்தில் உண்டானதால் இந்த முத்து, **சௌர்ணெயம்** என்று பெயர் பெற்றது. **சௌர்ணெயம்** எனும் பெயர்

கௌர்ணெயம் என்றாயிற்று. முசிறிக் கடலில் உண்டான முத்துக்கள் முசிறிப் பட்டினத்தின் ஒரு பகுதியான பந்தர் எனும் இடத்தில் விற்கப்பட்டன. முசிறிப் பட்டினத்தைச் சேர்ந்த பந்தரில் முத்துக்களும் கொடுமணம் என்னும் இடத்தில் பொன் நகைகளும் விற்கப்பட்டன என்று பதிற்றுப்பத்து கூறுகின்றது. இதனை,

கொடுமணம் பட்ட வினைமான் அருங்கலம்

பந்தர்ப் பயந்த பர்புகழ் முத்தம் (பதிற்.74:5-6)

எனும் பாடலடிகள் மூலம் அறிந்துகொள்ளலாம். பந்தர் என்பது அரபு மொழிச் சொல். **பந்தர்** என்றால் ஆவணம், கடைவீதி என்பது பொருள். அக்காலத்திலேயே அரபியர் இங்குவந்து வாணிகம் செய்துள்ளனர்.

கி.மு. முதல் நூற்றாண்டில் தென்மேற்குப் பருவக்காற்றை ஹிப்பலஸ் என்னும் யவன மாலுமி அரபு வாணிகரிடமிருந்து அறிந்து கொண்டு, அக்காற்றின் உதவியினால் நடுக்கடலினூடே கப்பலை முசிறிக்கு செலுத்திக் கொண்டு வந்துள்ளார். தென்மேற்குப் பருவக் காற்றின் உதவியை யவனர் அறிவதற்கு முன்பு கப்பல்களைக் கரையோரமாகச் செலுத்திக் கொண்டு வந்தனர். அதனால் நெடுங்காலம் பயணம் வேண்டியிருந்தது. பருவக்காற்றின் உதவி கண்டுபிடித்த பிறகு யவனக் கப்பல்கள் நேரே முசிறித் துறைமுகத்திற்கு விரைவாகவும் காலதாமதம் இல்லாமலும் வரத்தொடங்கின. இந்தப் பருவக் காற்றுக்கு **ஹிப்பலஸ்** என்று பெயரை (அதைக் கண்டுபிடித்த **ஹிப்பலஸ்** என்பவரின் பெயரை) யவனர் சூட்டினர்.

யவனக் கப்பல்கள் பவழம், கண்ணாடி, செம்பு, தகரம், ஈயம் முதலான பொருள்களைக் கொண்டு வந்து முசிறியில் இறக்குமதி செய்து இங்கிருந்து பல பொருள்களை ஏற்றுமதி செய்துகொண்டு போயின. ஏற்றுமதியான பொருள்களில் முக்கியமானதும் அதிகமாகவும் இருந்தது மிளகு. யவனர் ஏராளமாக மிளகை ஏற்றுமதி செய்து கொண்டு சென்றனர். ரோம்நாட்டில் மிளகு பெரிதும் விரும்பி வாங்கப்பட்டது. யவனர் மிளகை ஆவலோடு விரும்பி வாங்கினபடியால் அதற்கு **யவனப் பிரியா** என்று பெயர் உண்டாயிற்று. பெரிய யவனக் கப்பல் வாணிகர் பொன்னைக் கொண்டு வந்து விலையாகக் கொடுத்து மிளகை வாங்கிக்கொண்டு சென்றனர். தாயங் கண்ணனார், யவனர் பொன்னைக் கொடுத்து மிளகை ஏற்றுக்கொண்டு போனதைப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

சுள்ளியம் பேர்யாற்று வெண்ணுரை கலங்க

யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்

பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும்

வளங்கெழு முசிறி

(அகம்.149:8-11)

முசிறித் துறைமுகம் ஆழமில்லாமல் இருந்தபடியால் யவனரின் பெரிய கப்பல்கள் கரைக்கு வரமுடியாமல் கடலில் தூரத்திலேயே நின்றன. ஆகவே, தோணிகளில் மிளகை ஏற்றிக் கொண்டுபோய் யவனக் கப்பல்களில் ஏற்றிவிட்டு அதன் விலையாகப் பொன்னை வாங்கிகொண்டு வந்துள்ளனர். பரணர் இதை,

மனைக்கு வைஇய கறிமூடையால்

கலிச் சும்மைய கரகலங்குறுந்து

கலந்தந்த பொற்பரிசம்

கமுத் தோணியாற் கரைசேர்க்குந்து

.....

முழங்குகடல் முழுவின் முசிறி

(புறம்.343:3-10)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். கிரேக்கரும் ரோமரும் மட்டும் மிளகை வாங்கவில்லை. அந்தகாலத்தில், உலகத்தில் எல்லா மக்களும் மிளகை அதிகமாக வாங்கியுள்ளனர். மிளகாய் கிடைக்காததால் அக்கால மக்கள் எல்லோரும் மிளகை உணவுக்குப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் . முசிறித் துறைமுகத்திலிருந்து மிளகு கொண்டு செல்லப்பட்டதால் மிளகுக்கு மரிசி என்ற பெயர் உண்டாயிற்று. உலகப்புகழ்பெற்றிருந்த முசிறித்துறைமுகப் பட்டினம் கி.பி.1341 இல் பெய்த பெருமழையின் காரணமாகப் பேரியாற்றில் வெள்ளப்பெருக்கு ஏற்பட்டு முசிறிப்பட்டினம் வெள்ளத்தில் மூழ்கி மறைந்துபோயிற்று. அதனால், மீண்டும் புதிய காயல்களும் துருத்திகளும் (மணல் தீவு) ஏற்பட்டன. முசிறித்துறைமுகம் மூழ்கிப் போனதால் அதற்கு அருகில் பிற்காலத்தில் கொச்சித்துறைமுகமும் ஏற்பட்டது.

கி.பி. முதல் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பிளினியின் (கி.பி.26-73) இயற்கை வரலாறு, எரித்திரியக் கடற்செலவு, தாலமியின் குறிப்புகள் போன்றவை முசிறியின் சிறப்பான வாணிப நடவடிக்கை குறித்துப் பேசுகின்றன. இவற்றிற்கு வலுவூட்டுவனவாக, அண்மையில் வியன்னா அருங்காட்சியகத்தில் இருந்து வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ள இரு பக்கங்களிலும் கிரேக்க மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள ஆவணம் குறிப்பிடத்தக்கது. இதில் முசிறியைச்சேர்ந்த வணிகர்களுக்கும் மத்தியத் தரைக்கடல் துறைமுகமான அலெக்சாண்டிரியாவைச் சேர்ந்த வணிகர்களுக்குமிடையே காணப்பட்ட வாணிக ஒப்பந்தம்

குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இத்தாள் ஆவணம் முசிறித்துறைமுகத்திற்கும் அலெக்சாண்டிரியாவிற்கும் இடையே நிலவிய தொடர்பைத் தெளிவாகக் கட்டமைக்கின்றது. மேற்சட்டிய ஆவணத்தின் பின்பக்கத்தில் முசிறியிலிருந்து அலெக்சாண்டிரியாவிற்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட பொருட்களைப் பற்றிய குறிப்பு காணப்படுகிறது. இவற்றில், வாசனைத்திரவியம், தந்தம் மற்றும் துணி முக்கியமானவையாகும். பொருட்கள் முதலில் செங்கடல் துறைமுகம் ஒன்றில் இறக்கப்பட்டன. ஆவணத்தில் இத்துறைமுகத்தின் பெயர் காணப்படும் பகுதி மிகவும் சிதைந்துள்ளதால் அதன் பெயரை ஆய்வாளர்களால் அறியமுடியவில்லை. பின்னர், பொருட்கள் இத்துறைமுகத்திலிருந்து ஒட்டகத்தின் மூலம், கிழக்குப் பாலையனத்தைக் கடந்து நைல் நதியின் கரையில் அமைந்திருந்த பழமையான நகரான கோபடசை அடைந்துள்ளன. இங்கிருந்து சரக்குகள் மீண்டும் கப்பல்களில் ஏற்றப்பட்டு நதிநீர்வழியாக அலெக்சாண்டிரியாவை அடைந்தன. இதேபோன்று, கலங்கள் அலெக்சாண்டிரியாவிலிருந்து திரும்பும்போது ரோம நாட்டு மற்றும் எகிப்துநாட்டு பொருட்களை ஏற்றிக்கொண்டு முசிறி வந்தடைந்துள்ளன. சரக்குகளுக்கு ரோமநாட்டில் 25 சதவீதம் வரி வசூலிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், வரிவசூலிக்கப்பட்டது செங்கடல் துறைமுகத்திலோ அல்லது நைல் நதிக்கரையிலோ என்பது குறிப்பிடப்படவில்லை என்று பா.ஜெயக்குமார் குறிப்பிடுகின்றார் (2001:46-48).

எயிற் பட்டினம் (சோ பட்டினம்)

சங்ககாலத்தில் தொண்டை நாட்டில் முக்கியத் துறைமுகப் பட்டினமாக இருந்தது எயிற் பட்டினம். இதற்குச் சோ பட்டினம் என்ற பெயரும் இருந்துள்ளது. எயில் என்றாலும் சோ என்றாலும் மதில் என்று பொருள். இந்தத் துறைமுகப் பட்டினத்தைச் சூழ்ந்து மதில் இருந்தபடியால் இப்பெயர் பெற்றது. இது, பிற்காலத்தில் மரக்காணம் என்று அழைக்கப்பட்டது. பெரிப்ளஸ் என்னும் கிரேக்க மொழி நூல் இந்தப் பட்டினத்தைச் சோ பட்டினம் என்று கூறுகின்றது. சோ பட்டினம் என்பதன் மூலம்.

இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் தாம் பாடிய சிறுபாணாற்றுப்படையில் இந்தப் பட்டினத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

மணிநீர்வைப்பு மதிலொடு பெயரிய,

பனிநீர்ப் படுவற் பட்டினம்

ஓங்கு நிலை யொட்டகம் துயில் மடிந்தன்ன

வீங்குதிரை கொணர்ந்த விரைமர விறகு

(சிறுபாண்.152-155)

எனும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம். இவர் கூறியபடி விரைமரம் (அகில் கட்டை) இங்கு இறக்குமதியான பொருள்களில் ஒன்று எனத்தெரிகிறது. இந்த விரை மரம், கடலில் இருந்து வந்தது என்று கூறுவதால், இது சாவக நாட்டிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டது எனலாம். அகிற் கட்டை சந்தனக் கட்டை முதலான பொருள்கள் அக்காலத்தில் சாவகநாட்டிலிருந்து வந்தன. முடிச்சு உள்ள அகில்மரக்கட்டை, படுத்துத் தூங்கும் ஒட்டகம் போன்ற உருவமாக இருந்தது என்பதை,

வாலுளைப் புரவியொடு வடவளம் தருஉம்

நாவாய் சூழ்ந்த நளிநீர்ப் படப்பை

மாடமோங்கிய மணல் மலி மறுகின்

பரதர் மலிந்த பல்வேறு தெருவின்

(பெரும்பாண்.320-323)

என்று கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் குறிப்பிடுகின்றார். இத்துறைமுகப்பட்டினத்தில் நாவாய்களில் வந்து இறங்கின பொருள்களில் குதிரைகளும் வட இந்தியப் பொருள்களும் இருந்தன என்றும் கூறுகின்றார். வடவளம் (வடநாட்டுப் பொருள்கள்) இன்னவை என்று இவர் கூறவில்லை. பரதர் (கப்பலோட்டிகள்) மலிந்த தெருக்கள் இங்கு இருந்தன என்று கூறுவதால் கப்பல் வாணிபம் இங்கு சிறப்பாக நடந்துள்ளது எனத் தெரிகிறது.

இரவுநேரத்தில் துறைமுகம் உள்ள இடத்தையறிந்து கப்பல்கள் கரையேறுவதற்காக கலங்கரை விளக்குகள் அமைப்பது வழக்கம். அதன்படி எயிற்பட்டினத் துறைமுகத்திலிருந்த கலங்கரை விளக்கை,

வானம் ஊன்றிய மதலை போல

ஏணி சாத்திய வேற்றருஞ் சென்னி

விண்பொர நிவந்த வேயா மாடத்து

இரவில் மாட்டிய இலங்குசுடர் ஞெகிழி

உறவுநீர் அழுவத்து ஓடுகலம் கரையும் துறை

(பெரும்பாண்.346-350)

என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

கலங்கரை விளக்கு நிலையம் உயரமான கட்டடமாக (வானம் ஊன்றிய மதலை போல) இருந்துள்ளது. அது சாந்து (சுண்ணம்) பூசப்பட்டுத் தள வரிசையுள்ளதாகக் காணப்பட்டுள்ளது. அதன் உச்சியில் இரவு நேரத்தில் தீயிட்டு எரித்துள்ளனர். உச்சியில் ஏறி விளக்கு ஏற்றுவதற்கு (தீ ஏற்றுவதற்கு) ஏணிப்படிகள் இருந்துள்ளன. இதன்மூலம், அக்காலத்தில் இருந்த கலங்கரை விளக்கத்தின் அமைப்பை அறியமுடிகின்றது.

எனவே, எயிற்பட்டினம் முதலான துறைமுகங்களில் கலங்கரை விளக்கங்கள் இருந்துள்ளன எனத்தெரிகின்றது. எயிற்பட்டினத் துறைமுகத்தைப் பற்றி வேறு ஒன்றும் தெரியவில்லை.

கொடுமணல்

ஈரோடு மாவட்டம் சென்னிமலைக்கு அருகில் உள்ள கொடுமணலில் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகக் கல்வெட்டியல் மற்றும் தொல்லியல் துறையினரால் அகழாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது. இதன்மூலம், தமிழகத்திற்கும் மத்தியத் தரைக்கடல் பகுதிக்கும் இடையே நிலவிய வாணிபத் தொடர்பை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. கொடுமணலின் யவனத் தொடர்பு பதிற்றுப்பத்தில் (74:5-6) குறிப்பிடப்படுகின்றது. மேற்பரப்பாய்வு மற்றும் அகழாய்வுகளில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கார்னீலியன், அகேட், ஜாஸ்பர், பெரில், பளிங்கு போன்ற அரியகற்களால் செய்யப்பட்ட ஏராளமான மணிவகைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அதனால், கொடுமணல் அக்காலத்தில் ஓர் சிறப்புமிகு தொழிற்கூடமாக விளங்கியதைப் பார்க்கலாம். கொடுமணலில் கிடைத்த கல்மணிகள் போல தென் தாய்லாந்தின் **சும்பன் வட்டத்தில் காவ் சாம் கயோ** என்ற இடத்தில் அந்நாட்டின் தொல்லியலாளர்கள் கண்டுபிடித்துள்ளனர். மியான்மரில் இராவாடி பள்ளத்தாக்கில் அமைந்துள்ள **பெய்க்தனோ** என்ற இடத்தில் தமிழ்ப் பிராமி எழுத்து பொறிக்கப்பட்ட சுடுமண் அச்சு கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இவை யவனத்தொடர்புடன் தென்கிழக்கு ஆசியப் பகுதியிலும் தமிழகம் கொண்டிருந்த பண்டைய உறவுக்கு சான்றாக உள்ளது.

கொடுமணலில் காணப்படும் பெருங்கற்கால கருப்பு சிவப்பு மட்பாண்டங்கள் தமிழ் - பிராமி எழுத்து பொறித்த மட்பாண்ட சில்லுகளுடன் அரிடைன் ஓடுகளும் கிடைத்துள்ளமை, அரிய கல்மணிகளுக்குப் பெயர்பெற்றிருந்த இப்பகுதிக்கு மத்தியத்தரைக்கடல் நாடுகளைச் சேர்ந்த வணிகர்கள் வந்து சென்றமைக்குச் சான்றுகளாகும். இங்கு கண்டுபிடிக்கப்பெற்றவைகளில் குதிரை எலும்புகளும், அங்கவடிகளும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. மத்தியத்தரைக்கடல் பகுதிகளிலிருந்து கடல்வழியாகக் குதிரைகள் ஏராளமாக தமிழகம் வந்திறங்கியதைப் பட்டினப்பாலை (185) குறிப்பிடுவது மேற்சட்டிய தொல்லியல் கண்டுபிடிப்புகளுக்குச் சான்றுகளாகும். இது, மத்திய தரைக்கடல் பகுதிக்கும் குறிப்பாக அரேபியர்களுக்கும் தமிழகத்திற்கும் இடையே நடந்த குதிரை வணிகம், கிறித்துவ ஆண்டின் தொடக்ககாலம் தொட்டு நடைபெற்றதைக் குறிக்கின்றது. மேற்குக் கரைத்துறைமுகமான முசிறியைச் சேர்ந்த **பந்தரில்** அதாவது சந்தையில் முத்துக்களும் இதனைச் சார்ந்த கொடுமணல் என்னும் இடத்தில் ஆபரணங்களும்

விற்கப்பட்டதைப் பதிற்றுப்பத்து (74:5-6) குறிப்பிடுகின்றது. கொடுமணம் என்பது தற்போதைய கொடுமணல் என்பதில் ஐயமில்லை.

தென்னிந்தியாவில், குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் ரோம் பேரரசின் தங்கம், வெள்ளி மற்றும் செப்பு நாணயங்கள் குவியல்களாகவும், தனியாகவும் ஏராளமாகக் கிடைத்துள்ளன. இவற்றில் கொங்குப்பகுதியான கோவை, சூலூர், பொள்ளாச்சி, வெள்ளலூர், காங்கயம், கரூர் போன்ற இடங்களில் ஏராளமான ரோம நாணயங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலைக் கடற்கரைப் பட்டினங்களுக்கு வந்த யவன வணிகர்கள் பாலக்காடு கனவாய் வழியாகக் கொங்கு நாட்டின் ஊடே பயணம் செய்து தமிழகத்தின் பிற்பகுதிகளில் உள்ள நகரங்களுக்கும் சென்றனர். இவர்கள் சென்ற வழி பண்டைய வணிகவழி என்பதற்கு மேற்கூட்டிய இடங்களில் மிகுதியாகக் கிடைக்கப்பெற்ற ரோமானிய நாணயங்கள் சான்றாகும். இவற்றுடன், எகிப்து நாட்டு மன்னனின் தலைபோன்ற உருவம் பொறித்த வெள்ளிக் காசம் எகிப்தியக் கடவுளர்களின் உருவங்களும் கிடைத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இத்தகைய கண்டுபிடிப்புகள் மேற்குக் கடற்கரைத் துறைமுகத்திற்கும் தமிழகத்தின் கொங்குப் பகுதிக்கும் இடையே நதிவழித் தொடர்பு இருந்ததைக் குறிப்பிடுவதோடு ரோம, எகிப்திய நாடுகளைச் சேர்ந்த வணிகக் குழுக்கள் அக்காலத்தில் இப்பகுதியுடன் கொண்டிருந்த நல்லுறவையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

தொகுப்புரை

- சங்ககால வரலாற்றைக் கட்டமைக்க ஊர்களும் துணைபுரிகின்றன. அந்தவகையில், சங்க இலக்கியங்களில் ஊர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. இக்குறிப்புகளின் ஊடாக, பல ஊர்களில் அகழாய்வுகளும் நிகழ்த்தப்பெற்றுள்ளன. அதன்மூலம், சங்ககாலத்தில் அவ்வூர்கள் இருந்துள்ளமை / மக்கள் வாழ்ந்தமை போன்ற தரவுகள் கிடைக்கின்றன. இதன்மூலம், அவ்வூர்களின் வரலாற்றுப் பின்புலத்தை அறிந்துகொள்ளலாம்.
- வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க பண்டைய தமிழகம் சங்ககாலத்தில் சேர, சோழ, பாண்டியநாடு என்று வழங்கப்பட்டது. இதனை ஆட்சி செய்த மன்னர்கள் முறையே வஞ்சி (கரூர்), உறையூர், மதுரை ஆகிய இடங்களைத் தலைநகரமாகவும் கொண்டு ஆட்சிபுரிந்துள்ளனர். இதனை, சங்க இலக்கியங்கள், அயல்நாட்டினர் குறிப்புகள், பிளினி, தாலமி, பெரிபுளூஸின் செங்கடல் பயண நூல் ஆகியவற்றின் மூலம் அறிந்துகொள்ளமுடிகின்றது.
- இலக்கியங்கள், வெளிநாட்டினரின் குறிப்புகள் சங்ககாலத் தமிழகத்தின் கடல்சார் வாணிபத்தை பற்றியும் அதனுடன் தொடர்புடைய

துறைமுகங்களைப் பற்றியும் பதிவு செய்துள்ளன. எனினும், இவற்றில் காணப்படும் சில கடற்கரைப் பட்டினங்கள் மற்றும் இவை தொடர்பான பிற தொழிற்பாடுகளையும் ஆய்வாளர்களால் இதுவரைத் துல்லியமாகக் கணிக்க முடியவில்லை.

- தமிழகத்தில், சங்ககாலம் ஒரு திருப்புமுனையாக இருந்தமையால் கடல்சார் நடவடிக்கைகளிலும் பெரும் வளர்ச்சியை பெற்றிருந்தது எனலாம். இதில், கடல்சார் வாணிபம் முக்கியப் பங்கு வகித்தமையால் துறைமுகம் எனும் அமைப்பு அக்காலத்தில் இருந்த அரசுகளுக்கு இன்றியமையாததாக இருந்தது.
- சங்ககால நகரமயமாக்கலின் முக்கிய காரணியாக விளங்கியது கடல்சார் வாணிபமாகும். இதனாலேயே அக்கால முக்கிய அரசுகளான சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் இவ்வாணிபத்தில் முக்கியப் பங்கு வகித்தனர்.
- சங்க இலக்கியங்களில் தமிழகத் துறைமுகங்கள் மற்றும் தமிழ்நாட்டு மரக்கலங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. அதில் அம்பி, புணை, திமில், நாவாய் போன்ற பலவகையான மரக்கலங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை.
- இலக்கியங்களில் துறைமுகங்களைப் பற்றி குறிப்பிடும்பொழுது, வீரை முந்துறை, புகார் முந்துறை, கொற்கை முந்துறை, புகார்ப் பெருந்துறை, கொற்கைப் பெருந்துறை என்று பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன.
- உலகம் முழுவதும் வரலாற்றுத் தொடக்ககாலத்தில் எழுந்த துறைமுகங்கள் ஆறு கடலுடன் கலக்கும் ஆற்று முகத்துவாரத்தில் உருவாக்கப்படுவதில்லை. காரணம் கடல் அலைகளின் தக்கம் மரக்கலங்களின் மேல் கடுமையாக இருக்கும் என்பதே இதற்குக் காரணமாகும்.
- புகார், பூம்புகார், பட்டினம், காவிரிப் பூம்பட்டினம் எனப் பல பெயர்களால் அழைக்கப்படும் முற்காலச் சோழர்களின் இத்துறைமுக நகரம் காவிரியாறு கடலில் புகும் இடத்தில் அமைந்திருப்பதால் இப்பெயர்களைப் பெற்றது. தற்பொழுது இவ்வூர் சிறிய கடற்கரைக் கிராமமாக நாகை மாவட்டத்தில் உள்ளது. பழைய பௌத்த மத நூல்களில் இது **கவீர்பட்டனம்** என்று கூறப்படுகின்றது. **காகந்தி** என்றும் இதற்கு ஒரு பழைய பெயர் உண்டு. பெரிப்ஞ்சு இப்பட்டினத்தைக் **கமரா** எனவும், தாலமி **கபேரிஸ்** எனவும் குறிப்பிடுகின்றனர்.

- பாண்டிச்சேரியில் இருந்து 4 கி.மீ. தொலைவில் அரியாங்குப்பம் ஆறு கிழக்குக்கடலில் கலக்குமிடத்தில் அரிக்கமேடு அமைந்துள்ளது. இதன் தற்போதைய பெயர் வீரம்பட்டினம் என்பதாகும்.
- பெரிப்ளுஸ் எனும் கிரேக்க நூல், தமிழ்நாட்டின் கிழக்குக் கரையில் காமராவுக்கு (காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கு) வடக்கே 60 மைல் தூரத்தில் உள்ள **போதவுகே** எனும் பட்டினத்தைக் குறிக்கிறது. அந்தப் **போதவுகே** இந்த அரிக்கமேடாக இருக்கக்கூடும் என்று தோன்றுகின்றது.
- கி.பி.45க்கும் 50க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் செய்யப்பட்டு, மத்தியத் தரைக்கடல் நாடுகளில் இருந்து கொண்டுவரப்பட்ட பாண்டங்களும், அம்போரா எனும் மது வைக்கும் சாடிகளும் இங்கு கண்டு எடுக்கப்பட்டுள்ளன.
- அரிக்கமேட்டில் மற்றொரு முக்கியமான கண்டுபிடிப்பு கி.பி. முதல் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கட்டடப் பகுதிகளாகும். இவற்றில் இரு சுவர்களுக்குள் தொட்டிகளுடன் காணப்படும் பகுதி மெல்லிய உயர்தர வகையைச் சார்ந்த துணி தயாரிப்பதற்கும் சாயம் தோய்க்கவும் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதாகக் கருதப்படுகின்றது. இங்கிருந்து துணி வகைகள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்பதோடு பண்டைய தமிழக வாணிபத்தில் துணி முக்கியப் பொருளாக இருந்தது என்பதையும் உறுதிப்படுத்துகின்றது.
- காரைக்காடு எனும் இடத்தில் மேற்கொண்ட அகழாய்வில், கருப்பு சிவப்பு பானையோடுகளுடன் கி.மு1, கி.பி1 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அம்பொரெ, ஞலெடெட் பானை ஓடுகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.
- கொற்கை தூத்துக்குடி மாவட்டம் திருச்செந்தூர் வட்டத்தில் அமைந்துள்ளது. தாமிரபரணி ஆற்றின் முகத்துவாரத்தில் சங்ககாலப் பாண்டியர்களின் இயற்கைத் துறைமுகமாக கொற்கை புகழுடன் விளங்கியுள்ளது.
- கி.மு.4 ஆம் நூற்றாண்டில் சமுத்திரக்குப்தரின் அவையை சிறப்பித்த கௌடில்யரின் அர்த்தசாஸ்திரத்தில் தாமர்பண்ணி, பாண்டியவாகடம் என்ற குறிப்பு உள்ளது. இது பாண்டிய நாட்டின் கொற்கைப் பகுதியில் காணப்படும் முத்தைக் குறிக்கின்றது என்று வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் சுட்டுகின்றனர். கவாடம் என்பதற்கு முத்து எனப் பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது.
- கி.பி. முதல் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பெரிபுளுசின் எரித்திரியக் கடற்செலவு கொற்கையை **கொல்லி** என்றும் அங்கு நடந்த

முத்துக்குளியல் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும், ரோம நாட்டில் இருந்து தங்கம், வெள்ளி போன்ற உலோகங்கள் பெருமளவில் தென்னிந்தியாவிற்கு வந்ததையும் இக்குறிப்பு சுட்டுகின்றது. இதேபோன்று ரோம நாட்டுக் கடற்பயணி, தாலமி ஆகியோரின் குறிப்புகளின் ஊடாக கொற்கையின் முத்துக்குளியல் குறித்தும் பாண்டியர்களின் நகரமாக மதுரை ஏற்படும் வரை கொற்கை பாண்டிய நாட்டின் தலைமையிடமாகக் கருதப்பட்டதையும் அறியமுடிகின்றது.

- வெளிநாட்டினரின் குறிப்புகளும் சங்க இலக்கியங்களும் கொற்கைத் துறைமுகம் சிறந்த இடமாகவும், பன்னாட்டினரையும் கவரும் வகையில் பாண்டியநாட்டு முத்து வியாபார நோக்கில் சிறந்த இடத்தைப் பெற்றிருந்ததையும் குறிப்பிடுகின்றன. பாண்டிநாட்டு முத்துக்கு கிரேக்க நாட்டில் மிகுந்த வரவேற்பு இருந்ததுமட்டுமல்லாது அந்நாட்டுப் பெண்கள் இதை அணிவதற்கு மிகவும் விரும்பியுள்ளனர்.
- இராமநாதபுரத்திற்கு கிழக்கே 12 கி.மீ. தொலைவில் அழகன்குளம் அமைந்து உள்ளது. இங்கிருந்து 3 கி.மீ. தொலைவில் அமைந்துள்ள ஆற்றங்கரை என்னும் இடத்தில் வைகையாறு கடலில் கலக்கின்றது. சங்க இலக்கியங்கள், அக்காலப் பயணக்குறிப்புகளான எரித்திரியக் கடற்செலவு மற்றும் தாலமியின் குறிப்புகளிலும் இத்துறைமுகப் பட்டினம் பற்றி எவ்விதத் தகவலும் காணப்படவில்லை. இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படும் மருங்கூர்ப் பட்டினத்துடன் இவ்விடத்தைத் தொடர்புபடுத்துவர். எனினும் ஆய்வாளர்களிடையே இருவேறு கருத்துகள் காணப்படுகின்றன.
- தொண்டைமண்டலத்தில் சென்னைக்கு அருகில் உள்ள மாமல்லபுரத்தில் இருந்து தெற்கே 14 கி.மீ. தொலைவில் பாலாறு கடலில் கலக்கும் இடத்தில் வசவசமுத்திரம் அமைந்துள்ளது. இடைக்காலத்தில் இவ்வூர், இப்பெயரிலேயே வயலூர் சீர்மையில் அமைந்திருந்ததையும் அப்பொழுது, இப்பகுதியில் சதுரங்கப்பட்டினம் சிறந்த துறைமுகமாகச் செயல்பட்டதையும் அக்காலக் கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன. ஆனால், இப்பெயர் மாமல்லபுரத்தைக் குறிப்பதாகவும் வசவசமுத்திரத்தைக் குறிப்பதாகவும் வரலாற்று ஆசிரியர்களிடையே வெவ்வேறு கருத்துகள் நிலவுகின்றன.
- முசிறித் துறைமுகப் பட்டினம் சேர நாட்டுத் துறைமுகப் பட்டினங்களில் ஒன்று. அக்காலத்தில் அது கிழக்குக் கடற்கரையில் உலகப்புக்குப் பெற்றிருந்த காவிரிப்பூம்பட்டினம் போல மேற்குக் கடலில் உலகப்புக்குப் பெற்றிருந்தது. மேற்குத் தொடர்ச்சி

மலையிலிருந்து உண்டான பேரியாறு மேற்குக் கடலில் விழுந்த இடத்தில் முசிறித் துறைமுகம் அமைந்திருந்தது.

- முசிறித் துறைமுகத்தில் முக்கியமாக மிளகு ஏற்றுமதியாயிற்று. யவனக் கப்பல்கள் மிளகை வாங்குவதற்காகவே முசிறிக்கு வந்தன. யவனர் முசிறியை **முசிறிஸ்** என்று அழைத்தனர். வால்மீகி இராமாயணம் முசிறியை **முரசிவதனம்** என்று கூறுகின்றது.
- கி.பி. முதல் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பிளினியின் (கி.பி.26-73) இயற்கை வரலாறு, எரித்திரியக் கடற்செலவு, தாலமியின் குறிப்புகள் போன்றவை முசிறியின் சிறப்பான வாணிப நடவடிக்கை குறித்துப் பேசுகின்றன.
- சங்ககாலத்தில் தொண்டை நாட்டில் முக்கியத் துறைமுகப் பட்டினமாக இருந்தது எயிற் பட்டினம். இதற்கு **சோ** பட்டினம் என்றும் பெயர் இருந்துள்ளது. எயில் என்றாலும் சோ என்றாலும் மதில் என்று பொருள். இந்தத் துறைமுகப் பட்டினத்தைச் சூழ்ந்து மதில் இருந்தபடியால் இப்பெயர் பெற்றது. இது, பிற்காலத்தில் மரக்காணம் என்று அழைக்கப்பட்டது.
- ஈரோடு மாவட்டம் சென்னிமலைக்கு அருகில் உள்ள கொடுமணலில் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகக் கல்வெட்டியல் மற்றும் தொல்லியல் துறையினரால் அகழாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது. இதன்மூலம், தமிழகத்திற்கும் மத்தியத் தரைக்கடல் பகுதிக்கும் இடையே நிலவிய வாணிபத் தொடர்பை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.
- கொடுமணலில் பெருங்கற்கால கருப்பு சிவப்பு மட்பாண்டங்கள், தமிழ்-பிராமி எழுத்து பொறித்த மட்பாண்ட சில்லுகளுடன் அரிடைன் ஓடுகளும் கிடைத்துள்ளமை, அரிய கல் மணிகளுக்குப் பெயர்பெற்றிருந்த இப்பகுதிக்கு மத்தியத் தரைக்கடல் நாடுகளைச் சேர்ந்த வணிகர்கள் வந்து சென்றமைக்குச் சான்றுகளாகும்.

தொடக்ககால மனித சமூகம் உழவினை முக்கியத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தது. உற்பத்தியும், உபரியும் (Surplus) மனித சமூக இயக்கத்தில் கொண்டு வந்த வளர்ச்சியுள் குறிப்பிடத்தக்கது வணிகம். ஒரு நாட்டின் மேம்பாட்டிற்கு இவ்விரு தொழில்களும் இன்றியமையாததாகும். இதில், பொருளாதாரம் சார்ந்த தொழில்களில் முதன்மை நிலையினைப் பெறுவது வணிகத் தொழிலாகும். இத்தகையப் பின்புலத்தில், பழந்தமிழர் வணிகத்தை **உள்நாட்டு வணிகம், வெளிநாட்டு வணிகம்** என வகைப்படுத்தலாம். உள்நாட்டு வணிகம் பெரும்பாலும் நிலம்சார்ந்த பொருள்களையும், தொழில்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைகின்றது. வெளிநாட்டு வணிகம் என்பது இயற்கைப்பொருள்கள், கைவினைப் பொருள்கள், துணிகள் போன்றவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு நடைபெற்றன. கடல்வழிப்போக்குவரத்து வெளிநாட்டு வாணிகத்திற்கு ஏற்றதாக அமைந்திருந்தது எனலாம். பண்டமாற்றமும், காசுகளைப் பயன்படுத்துதலும் வாணிகத்திற்கு அடிப்படையாய் விளங்கின.

ஒரு நாடு தன்னுடைய உற்பத்திப் பொருள்களை விற்பனை செய்வதற்கும், கிடைக்கும் மூலப்பொருள்களையும், இரண்டாம் நிலைப் பொருள்களையும் பரவலாக்கவும், நுகர்வோர் எல்லோருக்கும் எடுத்துச் செல்லவும் வாணிகத் தளங்களைப் (சந்தைகளை) பயன்படுத்தியது. அந்தவகையில், உள்நாட்டுப் பண்ட பரவலாக்கத்திற்கு ஊர் மற்றும் நகரச் சந்தைகளும், வெளிநாட்டுப் பண்டமாற்றத்திற்குக் கடற்கரை வாணிகத் தளங்களும் (பட்டினங்கள்) முக்கியப் பங்காற்றின. நகர அமைப்புகளில் அனைத்துப் பொருள்களுக்கும் தனித் தனியான தெருக்கள் அமைக்கப்பட்டதோடு ஒவ்வொரு பொருளையும் இனங்கான அடையாளக் கொடிகள் பறக்கவிடப்பட்டு விற்பனை செய்யப்பட்டன.

உள்நாட்டு வாணிகம் என்பது உள்நாட்டில் கிடைக்கக்கூடிய, உற்பத்தி செய்யக்கூடிய பொருள்களைப் பரவலாக்கும் நோக்கோடும், மக்களின் நகர் சக்திக்கு ஈடுகொடுக்கும் வகையிலும், அந்தந்த நகரம் மற்றும் ஊர்களில் சந்தைகள் இடுவதாகும். இவ்வகையான சந்தைகள் பண்டமாற்று முறையில் இயங்கி வந்தன. மக்களின் தேவைகளை நிறைவுசெய்வதில் இவற்றின் பங்கு இன்றியமையாததாகின்றது. திணைசார் பொருள்களின் பரவலுக்கும் இவ்வாணிக முறை உதவிற்று. கடல்படு பொருளாகிய உப்பு, மருதம், முல்லை நிலங்களைத் தாண்டி குறிஞ்சி வாழ் மக்களுக்கும் கிடைத்தது. அதேபோல, மருதநில நெல், மற்ற திணைவாழ் மக்களுக்கும் கிடைத்தற்கு, இந்த உள்நாட்டு வாணிகமுறை பேருதவியாய் இருந்தது.

காட்டில் வாழும் வேட்டுவர் கொண்டுவரும் ஊனும், முல்லை நில இடைக்குலப் பெண்டிர் கொண்டுவரும் தயிரும், மருத நில நெல்லுக்குப் பண்டமாற்றப்பட்டதை,

கானுறை வாழ்க்கைக் கதநாய் வேட்டுவன்

மான்றசை சொரிந்த வட்டியு மாய்கள்

தயிர்கொடு வந்த தசம்பு நிறைய

ஏரின் வாழிநர் பேரி விரிவையர்

குளக்கீழ் விளைந்த களக்கொள் வெண்ணெல்

முகந்தனர் கொடுப்ப அகந்தனர் பெயரும் (புறம்.33:1-6)

எனும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மன்னர்கள், எண்வகைக் கூலங்களை விற்கும் குடிகளையும் அவர்களைச் சுற்றி இருப்போரையும் பாதுகாத்தனர் என்பதை,

கூலம் பகர்நர் குடிபுறந் தாரஅ

(பதிற்.13:23)

என்று பதிற்றுப்பத்து பதிவுசெய்துள்ளது . நிலத்தில் விளையும் பொருள்களை விற்பதற்குத் தனியோர் இருந்தனர் என்பது இதன்வழித் தெரியவருகின்றது. கூலம் பகர்நர் மட்டுமன்றி வெவ்வேறு வகையான பொருள்களுக்கும் வெவ்வேறு வகையான வணிகர் இருந்துள்ளனர். கடல்படு பொருள்கள், மலைபடு பொருள்கள், மருத நிலத்துப் பொருள்கள் போன்ற பல்வேறு வகையான பொருள்களும் விற்பனை செய்யப்பட்டன. பலவித வண்ணங்களைக் கொண்ட கொடிகள் பறக்கும் பொன்னுடை நியமத்தை,

கடலவும் கல்லவும் ஆற்றவும் பிறவும்

வளம்பல நிகழ்தரு நனந்தலை நன்னாட்டு

விழுவறு பறியா முழவு இமிழ் மூதூர்க்

கொடிநிழல் பட்ட பொன்னுடை நியமத்து (பதிற்.15:16-19)

என்ற பாடல் அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. கடல்படு பொருள்கள் என்பவை, உப்பு, முத்து, மீன், பிற நாட்டிலிருந்து கடல்வழி பெறும் பொருள்கள் என்பவற்றின் பொதுப்பெயராக வந்துள்ளமையை அறியலாம். இதைப் போன்றே வேட்டுவர் கொணர்ந்த செவ்விய கொம்பினையுடைய ஆமாவின் இறைச்சியுடனே, காட்டிடத்து வாழ்வனவாகிய வலியுடைய யானையின் கோட்டைப் பெற்றுக்கொண்டு, அவற்றின் விலைக்கீடாக வடித்த கள்ளைக் கொடுக்கும் பொன்னையுடைய கடைத்தெருவமைந்த ஊர்களை,

காந்தளங் கண்ணிக் கொலைவல் வேட்டுவர்

செங்கோட்டு ஆமா ஊனாடு காட்ட

மதனுடை வேழுத்து வெண்கோடு கொண்டு

பொன்னுடை நியமத்து பிழிநொடைகொடுக்கும்

குன்றுதலை மணந்த புன்புல வைப்பும் (பதிற்.30:9-13)

என்று பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிடுகின்றது. இத்தகையப் பின்புலத்தில், போக்குவரத்து குறைந்த காலகட்டத்தில் பண்டமாற்று முறை முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றிருந்தது எனலாம் . நாளடைவில் இப்பொருட்களை எடுத்துச் செல்ல பெருவழிகளும் உருவாக்கப்பட்டன. இலக்கியங்கள் மற்றும் தொல்லியல் தரவுகளை முன்வைத்து பெருவழிகள் எவ்வாறு தொழிற்பட்டுள்ளது என்று ஆராய்ந்தனர். அந்தக்காலத்தில், மேற்கே உள்ள முசிறித் துறைமுகத்திலிருந்து கோவலூர், உறையூர், கொடும்பாலூர், மதுரை வழியாக மற்றொரு பெருவழி கொற்கையை அடைந்தது என்பதை இதன்மூலம் அறிந்துகொள்ளலாம். எனினும், இலக்கியக் குறிப்புகளின் ஊடாக உள்ளூரில் உள்ள வழிகள் செம்மையாக இல்லை என்பதையும் இவற்றைப் பயன்படுத்தியோர் எதிர்கொண்ட இடர்ப்பாடுகளையும் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

இடம்விட்டுப் பொருள்களை வேறிடத்திற்கு எடுத்துச் செல்வதில் சாத்துக்கள் (வணிகக் குழுக்கள்) எனப்பட்ட குழுவினர் இயங்கியுள்ளனர். குறுந்தொகை இத்தகைய வணிகச் சாத்துக்கள் பற்றி,

எல்லும் எல்லின்று; யாடும் கேளாய்-

செல்லாதீமோ, சிறுபிடி துணையே!-

வேற்றுமுனை வெம்மையின், சாத்துவந்து இறுத்தென

வளை அணி நெடுவேல் ஏந்தி

மிளைவந்து பெயரும் தண்ணுமைக் குரலே

(குறுந்.390:1-5)

என்று பதிவுசெய்துள்ளது. புகளூர் தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டு வணிக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்ட இவர்களை நிகமத்தோர் எனக் கூறுகின்றது. வணிகக் குழுவைக் குறிக்கும் நிகமம் எனும் சொல் கொடுமணலில் கிடைத்த மட்பாண்ட ஓடு ஒன்றில் காணப்படுவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

சங்ககால வணிகர்கள் சமண சமயத்திற்கு ஆதரவு அளித்திருக்கின்றனர். அழகர்மலை, மாங்குளம், புகளூர் முதலிய இடங்களில் உள்ள கல்வெட்டுகள் இதற்குச் சான்றுகளாக உள்ளன. பாண்டியரின் தலைநகரான மதுரை வாணிகத்தில் சிறந்த நகரமாக

இருந்துள்ளதை மதுரைக்காஞ்சி, சிலப்பதிகாரம் போன்ற இலக்கியங்களின் வழி அறியமுடிகின்றது. பல்வேறு வாணிகம் செய்த வணிகர்கள் இங்கு தங்கியிருந்து வணிகம் செய்துள்ளனர். மதுரையில் இருந்து பல பொருட்களைக் கொண்டு வந்து வாணிகம் செய்த வணிகர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து அழகர்மலைப் பள்ளியை உருவாக்கியுள்ளனர். அவர்களது பெயர்கள் கல்வெட்டுகளில் பின்வருமாறு குறிப்பிடப்படுகின்றது.

- மதுரை பொன்கொல்வன் அதன்அதன்
- உப்பு வாணிகன் வியகன் (உப்பு வணிகன்)
- பாணித வாணிகன் நெடுமலன்
- கொழு வாணிகன் எளசந்தன்
- வெண்பள்ளி அறுவை வணிகன் எளஅ அடன்

தொடக்கத்தில் குறிப்பிடப்படும் மதுரையை (மதுரை) இவர்களுடைய ஊர் என்று கொள்ளலாம். மதுரையைச் சார்ந்த பொன்வணிகன் என்று கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால், இவர் பெயர் மட்டும் குறிப்பிடப்படவில்லை. சங்ககாலத்தில் உப்பு வணிகம் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் நடைபெற்றுள்ளது. நெல்லும் உப்பும் ஒரே விலையாக சங்ககாலத்தில் இருந்துள்ளது. நெல்லை வாங்கிக்கொண்டு உப்பை அதே அளவு பண்டமாற்றாகக் கொடுத்துள்ளனர் (அகம்.140,340). இதனால், உப்பு வணிகர், வணிகர்களில் உயர்ந்த இடத்தைப் பெற்றிருக்கலாம் என்று அறிகுர்கள் கருதுகின்றனர். அழகர்மலைக் கல்வெட்டில் **வியகன்** என்ற உப்பு வணிகனின் பெயர் காணப்படுகின்றது. இக்கல்வெட்டில் **பாணிதவாணிகன் நெடுமலன்** என்பவன் அறக்கொடையாளனாக அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றான். பணிதம் என்றால் சர்க்கரை என்று பொருள். இக்கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படுபவன் **சர்க்கரை வியாபாரியாக** இருக்க வேண்டும் என்று ஐராவதம் மகாதேவன் கருதுவதாக தி.ஸ்ரீ.ஸ்ரீதர் குறிப்பிடுகின்றார் (2006:104). **பணிதம்** என்ற சொல்லே கல்வெட்டில் **பாணித** என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. **பளிதம்** என்றால் **பச்சைக் கற்பூரம்** என்று பொருள். சங்ககாலத்தில் அதனை அடைகாயோடு (பாக்கு) சேர்த்து அருந்தியுள்ளனர். எனவே, **பாணித வணிகன்** என்பவன் பச்சைக்கற்பூர வியாபாரியாக இருக்க வேண்டும் என்று மயிலை.சீனி.வேங்கடசாமி கருதுகின்றார் (1981:57). **கொழுவணிகன்** என்பவன் கலப்பை வியாபாரம் செய்யும் வணிகன் என்று ஐராவதம் மகாதேவன் கருதுவதாக தி.ஸ்ரீ.ஸ்ரீதர் குறிப்பிடுகின்றார் (2006:104). இரா.நாகசாமி, இவன் இரும்பு வியாபாரியாக இருக்க வேண்டும் என்று கூறுகின்றார் (1980:52). சங்ககாலத்தில் துணியை வியாபாரம் செய்த வணிகர்கள் அறுவை வணிகர் என்று

அழைக்கப்பட்டனர். வெண்பள்ளி என்ற ஊரைச் சார்ந்த இளஆட்டன் (எளஅட்டன்) என்ற அறுவை (துணி) வணிகனை அழகர்மலைக் கல்வெட்டு குறிப்பிடுகின்றது. சங்ககாலப் புலவர்கள் சிலரும் வணிகர்களாக இருந்துள்ளனர். மதுரைக் கொல்லன் புல்லன், மதுரைப் பொன்செய் கொல்லன் வெண்ணாகனார், மதுரைப் பண்டவாணிகன் இளந்தேவனார், மதுரை ஓலைக்கடைக் கண்ணம் புகுந்தாராய்ந்தனார் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர். எனவே, சங்ககாலத்தில்,

- பொன்னைக் கொண்டு ஆபரணங்கள் செய்தல்
- கடலில் இருந்து உப்பை எடுத்தல்
- கரும்பிலிருந்து சர்க்கரை எடுத்தல்
- ஆடை நெய்தல்
- இரும்பை உருக்கி கலப்பை போன்ற பொருட்கள் செய்தல்
- எண்ணெய் எடுத்தல்

போன்ற தொழில்கள் சிறப்பாக நடைபெற்றுள்ளதை அழகர்மலை, புகளூர்க் கல்வெட்டுகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. இக்கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடும் வணிகர்/வணிகப்பொருள்கள் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியங்களிலும் காணப்படுகின்றன. எனவே, சங்ககாலத்தில் மேற்குறிப்பிட்ட வணிகங்கள் சிறப்பாக நடைபெற்றுள்ளதை தமிழ் - பிராமி கல்வெட்டுகள் மற்றும் சங்க இலக்கியத் தரவுகள் வழி அறியமுடிகின்றது.

உள்நாட்டு வாணிகத்தில், நடமாடும் வாணிக முறையும், நிலையான வாணிக அங்காடிகளும் காணப்படுகின்றன. வீடுவீடாகச் சென்று உணவுப் பண்டங்கள், பூ (நற்.97,118,142) போன்றவற்றை விற்றலும், வீதிகளில், ஊன், தந்தம், கள், உப்பு, தேன் போன்றவைகளை விலைக்கூறி விற்றுச் செல்வதும் காணப்படுகின்றது. காவிரிப் பூம்பட்டினம், மதுரை போன்ற பெரிய நகரங்களில் அங்காடிகள் காணப்பட்டன. பகலில் இயங்கிய அங்காடிகள் நாளங்காடிகள் எனவும் இரவில் இயங்கிய அங்காடிகள் அல்லங்காடிகள் எனவும் அழைக்கப்பட்டன. பெரிய வணிக முறைக்கு இவைகள் தொழிற்பட்டுள்ளன. இவைகள் தொழிற்படும் ஓசை எப்பொழுதும் கேட்டுக்கொண்டே இருந்துள்ளது. மதுரைக்காஞ்சியில், மதுரையில் இயங்கிய அங்காடிகள், இவ்வங்காடிகளில் நேர்மையுடன் செயலாற்றிய வணிகர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் தனியாக தெருக்கள் இருந்துள்ளன. அத்துடன் பாண்டங்களை வேறுபடுத்த தனித்தனியாகக் கொடிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

பல்வேறுவகைப் பொருட்கள், வணிகர்களின் நடவடிக்கைகள், மதுரை
ஆகியவை பற்றிய குறிப்புகளை மதுரைக்காஞ்சி,

அறநெறி பிழையாது, ஆற்றின் ஒழுகி,
குறும்பல் குழுவின் குன்று கண்டன்ன,
பருந்து இருந்து உகக்கும் பல்மான் நடுகில்,
பல்வேறு பண்டமொடு ஊன்மலிந்து கவனி,
மலையவும், நிலத்தவும், நீரவும், பிறவும்,
பல்வேறு திருமணி, முக்கொடு, பொன்கொண்டு,
சிறந்த தேளத்துப் பண்ணியம் பகர்நரும்

.....

சிறியரும் பெரியரும் கம்மியர் குழீஇ
நால்வேறு தெருவினும், கால் உற நின்றர

(மதுரைக்.560-622)

எனும் பாடல் வரிகளில் பதிவுசெய்துள்ளது. உள்ளூரில் காணப்படும்
பட்டினங்களில் நடைபெற்ற வாணிகத்திற்கு இது சிறந்த
எடுத்துக்காட்டாகும். அழகர் மலையில் கிடைத்துள்ள தமிழ் - பிராமி
கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் **வணிகர்** பற்றிய குறிப்புகள் மற்றும்
நாணயங்கள் போன்றவை, அக்காலத்தில் மதுரை சிறந்த வணிகத்
தலங்களில் ஒன்றாக விளங்கியதை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. மேலும்,

- சங்குகளை அறுத்து வளையல் முதலியவற்றைக் கடைபவர்
- மணிகளில் துளை இடுபவர்
- பொன்னின் உரை காண்பவர்
- புடவை விற்பவர்
- செம்பினை நிறுத்து வாங்குபவர்
- கச்சங்களை முடிபவர்
- மலர்களையும் சாந்தினையும் நன்கு ஆராய்ந்து விற்பவர்
- பலவகையான தொழில்களையும் ஒப்புக்காட்டி ஓவியம் வரையும்
ஓவியத்தொழிலாளர்
- நெய்தல் தொழில் ஆற்றுபவர்

போன்றவர்கள் ஒன்றாகத் திரண்டு தெருக்கள் தோறும் ஒருவர் காலுடன்
கால் பொருந்த நின்றதை மதுரைக்காஞ்சி,

கோடு போழ் கடைநரும், திருமணி குயினரும்,
 சூறு நன்பொன் சுடர் இழை புனைநரும்,
 பொன்னுரை காண்மரும், வம்புநிறை முடிநரும்,
 பூவும் புகையும் ஆயும் மாக்களும்,
 எவ்வகைச் செய்தியும் உவமம் காட்டி,
 நுண்ணிதின் உணர்ந்த நுழைந்த நோக்கின்
 நால்வேறு தெருவினும், கால் உற நின்றர

(மதுரைக்.511-522)

என்று குறிப்பிடுகின்றது.

உள்நாட்டு வாணிகத்தில் கழுதைகள், வண்டிகள் போன்றவைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அத்திரி எனும் கோவேறு கழுதைகள் ஊர்தியாகப் பயன்படுத்த கொண்டுவரப்பட்டன. ஆனால், பொதி சுமக்கவும் சரக்கு வண்டிகளை இழுக்கவும் அவற்றைப் பயன்படுத்தவில்லை. ஊர்தியாக மட்டும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அத்திரிக்கு இராச வாகனம் என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டது. பாண்டி நாட்டுக் கொற்கைக் கடலுக்கு அருகில், பரதவர் ஊருக்கு ஒருவன் அத்திரி பூட்டின வண்டியில் சென்றான் என்பதை,

கொடுநுகம் நுழைந்த கணைக்கால் அத்திரி

வடிமணி நெடுந்தேர் பூணை (அகம்.350:6-7)

என்று சேந்தன் கண்ணனார் கூறுகின்றார். அத்திரியை ஒருவன் ஊர்ந்து சென்றதை நக்கீரர்,

கழிச்சுறா வெறிந்த புண்தாள் அத்திரி

நெடுநீர் இருங்கழிப் பரிமெலிந் தசை (அகம்.120:10-11)

என்று பதிவுசெய்துள்ளார். கடற்கழி வழியாக ஒருத்தன் அத்திரி ஊர்ந்து வந்ததை ஒலோச்சனார்,

கழிச்சேறு ஆடிய கணைக்கால் அத்திரி

குளம்பினும் சேயிறா ஒடுங்கின;

கோதையும் எல்லாம் ஊதை வெண்மணலே (நற்.278:7-9)

என்கிறார். கழுதைகளின் முதுகின்மேல் பொதிகளை ஏற்றி வணிகச் சாத்துக்கள் சேர்ந்து போனதை அகநானூறு (343:12-15) குறிப்பிடுகின்றது.

உள்நாட்டுப் பொருளாதாரத்தை உயர்த்துவதில் வெளிநாட்டுடன் கொள்ளும் வாணிக வளர்ச்சி முக்கியப் பங்கினை வகிக்கின்றது. வெளிநாட்டு வாணிக முறைக்கு, கடல்வழிப் போக்குவரத்து

குறிப்பிடத்தக்கது. பழந்தமிழர் கடல் வாணிகத்தில் சிறந்து விளங்கினர் என்பதை இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. தமிழரின் கடல் பயணம் பற்றி தொல்காப்பியமும் பதிவுசெய்துள்ளது (தொல்.980). கடல் வாணிகத்தில் கரையோர வாணிகம், நடுக்கடல் வாணிகம் என இருவகை உண்டு (ஆ.மணவழகன்.2010:38). கடலில் நாவாய் ஓட்டும் தொழில் செய்பவனுக்கு மீகாமர் என்று பெயர். கப்பலோட்டும் தொழில் செய்தவர் பரதவர் என்றும் பரதர் என்றும் பெயர்பெற்றுள்ளனர். கடல்வாணிகம் செய்தவர் நாவிகர் எனப்பட்டனர். கடல் வாணிகம் செய்த பெரிய நாவிகர் மாநாவிகர் எனப்பட்டனர். இப்பெயர் மருவி மாநாய்க்கர் எனப்பட்டது. கடல் வாணிகத்தில் சிறந்து விளங்கியவர்களுக்கு எட்டி என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டுள்ளது (சிலம்பு.15:163-164;மணி.22:111-114). பழந்தமிழர் பண்டமாற்று முறையிலும் கடல்வழி வாணிகத்திலும் சிறந்து விளங்கியதை,

**மீன் கொடுத்து நெல் குவைஇ,
மிசை அம்பியின் மனை மறுக்குந்து;
மனைக் குவைஇய கறி கலக்குறுந்து;
கலம் தந்த பொற் பரிசம்
கழித் தோணியான், கரை சேர்க்குந்து;
மலைத் தாரமும், கடல் தாரமும்
தலைப் பெய்து, வருநர்க்கு ஈயும் (புறம்.343:1-8)**

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதன்மூலம்,

- மீனுக்கு நெல் மாற்றாக பெறப்பட்டது
- ஏற்றுமதிக்காக மிளகு மூட்டைகள் கரையோரம் அடுக்கி வக்கப்பட்டன.
- இறக்குமதிப் பொருட்களாகிய பொற்பரிசங்கள் கலங்களில் இருந்து தோணிகளில் கரைசேர்க்கப்பட்டன.
- மலையில் விளைந்த பொருள்களும் கடலில் விளைந்த பொருள்களும் நிறைந்திருந்தன

என்பதையும் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

**அரம் போழ்ந்து அறுத்த கண்ணேர் இலங்கு வளை
பரதர் தந்த பல்வேறு கூலம்,
இருங்கழிச் செறுவின், தீம்புளி, வெள் உப்பு,
பரந்து ஓங்கு வரைப்பின் வன்கைத் திமிலர்
கொழு மீன் குறைஇய துடிக்கண் துணியல்,**

விழுமிய நாவாய் பெருநீர் ஒச்சநர்
 நனந்தலைத் தேஎத்து நன்கலன் உய்ம்மார்,
 புணர்ந்து, உடன் கொணர்ந்த புரவியொடு அனைத்தும்,
 வைகல் தோறும் வழிவழிச் சிறப்ப (மதுரைக்.315-324)

எனும் பாடலிகள் மூலம், கடல் முத்துகள், வளையல்கள், பல்வேறு பண்டங்கள், தீம் புளி, வெள்ளுப்பு போன்றவைகளை ஏற்றிக்கொண்டு செல்லத் தயாராய் நிற்கும் தமிழ்நாட்டு மரக்கலங்களை ஓட்டுபவர்களும், யவனர் நாடுகளிலிருந்து கலங்கள் ஏற்றிக் கொண்டுவந்துள்ள குதிரைகளும் இன்னபிறவும் சேர்ந்து கடற்கரையை அழகுபடுத்தின என்பதை அறிந்துகொள்ளலாம். வெளிநாட்டில் இருந்து பொருள்களை ஏற்றிவந்த கலன் கரையொதுங்க, அதிலிருந்த பொருள்களை மீனவர்களும், உப்பு விளைவிப்போரும் எடுத்துச் செல்வதால், பொருள்கள் வழியெங்கும் சிதறிக்கிடந்ததையும் (புறம்.30:11-15), யவனநாட்டில் இருந்து மது இறக்குமதி செய்யப்பட்டதையும் (புறம்.56:18) அறியமுடிகின்றது. இனிய ஓசையுடைய அலைகள் ஒலிக்கின்ற கடல் வழியாக வந்த, நல்ல கலன்களாகிய செல்வம் தொகுக்கப்பட்டிருக்கும் பண்ட சாலையுள்ள, தாழையின் மணம் கமழும் கானற்சோலை நிற்கும் பெருந்துறையையுடைய கடற்பகுதியை,

இன் இசைப் புணரி இரங்கும் பௌவத்து,

நன் கல வெறுக்கை துஞ்சும் பந்தர்

கமழும் தாழைக் கானல்அம் பெருந்துறை (பதிற்.55:3-6)

எனும் பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. கடற்கரைப் பண்ட சாலையில் பொருள்கள் தொகுக்கப்பட்டுப் பின்னர் அவை நாட்டின் பல்வெறு பகுதிகளுக்கும் எடுத்துச் செல்லப்பட்டதை இதன்வழி அறியமுடிகின்றது. இதேபோல, பிற நாடுகளில் இருந்து அரிய பொருள்களைக் கொண்டு வருவதற்காகக் கடலின் மேல் மிகுந்து செல்லும் பெரிய ஆரவாரத்தையுடைய கலன்களை,

அருங் கலம் தரீஇயர், நீர் மிசை நிவக்கும்

பெருங் கலி வங்கம் திசை திரிந்தாங்கு,

மை அணிந்து எழுதரு மா இரும் பல் தோல்

மெய் புதை அரணம் எண்ணாது, எஃகு சுமந்து,

முன் சமத்து எழுதரும் வன்கண் ஆடவர் (பதிற்.52:3-7)

எனும் பாடல் அடிகள் பதிவுசெய்துள்ளன. மேலும், உலகமே கிளர்ந்து எழுவதைப் போன்று விளங்கும் அச்சமுடைய பெரிய கடல் நீரின் இடையே பிளந்துகொண்டுபோக, இரவும் பகலும் ஓரிடத்தில் தங்காமல்

விரைவாக இயங்கும் இயல்புடைய காற்று, அந்த நாவாயை அசைத்துச் செலுத்த, நாவாயை ஓட்டுபவன் கரை உயர்ந்த அகன்ற துறையில் மாடத்தின் மீதுள்ள ஒளிவிளக்கால் இடம் அறிந்து செலுத்துவதை அகநானூறு,

உலகுகிளர்ந் தன்ன உருகெழு வங்கம்
இரவும் எல்லையும் அசைவுஇன்று ஆகி,
விரைசெலல் இயற்கை வங்கூழ் ஆட்ட,
கோடுஉயர் திணிமணல் அகன்துறை, நீகான்
மாட ஒள்ளரி மருங்குஅறிந்து ஓய்ய (அகம்.255:1-6)

என்று குறிப்பிடுகின்றது. மேலும், வானம் முட்டுமளவும் பண்டங்களை ஏற்றிவந்த பெருங்கலத்தை,

வான் இயைந்த இருமுந்நீர்ப்
பேளம் நிலைஇய இரும் பௌவத்து,
கொடும் புணரி விலங்கு போழ,
கடுங்காலொடு கரை சேர,
நெடுங் கொடி மிசை இதை எடுத்து,
இன் இசைய முரசம் முழங்க
பொன் மலிந்த விழுப் பண்டம்
நாடு ஆர நன்கு இழிதரும்
ஆடு இயற் பெரு நாவாய்,
மழை முற்றிய மலை புரையத்
துறை முற்றிய துளங்கு இருக்கை (மதுரைக்.75-85)

என்று மதுரைக்காஞ்சி கூறுகின்றது. அதேபோல, முத்து, வளையல், செட்டிகளின் பண்டங்கள், உப்பு, கருவாடு, கருப்புக்கட்டி போன்றவற்றை வெளிநாட்டிற்கு ஏற்றிச் சென்ற நாவாயை,

முழங்கு கடல் தந்த விளங்கு கதிர் முத்தம்,
அரம் போழ்ந்து அறுத்த கண்ணேர் இலங்கு வளை,
பரதர் தந்த பல்வேறு கூலம்,
இருங்கழிச் செறுவின், தீம்புளி, வெள் உப்பு

.....

விழுமிய நாவாய் பெருநீர் ஓச்சுநர்
நனந்ததை தேஎத்து நன்கலன் உய்ம்மார்

(மதுரைக்.315-322)

என்று மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகின்றது. துறைமுகத்தோடு கூடும் ஆற்று வழிகள் நல்ல முறையில் பராமரிக்கப்பட்டுள்ளன. கரிய கழியின் வழியாய் வந்திறங்கும் கடலில் செல்வதற்குரிய ஓடங்களை, தெளிவான நீர் பரவிய கடலுக்குச் செல்லும் வழியான ஆற்றைச் சீர்செய்து செலுத்தித் துறைதோறும் கட்டி நிறுத்தியுள்ளனர் என்பதை,

இருங்கழி இழிதரு

தேறுநீர் பரப்பின் யாறுசீத்து உய்த்து,

துறைதொறும் பிணிக்கும் நல்ஊர்,

உறைவு இன்யாணர் கிழவோனே,

(புறம்.400:20-23)

என்று புறநானூற்று வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும், கடலில் செலுத்தப்படும் கலன்களுக்கு வழிகளைச் சுட்டவும், கடற்கரைப் பட்டினங்களை இனங்காட்டவும் கலங்கரை விளக்கங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவை இரவில் ஒளியுடன் காணப்பட்டன என்பதை பெரும்பாணாற்றுப்படை பதிவுசெய்துள்ளது (349-351). வெளிநாட்டிலிருந்து கொண்டுவரும் பொருள்களை இறக்கவும் உள்நாட்டுப்பொருள்களை வெளிநாட்டினருக்கு விற்பனைக்கு வைக்கவும் கடற்கரைப்பட்டினங்கள் சந்தைகளாயின. பல பண்டங்களும் மரக்கலங்களில் வந்து இறங்குவதால் பட்டினத்தில் உண்டாகும் ஓசையும், வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த வணிகர் அணிகலன்களை விலைபேசி வாங்குவதால் ஏற்படும் ஓசையும் பலவகைப் பறவைகளால் எழுப்பப்படும் ஓசைபோல் விளங்கியதை மதுரைக்காஞ்சி,

வாள் இதை எடுத்த வளிதரு வாங்கம்,

பல்வேறு பண்டம் இழிதரும் பட்டினத்து

ஒல்லென இமிழ் இசை மான, கல்லென

நனந்தலை வினைஞர் கலம் கொண்டு மறுக

பெருங்கடற் குட்டத்துப் புலவத்திரை ஓதம்

இருங்கழி மருவிப் பாய, பெரிது எழுந்து,

உருகெழு பானாள் வருவன பெயர்தலின்,

பல்வேறு புள்ளின் இசை எழுந்தற்றே,

அல் அங்காடி அழிதரு கம்பலை (மதுரைக்.536-544)

என்று பதிவுசெய்துள்ளது. வெளிநாட்டவர் அணிகலன்களை வாங்கிக்கொண்டு, மேலும், வாங்க உலவியதை நனந்தலை வினைஞர் கண்கொண்டு மறுக என்று மதுரைக்காஞ்சி (539) குறிப்பிடுகின்றது. வாணிகக் கலன்களால் சூழப்பட்ட நகரை, நாவாய் சூழ்ந்த ஒளி நீர்ப்

பட்பை என்கிறது பெரும்பாணாற்றுப்படை (321) . கிரேக்கரோடு கொண்டிருந்த வாணிகத்தொடர்பு பற்றிய குறிப்புகள் பலவற்றையும் இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன (முல்லை.61;பெரும்பாண்.316;பதிற். 2;அகம்.5,149:9;நெடுநல்.101-102;புறம்.56:18) .

தமிழகக் கடற்கரையிலிருந்து மெல்லிய பட்டுத்துணிகள் பாரசிக வளைகுடாவிற்கும், பாபிலோனியாவிற்கும் சென்றுள்ளன. ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பே பெரிசியாவின் கடற்கரைப் பகுதியில் எகிப்துக்கும் இந்தியாவின் பழைய நாடுகளுக்குமிடையே வணிகம் தொடர்ந்து நிலவியுள்ளது. இத்தகைய பின்புலத்தில், இந்தியாவின் நாகரிக வளர்ச்சி ஒரு வேகமான வணிகத்திற்கு வழிவகுத்ததன் விளைவாக, ஆப்பிரிக்காவோடும் பிறநாடுகளோடும் சிறப்பாக வாணிகம் நடைபெற்றுள்ளது.

தென்னிந்தியாவில் இருந்து இப்பொருள்களைக் கொண்டு சென்றவர்களுள் பரதவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர். பொதுவாக வணிகம் அரசு உருவாக்கத்திற்கு ஒரு காரணியாக விளங்கியது. அதேபோன்று வணிக வளர்ச்சியும் நிலையான ஆதரவான அரசின் மூலமே ஏற்படுகின்றது என்பதையும் மறுக்க இயலாது. அந்தவகையில், சங்க காலத்தில் தமிழகம் வட இந்தியா மற்றும் பன்னாட்டு அளவில் மேற்கொண்டிருந்த வாணிகத்தை பின்வருமாறு தொகுத்துக்கொள்ளலாம்.

வட இந்தியாவுடன் வணிகம்

வேத காலத்திலிருந்தே, தென்னகத்துடன் வட இந்தியர்கள் தொடர்பு கொண்டுள்ளனர். ஆரிய முன்னோடிகள் தென்னிந்தியாவிற்கு அமைதியான வழியில் ஊடுருவி வந்துள்ளனர். ஆயினும் அண்மைக்காலச் சான்றுகள் மேலைக்கடற்கரை வழியே நடைபெற்ற வணிகத்தையே பெரிதும் புலப்படுத்துகின்றன. தொண்டி, முசிறி, பூம்புகார், கொற்கை, சோபட்டினம் முதலான தமிழ்நாட்டுத் துறைமுகங்களிலிருந்து நாவாய்களைச் செலுத்தியுள்ளனர். மேலும், நெல்லூர், கலிங்கப்பட்டினம் ஆகிய இடங்களுக்குச் சென்று பிறகு கங்கையாறு கடலில் கலக்கின்ற துறைமுகத்தின் ஊடே கங்கையாற்றில் நுழைந்து பாடலிபுரம், காசி ஆகிய ஊர்களில் வணிகம் செய்துள்ளனர். இதனை **கங்கை வங்கம் போகுவர் கொல்லோ** என்ற நற்றிணைப் (189:5) பாடல் மூலம் அறியலாம் என்று மா.பவானி கூறுகின்றார் (2010:26) .

தமிழக வணிகர் கலிங்கப் பகுதியிலும் வணிகம் செய்துள்ளனர். இவ்வணிகர் சாத்து ஒன்று கி.மு.3 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.மு.150 வரை அங்கு இருந்து வந்துள்ளது. அக்காலத்தில் கலிங்க நாட்டை ஆண்ட காரவேலன் என்னும் அரசன் தமிழ் வணிகர்களால் தனது

ஆட்சிக்கே ஆபத்து உண்டாகும் என்று அந்த வணிகச் சாத்தை அழித்துவிட்டதாக அவ்வரசனது ஹதிகும்பா கல்வெட்டு கூறுகின்றது. கலிங்க நாட்டிலிருந்து தமிழ் நாட்டுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட முக்கியமான பொருள் **கலிங்கம்** என்னும் துணியாகும். அது கலிங்கத்திலிருந்து வந்தமையால் கலிங்கம் என்றே பெயர்பெற்றது. இவையனைத்தும் கலிங்கத்தோடு தென்னகம் கொண்டிருந்த தொடர்பை அறிய உதவுகின்றது. காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் இறங்கிய பொருள்கள் பற்றிக் கூறும் பட்டினப்பாலை (187) வடமலைப் பிறந்த மணியையும், பொன்னையும் குறிப்பிடுகின்றது. கி.மு.5 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து வட இந்தியாவில் புழக்கத்திலிருந்த முத்திரை, நாணயங்கள், தமிழ்நாட்டில் பல இடங்களில் குவியல்களாகக் கிடைத்துள்ளன. இத்துடன் மௌரியர் காலத்தில், வட இந்தியா முழுவதும் பரவலாகப் புழக்கத்திலிருந்த என்.பி.பி. (Northern Black Polished Ware) மட்கலன்கள் கொற்கை, அழகன்குளம், கரூர் போன்ற இடங்களில் கிடைத்துள்ளன. ஆந்திரப் பகுதியை ஆண்ட சாதவாகனர்களின் (நூற்றுவர்கன்னர்) நாணயங்கள் தமிழ்நாட்டில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இக்காலக்கட்டங்களில் தமிழகம், தென்னிந்தியாவின் பிறபகுதிகளுடனும் வட இந்தியாவுடனும் சிறந்ததொரு வணிக உறவை மேற்கொண்டிருந்ததை இச்சான்றுகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

தமிழகம் மத்தியக் கிழக்கு நாடுகளோடும் கிரேக்க - ரோம் அரசுகளுடனும் வாணிகத்தொடர்பு கொண்டிருந்தது. இதைத்தவிர, கிழக்கே சீனா, தென்கிழக்காசிய நாடுகள், ஈழம் ஆகியவற்றுடனும் வாணிகத்தில் தொழிற்பட்டுள்ளனர் என்று இலக்கியத் தொல்லியல் சான்றுகள் உறுதிசெய்கின்றன. சிந்துவெளி நாகரிகக் காலம் முதல் இந்தியா மத்திய கிழக்கு நாடுகளுடனும் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தது எனலாம். இவ்வணிகத்தின் தொன்மையை சி.க. சிற்றம்பலம் குறிப்பிடுகையில்,

‘புதிய கற்காலம், பெருங்கற்காலம் ஆகியவை தென்னகத்தில் காணப்பட்டன. இக்காலசாரங்களில் காணப்படும் அம்சங்கள் பலவும் வாணிகத் தொடர்புபற்றி எடுத்துரைத்தமையை ஏற்கனவே கண்டோம். இதுபற்றிய விரிவான சான்றுகள் கி.மு.7 ஆம் 6 ஆம் நூற்றாண்டுகளிலும் கிடைக்கின்றன. பாபிலோனியாவுடன் இக்காலத்தில் தமிழகம் வர்த்தகத் துறையில் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தது. நீலகண்ட சாஸ்திரி பாபிலோனியர் சான்றுகளை ஆதாரங்காட்டி இந்தியாவிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பொருட்களில்

வடமொழிப் பெயர்களுக்குப் பதிலாக திராவிடப் பெயர்கள் காணப்படுவது இவ்வர்த்தகத்தில் தமிழகம் கொண்டிருந்த பங்கிற்கு அசைக்கமுடியாத சான்றாக அமைகின்றது என அபிப்பிராயப்படுகின்றார். இவற்றுள் அரிசி, மயில், சந்தனம் போன்ற பொருட்கள் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும்' (1999:217-218).

என்று கூறுவதன் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

தமிழர்கள் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே, கடல்கடந்து சென்று வாணிகம் செய்திருப்பதை இலக்கியங்கள் பதிவுசெய்துள்ளன.

நீரின் வந்த நிமிர்ப்புரவியும்

காலின் வந்த கருங்கறிமூடையும்

வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்

குடமலை பிறந்த ஆரமும் அகிலும்

தென்கடல் முத்தும் குணகடற்குறிகும்

கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்

ஈழத்து உணவும், காழகத்து ஆக்கமும் (பட்டினம்.185-191)

மேற்குறிப்பிட்ட பாடல் வரிகளின் மூலம், பொருள்கள் கடல்வழியாகக் கப்பல்களில் வந்தவை என கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் குறிப்பிடுகின்றார். இவற்றின் வணிகம் குறித்து இங்கு விளக்கப்பெறுகின்றது. **நிமிர்ப்புரவிகள்** இந்தியாவிற்கு உரிய விலங்கன்று. எனவே, இவை பாரசீகம், சிந்து போன்ற நாடுகளில் இருந்து கப்பல்வழியாகக் கொண்டு வரப்பட்டவையாகும்.

கால் என்பது காற்றைக் குறிக்கிறது. காற்றின் உதவியினால் பாய்மரக் கலங்கள் மூலம் கடல்வழியாகக் கொண்டுவரப்பட்ட (கறி) மிளகு மூட்டையைக் குறிக்கின்றது. சாவகநாட்டு மிளகு சேரநாட்டு மிளகைப் போல அவ்வளவு சிறந்ததன்று. சேரநாட்டு மிளகை யவனர்கள் பெரிய நாவாய்களில் வந்து பெருவாரியாக வாங்கிச் சென்றதால் அது பற்றாக்குறைப் பொருளாக இருந்துள்ளது. ஆகவே, கிழக்குக் கரைப் பகுதியிலிருந்த சோழநாட்டு வணிகர்கள் சாவக நாட்டிலிருந்து மிளகைக் கொண்டு வந்து விற்றுள்ளனர். இலத்தீன் மொழியில் **பெப்பர் நிகரம்** (Pepper Nigaram) என்று வழங்கப்படும் மிளகு, வெள்ளை மிளகு, கறுப்பு மிளகு என இருவகைப்படும். ரோமானியப் பேரரசர்கள், எகிப்து மற்றும் ஆசியா மீது படையெடுத்தனர். அப்போது இந்தியாவிலிருந்து ஏற்றுமதிசெய்யப்பட்டு அயல்நாடுகளில், செலாவணியாகும் மிளகு, இலவங்கப் பட்டையின் சுவை அறிந்து அவற்றைத் தங்கள் நாட்டிற்கு

வரவழைக்கத் தொடங்கினர். எகிப்தியர்களும் பாபிலோனியர்களும் கிறித்துப் பிறப்பதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே மிளகை அறிந்து பயன்படுத்தி வந்தனர். சீனா, கேரளத்து மிளகை கி.மு.3 ஆம் நூற்றாண்டில் பயன்படுத்தியதாகத் தெரிகின்றது. இம்மிளகு வணிகமானது முற்கால வணிகர்களுக்குப் பெருஞ்செல்வத்தைக் கொடுத்தது. உரோமானியப் பேரரசிற்கும் இந்தியாவிற்கும் இடையே சென்ற கப்பல்களில் முக்கால் பகுதி மிளகு, வாசனைத் திரவியங்கள் அரிய கல்மணிகளும் இருந்துள்ளன. இப்பொருள்கள் அனைத்தும் தென்னிந்தியாவிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டுள்ளன. இம்மிளகு மருந்தாகவும், உணவாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டதால் ரோம் நகரில் ஒரு பவுண்டு 15 தினாரி வரை விற்கப்பட்டுள்ளது.

வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும் என்பது வடமலையிலிருந்து வந்தனவற்றைக் குறிக்கின்றது. **குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்** என்பன மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் உண்டான சந்தனம், அகில் இவற்றைக் குறிக்கின்றது. **தென்கடல் முத்து** என்பது பாண்டிநாட்டு மன்னார் வளைகுடாவில் உண்டான முத்தாகும். **குணக்கடல் துகில்** என்பது கிழக்குக் கரையிலிருந்து வந்த பவளமாகும். **கங்கைவாழி** என்பது கங்கையாற்றங்கரை மேலிருந்த பாடலிபுரம், வாரணாசி முதலான ஊர்களிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட பொருள்களாகும். **ஈழத்து உணவு** என்பது இலங்கையில் உண்டான உணவுப் பொருள்களாகும். **காழகம்** என்பது தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் ஸ்வர்ணம் விளையும் ஒரு பகுதியாகும்.

இந்நாடுகளுடன் மட்டுமின்றி வட ஆப்பிரிக்க நாடான எகிப்து, ஐரோப்பிய நாடுகளான கிரேக்கம், ரோம், மேற்காசிய நாடுகள், சீனா, தென்கிழக்காசிய நாடுகள் ஆகியவற்றுடனும் தமிழர்கள் வாணிகம் செய்து வந்துள்ளனர். கி.பி.1-2 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இந்தியாவுடனான ரோமானிய வாணிகம் சிறப்பான முறையில் நடைபெறத் தொடங்கியுள்ளது. இக்கால கட்டத்தில் மேற்கு நாடுகளையும், மேற்காசிய நாடுகளையும் இணைத்ததில் அரேபியா, ஆசியா, வடகிழக்கு ஆப்பிரிக்கா போன்ற நாடுகள் பாலமாகத் திகழ்ந்துள்ளன. ரோமிற்கும் இந்தியாவிற்குமான வாணிகத்தில் அலெக்சாண்டிரியாவின் கிரேக்கர்கள் (Alexandrian Greeks), சிரியாவின் யூதர்கள், ஆர்மெனியர்கள், அரேபியர்கள் போன்றோர் இடைத்தரகர்களாகச் செயல்பட்டுள்ளனர். இத்தரகர்கள் கிழக்கு நாடுகளுடனான வாணிகத் தரைவழியைத் தமது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைத்திருந்ததன் மூலம், அதன் வாணிகத்தையும் தமது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைத்திருந்தனர்.

இந்தியாவின் கடற்கரைக்கும், இத்தாலிய நாட்டிற்கும் சமதூரத்தில் அமைந்திருந்த அரேபிய, ஐரோப்பிய, ஆப்பிரிக்க நாடுகள் மத்திய

வாணிகத்தளமாக விளங்கியுள்ளன. பாரசீக வளைகுடாவும், செங்கடலும், மத்தியத் தரைக்கடலை வணிகம் மூலம் இணைப்பதற்கு உதவின. ஆசியாவும் அரேபியாவும் மத்தியத் தரைக்கடலுடன் அதிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்ததால், இந்தியப் பொருள்களை கொண்டு சென்று மேலைநாடுகளில் வாணிகம் செய்துள்ளனர். முதலில் மத்தியத் தரைக்கடல் நாடுகளே வாணிகத்தில் சிறந்து விளங்கியுள்ளன.

எகிப்து

தமிழ்நாட்டு வணிகர்கள் எகிப்து முதலான வட ஆப்பிரிக்க நாடுகளோடு வாணிகம் செய்வதற்கு அரேபியர்கள் இடைத்தரகர்களாக விளங்கியுள்ளனர். தமிழக வணிகர்கள் பாரசீக வளைகுடா, ஏடன் பகுதியோடு தங்களது வாணிகத்தை நிறுத்திவிட்டனர். அங்கு, தமிழ் வணிகர்களிடமிருந்து மிளகு, ஏலம், இலவங்கம், இஞ்சி, அகில், சந்தனம், தங்கம், கருங்காலி, தேக்கு, முத்து, நூலும் பட்டும் கலந்து நெய்யப்பெற்ற சோழநாட்டு உறையூர்ப் பூந்துகில் (Argaritic) முதலானவற்றை நிரப்பிக் கொண்டு அவற்றை எகிப்தின் துறைமுகமான அலெக்சாண்டிரியா (சிரியாவின் தலைநகர்) டமாஸ்கஸ், பாக்தாத் (ஈராக் தலைநகர்) சிற்றாசியா போன்ற இடங்களுக்கு எடுத்துச் சென்றுள்ளனர். அங்கிருந்து, விலையுயர்ந்த பொன்னிழை ஆடைகள் டமாஸ்கஸின் புகழ்மிக்கப் பட்டாடை, வேலைப்பாடமைந்த கண்ணாடிப் பொருள்கள், பன்னீர், அத்தர் போன்ற பொருள்களைக் கொண்டுவந்து தமிழ்நாட்டு வணிகர்களுக்கு அளிப்பர். கிறித்தவ சகாப்தத்திற்கு முன்பே நறுமணப் பொருள்கள், சிறுத்தைப்புலி, தந்தம், நூலாடை, கருங்காலி, அரிசி முதலான பொருள்களை அவர்கள் விரும்பி வாங்கியுள்ளனர். மேலும், எகிப்துடனான வணிகத் தொடர்பை விளக்கும் மிகச்சிறந்த சான்றாக, எகிப்தின் செங்கடல் கழிமுகத்தில் அமைந்துள்ள துறைமுகமான குசிர் அல் குவாதிம் நகரில் (Quseir - al - Quadim) கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தமிழ் - பிராமி எழுத்து பொறிக்கப்பெற்ற (சாதன் (சாத்தன்), கணன், கொற்றபுமான்) பாணை ஓடு கிடைத்துள்ளது. இதை எகிப்துடனான வணிகத் தொடர்பை விளக்கும் மிகச்சிறந்த ஆதாரமாகக் கொள்ளலாம். மேலும், அங்கு நடத்தப்பெற்ற அகழாய்வில் **மிளகும்** கிடைத்துள்ளது. அதுமட்டுமின்றி, அண்மைக்காலத்தில் இதே பகுதியில் **பணை ஓறி** என்ற தமிழ்ப்பிராமி எழுத்தில் பொறிக்கப்பெற்ற பாணை ஓடும் இதை உறுதி செய்கின்றது. இந்திய ஆடைகள் பாலஸ்தீனியரால் பெருமளவில் இறக்குமதி செய்யப்பெற்றுள்ளன. இந்தியப் பஞ்சு எகிப்திய மதகுருக்களால் அங்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டுப் பல புனிதப் பணிகளுக்குப் பருத்தியையும், நார் இழைகளையும் ஒன்று கலந்து பயன்படுத்தி உள்ளனர் என வார்மிங்டன் கூறுகின்றார். அதேபோல இலவங்கம் எகிப்திற்கென்றே சிறப்பாக

ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. நாணயப் புழக்கம் அவர்களிடம் இல்லாததால் பொருள்களுக்குப் பதிலாகத் தங்கம் அல்லது செம்பு மோதிரங்களைத் தரும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. இத்தகைய மோதிரப் பணப்புழக்க வழக்கம் எகிப்தில் மட்டுமே இருந்து வந்துள்ளது.

அரேபியர்கள்

தமிழ்நாட்டிற்கு வடமேற்கிலிருந்து வந்த அரேபிய வணிகர்கள் சேரநாட்டின் முசிறித் துறைமுகத்திற்கு வந்து வணிகம் செய்துள்ளனர். **முசிறி** என்பது **முசாரியஸ்** என்ற அரபுச் சொல்லினடியாகப் பிறந்ததாகவும் கொள்ளலாம். **முசரிய** என்றால் **பயணிகள் தங்கும் இடம்** என்று பொருள். இது முசாரியஸ் எனக் கூறத்தொடங்கி, நாளடைவில் முசிறி என்றாயிற்று. இவ்வாறு இடைத்தரகர்களாய் இருந்த அரேபியர்களின் வணிகத்தைக் கிரேக்கர்களும், ரோமானியர்களும் பற்றிக்கொண்டனர். அதன் பின்னர், மீண்டும் கி.பி.7 ஆம் நூற்றாண்டில் இவர்களது வணிகம் தொடர்ந்தது. **இஞ்சி** இந்தியப்பொருள் எனத் தெரியாத அளவில் அரேபிய இடைத்தரகர்கள் அது அரேபிய ஏற்றுமதிப்பொருள் எனக் கருதும் அளவிற்கு வணிகம் செய்துள்ளனர் என்று வார்மிங்டன் கூறுவதாக மா.பவானி பதிவுசெய்துள்ளார் (2010:30).

மேற்காசிய நாடுகளுடனும் தமிழகம் நல்லமுறையில் வணிகம் செய்துள்ளது. ஆரம்பக் காலம் தொடரே, மெசபடோமிய பள்ளத்தாக்கோடு சிந்துவெளி கொண்டுள்ள தொடர்பை செரீன் ரத்னாகர் தனது ஹரப்பன் என்கொண்டர் எனும் நூலில் விளக்கி உள்ளார் (மா.பவானி:2010:31). கி.மு.10 ஆம் நூற்றாண்டில், மன்னர் சாலமன் (பாலஸ்தீன்) காலத்தில் அவனது கலங்கள், மூன்றாண்டிற்கொருமுறை பொன், வெள்ளி, யானைத் தந்தம், சந்தன மரங்கள் வாலில்லாக் குரங்கு, மயில்கள் போன்ற பொருள்களை எடுத்துவந்து வழங்கும் என அந்நாட்டு வரலாற்று நூல்கள் கூறுகின்றன. ஊர் என்ற இடத்திலுள்ள சந்திரக் கடவுள் ஆலயத்தைப் புனரமைப்புச் செய்வதற்காக **நெபுசேட்நேஸர்**, **நிமிநிடன்** ஆகியோர் மலபார் கடற்கரையிலிருந்து தேக்கு மரங்களை வரவழைத்துள்ளனர். அதேபோல, கரூரில் பொனிசிய நாணயங்களும் கிடைத்துள்ளன. இத்தரவுகள் அனைத்தும் மேற்காசியாவுடன் தமிழர்கள் மேற்கொண்ட வணிகத் தொழிற்பாடுகளை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

இதனைத் தொடர்ந்து கிரேக்கர்கள் இத்துறையில் தமிழகத்தோடு தொடர்புகொண்டிருந்தனர். பொதுவாக, ரோமர்கள்தான் தமிழகத்தோடு நெருங்கிய வர்த்தக உறவுகள் கொண்டிருந்தன என்ற கருத்து நிலவின. ஆனால், இவர்களுக்கு முன் கிரேக்கர்கள் தான் இதனை ஆரம்பித்தனர் என்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். கிரேக்க - தமிழக வர்த்தக உறவை

வளர்த்தவர்கள் மகா அலெக்சாண்டருக்குப் பின் எகிப்தில் ஆட்சிசெய்த ரொலமி வம்சத்தினர் ஆவர் (சி.க.சிற்றம்பலம்:1999:218). தமிழகத்திலிருந்து பொருட்கள் எகிப்திலுள்ள அலெக்ஸாண்டிரியாவுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டன. அத்துடன் கடல்வழிப் பயணத்தை ஊக்குவிப்பதற்கு செங்கடலை ஒட்டி அமைந்துள்ள பகுதிகளில் துறைமுகங்களும் உருவாயின. தமிழகத்திலிருந்து, யானைத்தந்தம், ஆமை ஓடு, சாய பொருட்கள், அரிசி, மிளகு, மலபத்திரம் (வாசனை பொருந்திய ஒருவகை இலை), நறுமணப் பொருட்கள், பட்டு, பருத்தி, மருந்து வகைகளும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன. இதனை உறுதிபடுத்தும் வகையில் தமிழகத்தில் கிடைத்துள்ள கிரேக்க நாணயங்களைச் சுட்டலாம்.

கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் அரேபியாவில் இருந்த ஓர் இந்தியன் மூலம், தென்மேற்குப் பருவப் பெயர்ச்சிக் காற்றின் தன்மை பற்றி கிரேக்கர்கள் அறிந்திருந்தனர். அந்த இந்தியனின் உதவியோடு இந்தியாவுக்குக் கப்பலில் பயணம் செய்ததாக **இயுசோசஸ்** என்ற கிரேக்க அறிஞர் குறிப்பிடுகின்றார். இதனால், மேற்கு நாடுகள் தமிழகத்தோடு கொண்டிருந்த உறவில் ரோமருக்கு முன்னர் கிரேக்கர் முன்னணி வகித்தனர் எனவும் கொள்ளப்படுகின்றது. ரோமர்களின் வாணிகத்தொடர்புகள் பற்றிய குறிப்புகள் கிரேக்க அறிஞர்கள் பிளினி, ரொலமி ஆகியோரது நூல்கள் மற்றும் செங்கடல் செலவு எனும் நூலிலும் காணப்படுகின்றன. யவனர் பற்றிய குறிப்புகளில் கூட, ஆரம்பத்தில் கிரேக்கரையும் பின்னர்தான் ரோமரையும் சுட்டின எனவும் கருதப்படுகின்றது (சி.க.சிற்றம்பலம்:1999:219)

யவனர் பற்றிய குறிப்புகள் எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகிய நூல்களில் காணப்படுகின்றன. தொழில் மாட்சிமைப்பட்ட, யவனர்கள் கொண்டு வந்த மரக்கலன்கள், பொன்னைக் கொண்டு வந்து விலையாகக் கொடுத்துவிட்டு மிளகை ஏற்றிச் செல்லும் என்பதை,

..... சேரலர்

சுள்ளிஅம் பேரியாற்று வென்றுரை கலங்க,

யவனர் தந்த வினைமான் நன்கலம்

பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும்

வளங்கெழு முசிறி ஆர்ப்புஎழு வளைஇ, (அகம்.149:7-11)

என்று அகநானூறு பதிவுசெய்துள்ளது. அதேபோல, பாண்டிய மன்னன் நெடுஞ்செழியன் அழகிய ரோமரின் மதுச்சாடிகளில் மது அருந்தியதை,

யவனர் நன் கலம் தந்த தண் கமழ் தேறல்

பொன் செய் புனை கலத்து ஏந்தி, நாளுந்

உண் தொடி மகளிர் மடுப்ப, மகிழ் சிறந்து,

ஆங்கு இனிது ஒழுகுமதி!

(புறம்.56:18-21)

என்று புறநானூற்று அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. ரோம விலங்குகளைப் போன்ற அழகிய உருவங்கள் பற்றி நெடுநல்வாடையில் குறிப்புகள் உள்ளன (10:2). பெருமாணாற்றுப்படையில் வேள்விகளை நடத்தும் போது ஒளியூட்டுவதற்காக வேள்விச்சாலைகளில் வைக்கப்பட்டிருந்த அன்ன வடிவிலமைந்த வெண்கல விளக்குகளைப் பற்றிய பதிவுகள் உள்ளன (315-317). யவனர்கள் மெய்க் காப்பாளர்களாகவும் பணிபுரிந்துள்ளனர் என்பதை,

மத்திகை வளைஇய, மறித்து வீங்கு செறிவுடை,

மெய்ப்பை புக்க வெருவரும் தோற்றத்து,

வலிபுணர் யாக்கை, வன்கண் யவனர்

புலித்தொடர் விட்ட புனைமாண் நல்கீல்

திருமணி விளக்கம் காட்டி, திண்கூன் (முல்லை.59-63)

எனும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. பதிற்றுப்பத்தின் இரண்டாவது பதிகத்தில் சேரமன்னனாகிய நெடுஞ்சேரலாதன் ரோமரைப் பிடித்து அவர்களின் கைகளைக் கட்டியதோடு, தலைகளிலும் கொதித்த நெய்யை வார்த்து அவர்களிடமிருந்து பெறுமதிப்புமிக்க இரத்தினங்களையும், அவர்களின் கலன்களையும் கைப்பற்றியதாகக் குறிப்புகள் காணப் படுகின்றன. சங்க இலக்கியங்களில் யவனர்கள் முரடர்களாகவும் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளனர்.

கிரேக்க அறிஞர்களின் குறிப்புகளையும் பிற சான்றுகளையும் கொண்டு பார்க்கும்பொழுது, தமிழகத்திலிருந்து ரோமர்கள் முத்து, யானைத் தந்தம், பட்டுத் துணிகள், மலபத்திரம், கண்ணாடி வகை, வைரம், நீலக்கல், சங்கு, அகில், ஏலக்காய், மிளகு ஆகிய பொருட்களைத் தமது நாட்டிற்கு எடுத்துச் சென்றுள்ளனர் எனத் தெரிகின்றது. தமிழர்கள் இவர்களிடமிருந்து பொன் நாணயங்கள், மெல்லிய துணிகள், பவளம், கண்ணாடிவகை, அரிய கல்மணிகள், செம்பு, தகரம், ஈயம், மதுவகை, ஆகியவற்றைப் பெற்றுள்ளனர் (சி.க.சிறுநம்பலம்:1999:219). ரோமர்கள் தமிழகத்தில் தங்கியிருந்து பண்டக சாலைகள் அமைத்து வாணிக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர். அரிக்கமேட்டில் இவர்களது குடியிருப்பும் பண்டக

சாலையும் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு வாழ்ந்ததை இங்குள்ள **வெள்ளையன் இருப்பு** என்ற இடப்பெயரைக் குறிப்பிடலாம். இத்தகைய ரோம குடியிருப்புகள் முசிறி, அழகன்குளம் போன்ற இடங்களிலும் இருந்துள்ளன. மேலும், இதை உறுதிப்படுத்தும் வகையில், இவர்களது ரௌலட், அரிட்டைன் மட்பாண்டங்கள் அரிக்கமேடு, அழகன்குளம், உறையூர், களூர், காவிரிப்பூம் பட்டினம், காரைக்காடு, கொடுமணல், கொற்கை, வசவசமுத்திரம் ஆகிய இடங்களில் கிடைத்துள்ளன. ரோமர்களின் தங்க - வெள்ளி நாணயங்கள் அக்கால வாணிகத்தில் தமிழகம் இடம்பெற்றிருந்ததை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

அக்காலத்தில் ரோமக் கலைஞர்களும் தமிழகத்தில் தங்கி தமிழ்க் கலைஞர்களோடு இணைந்து கலை பொருட்களை உருவாக்கியதற்கான சான்றுகள் அரிக்கமேடு, காஞ்சிபுரம் ஆகிய இடங்களில் கிடைத்துள்ளன. அரிக்கமேட்டில் கண்டெடுக்கப்பட்ட இரத்தினக்கல் ஒன்றில் ரோம மன்னன் **ஆகஸ்திசின்** தலை செதுக்கப்பட்டுக் காணப்படுகின்றது. இங்குள்ள இரு மட்பாண்ட ஓடுகளில், ஒன்றில் கையில் கண்ணாடியுடன் நிற்கும் அழகிய பெண் உருவம், மற்றொன்றில் சிங்கமும் பெண் உருவமும் காணப்படுகின்றது. கோயம்புத்தூர் மாவட்டத்தில் உள்ள வெள்ளலூர் புதையலில் ரோமரின் தங்க நாணயங்களோடு நகைகளும் கிடைத்துள்ளன. இவற்றில் நான்கு தங்க மோதிரங்கள் முக்கியமானவையாகும்.

வெளிநாட்டவர் மட்டுமன்றி, தமிழகத்தைச் சேர்ந்தவர்களும் கடற்பயணத்தில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்ததைச் சாங்க இலக்கியங்கள் பதிவுசெய்துள்ளன. இதற்கான மிகப் பழைய தொல்லியல் சான்றுகளாக, மதுரை மாவட்டத்தில் உள்ள கரிமயகவுண்டன்பட்டி, தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ள கீழ்வாலை ஆகிய இடங்களில் உள்ள குகை ஓவியங்களைக் குறிப்பிடலாம். இதில், முதலில் ஒருமனிதன் பயணம் செய்வது போலவும் பிறகு நான்கு மனிதர்கள் பயணம் செய்வது போலவும் உள்ளது. இதன் காலம் முறையே கி .மு.1000, கி.மு.700-500 எனக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. அழகன்குள அகழாய்வின்போது கிடைத்த இரு மட்பாண்ட ஓடுகளில் மூன்று பாய்மரங்களைக் கொண்ட கப்பல்கள் வரையப்பட்டுள்ளன. அதில் முதலாவது மட்பாண்டம் ரோம ரௌலட் மட்பாண்டமாகும். இதன் முதுகுப்பகுதியில் பெரிய கப்பல் வரையப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய பெரிய கப்பல்கள் கிறித்து காலத்திற்கு முன்னர் கிரேக்கரால் பயன்படுத்தப்பட்டனவாகும் என்று சி.க.சிற்றம்பலம் குறிப்பிடுகின்றார் (1999:221). இதுபோன்ற கப்பல் உருவம் இதே இடத்தில் கிடைத்த சிவப்பு நிற மட்பாண்ட ஓட்டிலும் தீட்டப்பட்டுள்ளது. கிறித்து காலத்திற்கு முன்னர்த் தமிழகக் கடற்கரையில் இருந்த கப்பல்களை இத்தகையச் சான்றுகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

ரோமர்களுடன் வர்த்தகத்தில் தமிழர்களும் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்கு மேலும் பல சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. எகிப்திலுள்ள செங்கடல் துறைமுகப்பகுதியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழாய்வில், கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டுக்குரிய பாணை ஓட்டில் தமிழ் - பிராமி எழுத்தில் **கண்ணன், சாத்தன்** போன்ற பெயர்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அரிக்கமேட்டிலும் **சாத்தன்** என்ற பெயர் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. வணிகக் குழுவைக் குறிக்கும் **சாத்து** என்ற பெயருக்கும் **சாத்தன்** என்ற பெயருக்கும் நெருங்கிய ஒற்றுமை உள்ளது (சி.க.சிறீநம்பலம்:1999:222). சிலப்பதிகாரத்தில், கோவலனின் தந்தை மாசாத்துவனின் பெயரும் இத்தகைய ஒற்றுமைக்குச் சான்றாக அமைகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் ரோமரின் மதுச்சாடிகள் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. இதனை அகழாய்வுச் சான்றுகளும் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

தமிழக வணிகர்கள் எகிப்து போன்ற நாடுகளில் தங்கி வணிகத்தொழிலில் தொழிற்பட்டுள்ளனர். இதனை உறுதிப்படுத்தும் வகையில், கி.பி.2 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த கிரேக்க மொழியில் பைப்பிரஸ் தாளில் எழுதப்பட்ட ஆவணம் ஒன்று வியன்னா அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளது. இரு வணிகர்களுக்கிடையே காணப்பட்ட ஓர் ஒப்பந்தத்தை இது குறிக்கின்றது . முசிறியைச் சேர்ந்த வணிகன் ஒருவனுக்கும் எகிப்து நாட்டில் உள்ள அலெக்சாண்டிரியாவில் உள்ள வணிகன் ஒருவனுக்கும் இடையே ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒப்பந்தமாகும். இதன்பின் பக்கத்தில் முசிறித் துறைமுகத்திலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட பொருள்கள் பற்றிய குறிப்பு உள்ளது. இதில் கூறப்பட்டுள்ள பொருள்கள் முசிறியைச் சேர்ந்த வணிகர்களுக்குச் சொந்தமானவையாகும். அவை,

- 700-1700 பவுண்டு எடையுள்ள வாசனைத்திரவியங்கள்
- 4700 பவுண்டு எடையுள்ள தந்தப்பொருட்கள்
- 790 பவுண்டு எடையுள்ள துணிவகை என்பதாகும். இப்பொருட்கள் அப்போது எகிப்திலுள்ள 2400 ஏக்கர் வளமான நன்செய் நிலத்திற்குச் சமமானவை எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. இதேபோன்று ஏற்றுமதிக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்ட கப்பல் ஒன்றில் 150 வணிகர்களின் பொருட்கள் காணப்பட்டன. இவற்றிற்கு ரோம நாட்டில் சுங்கவரியும் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. முசிறியின் பழைய பெயர் முசிறிக்கோடாகும். மதுரை மாவட்டம் முத்துப்பட்டியில் உள்ள கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டில் **முசிறிகோடன்** என்ற பெயர் காணப்படுகின்றது. சேர மன்னரும் **முசிறிக் கோமான்** என அழைக்கப்பட்டனர். இங்கு நடைபெற்ற வாணிகத்தை அகநானூறு (149) **யவனர் தந்த**

வினைமான் நன்கலம் பொன்னோடு வந்து கறியொடு பெயரும் வளங்கெழு முழிறி எனக் குறிக்கின்றது. இதனால் இக்காலத்தில் ரோம, தமிழக வாணிகத்தில் தமிழ் வணிகர்களும் ஈடுபட்டுள்ளனர் என உறுதிப்படுத்த முடிகின்றது. தமிழகம் சீனா, தென் கிழக்காசிய நாடுகளுடன் மேற்கொண்டிருந்த வர்த்தக உறவுகளுக்கான சான்றுகள் உள்ளன. கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பான் கூ என்ற சீன எழுத்தாளனின் நூலில் காணப்படும் ஹுவாங்ட்சே என்ற குறிப்பு காஞ்சிக்கே உரியதாகும். இவ்விடத்தில்தான் பார்த்திடாத விசித்திரமான பொருட்கள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டதாக இவர் குறிப்பிட்டுள்ளார் (சி.க.சிறீநம்பலம்:1999:223). இதனை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் தஞ்சை மாவட்டத்தில் சீனக்காசுகள் கிடைத்துள்ளன. இவ்வாறே தாய்லாந்திலும் சங்ககாலச் சோழரின் புலிச்சின்னம் பொறித்த நாணயம் ஒன்றும் பெரும்பதன் கல் (பெரும்பத்தன் கல்) என்று தமிழ் - பிராமி எழுத்தில் எழுதப்பட்ட பட்டைக்கல்லும் கிடைத்துள்ளன.

இலங்கையுடனும் தமிழக வணிகர்கள் வாணிகத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இலங்கையின் வரலாற்றிற்கு அல்லது பண்பாட்டு எழுச்சிக்கு வித்திட்டதாகக் கருதப்படும் இளவரசன் விஜயன் தமது காலத்தில் பாண்டிய நாட்டிற்கு வருகைபுரிந்து பாண்டியன் மகளை மணந்து அதன்மூலம் பெற்ற படைபலத்தின் காரணமாக இலங்கையில் ஆட்சியை நிறுவியதாக ஜாதகக்கதைகள் கூறுகின்றன. இது, இவ்விரு நாடுகளுக்கும் இடையே காணப்படும் தொடர்பை எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இந்தியப் பண்பாட்டுத் தாக்கத்தால் இலங்கையில் ஏற்பட்ட பௌத்த மதப் பரவலும், ஒத்தப் பிராமி வரிவடிவத்தின் பயன்பாடு, பெருங்கற்படைச் சின்னங்கள், பாணை ஓடுகள், நாணயங்கள் இதற்கு மேலும் வலுவூட்டுகின்றன. கந்தரோடையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழாய்வில், தமிழக அகழாய்வுகளில் வெளிப்படும் பண்பாட்டுக் கூறுகள் போன்றே கருப்பு சிவப்பு பாணை ஓடுகளைத் தொடர்ந்து ரௌலட்டைப் பாணை ஓடுகள் கிடைக்கின்றன. அரிக்கமேடு, காவேரிப்பட்டினம், அழகன்குளம், கொடுமணல் போன்ற இடங்களில் இலங்கைக்கு உரித்தான பிராகிருதச் சொற்களை உடைய பிராமி வரிவடிவப் பாணை ஓடுகள் கிடைத்துள்ளன. மேலும், தமிழ்ப்பிராமிக் கல்வெட்டில் காணப்படும் குறியீட்டுக் கீறல்களும் இவ்விரு நாடுகளுக்கிடையேயான உறவு, வரலாற்றுத் தொடக்ககாலத்தில் வலுப்பெற்று விளங்கியுள்ளதைக் குறிப்பிடுகின்றது. இத்தகைய உறவுக்குத் தமிழகத்தின் கீழைக் கடற்கரையில் அமைந்திருந்த துறைமுகப் பட்டினங்களான வீரைப்பட்டினம், புகார்பட்டினம், கொற்கைப் பட்டினமும் இலங்கையின் மேலைக்கடற்கரையில் அமைந்திருந்த மாந்தை,

மகாகாமும் பெரும்பங்காற்றியுள்ளன. இந்தப் பண்பாட்டுப் பரவலுக்குப் பெரிதும் துணைபுரிந்தவர்கள் வணிகர்களே எனலாம் (கா.இராஜன்:2010:94).

மேலும், தமிழகத்தில் கிடைக்கும் பிராகிருத வரிவடிவங்கள் மற்றும் இலங்கையில் கிடைக்கும் தமிழ்ப்பிராமி வரிவடிவங்கள் ஆகியவற்றை ஆய்வு செய்தால், அவை வெளிப்படுத்தும் பண்பாட்டு உறவுகளை அறிந்துகொள்ளலாம். இலங்கையில் உள்ள கல்வெட்டுகளில் நாவாய், தோடா, படகே எனப் படகுகளின் பெயர்கள் உள்ளன. இதே பெயர்கள் சங்க இலக்கியங்களில் பயின்று வருவதைக் காணலாம். பொலனருவை மாவட்டத்தில் பரத எனும் சொல்லுக்கு முன்பாக கப்பலின் உருவம் வரையப்பட்டுள்ளது.

பரத என்ற சொல்லும் மரக்கலத்தின் உருவமும் இணைந்து வருவதால் இக்கல்வெட்டு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. இலங்கை மற்றும் தமிழகக் கடற்கரைப் பகுதிகளில் வாழ்ந்த பரதவர்களின் பண்பாட்டினை இலக்கியம், கல்வெட்டுத் தரவுகளின் வழி தொல்லியல் பேராசிரியர் செனவிரத்தேனையும், மலோனியும் ஆய்வு செய்துள்ளனர். இவ்விரு நாடுகளின் கடற்கரையோரப் பகுதிகளில் வாழ்ந்த பரதவர்கள், மீன்பிடித்தல், சங்கு மற்றும் முத்துக்குளித்தல், குதிரை வியாபாரம் ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டிருந்தனர் எனவும் இவர்கள் சமூகத்தில் உயர்நிலையில் இருந்தனர் எனவும் கருதுகின்றனர் என்று கா.இராஜன் குறிப்பிட்டுள்ளார் (2010:96-97). இதனைத் தொடர்ந்து அம்பாறை மாவட்டம் கொடுவில் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த கல்வெட்டு, திஸ என்ற தமிழ் வணிகன் அங்குள்ள புத்த சங்கத்திற்குத் தானம் வழங்கியதைக் குறிப்பிடுகின்றது. அதேபோல, அநுராதபுரத்தில் அபயகிரிப்பகுதியில் கிடைத்த பாறைக்கல்வெட்டு ஈழ பரத வகுப்பைச் சார்ந்த சாமன என்ற தமிழ் வணிகன் மேற்கொண்ட வணிகத்தைத் தெரிவிக்கின்றது. இங்கு ஈழ பரத என்று குறிப்பிடுவதைக் கவனிக்க வேண்டும். தமிழ்நாட்டைச் சார்ந்த பரதவர்களை ஈழநாட்டுப் பரதவர்களிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டவே இச்சொல் கையாளப்பட்டிருக்க வேண்டும் எனத் தோன்றுகிறது.

கடற்செலவு குறித்துப் பல தரவுகளைத் தரும் பெரிப்லஸ் யவனர்கள் இலங்கைக்குச் செல்லாமலேயே அந்நாட்டுப் பொருட்களைப் பெற்றதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். எனவே, இலங்கையிலிருந்து ஈழ வணிகர்கள் மற்றும் தமிழக வணிகர்கள் மூலம் பொருட்கள் தமிழகத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டுப் பின்னர் அவை ரோமநாட்டிற்கு ஏற்றுமதி செய்திருக்க வேண்டும். புகார்ப்பட்டினத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்ட பன்னாட்டுப் பொருட்களில் ஈழத்துணவும் இடம்பெறுகின்றது (கா.இராஜன்:2010:100).

எனவே, மேற்கூறிய சான்றுகள் மூலம் இலங்கைக்கும் தமிழகத்திற்கும் இடையே வணிகப் பரிமாற்றமும் பண்பாட்டுப் பரிமாற்றமும் நிகழ்ந்துள்ளன எனத் தெரிகின்றது. மேலும், தொல்லியல், கல்வெட்டியல் போன்ற ஆய்வுகள் இன்னும் வலிமைபெறுமானால், இலங்கைக்கும் தமிழ்நாட்டிற்கும் இடையே நிலவிவரும் பண்பாட்டுத் தொடர்புகள் மேலும் வலுப்பெறும் எனலாம்.

மேற்குறிப்பிட்ட தரவுகளின் மூலம், தமிழர்கள் ஐரோப்பா, மேற்கு, தெற்கு, கிழக்கு ஆசிய நாடுகளுடனும் ஆப்பிரிக்க நாடுகளுடனும் மேற்கொண்ட மிகச்சிறந்த வணிக நடைமுறைகளை அறிந்துகொள்ளலாம்.

தொகுப்புரை

- தொடக்ககால மனித சமூகம் உழவினை முக்கியத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தது. உற்பத்தியும், உபரியும் (Surplus) மனித சமூக இயக்கத்தில் கொண்டுவந்த வளர்ச்சியுள் குறிப்பிடத்தக்கது வணிகம். ஒரு நாட்டின் மேம்பாட்டிற்கு இவ்விரு தொழில்களும் இன்றியமையாததாகும்.
- பழந்தமிழர் வாணிகத்தை **உள்நாட்டு வாணிகம், வெளிநாட்டு வாணிகம்** என வகைப்படுத்தலாம். உள்நாட்டு வாணிகம் பெரும்பாலும் நிலம் சார்ந்த பொருள்களையும், தொழில்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைகின்றது. வெளிநாட்டு வாணிகம் என்பது இயற்கைப் பொருள்கள், கைவினைப் பொருள்கள், துணிகள் போன்றவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிகழ்ந்துள்ளது.
- ஒரு நாடு தன்னுடைய உற்பத்திப் பொருள்களை விற்பனை செய்வதற்கும், கிடைக்கும் மூலப்பொருள்களையும், இரண்டாம் நிலைப் பொருள்களையும் பரவலாக்கவும் நுகர்வோர் எல்லோருக்கும் எடுத்துச் செல்லவும் வாணிகத் தளங்களைப் (சந்தைகளை) பயன்படுத்தியுள்ளது.
- உள்நாட்டு வாணிகம் என்பது உள்நாட்டில் கிடைக்கக்கூடிய, உற்பத்தி செய்யக்கூடிய பொருள்களைப் பரவலாக்கும் நோக்கோடும், மக்களின் நகர் சத்திக்கு ஈடுகொடுக்கும் வகையிலும், அந்தந்த நகரம் மற்றும் ஊர்களில் சந்தைகள் இடுவதாகும். இவ்வகையான சந்தைகள் பண்டமாற்று முறையில் இயங்கிவந்தன.
- சங்ககால வணிகர்கள் சமண சமயத்திற்கு ஆதரவு அளித்திருக்கின்றனர். இதற்கு, அழகர்மலை, மாங்குளம், புகளூர் முதலிய இடங்களில் உள்ள கல்வெட்டுகள் இதற்குச் சான்றுகளாக உள்ளன.

- பாண்டியரின் தலைநகரான மதுரை வாணிகத்தில் சிறந்த நகரமாக இருந்துள்ளதை மதுரைக்காஞ்சி, சிலப்பதிகாரம் போன்ற இலக்கியங்களின் வழி அறியமுடிகின்றது.
- உள்நாட்டு வாணிகத்தில், நடமாடும் வாணிக முறையும், நிலையான வாணிக அங்காடிகளும் காணப்படுகின்றன. உள்நாட்டுப் பொருளாதாரத்தை உயர்த்துவதில் வெளிநாட்டுடன் கொள்ளும் வாணிக வளர்ச்சி முக்கியப் பங்கினை வகிக்கின்றது. வெளிநாட்டு வாணிக முறைக்கு, கடல்வழிப் போக்குவரத்து குறிப்பிடத்தக்கது. பழந்தமிழர் கடல் வாணிகத்தில் சிறந்து விளங்கினர் என்பதை இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.
- வேத காலத்திலிருந்தே, தென்னகத்துடன் வட இந்தியர்கள் தொடர்பு கொண்டுள்ளனர். ஆரிய முன்னோடிகள் தென்னிந்தியாவிற்கு அமைதியான வழியில் ஊடுருவி வந்துள்ளனர். ஆயினும் அண்மைக்காலச் சான்றுகள் மேலைக்கடற்கரை வழியே நடைபெற்ற வணிகத்தைப் பெரிதும் புலப்படுத்துகின்றன.
- தமிழ்நாட்டு வணிகர்கள் எகிப்து முதலான வட ஆப்பிரிக்க நாடுகளோடு வணிகம் செய்வதற்கு இடைத்தரகர்களாக அரேபியர்கள் விளங்கியுள்ளனர். தமிழ் வணிகர்கள் பாரசீக வளைகுடா, ஏமன் பகுதியோடு தங்களது வணிகத்தை நிறுத்திவிட்டனர்.
- தமிழ்நாட்டிற்கு வடமேற்கிலிருந்து வந்த அரேபிய வணிகர் சேரநாட்டின் முசிறித் துறைமுகத்திற்கு வந்து வணிகம் செய்துள்ளனர். **முசிறி** என்பது **முசாரிபஸ்** என்ற அரபுச் சொல்லினடியாகப் பிறந்ததாகவும் கொள்ளலாம்.
- தமிழக வணிகர்கள் எகிப்து போன்ற நாடுகளில் தங்கி வணிகத்தொழிலில் தொழிற்பட்டுள்ளனர். இதனை உறுதிப்படுத்தும் வகையில், கி.பி.2 ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த கிரேக்க மொழியில் பைப்பிரஸ் தாளில் எழுதப்பட்ட ஆவணம் ஒன்று வியன்னா அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளது. இரு வணிகர்களுக் கிடையே காணப்பட்ட ஓர் ஒப்பந்தத்தை இது குறிப்பிடுகின்றது.
- இலங்கையுடனும் தமிழக வணிகர்கள் வாணிகத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இலங்கையின் வரலாற்றிற்கு அல்லது பண்பாட்டு எழுச்சிக்கு வித்திட்டதாகக் கருதப்படும் இளவரசன் விஜயன் தமது காலத்தில் பாண்டிய நாட்டிற்கு வருகைபுரிந்து பாண்டியன் மகளை மணந்து அதன்மூலம் பெற்ற படைபலத்தின் காரணமாக இலங்கையில் ஆட்சியை நிறுவியதாக ஜாதகக்கதைகள் கூறுகின்றன.

சங்ககாலம், அக்காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் திணைசார் வாழ்வியல், வணிகம் உள்ளிட்ட பிற இன நாட்டுடனான தொடர்புகள் முதலிய புள்ளிகளை அகச்சான்றுகளாகச் சங்க இலக்கியத்தையும் புறச்சான்றுகளாக தொல்லியல் தரவுகளையும் கொண்டு ஆய்வு செய்ய வேண்டிய தேவை உள்ளது. ஐரோப்பியர் வருகை-அச்சப் பரவலாக்கம் என்ற பின்புலத்தில் சங்க இலக்கியப் பிரதிகள் 19,20 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் மீள்கவனம் பெற்றன. பல திறனாய்வு முறைமைகளை உட்கொண்டு உருவான இருபதாம் நூற்றாண்டு தமிழ் ஆய்வுச் சூழல் சங்க இலக்கியங்களை முதன்மைப்படுத்தி மேலான ஆய்வு வரலாற்றைக் கட்டமைத்தது. இப்பணியில் தொல்லியல், வரலாறு, சமூகவியல், மானிடவியல், பண்பாட்டு நிலவியல் உள்ளிட்ட அறிவுப்புலங்கள் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் பங்களிப்புகளைச் செய்துள்ளன. குறிப்பாக கடந்த சில ஆண்டுகளாக செண்பகலெட்சுமி, ராஜன்குருக்கள், சிவத்தம்பி, சுதர்சன் செனாவிரத்தேனே போன்ற அறிஞர்கள் சங்கச் செய்யுள்களையும் தொல்லியல் தரவுகளையும் உள்வாங்கிக்கொண்டு மானிடவியல் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் ஆய்வு செய்துள்ளனர். உலக அளவில் தமிழ் மொழி, இனம் குறித்த பழமை அடையாளத்தினை முன்னெடுக்கும் முயற்சியாக இதனைக் கருதமுடியும்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட சங்கச் சமூகத்தை அறிந்துகொள்வதற்கு தெளிவான வரலாறும் அவ்வரலாற்றினை எழுதும் மரபும் அக்காலத்தில் நடைமுறையில் இல்லை. ஆனால், இலக்கியம் எனும் எழுத்து மரபு என்பது ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வலுவாக வேரூன்றி இருந்தது என்பதை எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்கள் உணர்த்துகின்றன. இவ்விலக்கியங்கள் அன்றைய சமுதாயத்தை ஆவணப்படுத்தியுள்ளதால், பண்டைத்தமிழரின் சமூகம், வரலாறு, பண்பாடு போன்றவற்றை இவ்விலக்கியங்களிலிருந்து பெறப்பட்ட தரவுகளின் அடிப்படையில் மீள் உருவாக்கம் செய்யலாம். இந்த மீள் உருவாக்க முயற்சியில் தொல்லியல் முதலான அறிவுப்புலங்கள் உதவுகின்றன. இவ்வறிவுப் புலம், சமூக நிறுவனங்களில் ஏதேனும் ஒரு பகுதியை மட்டும் ஆராயாமல் குறிப்பிட்ட காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் ஒட்டுமொத்த வாழ்க்கை முறைகளையும் வெளிப்படுத்துகின்றது. மேலும், பண்டைக்கால சூழலில் நிலவிய எழுத்து ஆவணங்கள் உட்பட பல்வேறு தரவுகளை அகழாய்வின் மூலம் மீட்டெடுத்து, அம்மக்களின் வாழ்க்கை முறையைக் கட்டமைக்கவும் இத்தொல்லியல் ஆய்வு வழிவகுக்கின்றது. இத்தகையப் பின்புலத்தில், சங்க இலக்கியத்திற்கும் தமிழகத்தில் செய்யப்படும் தொல்லியல் ஆய்வுகளுக்குமான உறவு குறித்த உரையாடல் என்பது, அண்மைக்காலத்தில் முனைப்புற்றிருப்பதைக் காணலாம்.

தமிழகத்தின் சங்ககால வரலாறு சங்க இலக்கியத்தின் அடிப்படையில் கட்டமைக்கப்படுகின்றது. இலக்கியங்களை மூலமாகக் கொண்டு செய்யப்படும் ஆய்வுகள் மிகுதி. இலக்கியங்களுடன் தொல்பொருட்கள், கல்வெட்டுகள், நாணயங்கள் ஆகிய தரவுகளை மூலங்களாகக் கொண்டு செய்யப்பெற்ற ஆய்வுகள் குறைவு. எனவே, சங்ககாலம், அக்காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் திணைசார் வாழ்வியல், பண்பாட்டுச் சூழல், பெருங்கற்காலச் சமூகம், புழங்குபொருள் மரபு, எழுத்து மரபு, சங்ககால ஊர்களின் தொழிற்பாடுகள், வணிகம் உள்ளிட்ட பிற இன/நாட்டுடனான தொடர்புகள் முதலிய புள்ளிகளை அகச்சான்றுகளாகவும் புறச்சான்றுகளாக அகழாய்வுச் சான்றுகள், கல்வெட்டுகள், நாணயங்கள் ஆகியவைகளைக் கொண்டு ஆய்வு செய்யவேண்டிய தேவை உள்ளது. மேற்குறித்த சான்றுகளை ஒருமுகப்படுத்தி ஆய்வு செய்வதன் மூலம் ஓரளவு சங்கச் சமூக வரலாற்றை மீள் உருவாக்கம் செய்ய இயலும். அந்தவகையில், சங்க இலக்கியங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள தொல்லியல் தரவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்த ஆய்வேடு அமைந்துள்ளது.

தமிழகத்தில் பழைய கற்கால மக்கள் வாழ்ந்ததற்கான தடயங்கள் கிடைத்துள்ளன. இதனைத்தொடர்ந்து நுண்கற்காலக் கருவிகள் வளர்ச்சிபெற்றுள்ளன. இக்காலகட்டத்தின் வளர்ச்சிநிலையாகப் புதிய கற்காலம் உருவானது. நாடோடிகளாகத் திரிந்த இம்மக்கள் ஓரிடத்தில் தங்கி வாழ்ந்துள்ளனர். கால்நடைகளை வளர்க்கும் கலையையும் மேட்டுநில விவசாயத்தையும் இவர்கள் தெரிந்திருந்தனர். புதிய கற்கால மக்களின் வளர்ச்சியடைந்த நிலையே பெருங்கற்காலம் எனலாம். இக்கால மக்கள் எவ்வாறு குழுக்களாகவும் சிறுசிறு கூட்டங்களாகவும் தங்கித் தொழில் செய்யும் வாழ்க்கைமுறையில் தொழிற்பட்டுள்ளனர் என்பது குறித்து விவாதிக்கப்பட்டுள்ளன. இதன்மூலம், பெருங்கற்கால மக்கள் ஓரளவு நாகரிகத்தோடு வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை அறிந்துகொள்ளலாம்.

- தாழி, பதுக்கை, கற்பதுக்கையுடன் கூடிய நெடுங்கற், நெடுநிலை நடுகல், நடுகல் முதலான வடிவங்கள் சங்க இலக்கியத்தின் மூலம் அறியப்படுகின்றன. பெருங்கற்காலத்தின் நீட்சியாகச் சங்ககாலத்தைச் சுட்டுவதற்கு இப்பெருங்கற்படைச் சின்னங்களே அடிப்படைகளாக அமைகின்றன. இதனை, இன்றுவரை நிகழ்த்தப்பட்டுள்ள அகழாய்வுகளைக் கொண்டு நிறுவமுடியும். பண்டைத் தமிழர்களின் வாழ்க்கை எதார்த்தங்களில் இத்தகைய மரபு எவ்வாறு காணப்படுகிறது? பெருங்கற் சின்னங்களோடு தொடர்புடைய இம் மரபுகளை எவ்வகையில் இனங்காண்பது? எனும் கேள்விகளுக்கு விடைகாணப்பட்டுள்ளது.

- பெருங்கற்சின்னங்களின் அமைப்பு, சூழல், காணப்படும் இடங்கள் போன்றவைகள் குறித்து சங்க இலக்கியம்/தொல்லியல் தரவுகளின் மூலம் நிறுவப்பட்டுள்ளன. இதன்மூலம், இந்த வடிவங்களிடையே ஏற்பட்ட படிநிலை வளர்ச்சிகளையும் மறைமுகமாகச் சங்கப் பாடல்களின் தொன்மையையும் அறிந்துகொள்ள முடியும்.

சங்ககாலப் பண்பாட்டுச் சூழலில் புழங்குபொருட்கள் இடம்பெற்றிருந்த தன்மைகளைச் சங்க இலக்கியம், தொல்லியல் சான்றுகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. சமுதாயத்தில் மனித இனம் பயன்படுத்தும் பொருள்கள் அனைத்தும் அந்தந்த காலகட்டத்தின் பண்பாடு, சமூகநிலை போன்றவற்றை வெளிப்படுத்துவதால் அவை பண்பாட்டு வடிவமாகவும் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றன. சங்க இலக்கியங்களில் பலவகையான புழங்குபொருட்கள் உள்ளன. அவற்றுள் மட்பாண்டங்கள், சங்கு, இரும்பு உள்ளிட்ட புழங்குபொருட்களை மட்டும் இங்கு ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொண்டு விளக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், இப்பொருட்களின் உற்பத்தியாளர்கள் மற்றும் தொழில்நுட்பங்கள் குறித்தும் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

- சங்ககால மக்களின் மண்கலன்கள் மற்றும் அதன் உற்பத்தியாளர் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. இதில், குடம், குழிசி, மண்டை, பிழா, தசம்பு, குதிர், மஞ்சிகை, தாழி போன்ற மண்கலன்கள் பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கலன்கள், சோறு, இறைச்சி போன்ற உணவுப்பொருட்கள் மற்றும் தண்ணீர், பால், தயிர், மோர் கள் போன்ற நீர்த்த உணவுப்பொருட்களை வைப்பதற்கும், பூச்செடிகள் வளர்ப்பதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
- சங்க இலக்கியங்களில் சுடுமண்கலை பற்றிய செய்திகள் மிக அதிகமாகவே உள்ளன. சுடுமண் பொம்மைகள், விளையாட்டுப் பொருட்கள், முத்திரைகள் ஆகிய வடிவங்களைப் பற்றி இவ்விலக்கியங்கள் பதிவுசெய்துள்ளன. தமிழக அகழாய்வுகளில் சங்ககாலத்தைச் சேர்ந்த பல சுடுமண் பொருட்கள் கிடைத்துள்ளன. இதன்மூலம், பழங்கால மக்களின் வாழ்வியல், வழிபாடு, விளையாட்டுகள் போன்றவைகளை அறிந்துகொள்ளலாம்.
- சிந்துவெளி நாகரிகம் முதல் இன்றுவரை சமூகத்தில் சங்கு முக்கிய இடம்பெறுகின்றது. சங்குக்குத் தமிழ்ப்பெயர் வளை என்பதாகும். சங்கு பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியங்களில் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. இக்குறிப்புகளின் மூலம், சங்ககாலத்தில் நடைபெற்ற சங்கு தொழில் மற்றும் சங்கு அணிகலன்கள் பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளன.

- சங்ககாலத்தில் குழந்தைகள், ஆண்கள், பெண்கள் என அனைவரும் ஆடைகளை உடுத்தியுள்ளனர். இந்த ஆடைகளை என்னென்ன பொருள்களைக் கொண்டு தயாரித்து அணிந்துள்ளனர் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.
- சங்ககால மக்கள் தங்களை அழகுபடுத்திக்கொள்ள பல்வேறு அணிகலன்களை உருவாக்கிப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இந்த அணிகலன்கள் எந்தெந்த மூலபொருட்களைக் கொண்டு தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன என்பதைக் குறித்தும் ஆராயப்பட்டுள்ளது.
- சங்க இலக்கியங்களில் இரும்பு பொருட்கள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. சங்ககால மக்கள், இரும்பின் மூலம் என்னென்ன பொருட்களை உருவாக்கித் தங்களின் தேவைக்காகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பது குறித்து பேசப்பட்டுள்ளது.

தமிழகத்தின் தொன்மையான வரலாற்றைக் கட்டமைப்பதற்குத் தமிழ் - பிராமிக் கல்வெடுகள் மிகமுக்கியமான சான்றுகளாக அமைகின்றன. சங்ககாலத்தைச் சார்ந்த எழுத்து, மொழி வளர்ச்சி, அரசர்களின் பெயர்கள், அரசர்களின் உணவுமுறைகள், வணிகப்பெயர்கள், சமயநிலை, குடிகள் போன்றவைகளை இக்கல்வெடுகள் குறிப்பிடுகின்றன. இக்குறிப்புகளையும் சங்க இலக்கியத் தரவுகளையும் ஒப்பிட்டு ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. இதன்மூலம்,

- சங்ககாலத்தில் நிலவிய எழுத்து மரபுகள்
- சமயம்
- சேர, சோழ, பாண்டியர்கள், அதியமான் மரபினர்
- சமூகப் பொருளாதார நிலை
- குடிகள்
- மொழியறிவு

போன்றவற்றை அறிந்துகொள்ளலாம்.

வரலாற்றைக் கட்டமைப்பதற்கு நாணயங்கள் மிகமுக்கியச் சான்றுகளாக அமைகின்றன. நாணயங்களைக் கொண்டு அதை வெளியிட்ட மன்னன், காலம், வணிக முன்னேற்றம், பொருளாதார நிலை, அரசியல் தொடர்புகள் போன்றவற்றை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. பண்டமாற்று முறையின் பரிணாம வளர்ச்சியில் பரிணமித்த நாணயங்கள் பல மாற்றத்திற்கேற்ப பல வடிவங்களில் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இந்தியாவில் கி.மு.6 ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பிருந்தே நாணயங்கள் அல்லது காசுகள் புழக்கத்தில் இருந்துள்ளன.

- தமிழகம் முழுவதும் பல அரசுகள் வெளியிட்ட நாணயங்கள் தற்போது கிடைத்து வருகின்றன. இவை பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படவில்லை. ஆனால், பொற்காசு, மணி, காணம் எனும் சொற்கள் எவ்வாறு பயின்று வருகின்றன என்பது குறித்து ஆராயப்பட்டுள்ளன.
- சேர, சோழ, பாண்டியர், குறுநில மன்னர்கள் ஆட்சி செய்யும்போது வெளியிட்ட நாணயங்கள் அகழாய்வுகளில் கிடைத்துள்ளன. இந்நாணயங்களையும் சங்க இலக்கியத்தையும் ஒப்பிட்டு ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளது. இதன்மூலம் சங்ககாலத்தில் நிலவிய நாணயங்களின் அமைப்பு மற்றும் யாரால் வெளியிடப்பட்டன என்பன போன்ற தகவல்களை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

தமிழக வரலாற்றெழுதியலுக்கு ஊர்களுக்கும் துணைபுரிகின்றன. அந்தவகையில், சங்க இலக்கியங்களில் பல ஊர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. இந்த ஊர்கள் எவ்வாறு வரலாற்றுப்பெருமை கொண்ட நகரங்கள் / துறைமுகங்களாகத் தொழிற்பட்டுள்ளன என்பது குறித்து விளக்கப்பட்டுள்ளது. இதன்மூலம்,

- சங்ககால ஊர்களின் வரலாறு, பெருமை, சிறப்புகள், அமைவிடம் போன்றவற்றை அறிந்துகொள்ளலாம்.
- தமிழகத்தின் கடல்சார் வாணிபத்தைப் பற்றியும் அதனுடன் தொடர்புடைய துறைமுகங்களைப் பற்றியும் அறியமுடிகிறது.

தொடக்ககால மனித சமூகம் உழவினை முக்கியத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தது. உற்பத்தியும், உபரியும் மனித சமூக இயக்கத்தில் கொண்டுவந்த வளர்ச்சியுள் குறிப்பிடத்தக்கது வணிகம். ஒரு நாட்டின் மேம்பாட்டிற்கு இவ்விரு தொழில்களும் இன்றியமையாததாகும். இதில், பொருளாதாரம் சார்ந்த தொழில்களில் முதன்மை நிலையினைப் பெறுவது வணிகத்தொழிலாகும். இத்தகையப் பின்புலத்தில், வணிகத்தை உள்நாட்டு வணிகம், வெளிநாட்டு வணிகம் என வகைப்படுத்தலாம்.

- உள்நாட்டு வணிகம் என்பது உள்நாட்டில் கிடைக்கக்கூடிய உற்பத்தி செய்யக்கூடிய பொருள்களைப் பரவலாக்கும் நோக்கோடும், மக்களின் நகர் சக்திக்கு ஈடுகொடுக்கும் வகையிலும் அந்தந்த நகரம் மற்றும் ஊர்களில் சந்தைகள் இடுவதாகும். இவ்வகையான சந்தைகள் பண்டமாற்று முறையில் எவ்வாறு இயங்கிவந்தன என்பது விளக்கப்பட்டுள்ளன.

- உள்நாட்டு பொருளாதாரத்தை உயர்த்துவதில் வெளிநாட்டுடன் கொள்ளும் வணிக வளர்ச்சி முக்கியப் பங்கினை வகிக்கிறது. வெளிநாட்டு வணிக முறைக்கு, கடல்வழிப் போக்குவரத்து குறிப்பிடத்தக்கது. இதன்மூலம், தமிழர்கள் எவ்வாறு ஐரோப்பா, தெற்கு, இடக்கு ஆசியா மற்றும் ஆப்பிரிக்க நாடுகளுடன் வாணிகத்தில் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பது குறித்து ஆராயப்பட்டுள்ளது.

மேல் ஆய்விற்குரிய களங்கள்

சங்க இலக்கியங்களை வரலாறு, சமூகவியல், மானிடவியல், மொழியியல் அடிப்படையில் ஆய்வு நிகழ்த்தலாம்.

முதன்மை ஆதாரங்கள்

எட்டுத்தொகை : நியுசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 2004.

பத்துப்பாடு : நியுசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 2004.

துணைமை ஆதாரங்கள்

அதியமான். ந., சங்கு, தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 2005.

அதியமான். ந., (பதி.ஆ), நாவாய் கடல்சார் வரலாற்றாய்வுகள், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 2010.

அதியமான். ந., (பதி.ஆ), நிகமம் வணிக வரலாற்றாய்வுகள், தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 2010.

அருள்ராசு.வே.சா., பழந்தமிழகத்தில் இரும்புத்தொழில், தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 2000.

ஆளவந்தார்.ஆர்., இலக்கியத்தில் ஊர்ப்பெயர்கள், (தொகுதி-1), உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 1984.

இராசவேலு.சு., தமிழ்நாட்டுத் தொல்லியல் அகழாய்வுகள், பண்பாட்டு வெளியீட்டகம், சென்னை, 1995.

இராசவேலு.சு., தொல்லியல் சுடர்கள், சேகர் பதிப்பகம், சென்னை, 2007.

இராசேந்திரன்.பொ., கல்வெட்டுக்கலை, பாண்டிய நாட்டு வரலாற்று ஆய்வு மையம், மதுரை, 2013.

இராமசாமி.அ., தொன்மைத் தமிழர் நாகரிக வரலாறு, நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை, 2013.

இராமன்.கே.வி., தொல்லியல் ஆய்வுகள், (அகழாய்வு, கல்வெட்டு, நாணயம் பற்றியவை), நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை, 2014.

இளங்கோ.சி., தமிழ்ச் சமூகவியல் ஆய்வுகள், அலைகள் வெளியீட்டகம், சென்னை, 2010.

இளங்கோ.சி., தொல் தமிழர் வரலாறும் பண்பாட்டு ஆய்வுகளும், அலைகள் வெளியீட்டகம், சென்னை, 2015.

இராஜன்.கா., கொடுமணல் அகழாய்வு ஓர் அறிமுகம், மனோ பதிப்பகம், தஞ்சாவூர், 1994.

இராஜன்.கா., தொல்லியல் நோக்கில் சங்ககாலம், உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2010.

இராஜன்.கா., கல்வெட்டியல், மனோ பதிப்பகம், தஞ்சாவூர், 2012.

கணேசன்.நா., கருவூர் சேரர் அகழ்வைப்பகம் (கையேடு), தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை, சென்னை, 2011.

காசிநாதன்.நடன., (தொ.ஆ.), தமிழர் நாகரிகம் (முதல் தொகுதி), தமிழ்நாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை, சென்னை, 1994.

காசிநாதன்.நடன., தமிழர் காசு இயல், உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 1995.

காசிநாதன்.நடன., கல்லெழுத்துக்கலை, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 2009.

காசிநாதன்.நடன., தொன்மைத் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள் ஒரு புலனாய்வு, மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சென்னை, 2014.

கார்த்திகேச சிவத்தம்பி., பண்டைத்தமிழ்ச் சமூகம் வரலாற்றுப் புரிதலை நோக்கி, மக்கள் வெளியீடு, சென்னை, 2003.

கிருஷ்ணமூர்த்தி.இரா., சங்ககாலச் சோழர் நாணயங்கள், கார்நெட் பதிப்பகம், சென்னை, 2013.

கிருஷ்ணமூர்த்தி.இரா., பண்டியர் பெருமுதி நாணயங்கள், கார்நெட் பதிப்பகம், சென்னை, 2013.

கிருஷ்ணமூர்த்தி.இரா., சங்ககால மலையமான் நாணயங்கள், கார்நெட் பதிப்பகம், சென்னை, 2013.

கிருஷ்ணமூர்த்தி.இரா., சங்ககால கொற்கைப் பாண்டியர் வெளியிட்ட செழிய, செழியன் நாணயங்கள், கார்நெட் பதிப்பகம், சென்னை, 2014.

கிருஷ்ணமூர்த்தி.ச., நடுகற்கள், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம், 2004.

குருமூர்த்தி.சா., தொல்பொருளாய்வும் தமிழர் பண்பாடும், தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை, சென்னை, 1974.

கேசவராஜ்.வெ., தென்னிந்திய நடுகற்கள், காவ்யா பதிப்பகம், சென்னை, 2008.

கைலாசபதி.க., பண்டைத் தமிழர் வழிபாடும், குமரன் பப்ளிஷர்ஸ், சென்னை, 2010.

சங்கரமணி.ஐ., சங்ககால ஆடைகளும் சாலியரும், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம், 2009.

சசிவல்லி.வி.சி., பண்டைத்தமிழர் தொழில்கள், உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 1989.

சண்முகம். ப., தமிழக மண் உருவங்கள், சேகர் பதிப்பகம், சென்னை, 2009.

சாத்தான்குளம் அ.இராகவன்., கோநகர் கொற்கை, அமிழ்தம் பதிப்பகம், சென்னை, 2005.

சாத்தான்குளம் அ.இராகவன்., தமிழ்நாட்டு அணிகலன்கள், அமிழ்தம் பதிப்பகம், சென்னை, 2005.

சாத்தான்குளம் அ.இராகவன்., நம்நாட்டுக் கப்பற்கலை, அமிழ்தம் பதிப்பகம், 2010.

சாந்தலிங்கம்.சொ., சித்திரமேழி, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை, 2013.

சிற்றம்பலம்.சி.க., பண்டைய தமிழகம், குமரன் பப்ளிஷர்ஸ், சென்னை, 1999.

சீதாராம் குருமூர்த்தி., (பொது.பதி.ஆ) நெடுங்கூர் (2006–2007), தொல்லியல் துறை, தமிழ்நாடு அரசு, சென்னை, 2005.

சுப்பராயலு.எ., (பதி.ஆ), தமிழ்க் கல்வெட்டியலும் வரலாறும், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 2001.

சுப்பிரமணியன்.தி., தமிழகத் தொல்லியலும் வரலாறும் (தகடூர் பகுதி), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை, 2009.

சுப்பிரமணியன்.தி., தமிழகத்தில் பெருங்கற்காலப் பண்பாடு, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை, 2011.

செல்வராஜ்.கா., ஜம்பை ஓர் ஆய்வு, தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை, சென்னை, 2005.

- சேதுப்பிள்ளை.ரா.பி., தமிழகம் ஊரும் பேரும், சீதை பதிப்பகம், சென்னை, 2012.
- நாகசாமி. இரா., கல்வெட்டியல், தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல்துறை, சென்னை, 1980.
- நாகராசன்.வி., பத்துப்பாட்டு (இரண்டாம் தொகுதி), நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை, 2007.
- பக்தவத்சல பாரதி., பண்பாட்டு மானிடவியல், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம், 2009.
- பகவதி.கு., தமிழர் ஆடைகள், உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2003.
- பகவதி.கே., இலக்கியத்தில் ஊர்ப்பெயர்கள், (தொகுதி-2), உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 1984.
- பவன்துரை.இராச., பண்டைத் தமிழக வரைகளும் குறியீடுகளும், உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2004.
- பவன்துரை.இராச., தமிழகப் பெருங்கற்காலக் கட்டடக்கலை மரபு, மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சென்னை, 2013.
- பழனிவேலு.கே., சங்க இலக்கியம் பாட்டு மரபும் எழுத்து மரபும், நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை, 2010.
- பாலாஜி.க., பெருங்கற்காலப் பண்பாடு, காவ்யா பதிப்பகம், சென்னை, 2013.
- புஷ்பரட்ணம்.ப., தமிழ் எழுத்தின் தோற்றம், (ஈழத்தில் இருந்து தமிழகத்திற்கு), மாவட்ட செயலகம், யாழ்ப்பாணம், 2004.
- பேரின்பன்.தேவ., (பதி.ஆ), தமிழக வரலாற்றுக் கண்ணோட்டங்கள், தென்னக ஆய்வு மையம், சென்னை, 2008.
- பேரின்பன். தேவ., தமிழக வரலாறு சில கேள்விகளும் தேடல்களும், அலைகள் வெளியீட்டகம், சென்னை, 2011.
- மணவழகன்.ஆ., பழந்தமிழர் தொழில்நுட்பம், அய்யனார் பதிப்பகம், சென்னை, 2010.
- மனோன்மணி.தி., தொல்லியல், நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை, 2010.

மாதையன்.பெ., தமிழ்ச் செவ்வியல் படைப்புகள் கவிதையியல், சமுதாயவியல் நோக்கு, நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட, சென்னை, 2009.

மாரசாமி.நா., தொல்லியல், பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை, 2010.

முத்துசாமி.கோ., பூம்புகார் ஆழ்கடல் அகழ்வைப்பகக் கையேடு, தமிழ்நாடு அரசுத் தொல்லியல் துறை, சென்னை, 2008.

முருகையன்.அரங்கமு., சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள், உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2000.

வசந்தி.சீ., தமிழக அகழாய்வுச் சாதனைகள், புவமுகி பதிப்பகம், சென்னை, 1999.

வித்தியானந்தன்.சு., தமிழர் சாஸ்பு, குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு - சென்னை, 2014.

வேங்கடசாமி.மயிலை.சீனி., சங்ககாலத்துப் பிராமிக் கல்வெட்டுகள், கழக வெளியீடு, சென்னை, 1981.

வேங்கடசாமி.மயிலை.சீனி., சங்ககாலத் தமிழக வரலாறு (தொகுதி-1), எம்.வெற்றியரசி, சென்னை, 2003.

வேங்கடசாமி.மயிலை.சீனி., சங்ககாலத் தமிழக வரலாறு (தொகுதி-2), எம்.வெற்றியரசி, சென்னை, 2003.

வேங்கடசாமி.மயிலை.சீனி., பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம், நாம் தமிழர் பதிப்பகம், சென்னை, 2007.

வேதாசலம்.வெ., (பதி.ஆ), தொல்லியல் சுவடுகள், நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட, சென்னை, 2011.

ரெஜித்குமார்.த., புழங்குபொருள் பண்பாடு. காவ்யா பதிப்பகம், சென்னை, 2011.

ஸ்ரீதர்.தி.ஸ்ரீ., (பதி.ஆ), ஆண்டிப்பட்டி (2000-2005), தொல்லியல் துறை, தமிழ்நாடு அரசு, சென்னை, 2005.

ஸ்ரீதர்.தி.ஸ்ரீ., தமிழகத் தொல்பழங்காலமும் பூண்டி அகழ்வைப்பகமும், தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை, 2005.

ஸ்ரீதர்.தி.ஸ்ரீ., (பதி.ஆ), தமிழ் பிராமி கல்வெட்டுகள், தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை, சென்னை, 2006.

ஸ்ரீதர்.தி.ஸ்ரீ., (பதி.ஆ), செம்பியின் கண்டியூர் அகழாய்வு அறிக்கை (2007-2008), தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை, சென்னை, 2008.

ஸ்ரீதர்.தி.ஸ்ரீ., (பதி.ஆ), கொடுமணல் அகழாய்வு, தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை, சென்னை, 2011.

ஸ்ரீதர்.தி.ஸ்ரீ., (பதி.ஆ), கரூர் அகழாய்வு, தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை, சென்னை, 2011.

ஜெயக்குமார்.பா., தமிழகத் துறைமுகங்கள், அன்பு வெளியீட்டகம், தஞ்சாவூர், 2001.

ஸ்ரீபன்.ஞா., தொல்காப்பியமும் இனவரைவியல் கவிதையியலும், நியுசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை, 2010.

ஆய்வேடுகள்

கார்வண்ணன்.அ., புழங்குபொருள் மரபு - சங்க இலக்கியம் கல்வெட்டுகள் ஆய்வு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 2012.

சத்தியா.மூ., புழங்குபொருள் பண்பாடு - சங்ககாலம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 2013.

ரமேஷ்குமார்.பொன்., சங்க இலக்கியம் காட்டும் ஊர்கள், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 2011.

Ponnusamy.R., **Material Culture of the Tamil (upto 300 A.D)**, Department of Ancient History and Archaeology, University of Madras, 1987.

இதழ்கள்

சமூக விஞ்ஞானம்

இளங்கோ.க., பண்டைத்தமிழரின் உற்பத்திக் கருவிகளும் போர்க்கருவிகளும், இதழ்-33, சென்னை, 2011.

சசிகலா.கோ., மட்பாண்டங்களில் மானுடவியல் பண்பாடு, இதழ்-35, சென்னை, 2012.

சிவசுப்பிரமணியன்.ஆ., உமணர், இதழ்-21, சென்னை, 2008.

சுப்பிரமணியன்.தி., பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டுச் சமூகம், இதழ்-21, சென்னை, 2008.

சுப்பிரமணியன்.தி., நாகரீக வாழ்க்கையின் தொடக்ககாலம் பெருங்கற்காலம், இதழ்-27, சென்னை, 2010.

சுப்பிரமணியன்.தி., இரும்புக் காலமும் தாய்த்தெய்வமும், இதழ்-33, சென்னை, 2011.

உங்கள் நூலகம்

சங்கரன்.கி.இரா., இரும்புக் காலமும் சங்க இலக்கியமும், இதழ்-8, சென்னை, 2012.

ஆவணம்

இராஜன்.கா., புலிமான்னோம்பை சங்ககால நடுகற்கள், இதழ்-17, தஞ்சாவூர், 2006.

இராஜன்.கா., பொருந்தல் அழாய்வு - செய்திக்குறிப்பு, இதழ்-20, தஞ்சாவூர்.

ஐராவதம் மகாதேவன்., தமிழ் - பிராமி நடுகற்கள்: பாராட்டும் மீளாய்வும், இதழ்-17, தஞ்சாவூர், 2006.

புட்பரட்டினம்.ப., பூநகரியில் கிடைத்த அரிய சங்ககால நாணயங்கள், இதழ் - 9, தஞ்சாவூர், 1998.

சொல்லடைவு

மாதையன்.பெ., சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 2007.

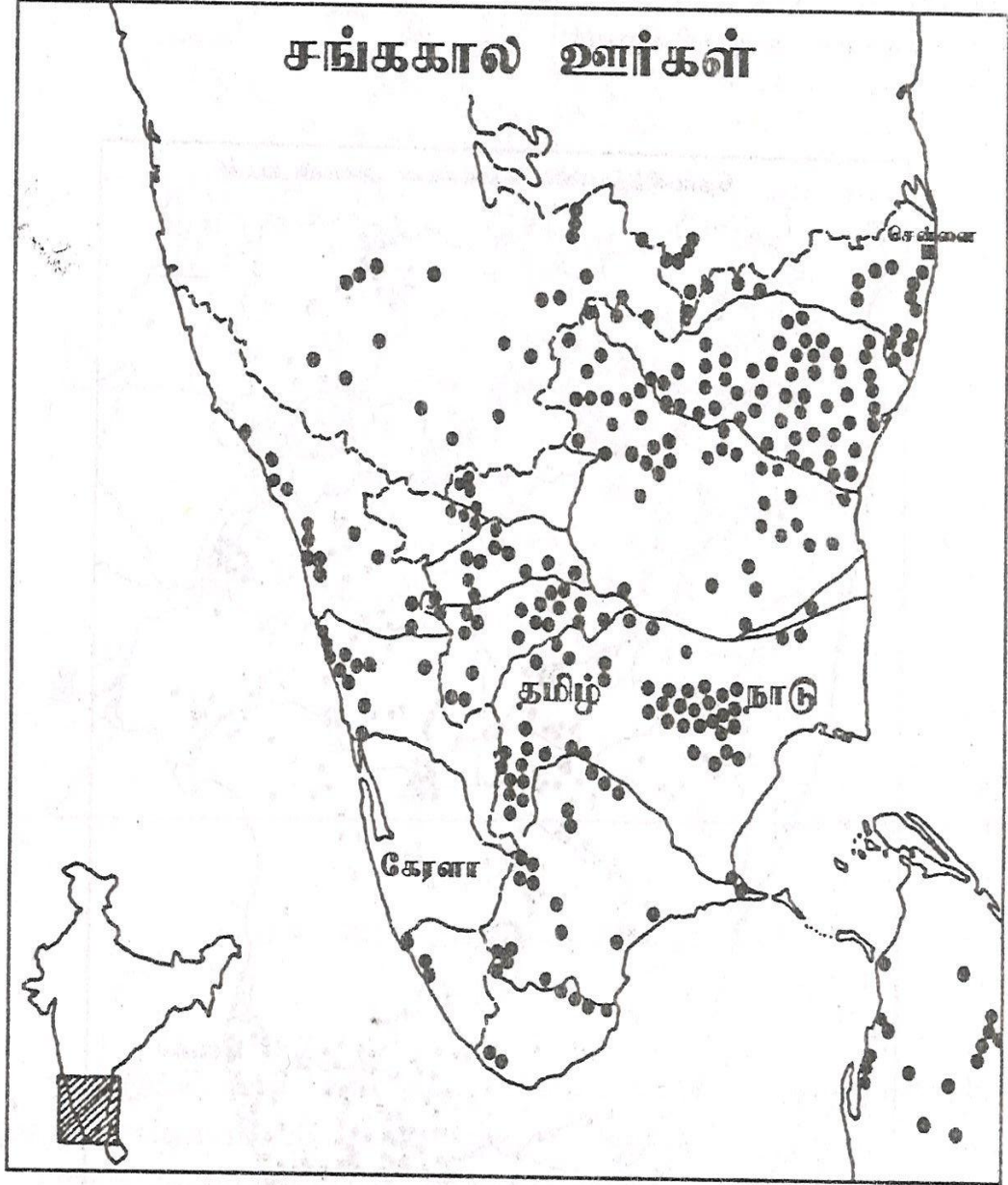
அகராதி

தமிழ்ப்பேரகராதி (Tamil Lexicon), தொகுதி 1-6, சென்னைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, சென்னை, 1982.

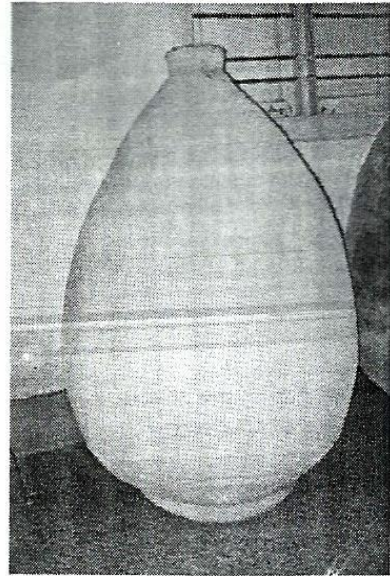
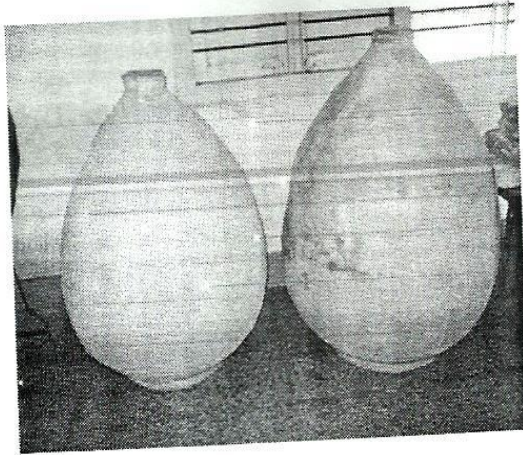
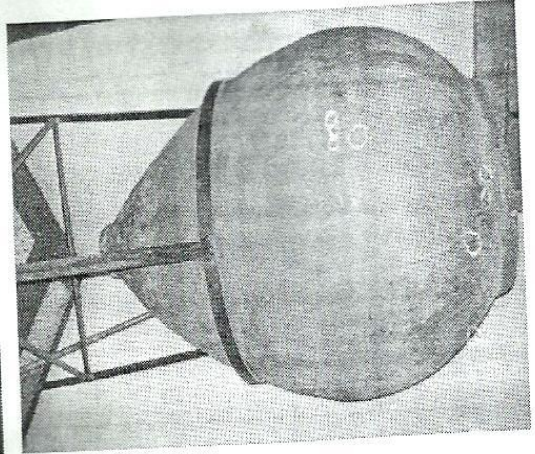
ஆங்கில நூல்கள்

Appasamy Murugaiyan, *New Dimensions in Tamil Epigraphy*, Cre-A; Chennai, 2012 .

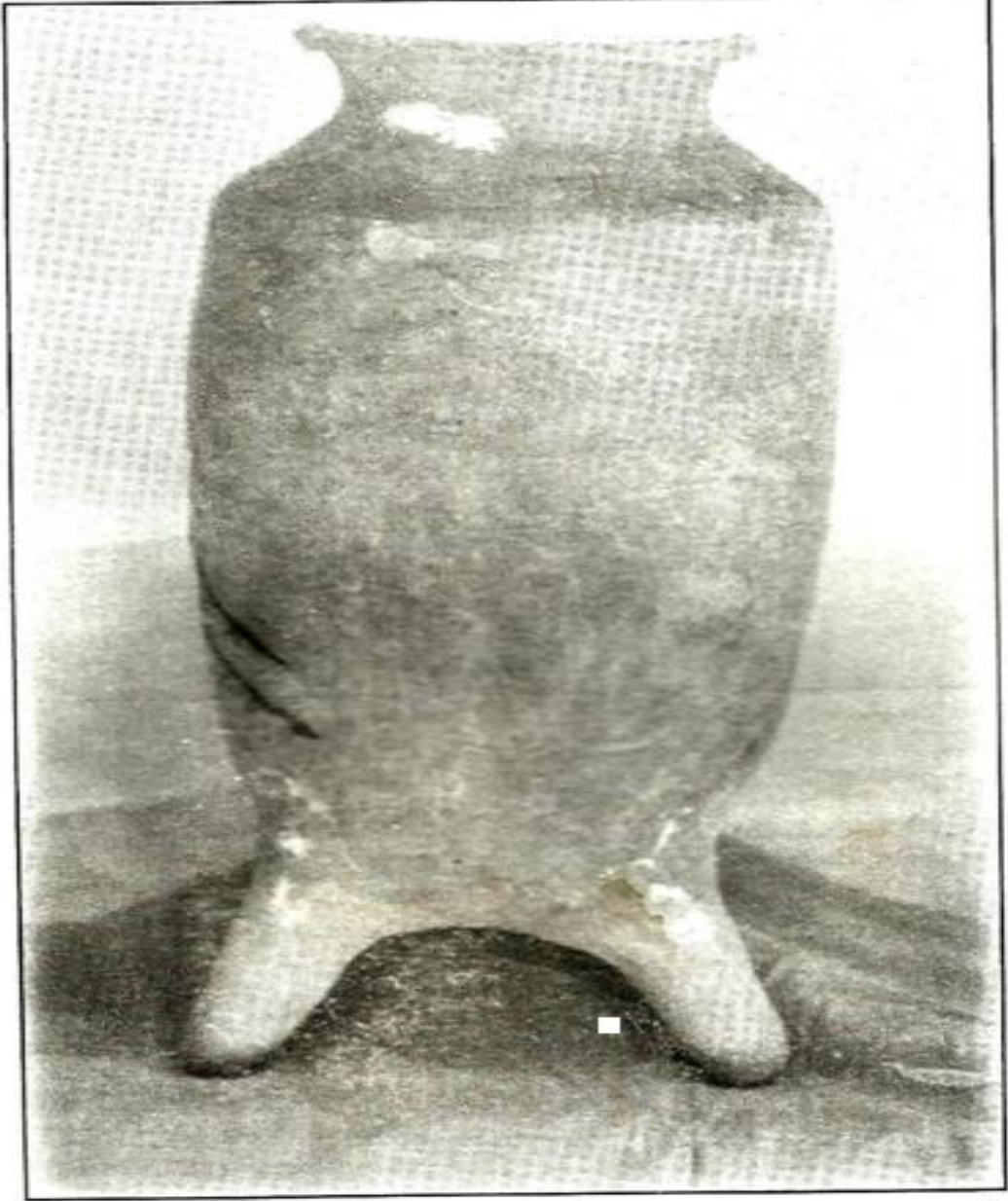
Iravatham Mahadevan, *Early Tamil Epigraphy From the Earliest Times to the sixth Century C.E.*, Central Institute of Classical Tamil, Chennai, 2014.

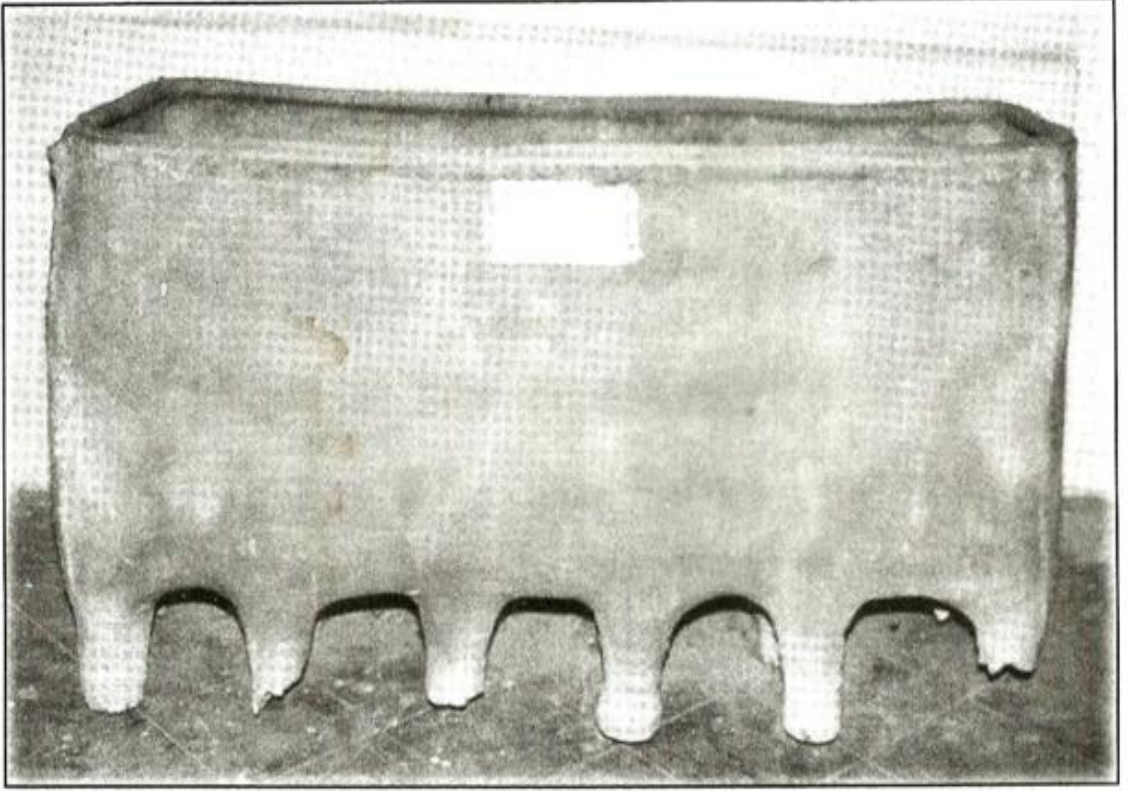
தமிழகத்தில் பெருங்கற்படை எச்சங்கள் உள்ள இடங்கள்

தாழிகள்

மூன்று கால்களுடைய ஈமத்தாழி (பெருங்கற்காலம்)
– திருமங்கலம் கண்டிகை.

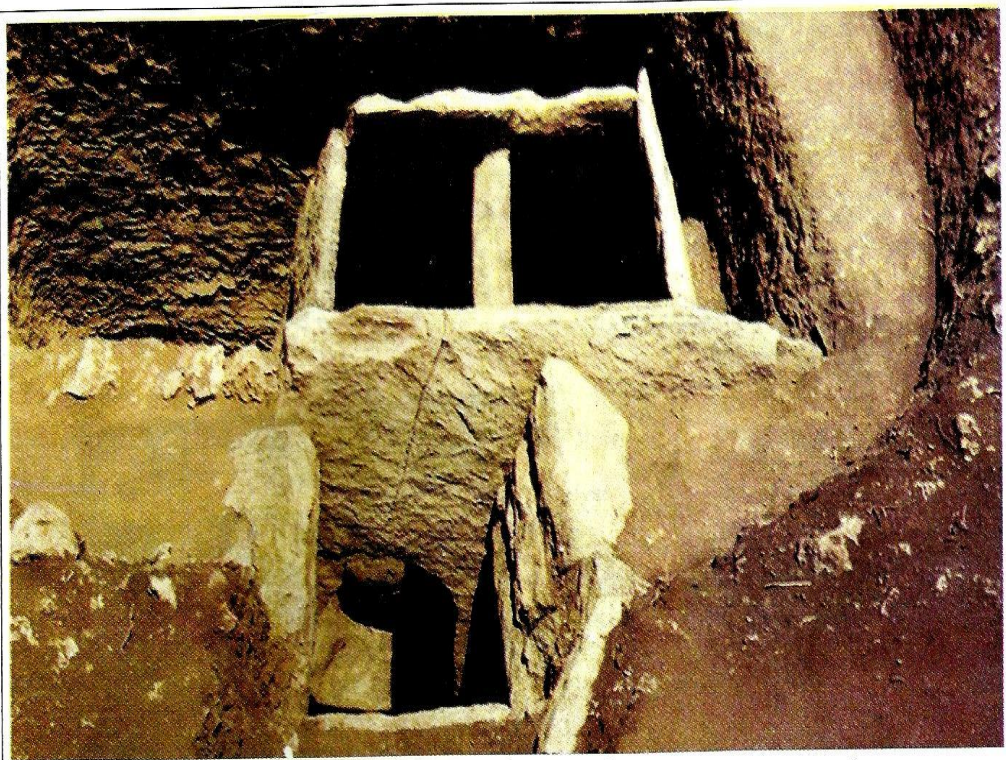

பெரிய ஈமப்பேழை (பெருங்கற்காலம்)

சிறிய ஈமப்பேழை (பெருங்கற்காலம்) – திருமங்கலம் கண்டிகை.

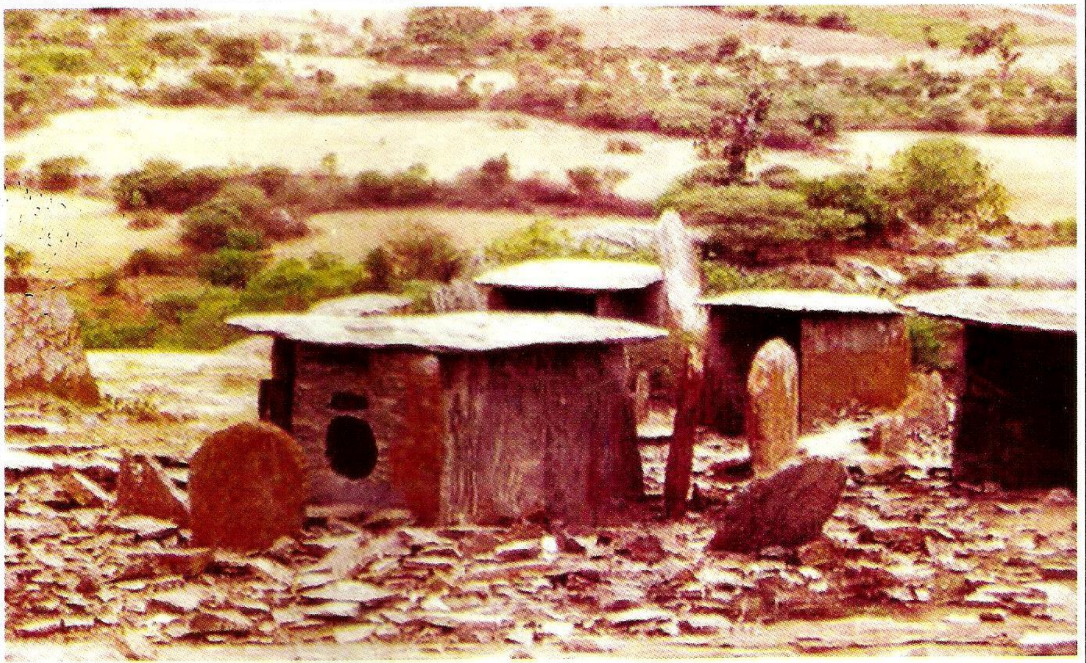
கற்பதுக்கை - கொடுமணல்
மூன்று அறைகள் உள்ள ஈமக்குழிக் கல்லறை

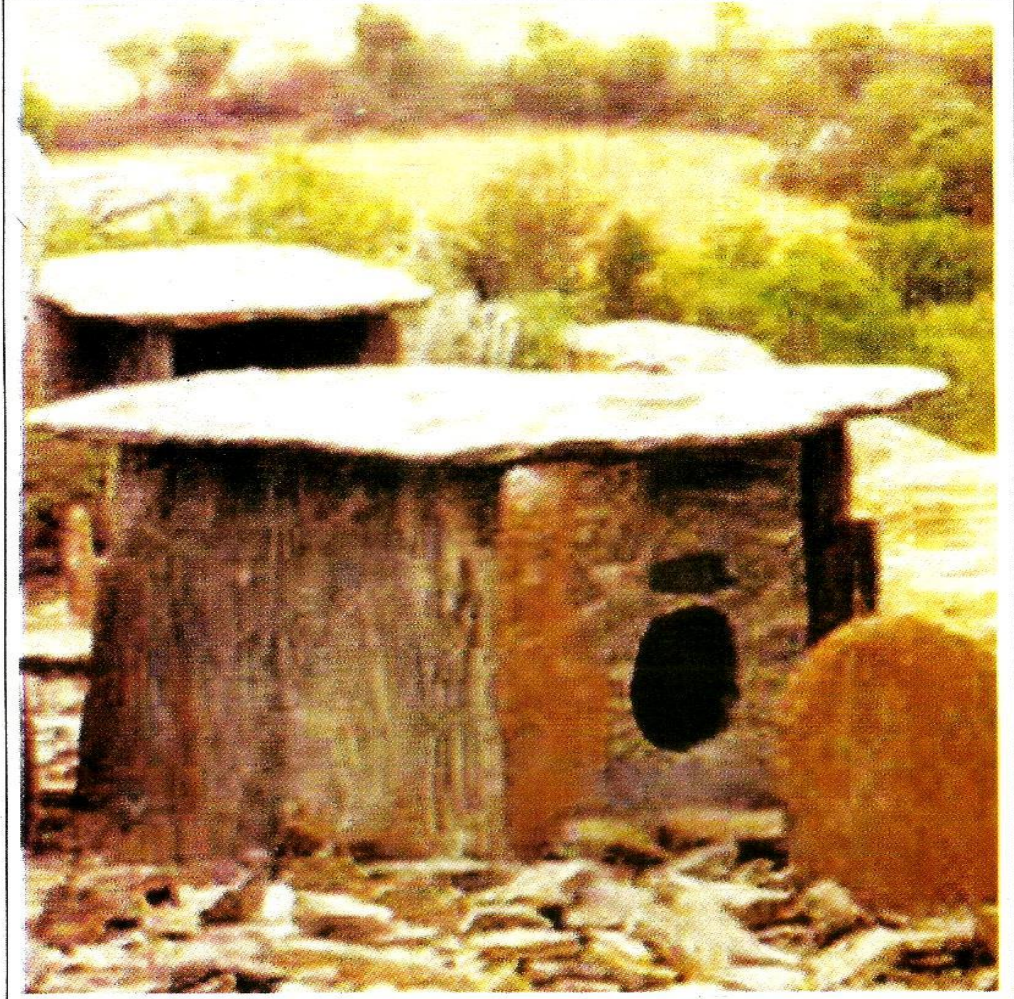
கந்திட்டை - மல்லச்சந்திரம்

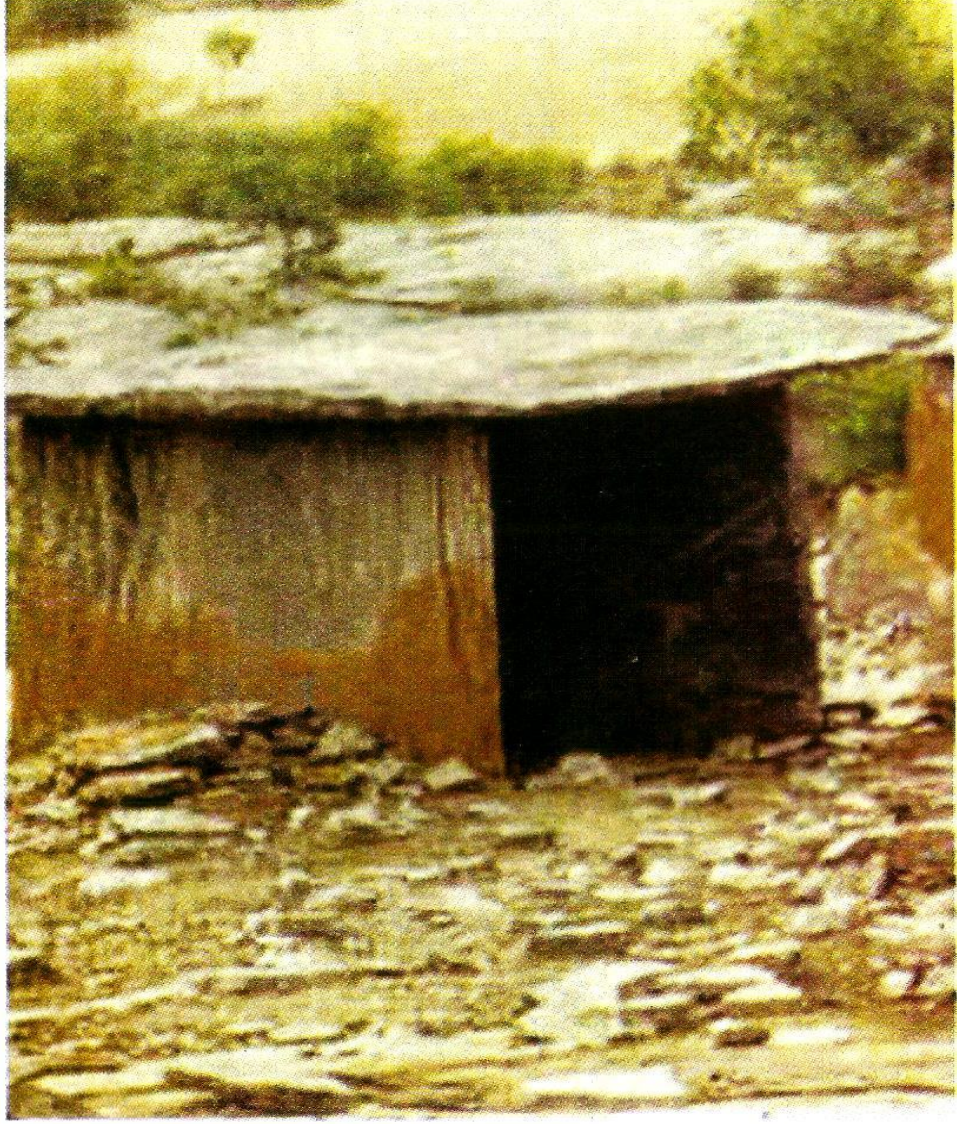
சிதைந்து கிடக்கும் கற்திட்டைப் பலகைகள் - மல்லச்சந்திரம்

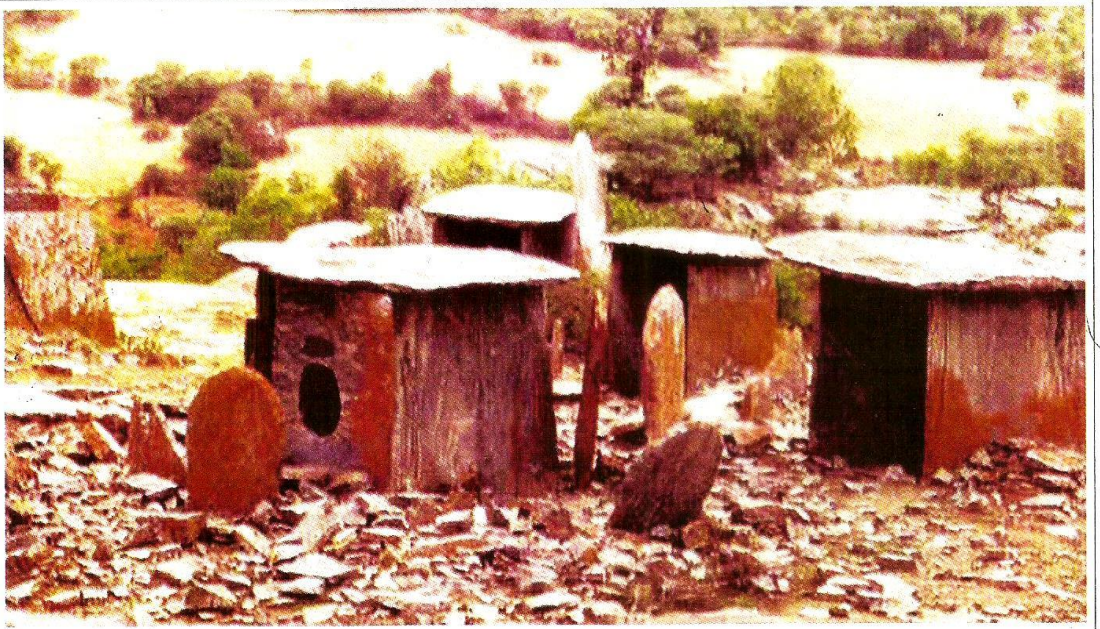
கந்திட்டைகள் - மல்லச்சந்திரம்

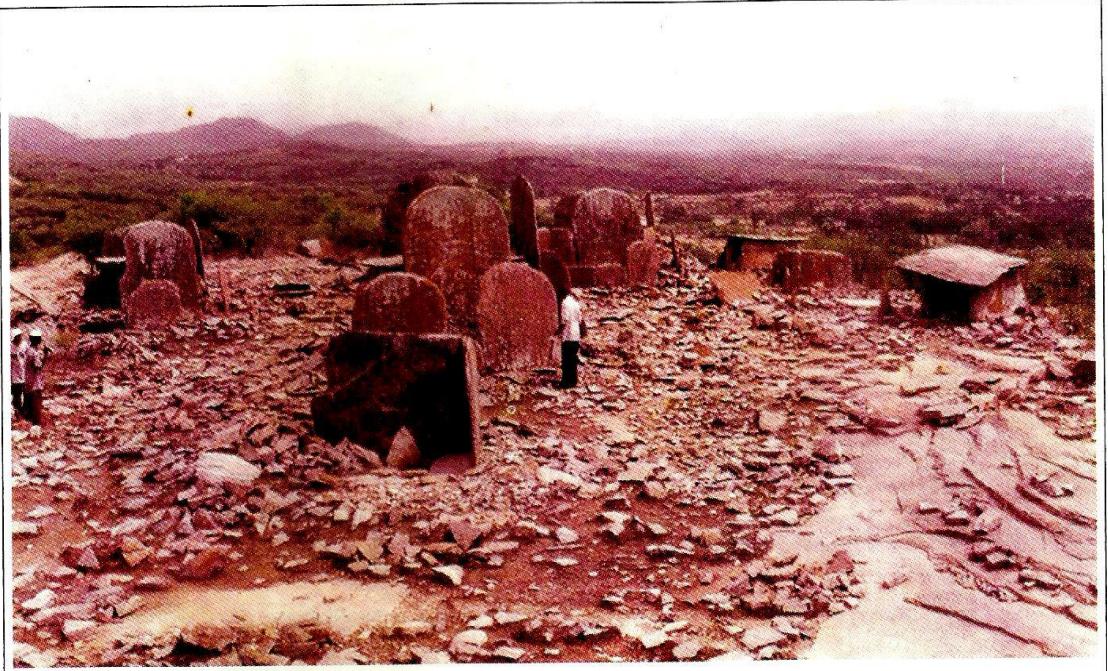
மூடு கல்லும் கந்திட்டையும் (கல் வீடு)
மல்லச்சந்திரம்

மூடு கல்லும் கந்திட்டையும் (கல்வீடு)
மல்லச்சந்திரம்

கந்திட்டை இடுதுளையுடன் - மல்லச்சந்திரம்

அரைவட்ட குத்துப் பலகைக் கல், கந்திட்டைகள் - மல்லச்சந்திரம்

கற்திட்டைகள் - மல்லச்சந்திரம்

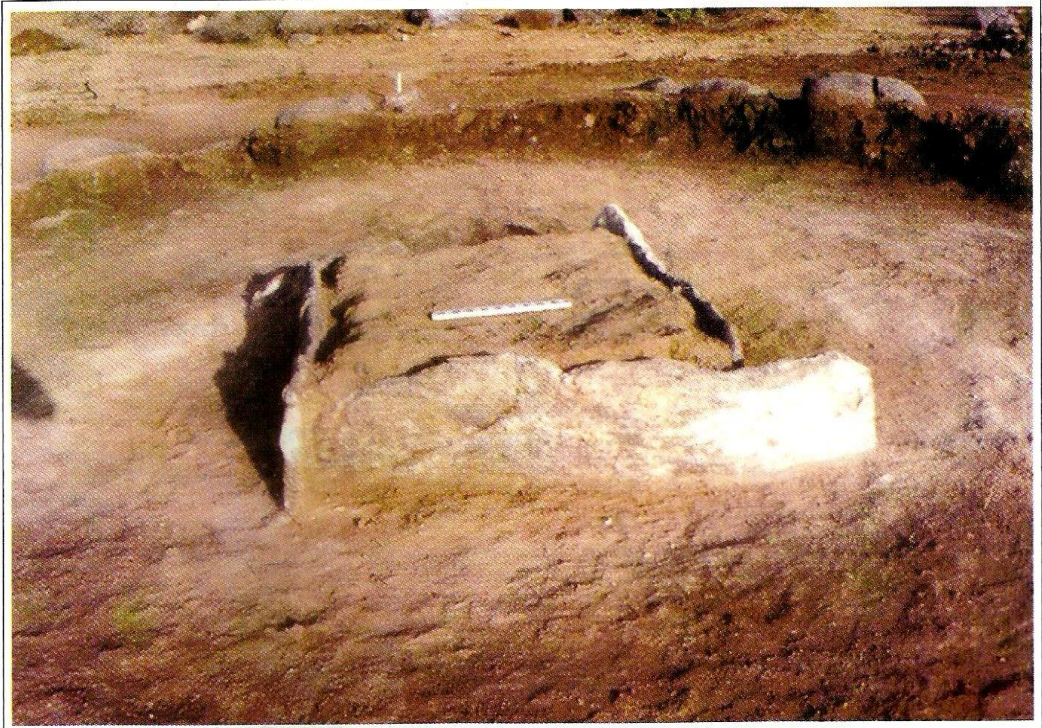
கந்திட்டை இடுதுளையுடன் - மல்லச்சந்திரம்

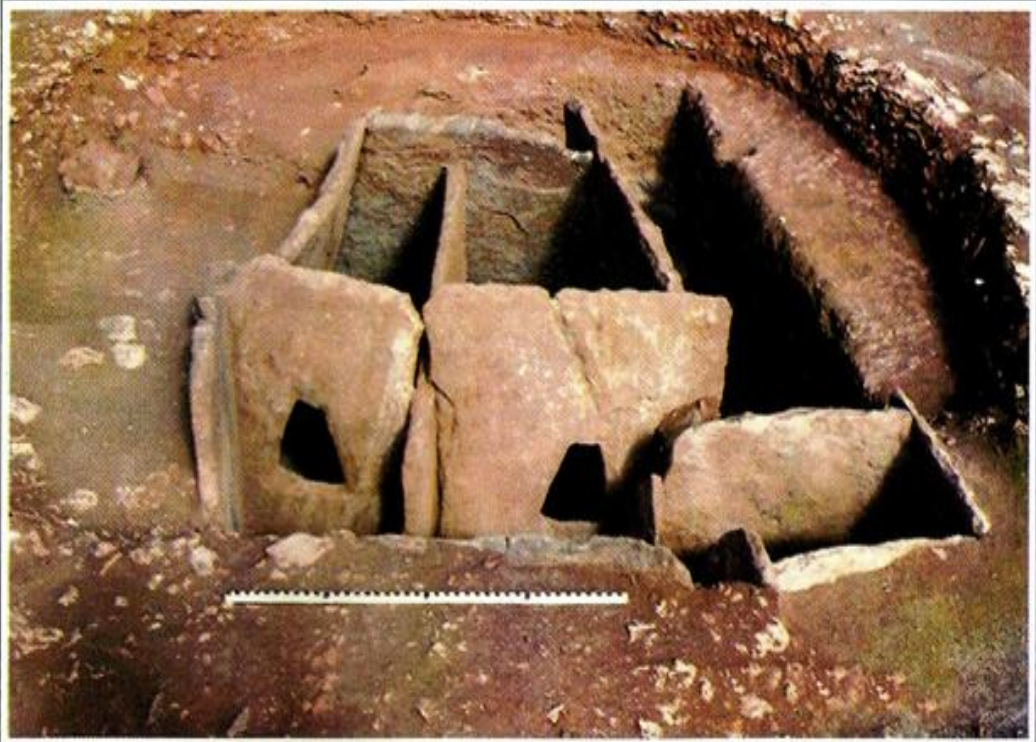
பெருங்கற்படையின் முழுத் தோற்றம், வட்டக் கற்பதுக்கையுடன் - கொடுமணல்

கல் வட்டம் - கொடுமணல்

ஸ்வதிக் வடிவ கட்டுமானம்

கற்பபுக்கை, கொடுமணல் - மூன்று அறைகள் உள்ள ஈமக்குழிக் கல்லறை

வட்ட வடிவக் கற்பூதுக்கை

தொகுப்பு கல்லறைக் குழிகள்

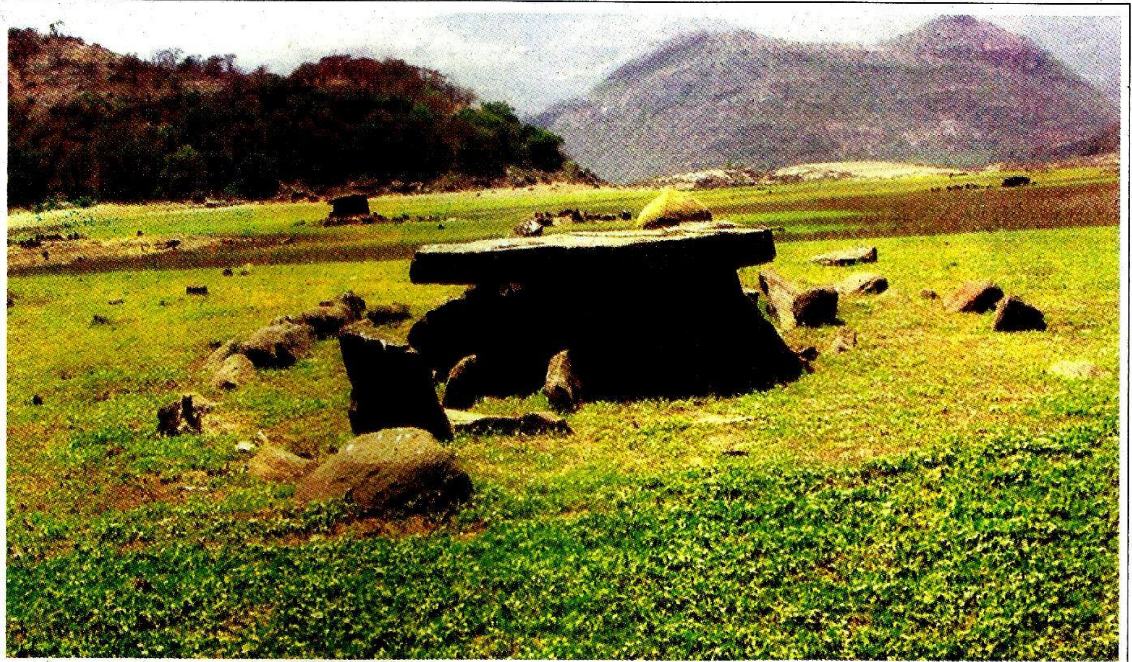
ஸ்வதிக் வடிவ கல்லறைகள், இரண்டு தனி அறைகள்

நடைவெளியுடன் கூடிய முன்றில் கல்லறைக் கட்டுமானம்

உள்ளடக்க முகப்புக் கற்பலகை வடிவமைப்பு கட்டுமானம்

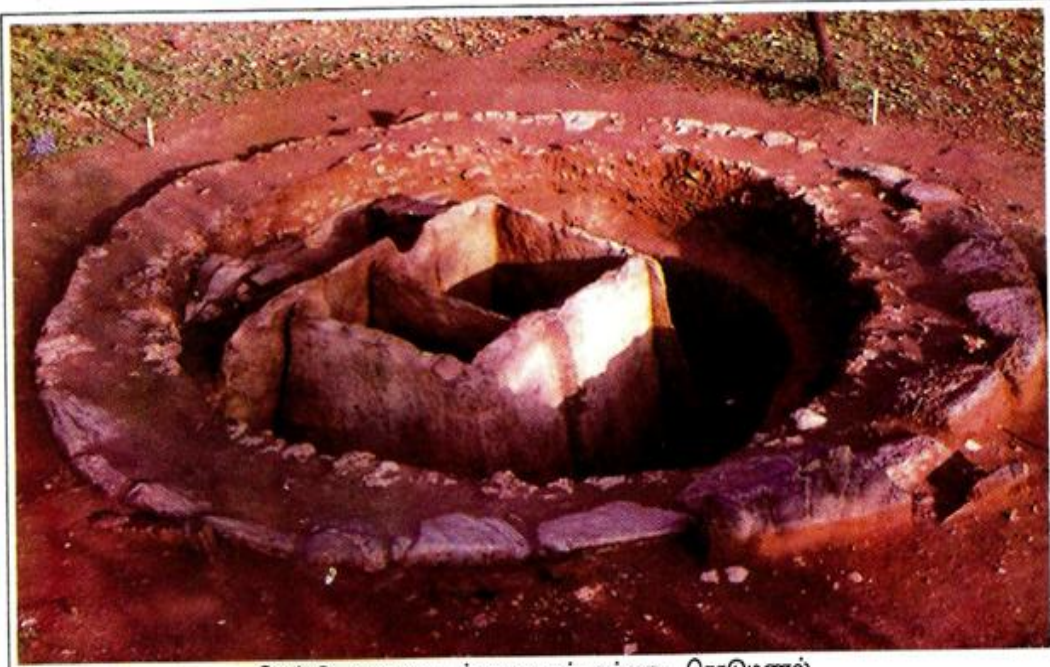
வட்ட வடிவ கற்புத்தையும் மூடுகல் கற் திட்டையும்

அகழாய்வில் பெருங்கற்படை

வட்ட வடிவக் கற்பதுக்கைக் கட்டுமானம்

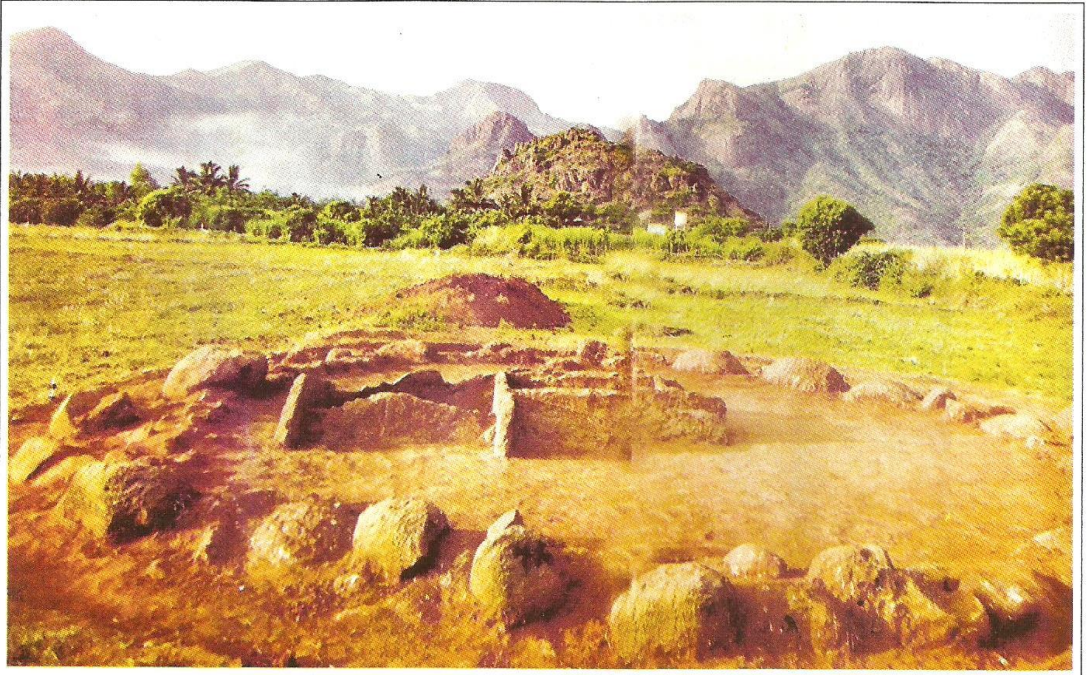
இரண்டு அறைகளுடன் கூடிய சுற்பதுக்கை - கொடுமணல்

கல்லறையின் மூடுகல் பலகை

வட்ட வடிவ இருபக்க இடுதுளைகள்

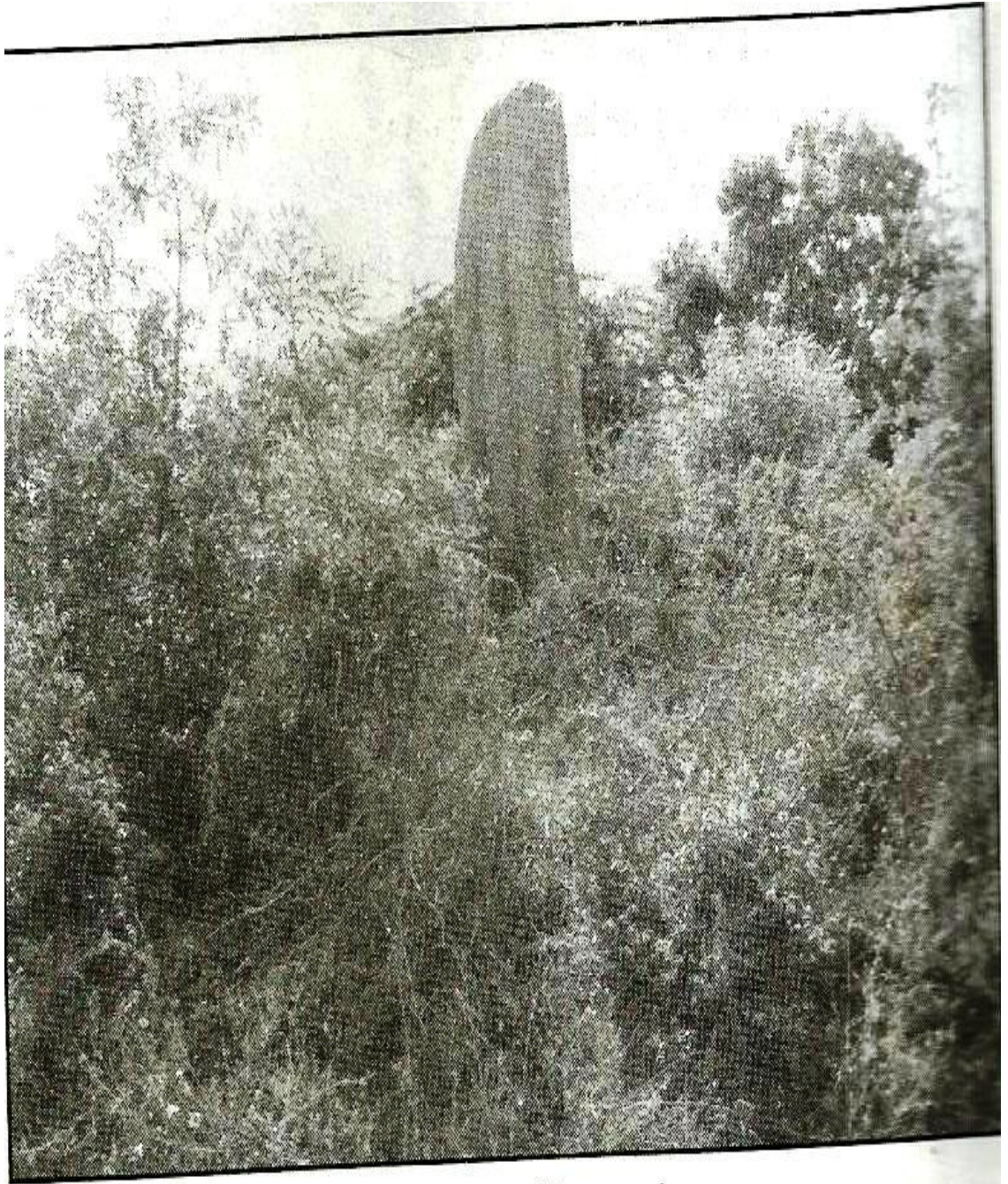
பெருங்கற்படை கட்டுமானம் சுற்றுச் சூழலும்

மூடு கல்லுடன் பெருங்கற்படைச் சின்னம், நெடுநிலை நடுகல் - கொடுமணல்

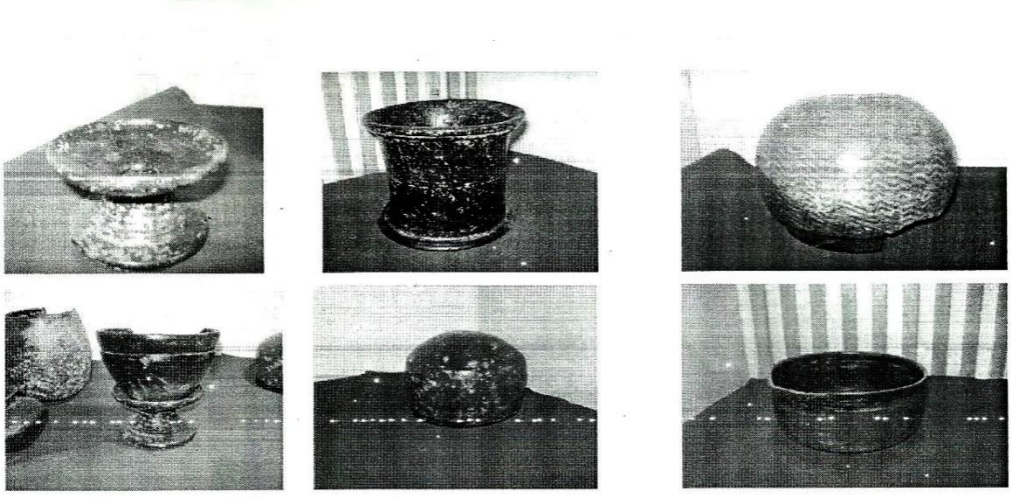

நெடுங்கல்

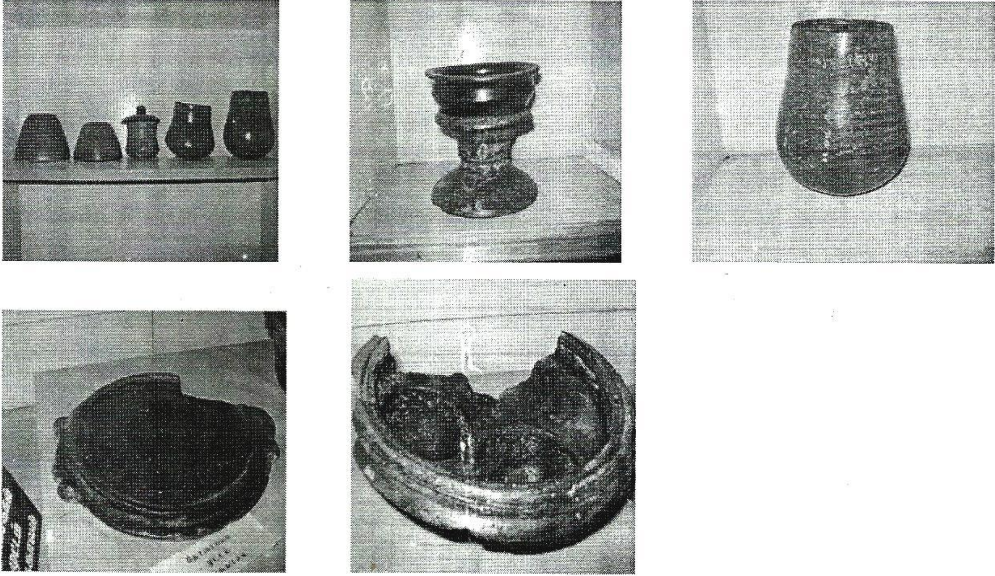

குத்துக்கல் - தேவனூர்

பின்னிணைப்பு - 2

கோயம்புத்தூர் அகழ்வைப்பகம்: மடபாண்டங்கள்

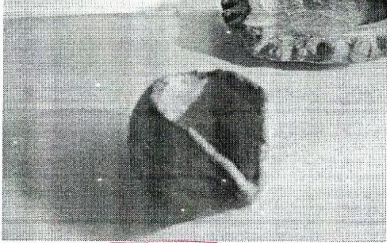
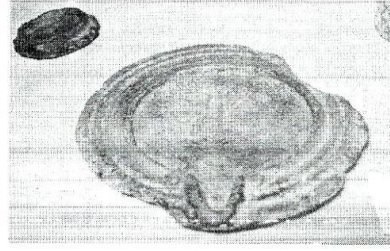
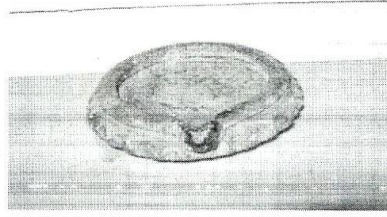
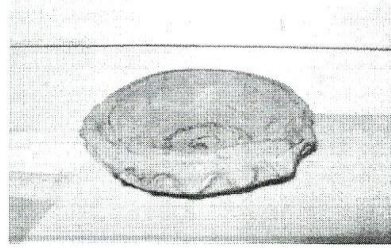
கரூர் அகழ்வைப்பகம்: மடபாண்டங்கள்

கரூர் அகழ்வைப்பகம்: மடபாண்டங்கள்

கோயம்புத்தூர் அகழ்வைப்பகம்: மட்பாண்டங்கள்

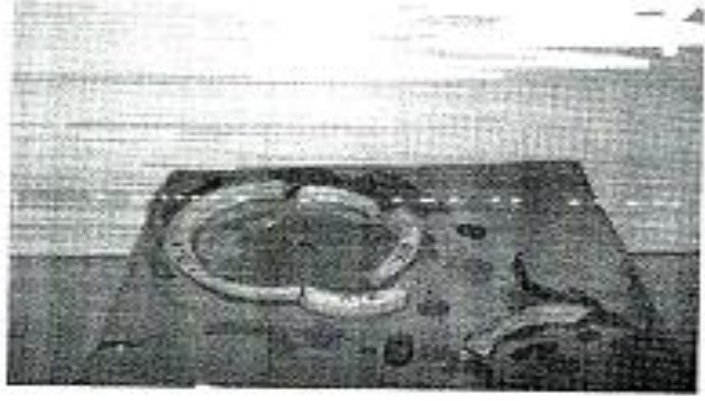

கோயம்புத்தூர் மற்றும் பூம்புகார் அகழ்வாய்வகம்: மட்பாண்டங்கள்

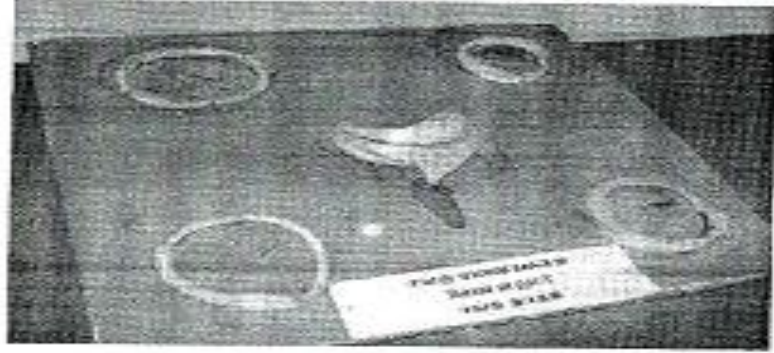
கடுமண்
வட்ட
சில்லுகள்

நெடுங்குர்

கரூரில் கிடைத்த சங்கின் அறுத்த துண்டுகள்

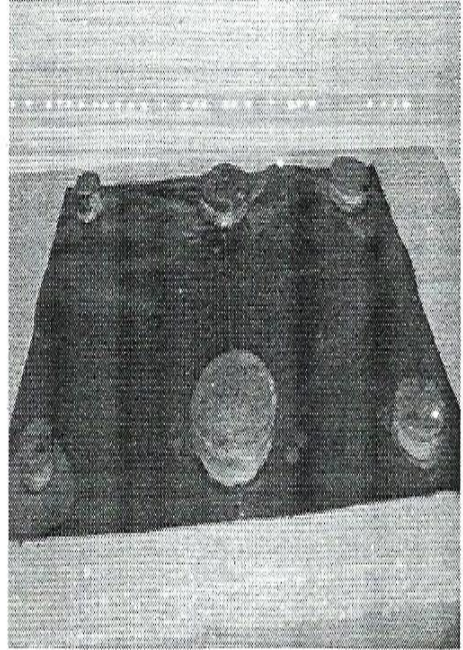
சங்கு வளையல்கள்: வெள்ளலூர் - சங்ககாலம்

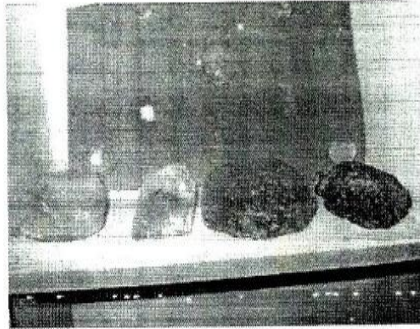
வளையலுக்காக அறுத்த சங்குகள்

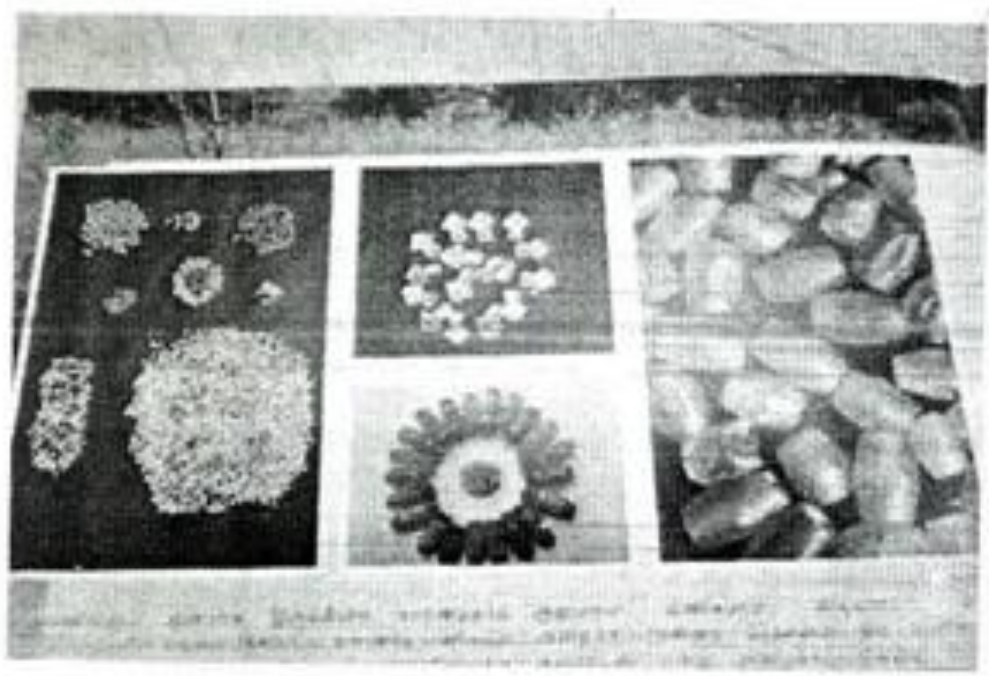
செம்பு வளையல்: ஆலாந்துறை - சங்ககாலம்

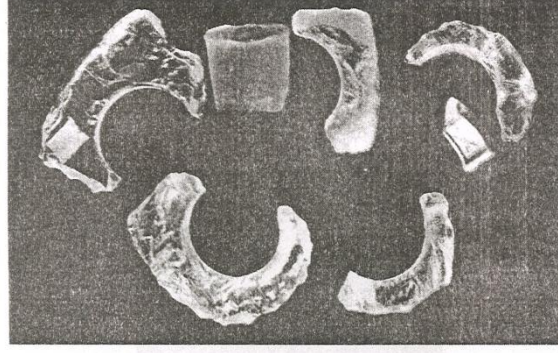
ஆண்டிப்பட்டி அகழாய்வில் கிடைத்த சுடுமண் தகவல்கள்

கொடுமணல் அகழாய்வில் கிடைத்த கல்மணிகள்

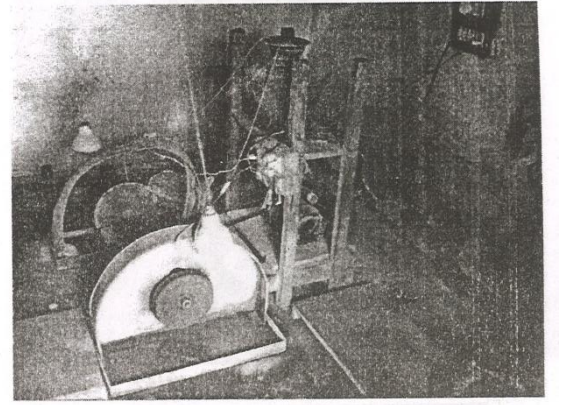
பொருந்தல் அகழாய்வில் கிடைத்த மணிகள்

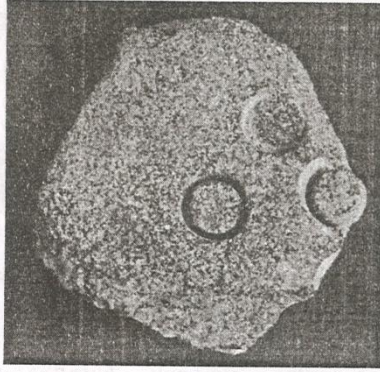
கொடுமணலில் கல்மணிகள் உருவாக்கும் முறை
தெரிவிக்கும் பளிங்குக்கல்

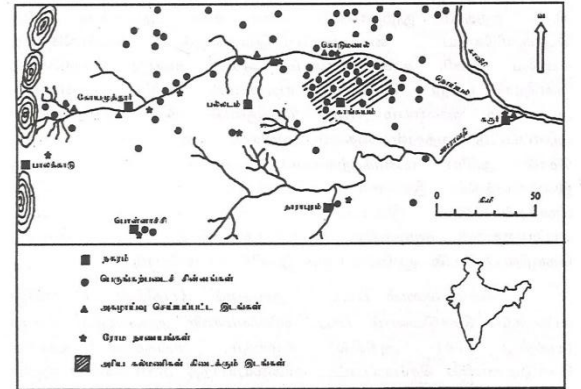
காங்கயத்தில் கல்மணிகள் உருவாக்கும் பட்டறை

காங்கயத்தில் கல்மணிகள் உருவாக்கும் பட்டறை

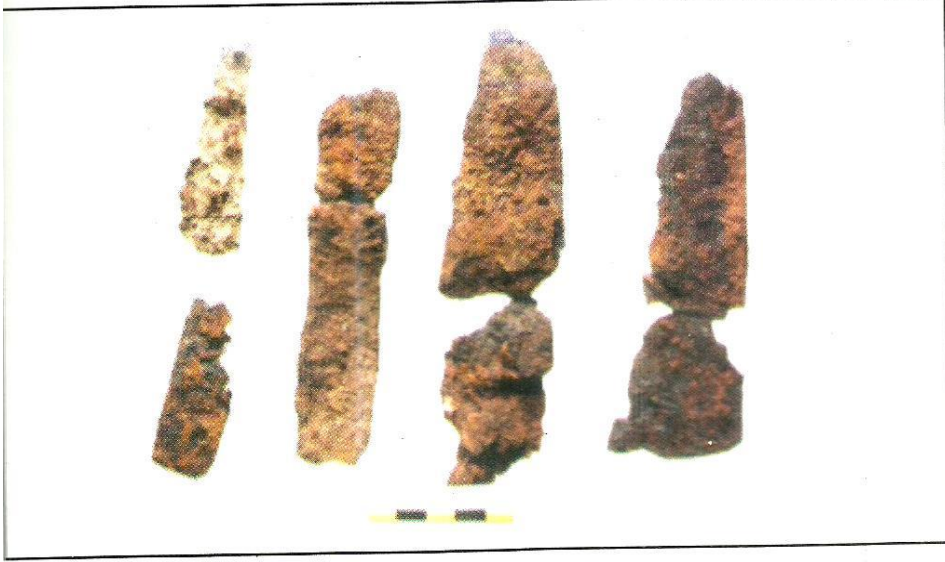

10 கொடுமணலில் அரிய கல்மணிகள் உருவாக்கும் முறை
தெரிவிக்கும் கல்

அரிய கல்மணிகள் கிடைக்கும் இடங்கள்

பெருங்கற்கால இரும்பு கருவிகள்

நெடுங்குர்

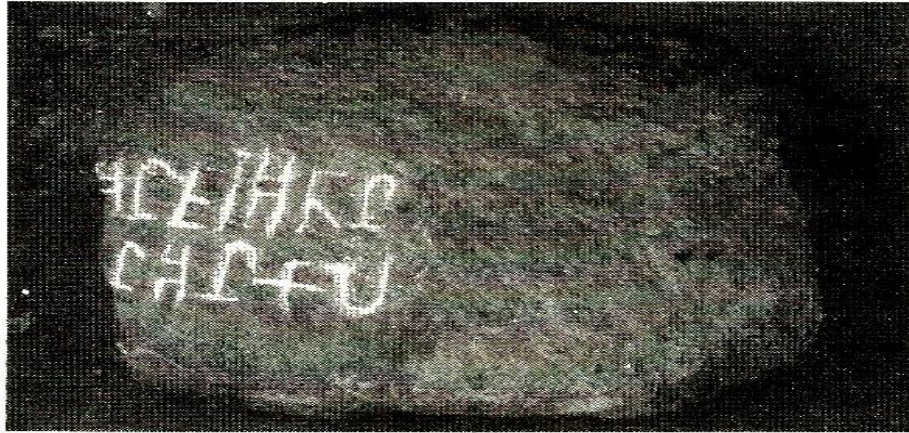
பின்னிணைப்பு - 3

படம் 1

† ப
 கல்
 kal
 ப்ருத்யன் அந்தவன்
 pēṭutiyaṇ antavaṇ
 கூடல் ஊர் ஆகோள்
 kūṭal ūr ā kōl

படம் 2

படம் 3

ஊர் ஊர் அ தன்
 .. அன் ஊர் அ தன்
 an ūr atan
 ஊர் ஊர் அ தன்
 .. ஊர் ஊர் அ தன்
 n a n kal

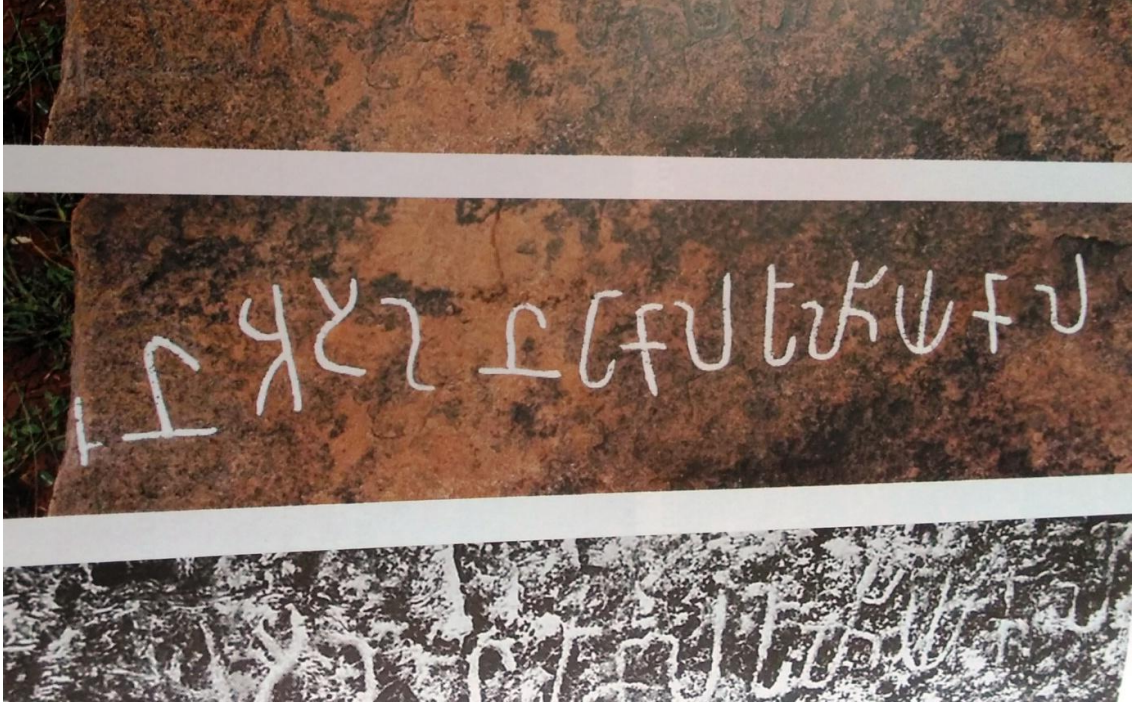
படம் 4

படம் 5

ஊர் ஊர் அ வ் வ ன்
 வேள் ஊர் அ வ் வ ன்
 vē! ūr a v va n
 ப த வ ன்
 pa ta va n

தமிழ் - பிராமி எழுத்து பொறித்த நடுகற்கள் - புலிமான் கோம்பை

A. ¹... (?) ² na a ti o na pā kā la pā li ya kā la

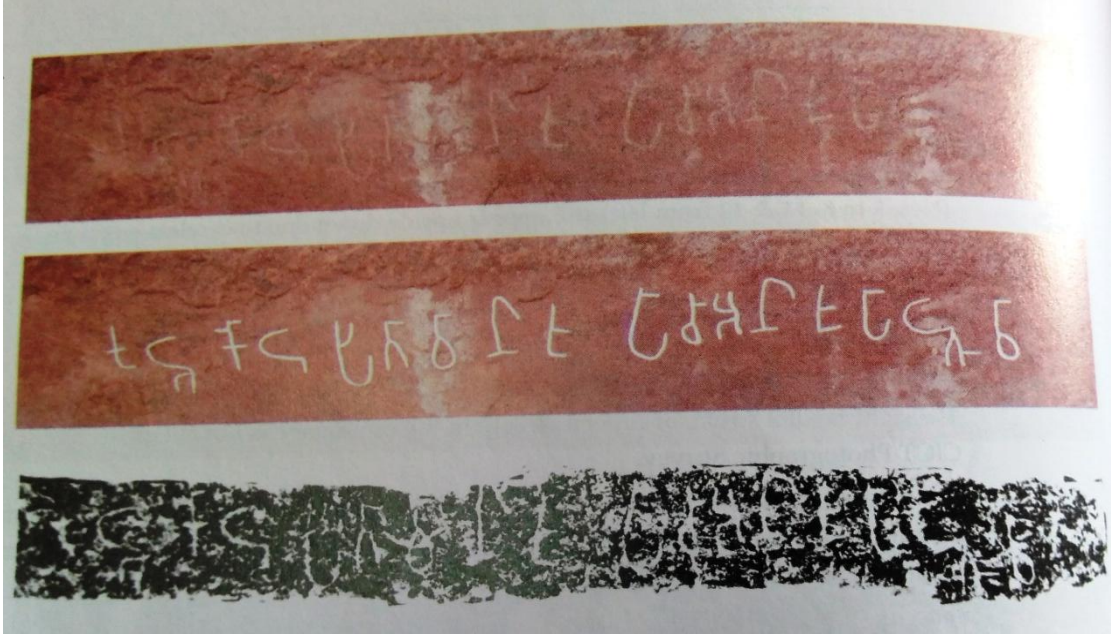
B. ³ n a ti-ōn ⁴ pakal⁵ paḷi-y⁶ kal⁷

அ. ... (?) ன அ டி ஒ ன பா கா ல பா ளி ய கா ல

ஆ. ... ன் அடிஒன் பகல் பளிய் கல்

The (memorial) stone (at) the grave for the servant (of). . . n.

தாதப்பட்டி

A. ku ra¹ ko ṭu pi tā vā na ū pā cā a na ū pā ru² vā³...⁴

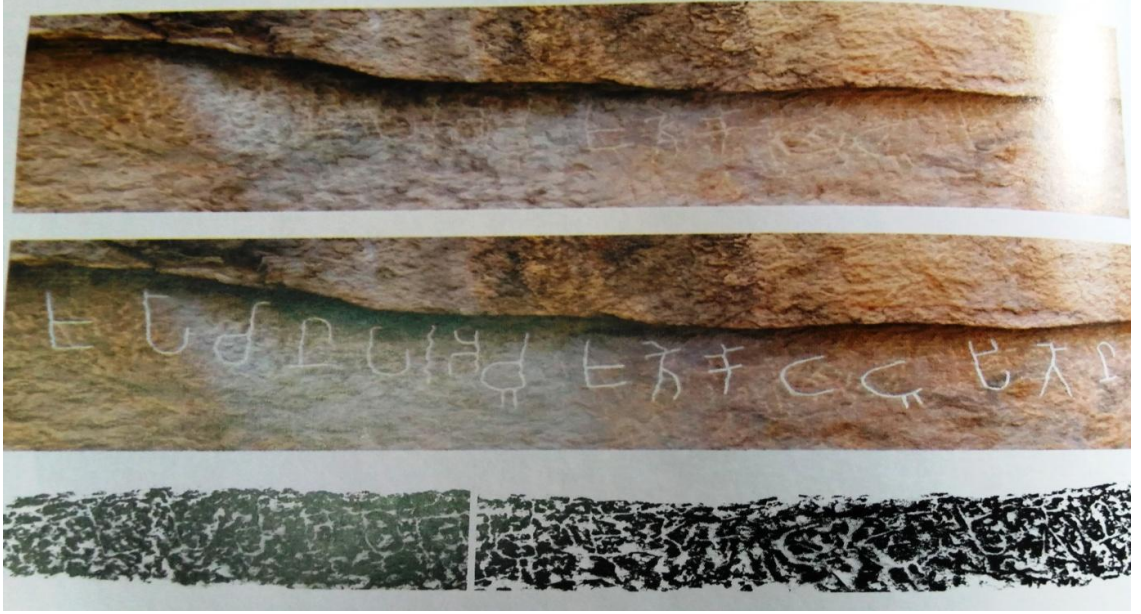
B. kura⁵ koṭupitavan⁶ upaca-an⁷ uparuva[n*]⁸

அ. குற கொ டு பி தா வா ன ன பா சா அ ன ன பா று வா ...

ஆ. குற கொடுபிதவன் உபசஅன் உபறுவ[ன்*]

U(p)paruva(n), the preceptor (*upaccan*), caused to be given (this) cutting (*kurai*).⁹

கொங்கர்புளியங்குளம்

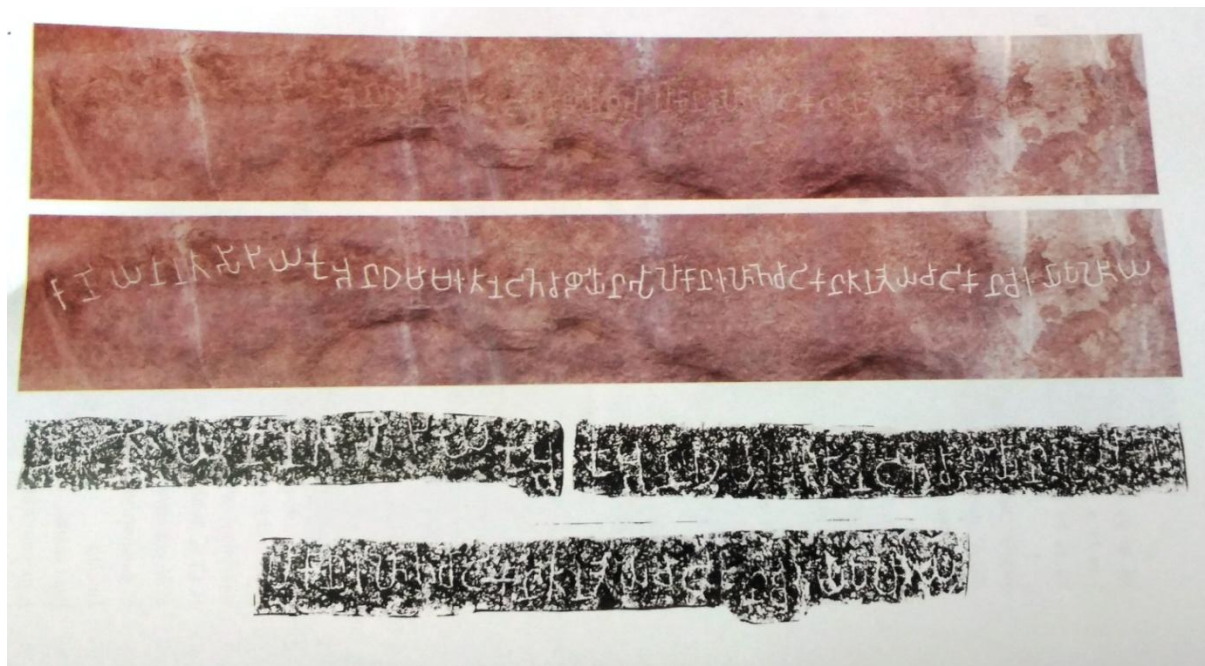
A.	ū pā cā na pā ra a cū ū rai ko ṭa tū pi to na
B.	<i>upacan</i> ¹ <i>par-acu</i> ² <i>urai koṭṭupitōn</i> ³
அ.	ஊ பா சா ன பா ர அ கு ஊ றை கொ ட டு பி தோ ன
ஆ.	உபசன் பர் அசு உறை கொட்டுபிதோன்
	Paracu, the preceptor (<i>upaccan</i>), caused to be carved the abode (<i>urai</i>).

திருவாதவூர்

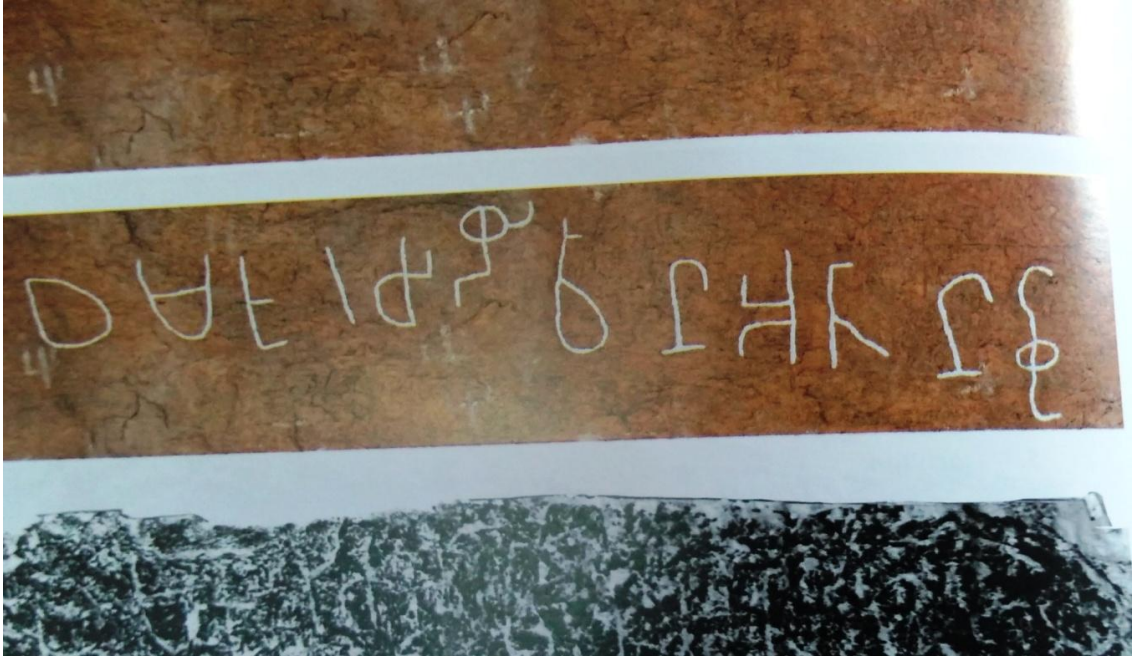
A.	kā ṇi ya nā na tā a si ri ya ī ku va a ṇa ke dha ma mā ma ī ta tā a ne ṭu ṇa cā li yā ṇa pā ṇa a ṇa kā ṭa la a ṇa vā lu ta ti ya ko ṭa ṭu pi ta tā a pā li ī ya
B.	kaṇi-y ¹ nanta-a siri-y-i ² kuv-aṇkē dhammam ³ [/*] ittā-a ⁴ neṭuñcaliyan ⁵ paṇa-aṇ ⁶ kaṭal-aṇ ⁷ valutti-y ⁸ koṭṭupitta-a ⁹ paḷi-iy ¹⁰
அ.	கா ணி ய நா ந தா அ ஸி ரி ய ஈ கு வ அ ன கெ த ம மா ம ஈ த தா அ நெ டு ஞ சா ழி யா ன பா ணா அ ன கா ட ல அ ன வா மு த தி ய கொ ட டு பி த தா அ பா ணி ஈ ய
ஆ.	கணிய் நந்தஅ ஸிரிய்இ குவஅன்கே தம்மம் [/*] இத்தாஅ நெடுஞ்சழியன் பணஅன் கடல்அன் வழுத்திய் கொட்டுபித்தஅ பளிஇய்
	Charity (dhammam) to Nanta-siri Kuvan, the monk (kaṇi). Behold! The hermitage (paḷli) was caused to be carved by Kaṭalan Valuti, the servant (paṇavan) of Neṭuñceliyan (Neṭuñcaliyan).

மாங்குளம்-1

A.	kā ṇi ya nā na tā si ri ya ku a ṇa¹ dha² mā ma ī tā ne ṭi ṇa cā li³ yā ṇa sā lā kā ṇa ī lā ṇa cā ṭi⁴ kā ṇa tā na tai ya cā ṭi⁴ kā ṇa ce ī yā⁵ pā ṇi ya
B.	kaṇi-y nanta-siri-y ku-aṇ dhamam⁶ [/*] īta neṭiṇcaṇiyan⁷ sālakaṇ⁸ ilaṇcaṭikaṇ tantai-y caṭikaṇ cē-īya⁹ paṇi-y¹⁰
அ.	கா ணி ய நா ந தா ஸி ரி ய கு அ ன த மா ம ஈ தா நெ டி ஞ சா ழி யா ன ஸா லா கா ன ஈ ளா ஞ சா டி கா ன தா ந தை ய சா டி கா ன செ ஈ யா பா ணி ய
ஆ.	கணிய் நந்தஸிரிய் குஅன் தமம் [/*] ஈதா நெடிஞ்சழியன் ஸாலகன் இளஞ்சடிகன் தந்தைய் சடிகன் சேஇய பளிய்

மாங்குளம் – 2

A. e ma ū ra ci li vā na a tā na \$¹

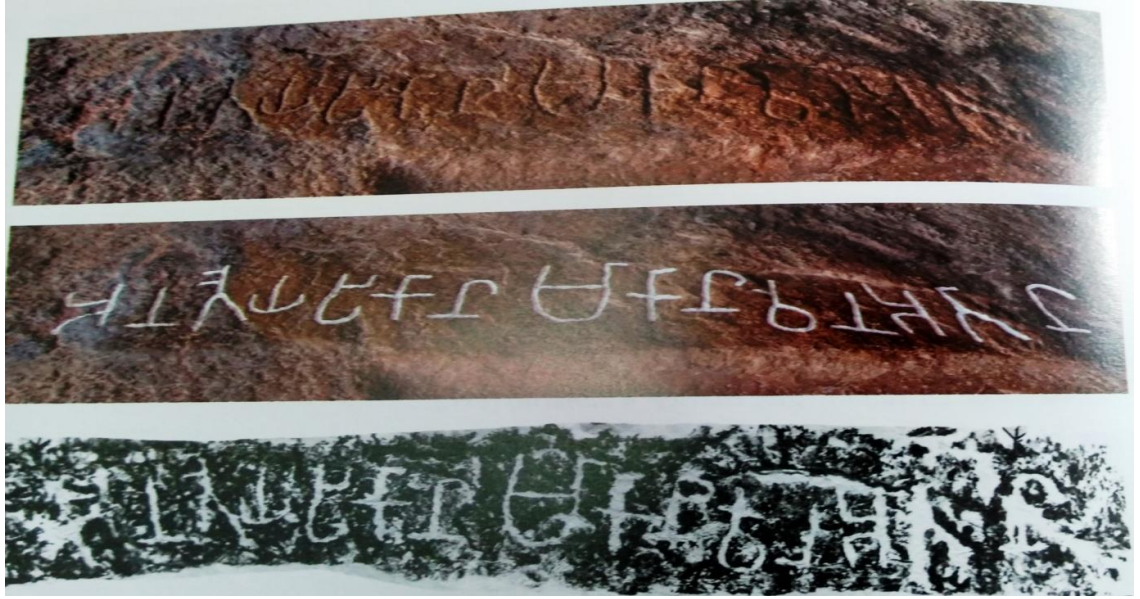
B. em ūr² cilivan-a³ tāna⁴

அ. எ ம ஊ ர சி ழி வா ன அ தா ன \$

ஆ. எம் ஊர் சிழிவன் அ தான

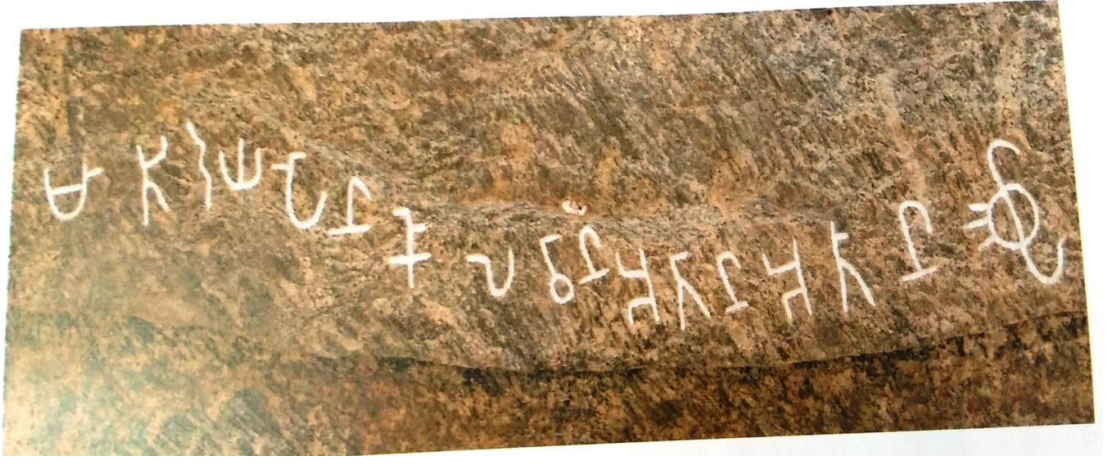
The gift⁵ (tāna-) of Cilivan of our village.

விக்கிரமங்கலம் – 1

A.	a na tai ya ¹ pi k̄a n̄a mā k̄a n̄a ve na a t̄a n̄a
B.	antai-y pikan̄ ² makan̄ ven ³ -a t̄an̄a
அ.	அ ந தை ய பி கா ன மா கா ன வெ ந் அ தா ன
ஆ.	அந்தைய பிகன் மகன் வெந்அ தான
	The gift ⁴ of Ven̄, the son of Antai Pi(k)kan̄.

விக்கிரமங்கலம் – 2

A. mā¹ ti ra² ya po na ko la vā na a tā na a tā na \$³

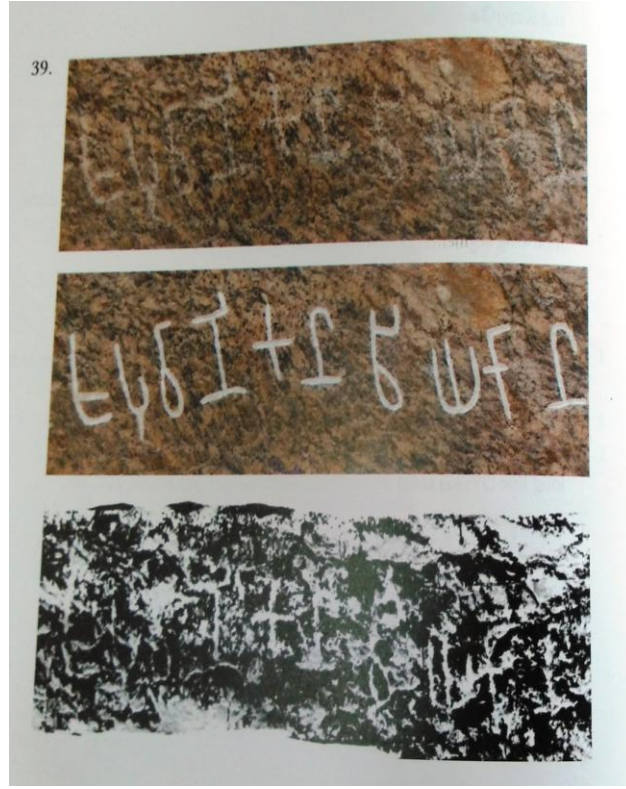
B. matiray⁴ pon-kolvan⁵ atan atan⁶

அ. மாதிரயப் பொன்கொலவன் அதன் அதன் \$

ஆ. மதிரய் பொன் கொல்வன் அதன் அதன்

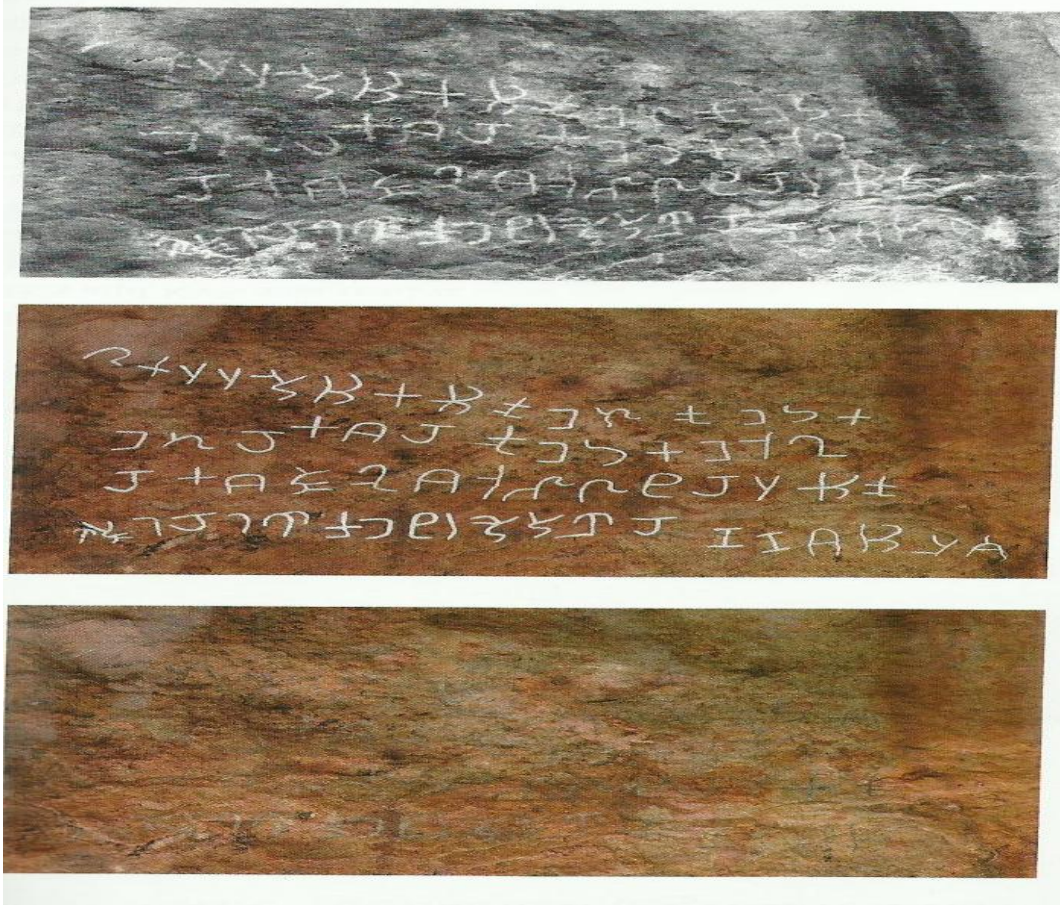
(The gift⁷ of) Atan Atan, the goldsmith (pon-kolvan) from Matiray.

அழகர்மலை - 1

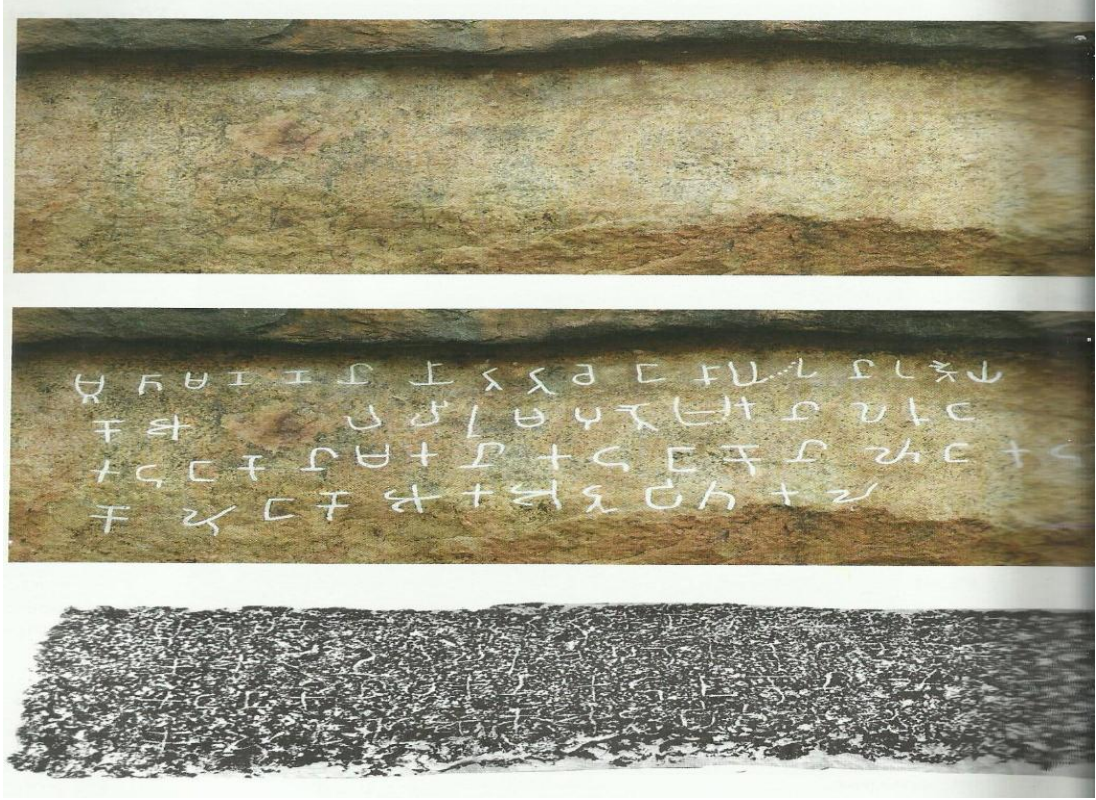
39.	A.	$\bar{u}^1$ pu vā ṇi ka ṇa vi ya k̄a ṇa
	B.	upu-vāṇikan ² viyakan ³
	அ.	ஊ பு வா ணி க ன வி ய கா ன
	ஆ.	உ பு வாணிகன் வியகன்
		Viya(k)kaṇ, the salt merchant (uppu-vāṇikaṇ); ⁴

அழகர்மலை 2

L 1	mu ¹ tā a ma ṇa ṇa ṇa yā ra rū ra ce ṇa kā ya pa ṇa u rai ya
L 2	ko ā ta ṇa ce la li ru ma po rai ma ka ṇa
L 3	pe ru ṇa ka ṭu ṇa ko ṇa ma ka ṇa ḷa ṇa
L 4	ka ṭu ṇa ko ḷa ṇa ko ā ka a ru ta ta ka la ²
L 1	mutā amanṇaṇ ³ yārrūr ceṇkāyapaṇ urai-y [/*]
L 2	kō ātaṇ cel-l=irumporai makaṇ
L 3	peruṇkaṭuṇkōṇ makaṇ [i*] ⁴ ḷaṇ-
L 4	kaṭuṇkō [i*] ⁴ ḷaṇkō āka arutta kal
வரி 1	முதா அமண்ணன் யாற்றூர் செங்காயபன் உறைய
வரி 2	கோ ஆதன் செல்லிரும்பொறை மகன்
வரி 3	பெருங்கடுங்கோன் மகன் ள்ளந்
வரி 4	கடுங்கோ ள்ளந் கோ ஆக அறுத்த கல்
வரி 1	முதா அமண்ணன் யாற்றூர் செங்காயபன் உறைய [/*]
வரி 2	கோ ஆதன் செல்லிரும்பொறை மகன்
வரி 3	பெருங்கடுங்கோன் மகன் [இ*] ள்ளந்
வரி 4	கடுங்கோ [இ*] ள்ளந் கோ ஆக அறுத்த கல்

புகளூர் - 1

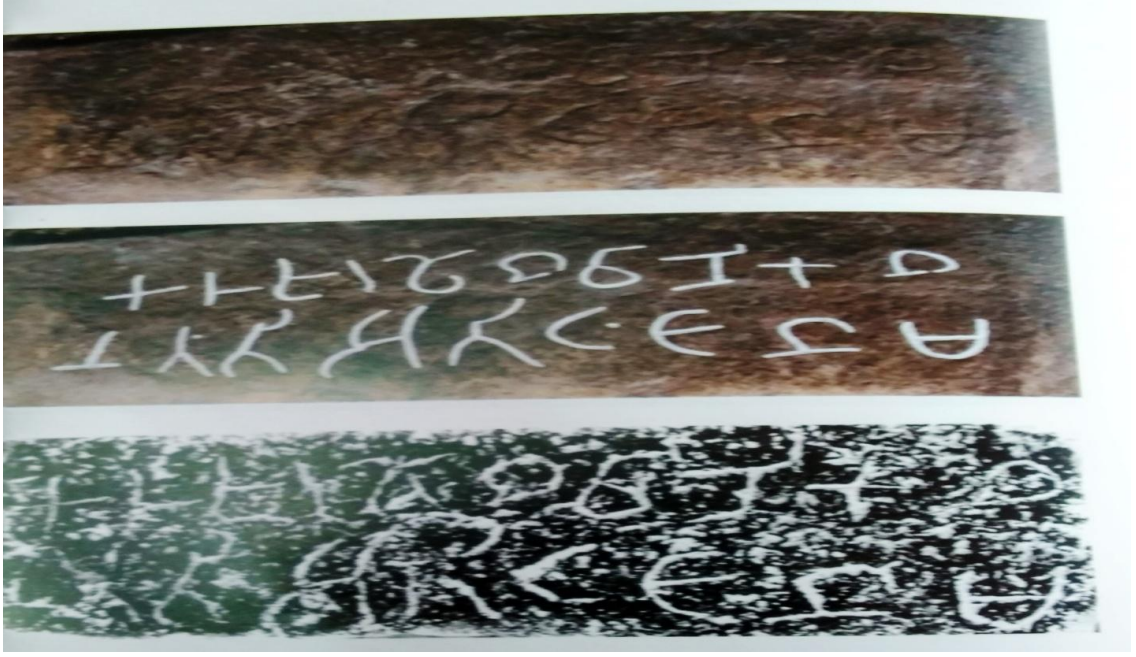

- L 1 mū¹ tā ma ṇa ṇa ṇa yā ra ru ce ṇa kā ya pa ṇa u rai ya
 L 2 ko ā . . .² la li ru ma pu rai ma ka ṇa pe ru ṇa
 L 3 ka ṭu ṇa ko ṇa ma ka ṇa ka ṭu ṇa ko ṇa la ṇa ka ṭu ṇa
 L 4 ko la ṇa ko ā ka a ru pi ta ka la

- L 1 mūtā=maṇṇaṇ³ yārru⁴ ceṇkāyapaṇ urai-y [/*]
 L 2 kō ā[ta*ṇ* ce*]⁵l-l=irumpurai⁶ makaṇ peruṇ-
 L 3 kaṭuṇkōṇ makaṇ kaṭuṇkōṇ [i*]⁷laṇkaṭuṇ-
 L 4 kō [i*]⁸laṇkō āka arupita⁸ kal

- வாரி 1 மூதாமண்ணன் யாற்று செங்காயபன் உறைய
 வாரி 2 கோ ஆ . . . ல்லிருமபுறை மகன் பெருங்
 வாரி 3 கடுங் கோன் மகன் கடுங் கோன் ளங்கடுங்
 வாரி 4 கோ ளங் கோ ஆக அறுபித கல்

- வாரி 1 மூதாமண்ணன் யாற்று செங்காயபன் உறைய் [/*]
 வாரி 2 கோ ஆ[த* ன்* செ*]ல்லிருமபுறை மகன் பெருங்
 வாரி 3 கடுங்கோன் மகன் கடுங்கோன் [இ*]ளங்கடுங்
 வாரி 4 கோ [இ*]ளங்கோ ஆக அறுபித கல்

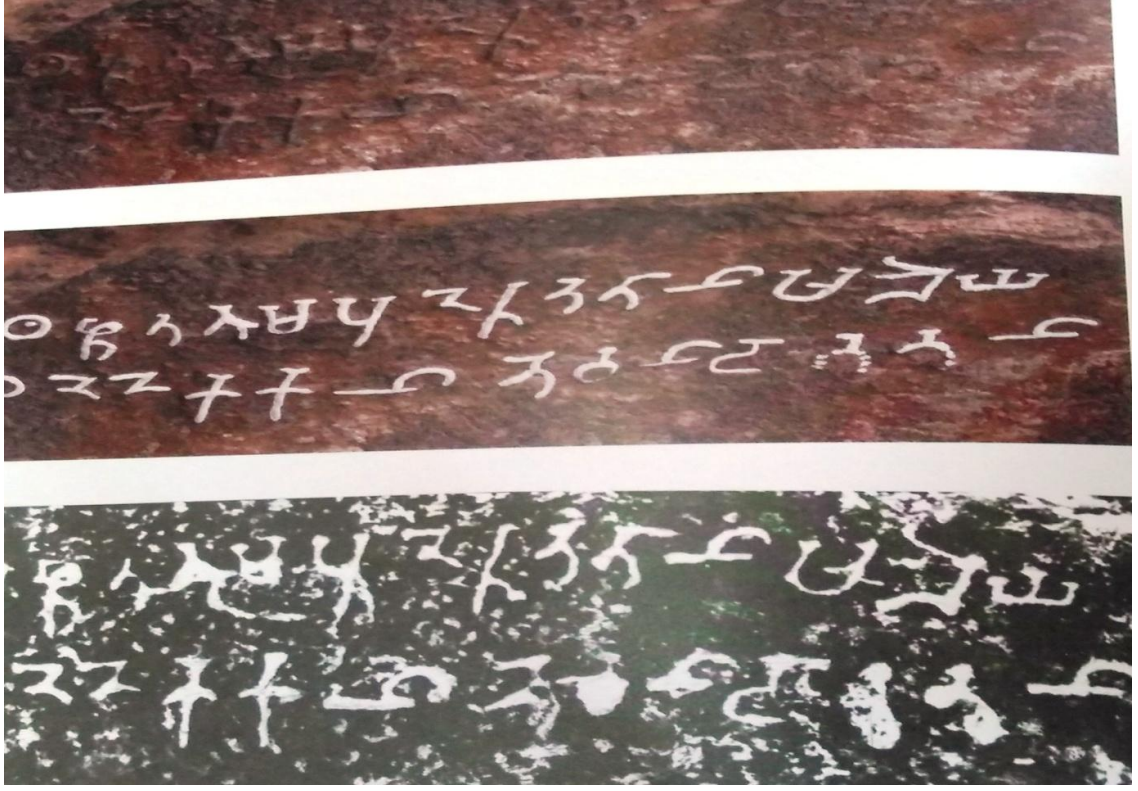
A. L. 1 ka ru ū ra po ṇa vā ṇi ka ṇa
 L. 2 na¹ t² ti a ti ṭ² ṭā ṇa ma

B. L. 1 karu-ūr³ poṇ-vāṇikaṇ
 L. 2 natti⁴ atitṭāṇam

அ. வரி 1 க ரு ஊ ர பௌ ன வா ணி க ன
 வரி 2 ந த் தி அ தி ட் டா ன ம

ஆ. வரி 1 கருஊர் பௌன் வாணிகன்
 வரி 2 நத்தி அதிட்டானம்

புகளூர் - 3

A.	L. 1	e ¹ lu ta ² tu ma ³ pu ṇa ru ta tā ṇa ma lai ya
	L. 2	va ṇa ṇa ka ka ṇa te [va] ⁴ ṇa cā ⁵ [ta ta] ⁶ ṇa
B.	L. 1	eluttum puṇaruttān ⁷ malai-y
	L. 2	vaṇṇakkan ⁸ tē[va]ṇ cā[tta]ṇ
அ.	வரி 1	எழுத்து ம பு ண ரு த தா ன ம லை ய
	வரி 2	வ ண ண க க ன தெ [வ] ன சா [த த] ன
ஆ.	வரி 1	எழுத்தும் புணருத்தான் மலைய்
	வரி 2	வண்ணக்கன் தே[வ]ன் சா[த்த]ன்

அரச்சலூர்

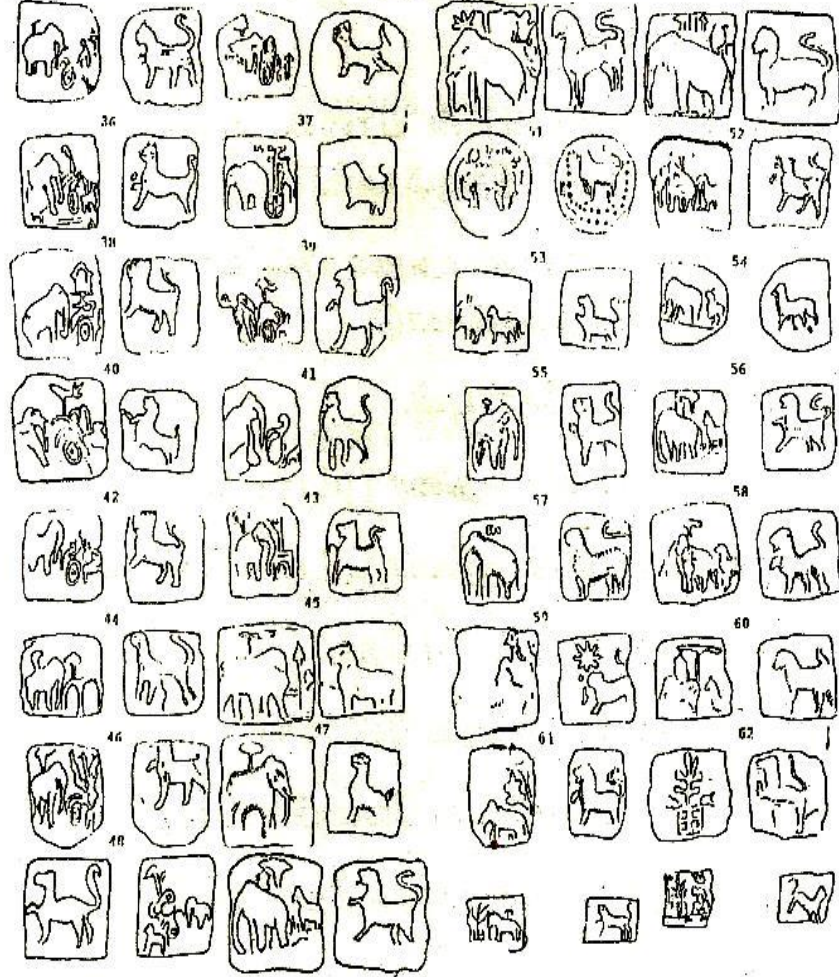

கருர் மோதிரம்

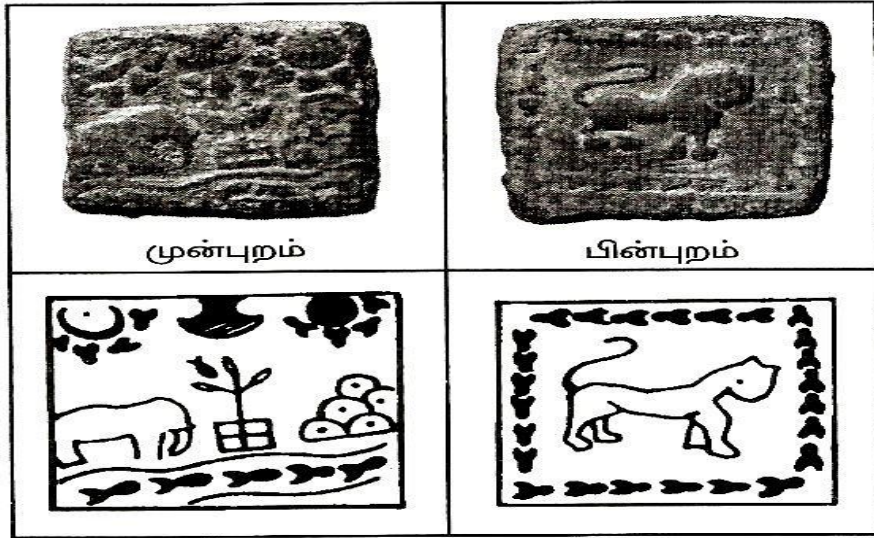
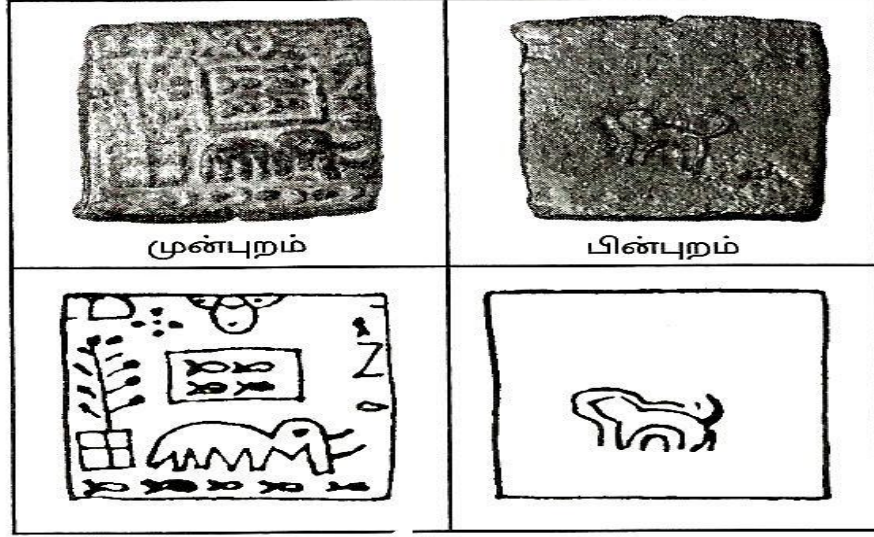
பின்னிணைப்பு - 4

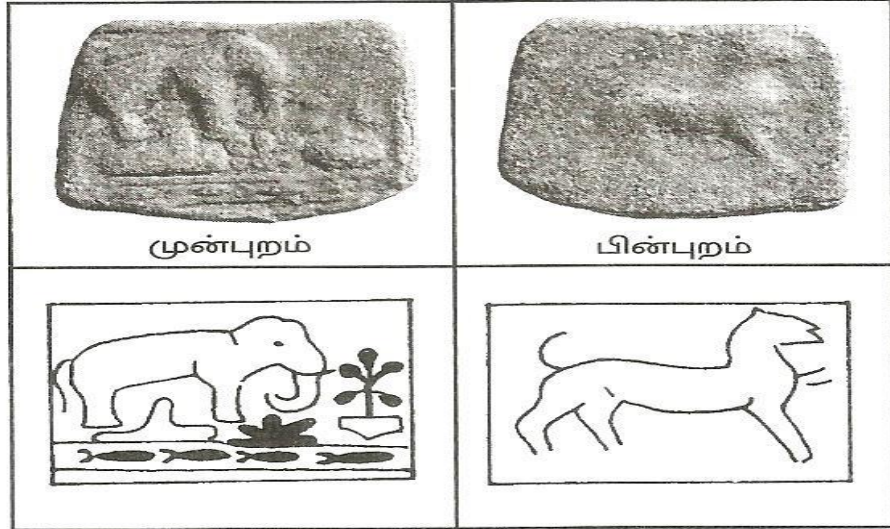
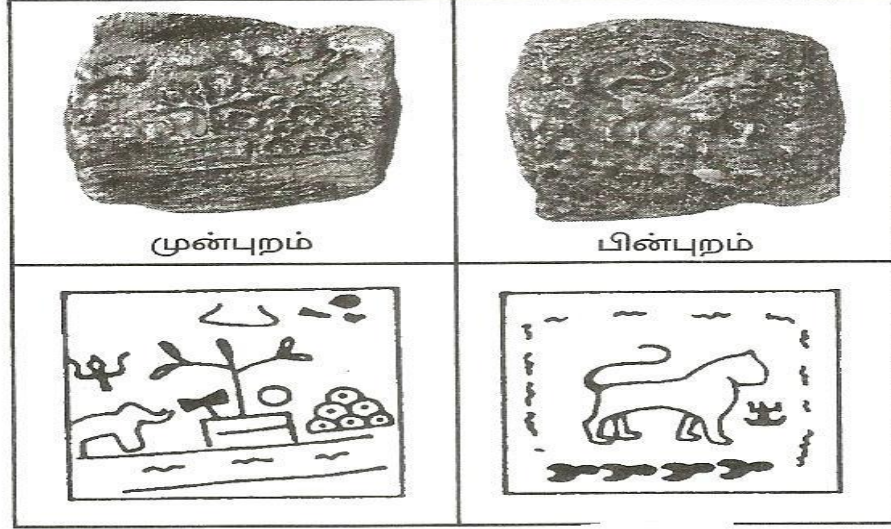
சங்ககாலச் சேரர் காகதமும் குறியீடுகளும்

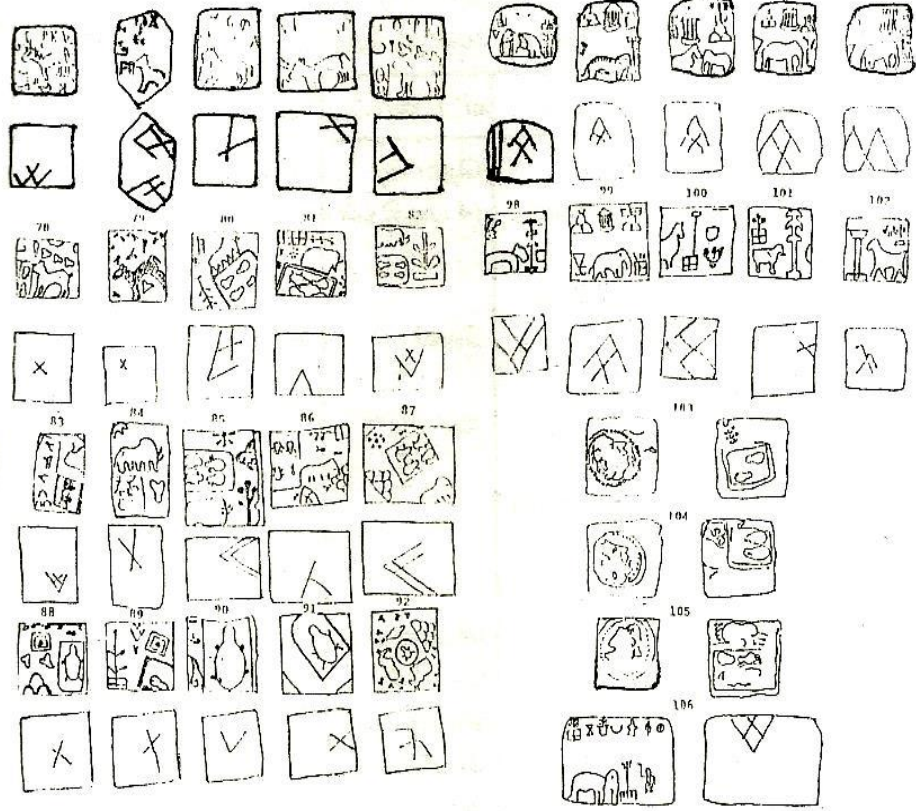
சங்ககாலச் சோழர் காககனும் குறியீடுகளும்

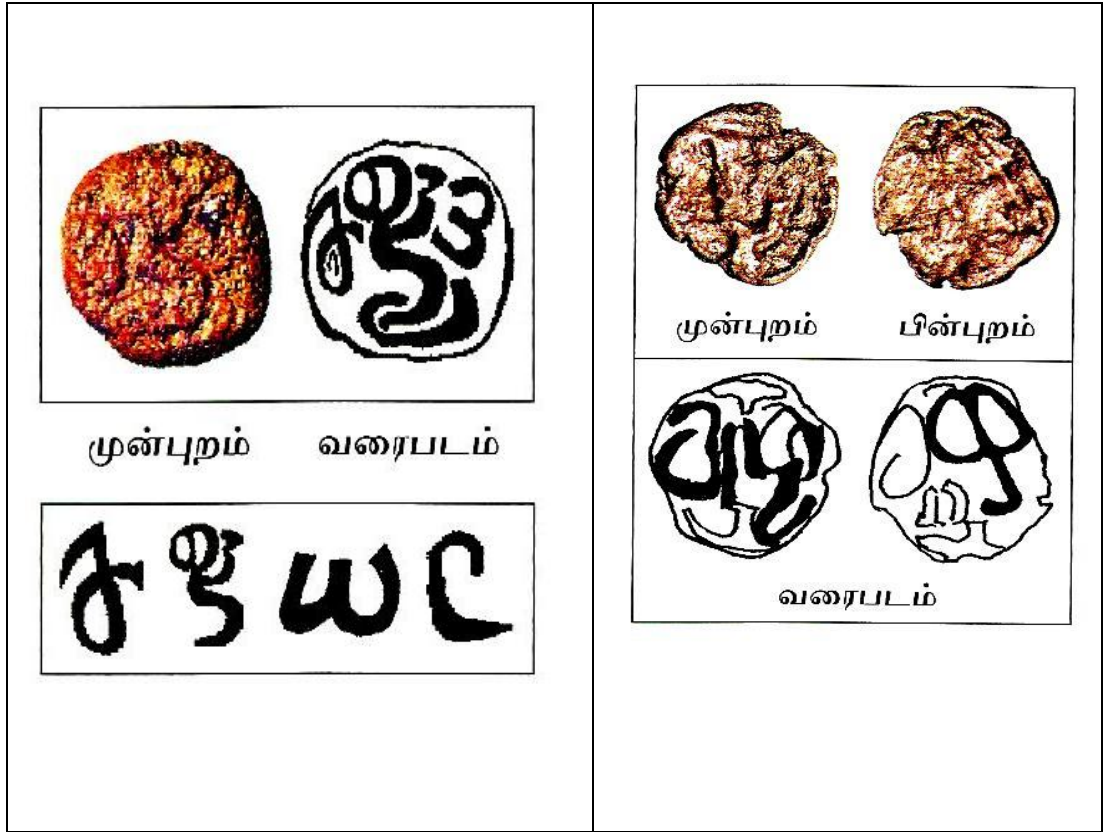
சங்ககாலச் சோழர் நாணயங்கள்

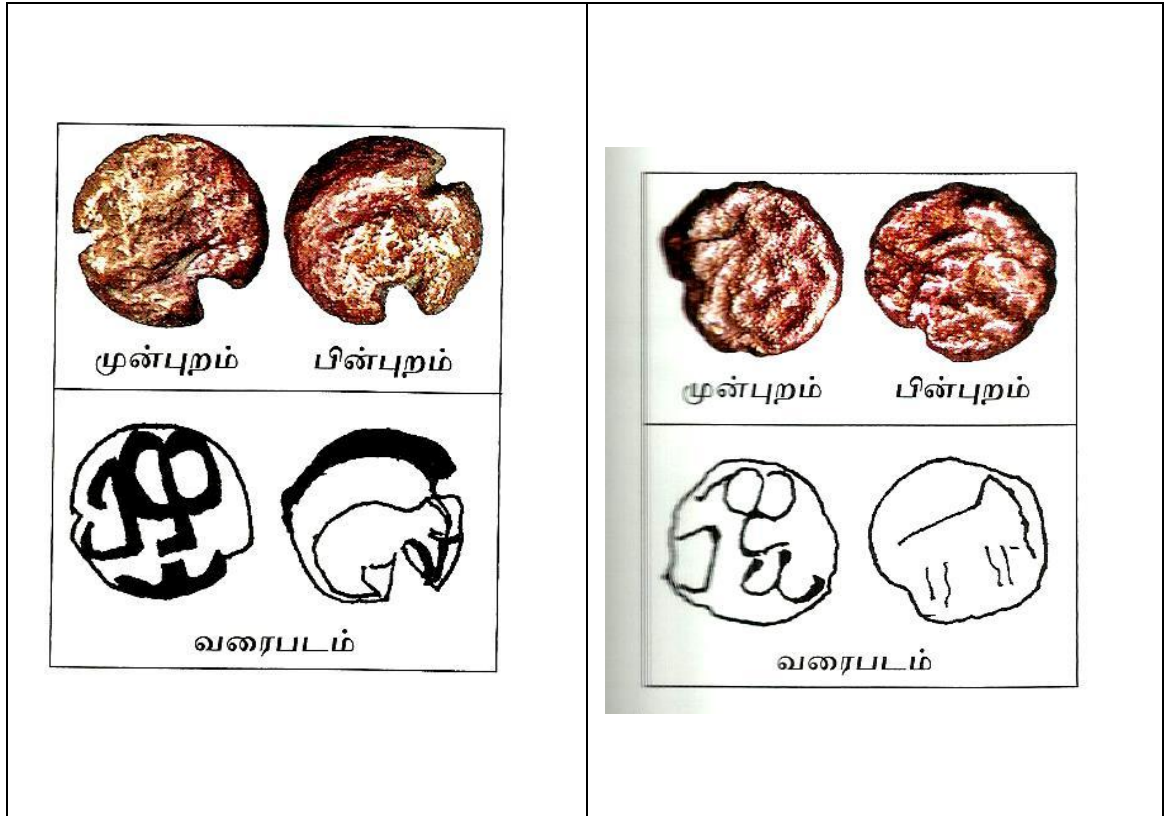
சங்ககாலச் சோழர் நாணயங்கள்

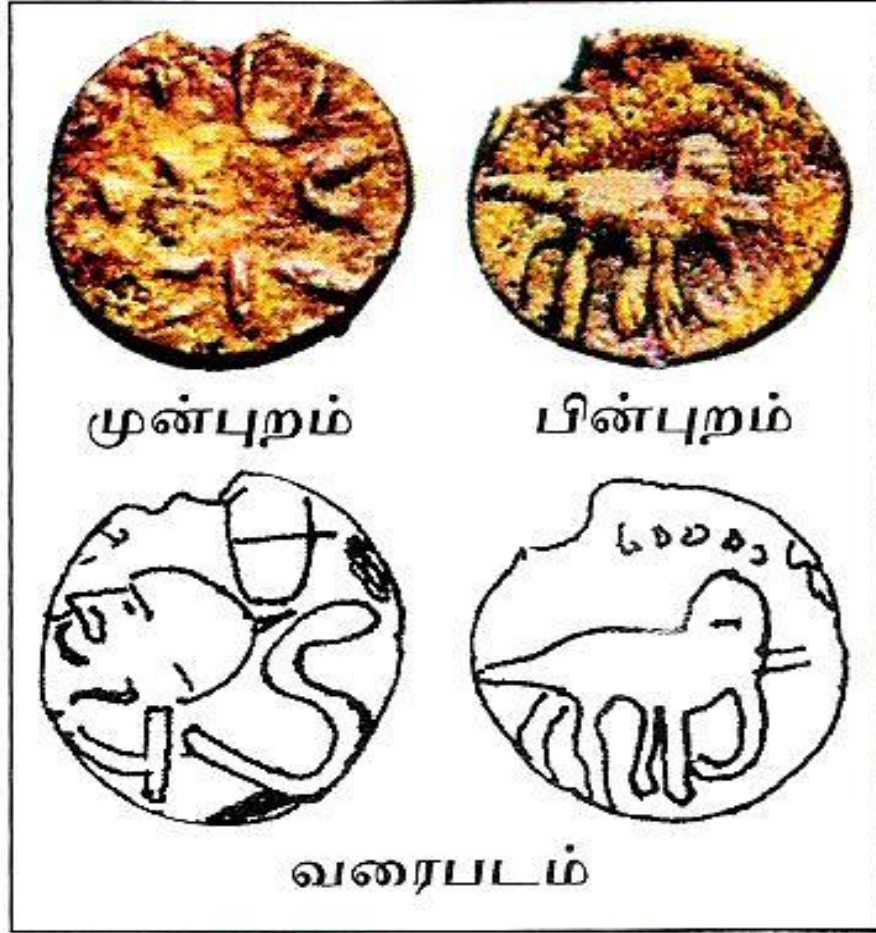
சங்ககாலப் பாண்டியர் காகுகளும் குறியீடுகளும்

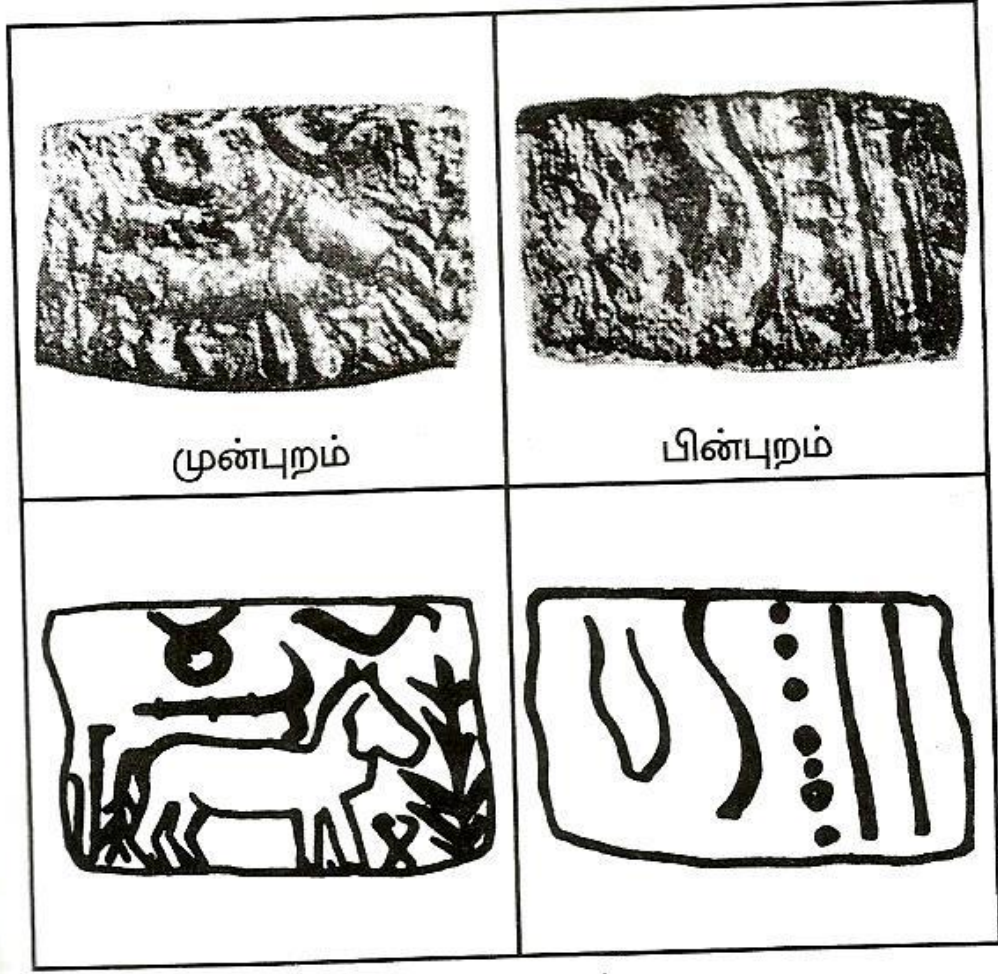
செழியன் பெயர் பொறித்த வட்டவடிவ நாணயங்கள்

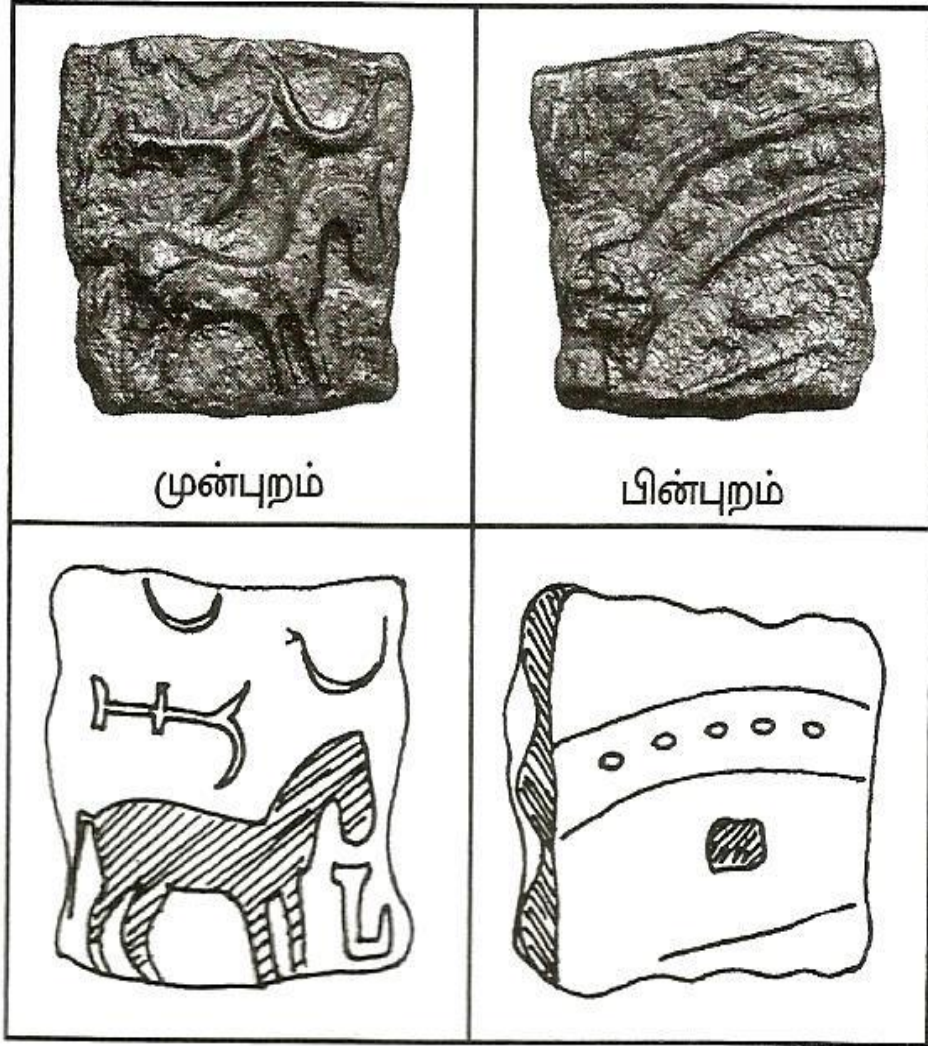
செழிய பெயர் பொறித்த நாணயங்கள்

மாறன் பெயர் பொறித்த நாணயங்கள்

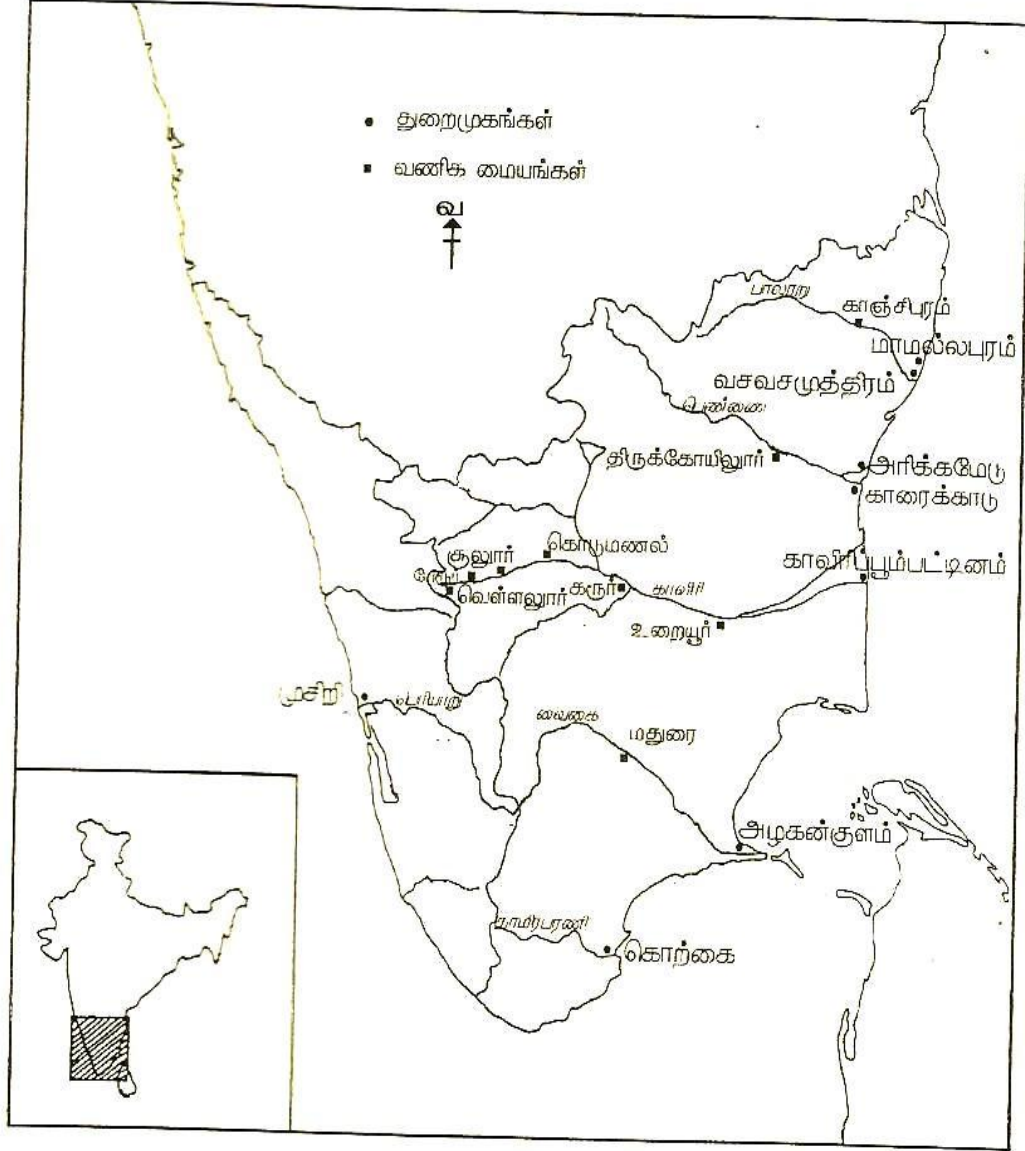

மலையமான் நாணயங்கள்

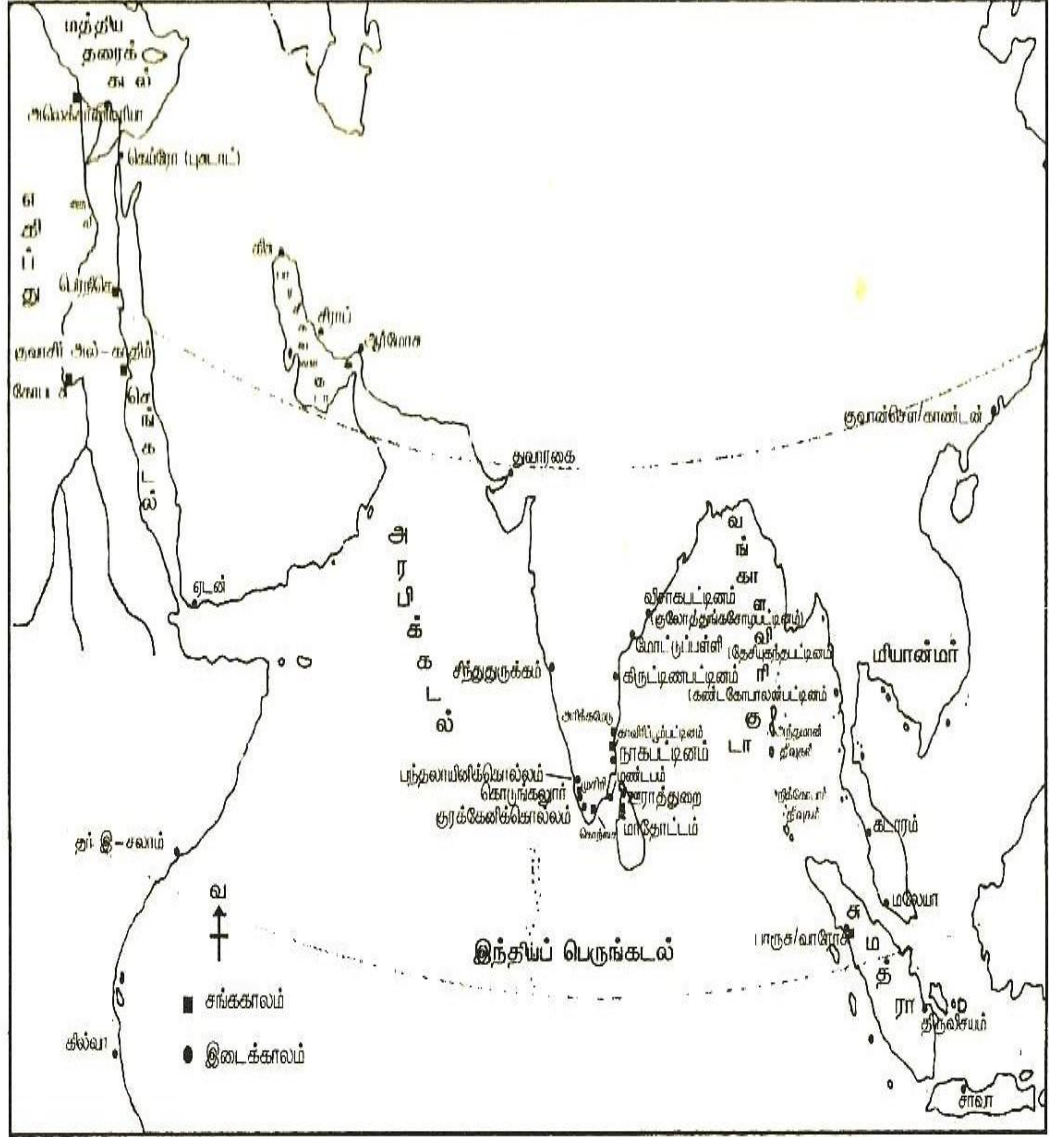

மலையன் நாணயங்கள்

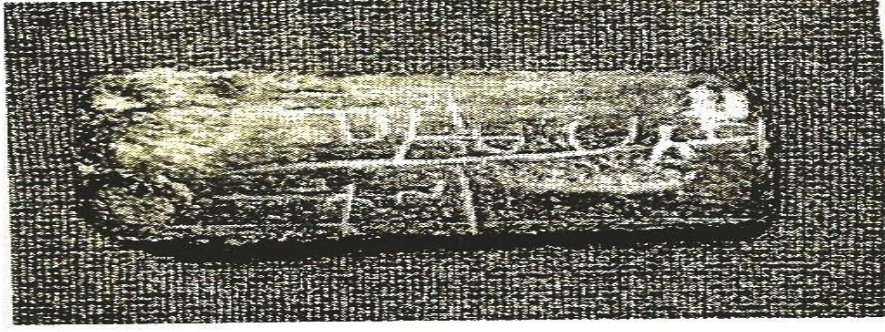
பின்னிணைப்பு 5

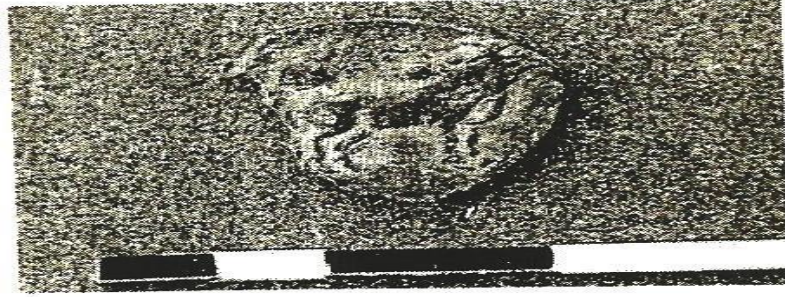
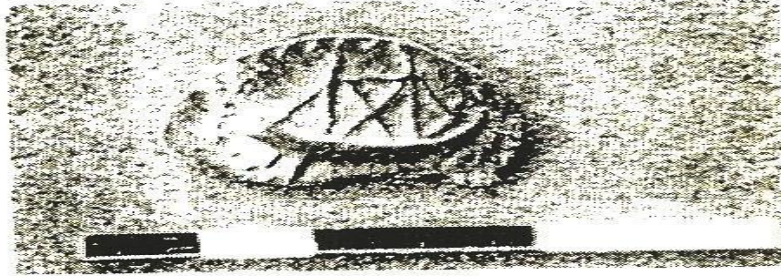
சங்ககாலத் துறைமுகங்களும் வணிக மையங்களும்

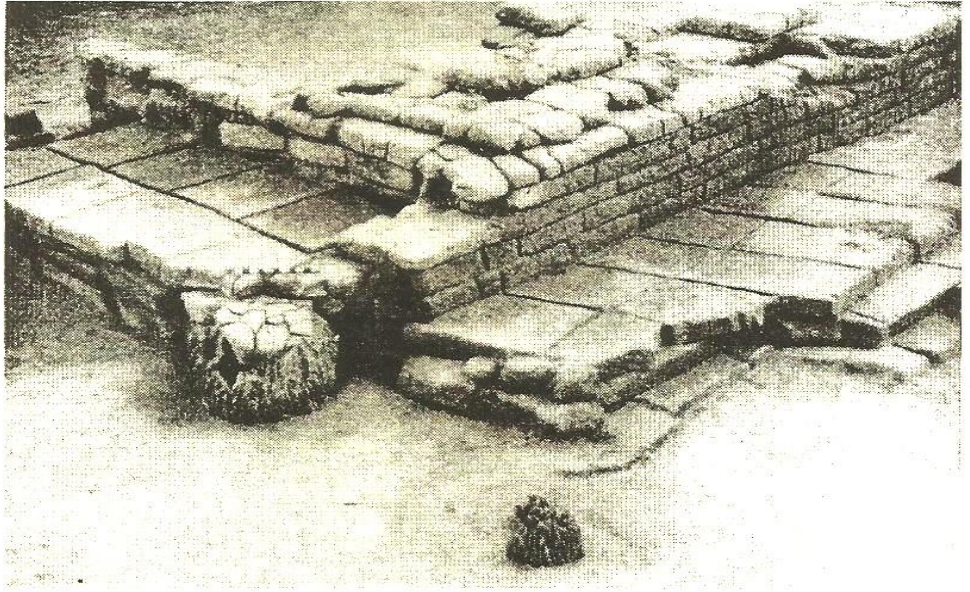
தமிழகமும் பிற துறைமுகங்களும்

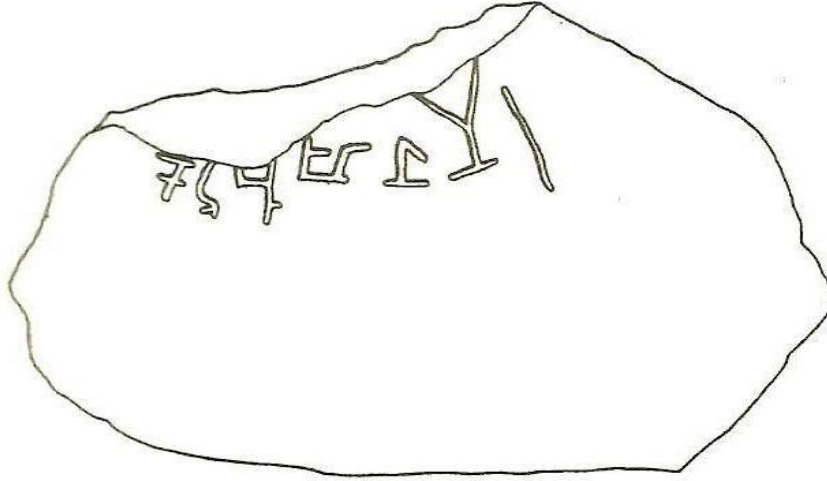
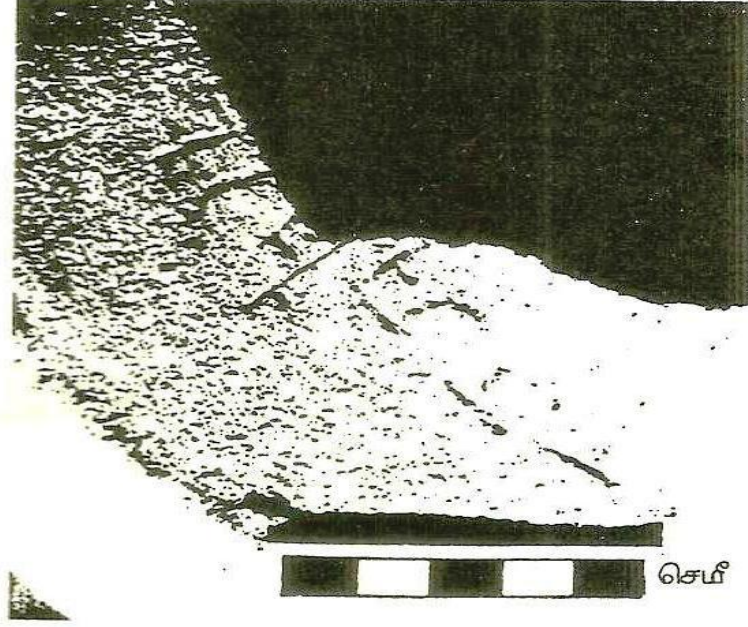
பெரும்பதன் கல்

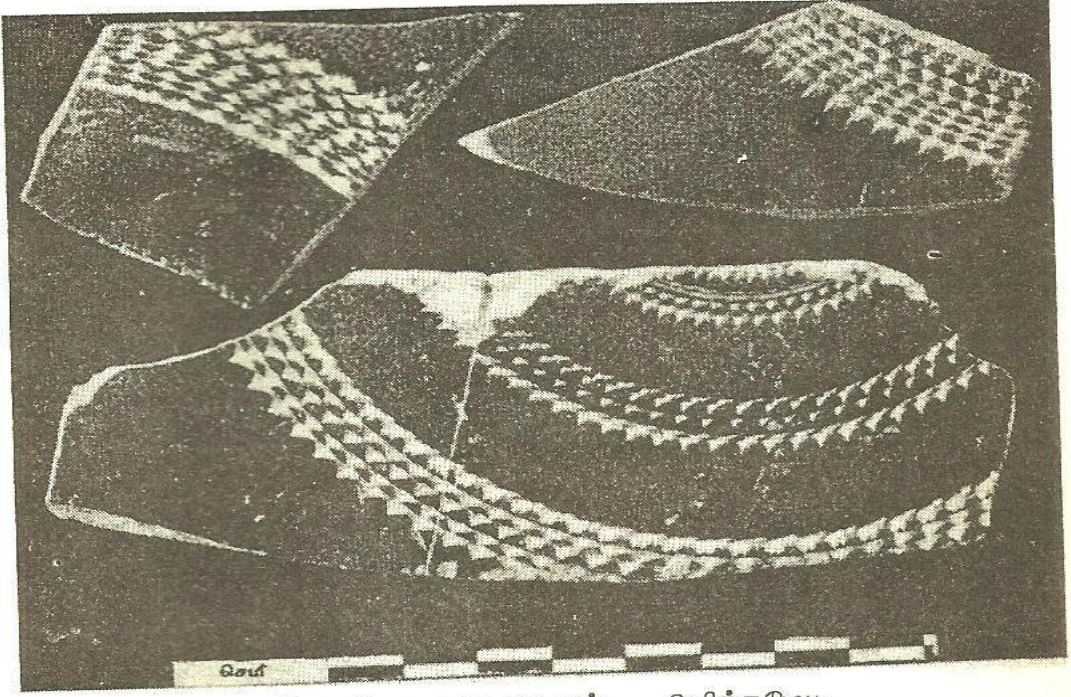
கப்பல் உருவம் பொறித்த காசு - தாய்லாந்து

படகுத்துறை - காவிரிப்பூம்பட்டினம்

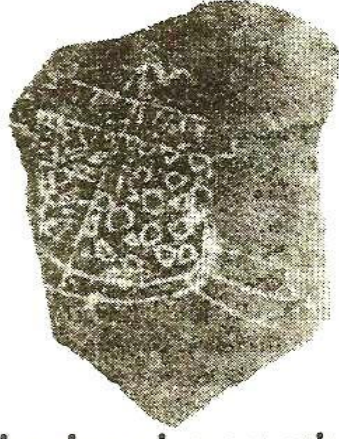
கொற்றபுழமான்
பாணை ஓடு - பெரந்தகை

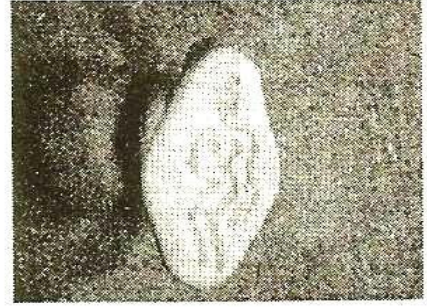
ஐலெட்டி பானை ஓடுகள் - அரிக்கமேரு

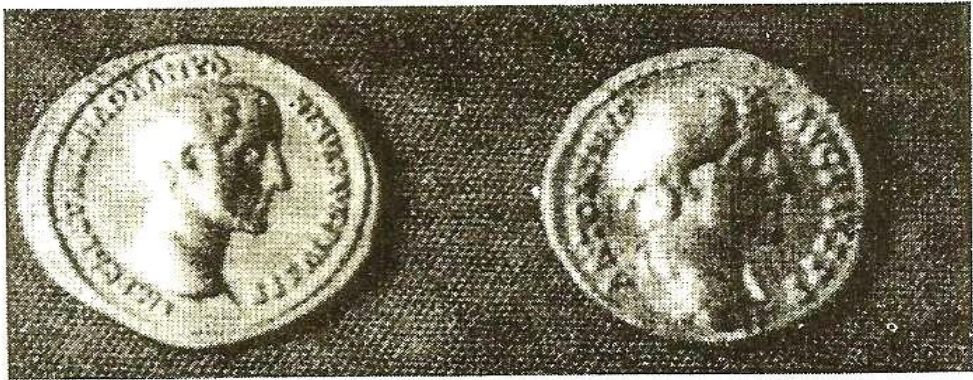
இரண்டாம் வாலென்டைன் (கி.பி. 383-395)
நாணயம் - அழகன்குளம்

பாய்மரத்தூடன் கூடிய கப்பல்
பாணை ஒரு - சிழுகன்குளம்

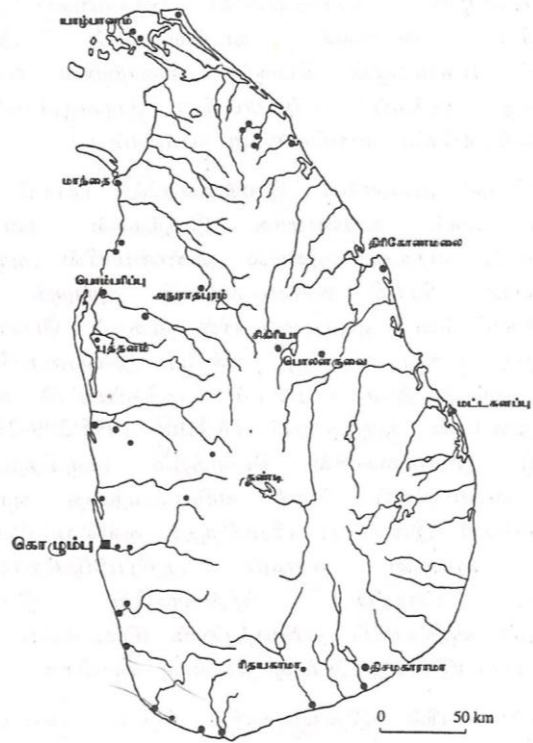

ரோமானிய கலைப்பாணியையுடைய உருவங்கள் - கரூர்

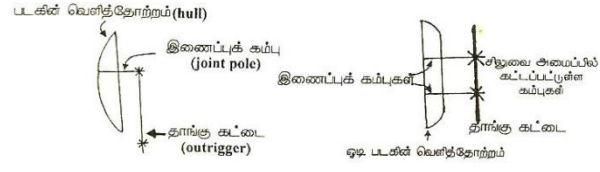
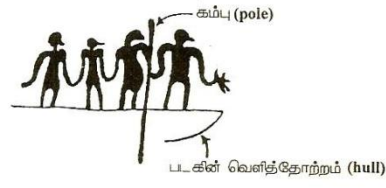
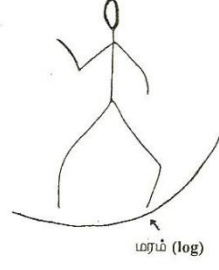

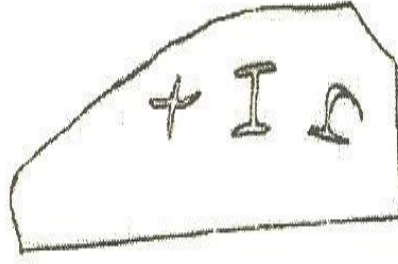
ரோமானிய தங்கநாணயம் - கரூர்

பின்னிணைப்பு 6

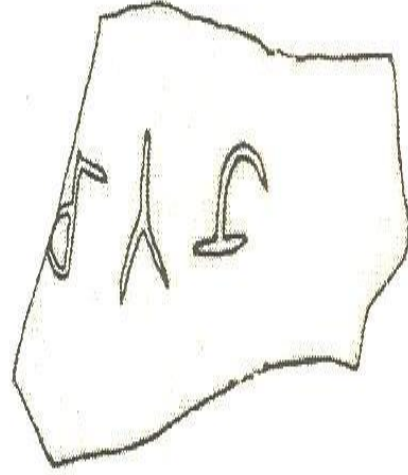

இலங்கையில் தொல்லியல்சார் இடங்கள்

க(ண்)ண்

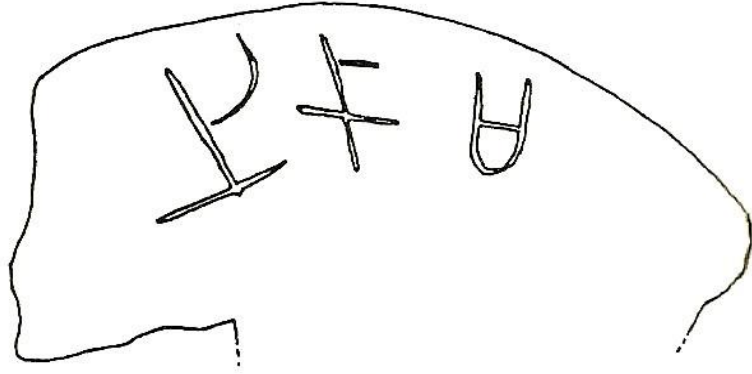

சா(த்)தன்

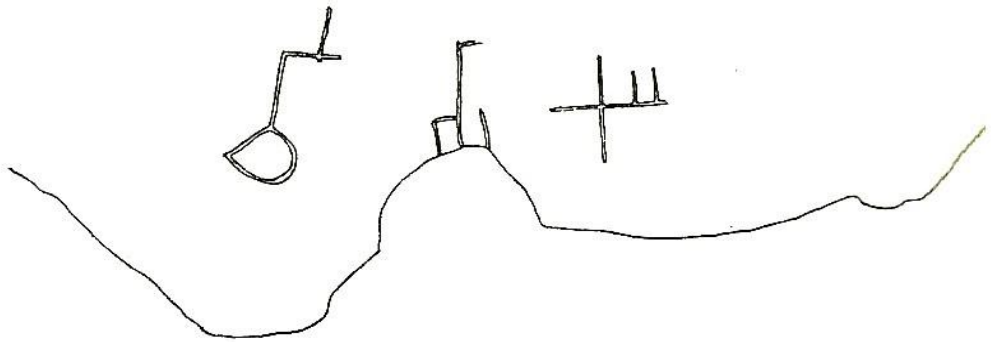
தமிழ் பிராமி எழுத்துப் பொறித்த பாணை ஓடுகள்-குவாசீர் அில் காதிம்

கப்பல் உருவம் கீறப்பட்டுள்ள பிராமி கல்வெட்டு - தூவகலா இலங்கை

நிகாம

வி(ஸா)கி

பானை ஓடுகள் - கொடுமணல்

மு. காமாட்சி
முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர்
தமிழ் இலக்கியத்துறை
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
சென்னை - 5

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

சங்க இலக்கியம்: தொல்லியல் பதிவுகள் எனும் தலைப்பில்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் இலக்கியத் துறையில் முனைவர்
பட்டத்திற்காக எழுதப்பட்ட இவ்வாய்வேடு பேராசிரியர் **வீ.அரசு**
அவர்களின் மேற்பார்வையின் கீழ் என் சொந்த முயற்சியில்
உருவானது என்றும் இதற்குமுன் வேறு எந்தப் பட்டத்திற்கும்
அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் உறுதி அளிக்கிறேன்.

இடம்: சென்னை
நாள்:

(மு.காமாட்சி)
ஆய்வாளர்

நன்றியுரை

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் இலக்கியத் துறையில் பயில வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு முதலில் நான் ஆய்வியல் நிறைஞர் பட்டத்திற்கு விண்ணப்பித்தேன். எனது எண்ணம் நிறைவேறியது. இதனைத் தொடர்ந்து முனைவர்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்வதற்கு முழுமுதற் காரணமாகத் திகழ்ந்த எனது நெறியாளரும் தமிழ் இலக்கியத்துறையின் மேனாள் தலைவருமான பேராசிரியர் வீ.அரசு அவர்களுக்கு என் முதற்கண் நன்றியினைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

எனது நெறியாளர் சங்க இலக்கியத்தைத் தொல்லியல் நோக்கில் ஆய்வு செய்யவேண்டும் என்ற கருதுகோளின் அடிப்படையில் **சங்க இலக்கியம்: தொல்லியல் பதிவுகள்** என்ற சிறந்ததொரு தலைப்பினைத் தெரிவுசெய்து கொடுத்தார். இதுமட்டுமின்றி, ஆய்வின் ஊடாகச் சங்கப் பாடல்களை எவ்வகையில் எல்லாம் அணுகலாம் என்பதைப் பலதரப்பட்ட விவாதங்கள் மற்றும் உரையாடல்களின் வெளிப்பாடாக இந்த ஆய்வேடு அமைகின்றது. ஆய்வுக்காலத்தில் எனக்குப் பல சோதனைகள் வந்தபோதும் எனக்குப் பக்கபலமாக இருந்து என்னை ஊக்கப்படுத்திக்கொண்டே இருந்தார். அவருக்கு என் மனமார்ந்த நன்றியை மீண்டும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தமிழ் இலக்கியத் துறையைச் சார்ந்த ஆசிரியர் பெருமக்களான முனைவர் ய.மணிகண்டன், முனைவர் கோ.பழனி, முனைவர் ஆ.ஏகாம்பரம் ஆகியோருக்கு என் நன்றி என்றும் உரியது. மேலும், ஆய்வுக் காலங்களில் நிர்வாகம் தொடர்பான அனைத்துச் செயல்களையும் உரிய நேரத்தில் செய்து கொடுத்த அலுவலகப் பணியாளர்களான திரு.சங்கரன், சுந்தர், இராமச்சந்திரன் ஆகியோருக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்த ஆய்வேட்டினை முழுவதும் தட்டச்சு செய்து அவற்றுள் காணப்படும் சில குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டியும் ஆய்விற்கு வலுசேர்க்கும் வகையில் இறுதிகட்டப் பணியை ஆர்வத்துடன் செய்து கொடுத்த மாமா இராமச்சந்திரன் அவர்களுக்கு என் முதன்மையான நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். சங்க இலக்கியம் தொடர்பான பல அரிய

நூல்களை எனக்குத் தந்துதவிய அக்கா மூ.சத்தியா அவர்களுக்கும் இந்த ஆய்வேட்டினை வாசித்து திருத்தி தந்துதவிய நண்பர் இரா.கார்த்திகேயன் அவர்களுக்கும் என்றும் என் நன்றிகள்.

ஆய்வுக் காலத்தில் எனக்குப் பல வகையில் உதவிய வெ.பிரகாஷ், கு.கலைவாணன், மு.தேவராஜ், ஜ.சிவக்குமார், தே.சிவகணேஷ், செந்தில்ராஜா, கு.அரவிந்தன், கமலக்கண்ணன், தேவேந்திரன், கண்ணதாசன், வீரபாண்டியன், ம.பிரகாஷ் ஆகியோருக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். எனக்குப் பல வகையிலும் உதவிப்புரிந்த என் மனதிற்கு நெருங்கிய தோழமை நெஞ்சங்களான திருமதி குணசுந்தரி, திருமதி வேலுமணி , திருமதி மு.நஜ்மா, திருமதி சு.சுஜா அவர்களுக்கும் நன்றி.

என் ஆய்வு தொடர்பாகப் பல புத்தகங்களை வழங்கிப் பலவகையிலும் உதவிப்புரிந்த கல்வெட்டாய்வாளர் எஸ்.இராமச்சந்திரன், சு.இராஜகோபால் ஆகியோருக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்த ஆய்வேட்டினைச் சிறப்புடன் நிறைவு செய்வதற்கு எனக்குப் பெரிதும் உறுதுணையாகவும், என் வாழ்க்கைக்கு நல் துணையாகவும் அமைந்துள்ள என் அன்புக்கணவர் கு.மகேஷ்குமார் அவர்களுக்கு என் வாழ்நாள் முழுவதும் நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

என்னை இந்த உலகிற்குத் தந்து, எனக்குப் பெரிதும் துணையாக இருந்த எனது பெற்றோர் ஏ.முனுசாமி, மு.ராணி அவர்களுக்கு என்றென்றும் நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். குறிப்பாக, நான் முனைவர்பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்வதற்கு முக்கியக் காரணமாக இருந்த அக்கா ஆ.வெண்ணிலா ஆறுமுகம், அண்ணன் மு.சரவணன், அண்ணி மு.நித்யா ஆகியோருக்கும் நன்றிகள் பல.

- மு.காமாட்சி

குறுக்க விளக்கம்

அகம்.	அகநானூறு
ஐங்.	ஐங்குறுநூறு
குறிஞ்.	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந்.	குறுந்தொகை
சிறுபாண்.	சிறுபாணாற்றுப்படை
தொ. ஆ.	தொகுப்பாசிரியர்
நற்.	நற்றிணை
நெடுநல்.	நெடுநல்வாடை
பட்டினப்.	பட்டினப்பாலை
பதிற்.	பதிற்றுப்பத்து
பதி. ஆ.	பதிப்பாசிரியர்
புறம்.	புறநானூறு
பெரும்பாண்.	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொருநர்.	பொருநராற்றுப்படை
மணி.	மணிமேகலை
மதுரைக்.	மதுரைக் காஞ்சி
மலைபடு.	மலைபடுகடாம்
முல்லை.	முல்லைப்பாட்டு

பொருளடக்கம்

இயல்

பக்கம்

	ஆய்வின் நோக்கமும் அமைப்பும்	1
ஒன்று	பெருங்கற்காலம்	7
இரண்டு	புழங்குபொருள் மரபு	45
மூன்று	தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகள்	86
நான்கு	நாணயங்கள்	127
ஐந்து	சங்ககால ஊர்கள்	148
ஆறு	வணிகம்	178
	மதிப்பீடு	203
	துணைநூற்பட்டியல்	209
	பின்னிணைப்பு - 1	
	பின்னிணைப்பு - 2	
	பின்னிணைப்பு - 3	
	பின்னிணைப்பு - 4	
	பின்னிணைப்பு - 5	
	பின்னிணைப்பு - 6	

ஆய்வின் நோக்கமும் அமைப்பும்

இயல்: ஒன்று

பெருங்கற்காலம்

இயல்: இரண்டு

புழங்குபொருள் மரபு

இயல்: மூன்று

தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகள்

இயல்: நான்கு

நாணயங்கள்

இயல்: ஐந்து

சாங்ககால ஊர்கள்

இயல்: ஆறு

வணிகம்

மதிப்பீடு

துணைநூற்பட்டியல்

பின்னிணைப்புகள்

சாங்க இலக்கியம்: தொல்லியல் பதிவுகள்

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அளிக்கப்படும்
முனைவர்பட்டத்திற்கான ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

மு.காமாட்சி

தமிழ் இலக்கியத்துறை
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
மெரினா வளாகம்
சென்னை - 600 005

பிப்ரவரி - 2017